

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

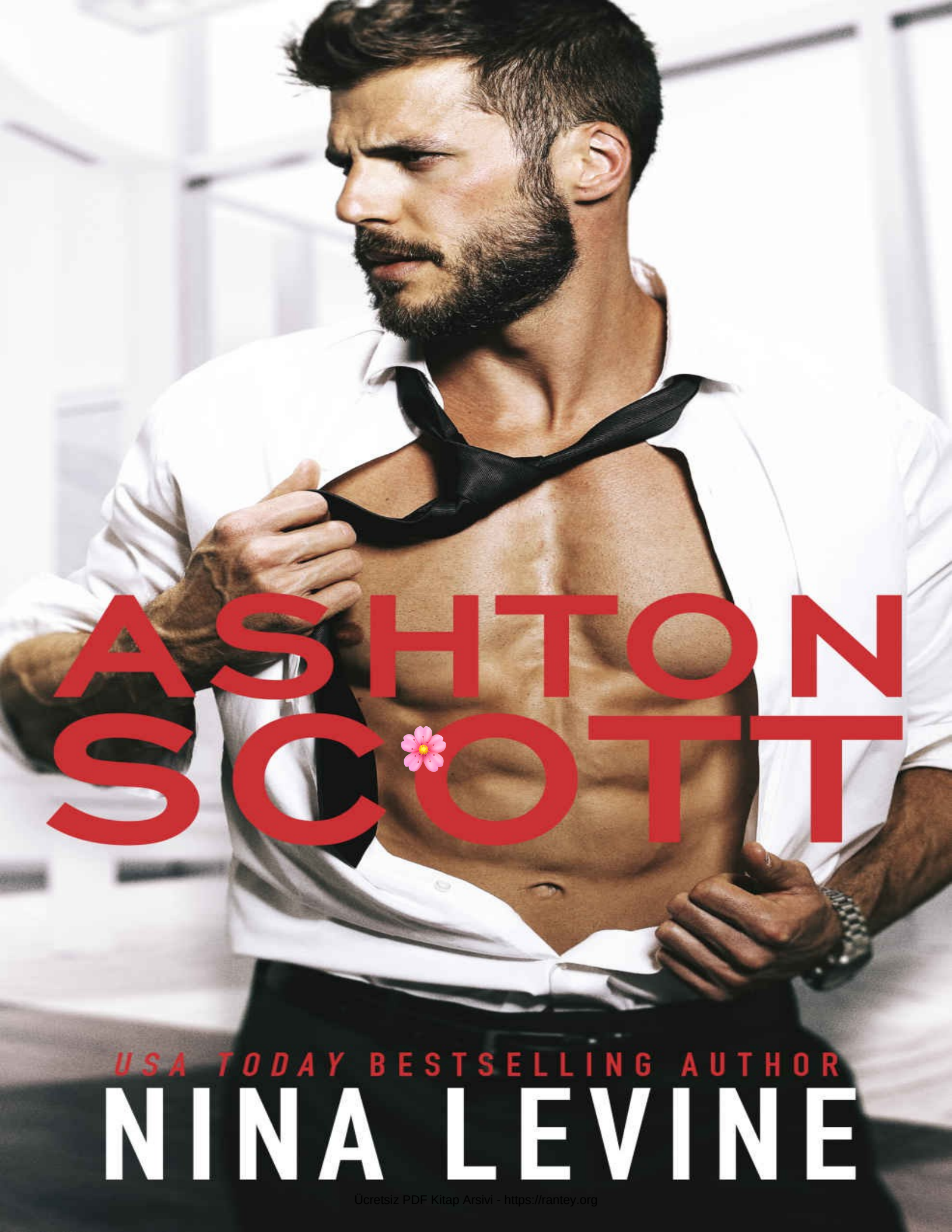
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASHTON SCOTT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASHTON SCOTT

NINA LEVINE

ASHTON SCOTT

Haftama kötü bir başlangıç oldu.
Ya da şöyle diyeyim, haftama kötü bir başlangıç oldu. Ashton Scott.
Küstah, kibirli pislik.
Ofisime daldı ve mülkümü ona satmamı istedi. Hayır dedim. Asla olmaz dedim.
Her şeyin satılık olduğunu söyledi.
Ayrıca her zaman istediğini aldığını söyledi.
Ashton Scott kıcımlı öpebilir. Bunu alamayacak. Bununla ilgili bir sorun var.
Adam *pes etmiyor*. Ve şimdi beni de istediğine karar verdi. O çok seksi.
Kimseyi ilgilendirmeyen bir takım elbise giyiyor.
Ve onun otoriterliği beni anlayamadığım bir şekilde tahrik ediyor.
Ama savaşımadan yenilmeyeceğim.
Ya da en azından ben...
Ashton'ın en çok sevdiği şey benim kavgam. Tabii ki öyle.
Şarap gönder.

Yeni kitaplardan, satışlardan haberdar olmak ve ücretsiz bonus içerik almak için haber [bültenime](#) kaydolun.

Facebook'[taysanızkatılmak katılabileceğiniz okuyucu grubum](#) , kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel çekilişlere ve gelecek kitapların ön gösterimlerini okumak için bir var.

Pazartesi #AssholeMonday sevenlerim için

*Bu kitabı bölüm bölüm yazarken desteğinizin benim için ne anlama geldiğini asla
bilemezsiniz.*

Teşekkür ederim.

N xx

İÇİNDEKİLER

1. Lorelei
2. Ashton
3. Lorelei
4. Ashton
5. Lorelei
6. Ashton
7. Lorelei
8. Ashton
9. Lorelei
10. Ashton
11. Lorelei
12. Ashton
13. Lorelei
14. Ashton
15. Lorelei
16. Ashton
17. Lorelei
18. Ashton
19. Lorelei
20. Ashton
21. Lorelei
22. Ashton
23. Lorelei
24. Ashton
25. Lorelei
26. Ashton
27. Lorelei
28. Ashton

29. Lorelei
30. Ashton
31. Lorelei
32. Ashton
33. Lorelei
34. Ashton
35. Lorelei
36. Ashton
37. Lorelei
38. Ashton
39. Lorelei
40. Ashton
41. Lorelei
42. Ashton
43. Lorelei
44. Ashton
45. Ashton
46. Lorelei
47. Ashton
48. Lorelei
49. Ashton
50. Lorelei
51. Ashton
52. Lorelei
53. Ashton
54. Ashton
55. Lorelei
56. Lorelei
57. Ashton
58. Ashton
59. Lorelei
60. Ashton
61. Ashton
62. Lorelei

63. [Ashton](#)

64. [Ashton](#)

65. [Lorelei](#)

[Sonsöz](#)

[Nefesimi Çalın Gizlice Göz](#)

[Atın Yazar Hakkında](#)

[Nina Levine tarafından da](#)

[Teşekkür](#)

LORELEI

HAYATIMDA PIŞMANLIK DUYDUĞUM ÇOK FAZLA AN YOK, AMA BU bu kısa listede üst sıralarda yer almalı. Sidney'in en seçkin otellerinden birinde utanç yürüyüşü yapmak, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi ama yine de işte tam olarak bunu yapıyorum. Rodney Stein'ı suçluyorum. Eğer dün kendi lanet düğününe gidip nişanlısıyla -arkadaşımla- evlenseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Dün gece sarhoş olmak için ısrar etmeyecekti ve ben de onunla içki içmek zorunda kalmayacaktım. *Ve* bu otele tanıştığım adamla geri dönüp kendimi aptal durumuna düşürmezdim.

Oh, Tanrım.

Başım ağrıyor.

Evet, önümüzdeki kırk dakika içinde kışını kaldırıp önce eve sonra da ofisine gitmezsen daha çok canın yanacak.

Hedefime ulaşmak için hızımı artırıyorum. Aynı anda telefonum çalıyor ve onu almak için çantamı karıştırıyorum.

Lütfen Tanrım, bu sabah tanıdığım kimse beni görmesin.

"Lorelei, neredesin?" Arayan en iyi arkadaşım Sienna ve sesindeki aciliyet beni endişelendiriyor. Bana karşı asla bu tonda konuşmaz. Sienna tanıdığım en rahat insanlardan biri.

"Önce eve, sonra da ofise gidiyorum. Ne var ne yok?" Gözlerimi yere indirip mermer zemine odaklanırken kimsenin bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum.

İkimizin de konuşmadığı uzun bir duraklama oluyor. Sonunda cevap verdiğinde, aciliyet yerini kafa karışıklığına bırakmıştır. "Bekle, biriyle takıldın mı?

dün gece o adamla?"

İç çektim. Yaptığım şeyi itiraf etmek yapmak isteyeceğim son şey. "Hayır... ama otel odasına geri döndüm. Sana sonra anlatırım."

"Sen kimsin ve Lorelei Winters'a ne yaptın?" "Biliyorum..."

Biliyorum. Aptalca."

"Hayır, aptalca değil ama bu sen değilsin. Sen yabancılarla seks yapmazsın."

O konuşurken otelin ön kapısını itiyorum -nihayet- ve dışarıya, ılık güneşin altına çıkıyorum. Saat daha sabahın sekizi, yani hava Sydney'de bir kış günü için mevsim normallerinin dışında sıcak. Sydney'in sabahın erken saatlerindeki koşuşturmacası duyularımı dolduruyor ve ben de onu içime çekiyorum. Bu şehirle ilgili her şeyi seviyorum, yollarına çıkmaya cüret eden herkese korna çalan huysuz taksi şoförlerini ve işe gitmek için acele ederken yanınızdan geçip giden insanları bile.

"Sienna, bunu daha sonra başım zonklamıyorken ve duş alıp randevumdan önce ofise gidebilmek için deli gibi eve gitmeye çalışmıyorken konuşabilir miyiz?"

"Oh, kahretsin! Ben de bunun için aramıştım. Randevunuz değiştirildi. Adam on beş dakika içinde burada olacak."

Bugün kötü bir gün olacak.

Dün geceden daha kötü olamaz.

Telefonumu yanağımla omzum arasında dengeleyebilmek için başımı eğerken kendi kendime "İddiaya girelim mi?" diye mırıldanıyorum. Sonra yüzümü düzeltmek için gerekli malzemelerin yanımda olduğundan emin olmak için çantamı karıştırıyorum.

"Ha?" Sienna telefonun diğer ucundan soruyor.

"Beni görmezden gel. Kendi kendime konuşuyorum," diyorum makyaj çantamı bulurken.

Tanrıya şükür her zaman hazırlıklı seyahat

ediyorum. "Ne kadar uzaktasın?" Sienna

soruyor.

"Yakınım ama görünüşe bakılırsa bu trafik tam bir baş belası. Geç kalırsam onu oyalayabilir misin?"

"Tabii. Ona biraz finansal hizmet satarım."

Bir taksi çağırırken ona gülüyorum. Sienna bir finans danışmanı ve herkese her şeyi satabilir. Adamın ofisimizden ayrılmadan önce onu işe almış olacağından şüphem yok.

"Teşekkürler bebeğim. Gitmem gerek." Telefonu kapatıyorum ve arka koltuğa çökmeden önce taksi şoförüne yolu tarif ediyorum. Bu gün daha yeni başlıyor, ama bitmesi için hazırım. Çoğu şeyle başa çıkabilirim ama akşamdan kalma olmak bunlardan biri değil. İçki içmek tam da bu nedenle genellikle kaçındığım bir şeydir. Daha önce

Sienna'nın organize ettiği yirmi beşinci yaş günü kutlamalarından sonra akşamdan kalma olduğumdan beri değil, üç yıldır bu kadar hasta hissetmemiştim. Hunter Vadisi'ndeki bir şaraphanede en yakın on arkadaşınızla geçireceğiniz bir kız hafta sonu size bunu her zaman yapacaktır.

Randevum için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Beş dakika sonra, Rodney Stein'a küfrederken yüzümdeki dünden kalma makyaj kalıntılarını temizlemiş ve yeni fondöten sürmüştüm. Kim pazar günü düğün yapar ki? O gün için ısrar eden oydu ve sonra gelmeye bile tenezzül etmedi. Sarah yıkılmıştı. Doğal olarak. Hayatının altı yılı o adamla birlikte gitmişti.

"Ve bunu ona yüz yüze söyleyecek cesareti gösterememek..." diye mırıldanıyorum göz farımı sürerken.

"Bir şey mi dediniz hanımefendi?"

Taksi şoförünün sorusuyla başımı kaldırıyorum ve dikiz aynasıyla göz göze geliyorum. "Özür dilerim, kendi kendime konuşuyordum," diye cevap verip tekrar pudra kâğıdına bakıyorum.

Hiç fena değil.

Makyaj becerilerim işe yaradı. Bunu başarabilirim.

Giydiğin elbisenin 'Dün geceyi yeni tanıştığım bir adamla otelde geçirdim' diye bağırması dışında.

Üzerimdeki elbisenin kırmızı saten kumaşını yumuşatıyorum - bir iş toplantısı için biraz fazla dekolte gösteren bir elbise. Ashton Scott'la ilk utanç yürüyüşünü henüz tamamlamış bir kadından başka bir görünümde tanışmayı tercih ederdim. Adam iş dünyasında bir efsane ve ben de iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Asistanının arayıp ikimizin de yararına olacak bir konuyu görüşmek için onu görüp göremeyeceğimi sorduğu gün, bu fırsatı kaçırmadım.

Rodney Stein'ı bir daha görürsem öldüreceğim.

Taksi sarsılarak durdu ve sürdüğüm kırmızı ruj yanağıma bulaştı.

En kötüsü. Sabah. En kötü sabahı.

Siktir git, Rodney Stein.

"Lorelei!" Ortak ofisimize girdiğimde Sienna ayağa kalktı. Kahverengi gözleri, sinirlendiğinde ama bunu belli etmek istemediğinde yaptığı gibi açılıyor. "Seni ve Ashton'ı yalnız bırakayım," diyor. Yanımdan geçerken mırıldanıyor: "O kibirli pislikle iyi şanslar. Sana kızarmış karamelli macchiato getireceğim. İhtiyacın olacak."

Odadan çıkıp giderken Ashton Scott'ın pencerenin yanında durduğu yerden beni izlediğini görüyorum.

Yüce Tanrım, bu adam bambaşka biri. Siyah saçları, keskin çenesi, bronz teni ve fit vücuduyla tanıdığım hemen her kadının yatağında görmek için can atacağı türden bir adam. İçimi burkan şey ne mi? Sabahları ilk iş olarak saat beş gölgesini takması. Kot pantolonunu siyah bir gömlek ve siyah bir ceketle kombinlemesinden bahsetmiyorum bile. Sanki içinde yaşadığı iş dünyasına bir 'siktir git' der gibi - hoşuma giden bir siktir git.

Bakışları beni boydan boya dolaşılıyor, bir an için göğüs dekoltemde durduktan sonra tekrar gözlerimi buluyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Lanet beynini çalıştır Lorelei.

Onu iş anlayışım ile etkilemek istiyorum. Şehvetin burada yeri yok.

Durduğu yere doğru ilerleyip elimi uzatıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Scott. Ben Lorelei Winters."

Gerçekten mi?

Kim olduğunuzu biliyor. Sana gelmişti, hatırladın mı?

Elimi sıktı. "Lorelei." Gülümseme yok.

Hoşbeş yok.

Sadece tek bir

kelime.

Ama o tek kelime dudaklarından şeker gibi kaymadıysa ne olayım. Sesi Tanrı vergisi bir armağan; eminim bir kadında sağlıklı bir bağımlılık yaratabilir.

Beynim tekliyor ve elini amaçladığımdan daha uzun süre tutuyorum. Sonunda elimi bırakana kadar bunu fark etmiyorum.

"Özür dilerim!" Tercih ettiğim iş sesimden çok bir çığlık gibi söylüyorum. "Çay ya da kahve ister misiniz?" O kadar telaşlıyım ki, bir sonraki cümlemin ağzımdan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ağzının köşesi seğirdi. "Hayır, teşekkür ederim." Toplantının sorumluluğunu üstleniyor -çünkü belli ki bunu yapacak durumda değilim- ve oturmamı işaret ediyor.

Sienna ile paylaştığım ofis, bir arkadaşımızın şirket binasında kiraladığımız bir oda. Geleneksel bir iş ofisinden ziyade modern bir alan. Odanın ortasında ikimizin de çalıştığı büyük bir yuvarlak cam masamız var. Masanın ortasında genellikle büyük bir çiçek vazosu bulunur, ancak Pazartesi olduğu için henüz ikimiz de vazoyu doldurmadık. Duvarlardaki krem boya, en sevdiğimiz ilham verici sözlerden bazılarıyla boyadığım büyük bir tuval de dahil olmak üzere sevdiğimiz sanat baskılarıyla kaplıdır. Tavandan tabana bir pencere bir duvarı kaplıyor ve ışığın içeri süzülmesini sağlayan şeffaf, soluk pembe bir perde astık.

Ashton hemen yanımdaki koltuğa oturuyor. Konuşmak için öne doğru eğildiğinde bacağı benimkine sürtünüyor.

Lanet olsun sana, yuvarlak masa.

Sienna'yı bu masayı almaya asla ikna etmemeliydim.

"Sahibi olduğunuz binayı sattığınızı duydum," diyor. "Size bir teklif yapmaya geldim."

İşle ilgili hislerim sonunda devreye girdi. "Hangisini?" Sadece bir binam var ama bunu bilmesine gerek yok.

Kaşlarını çattı. "Willow Caddesi'ndeki."

Yalan söylediğimi kesinlikle biliyor. Ama benimle dalga geçiyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

"Hayır, satılık değil." Büyükanнем öldüğünde bana bıraktığı binayı satsaydım mezarında ters dönerdi.

Dudakları birbirine yapıştı. "Öyle olduğunu duymuştum."

Ne kadar tuhaf. Bahsettiği binanın onun radarına gireceğini bile düşünmezdim. Anladığım kadarıyla Ashton üst düzey mülklerle ilgilenen bir emlak geliştiricisi. Benim binam o kategoriye hiç girmiyor. Ve kesinlikle satılık değil.

"Sanırım size bunu söyleyen kişi bilgileri karıştırmış. Binamda üç dükkan var ve bir tanesi yeni kiralandı, ancak bina satılık değil."

"Bana bunu söyleyen kişi asla bilgilerini karıştırmaz, Lorelei." Sesindeki şeker kayboluyor ve hoşuna gitmeyen bir şey söylediğim belli oluyor.

Bana karşı takındığı tavırdan biraz rahatsız olarak yerimde doğruluyorum. "Haberleri kimden aldığınızdan emin değilim ama sizi temin ederim ki yanlış." Sesimdeki samimiyeti onunkine uydurmak için kaldırıyorum.

Bakışları üzerimde sabit kalıyor ve sadece onu çok yakından izlediğim için gözlerindeki küçük parlamayı görebiliyorum. Şok olmuş gibi görünüyor ama neye şaşırdığından emin değilim. Verdiği bilginin yanlış olmasına mı? Ya da ona bunu söyleyecek kadar küstah olduğum için mi? Bahse girerim Ashton Scott her zaman doğru bilgiye sahip olmaya alışkındır.

"Lorelei, ben dalga geçilecek bir adam değilim. Eğer karşı taraftan daha fazla para koparmak için benimle oynamaya çalışıyorsan, seni buna pişman ederim."

Vay be.

Akşamdan kalma halim onun tehdidi karşısında kabaran öfkemle çarpışıyor. Ayağa kalkarak, "Artık gidebilirsin. Bir buluşma isteyip sonra da buraya gelip beni tehdit etmen hoşuma gitmedi. Ben hiçbir konuda yalan söyleyen bir kadın değilim. Benden bir şey mi öğrenmek istiyorsun? Açıkça sor ve sana dürüst bir cevap vereyim. Size binamın satılık olmadığını söylediğimde, *satılık* olmadığından emin olabilirsiniz. Ve göz korkutmaya iyi yanıt vermem. Tehdidinizi alıp sizi bu saçmalıkla besleyen kişiye geri dönebilir ve onlara gerçekleri doğru anlamalarını söyleyebilirsiniz. *Ve* daha yetenekli personel işe almalarını öneririm."

Nefesimi tutarken nabzım sert ve hızlı atıyor.

Ne cüretle buraya gelir ve benim bir para hırsızı olduğumu ima eder? Ya da yalan söylediğimi?

Ayağa kalktı, bakışları hâlâ benimkilere sabitlenmişti. Bana kızgınlıkla bakarken çenesini sıkıyor. "Bu işin sonu bu değil. O binayı istiyorum ve her zaman istediğimi alırım."

Ofisimden çıkıp gitmeden önce başka bir şey söylemedi.

Kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırdım. Öfkeli düşünceler zihnimde patlıyor ve doğru düşünmek için mücadele ediyorum.

Bu adamın yüzsüzlüğü.

Ashton Scott kıcımlı öpebilir.

ASHTON

"JESSICA!" SESİM OFİSİMDE YANKILANIYOR.

Asistanımı çağırırken başım ağrımaya başladı. Lorelei Winters ile az önce döndüğüm toplantı aklımı tamamen karıştırmıştı.

Ofisime girerken, "Görüyorum ki Pislik Pazartesi geri dönmüş," diyor.

Kaşlarımı çatarak masamın üst çekmecesine uzandım ve bir kutu Advil çıkardım. "Pislik Pazartesi de neyin nesi?"

Elindeki su bardağını bana uzatarak, "Bir şey değil," diyor.

Jessica aklımı okuyabiliyor. Beş yıldır benim için çalışmasının sebebi bu.

"Beni aydınlatacak mısın?" diye sormadan önce hapları yutuyorum.

Boş bardağı benden alırken iç geçiriyor. "Kötü bir hafta sonu geçirdin, değil mi?"

"Hayır."

Bir elini kalçasına koyuyor. Benim 1.80'lik boyuma kıyasla 1.80'in biraz üzerinde, ama yine de istediği zaman sert olabiliyor. Koyu renk saçlarını savuruşundan söyleyeceklerini söylemek üzere olduğunu anlıyorum; bu onun bana olan kızgınlığını gösteren bir tavrı. "Ashton, suratında o boktan ifadeyle buraya dalıp gittin, yol boyunca herkese havladın ve genel olarak bir pislik gibi davrandın. Son birkaç aydır buralarda sık rastlanan bir durum haline geldi ama sonra sen kibar Ashton olmaya geri döndün ve biraz huzur bulduk." Ellerini önünde birleştiriyor ve ekliyor: "Dediğim gibi, Pislik Pazartesi geri döndü. Ve

Bunun her zaman Pazartesi günü olması bana berbat bir hafta sonu geçirdiğini düşündürüyor."

Hayatımda benimle bu şekilde konuşabilen sadece üç kişi var: Jessica, kız kardeşim Alessandra ve arkadaşım Jack Kingsley.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kötü bir hafta sonu geçirmedi. Ama şu ana kadarki günümde neyin kötü olduğunu söyleyeyim: Lorelei Winters."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bu çok şaşırtıcı. Senin için onun hakkında araştırdığım her şeyde iyi bir insana benziyordu. Onun hakkında tek bir kötü şey okumadım. Her hafta yerel bir huzurevindeki kadınlara saatlerini ayırıp onlara güzellik bakımı yapıyor."

"Kaba davrandı ve bana yalan söyledi," diye çıkışıyorum, onun ne kadar harika bir kadın olduğunu duymak istemiyorum. Onunla tekrar muhatap olmak zorunda kalacağım gerçeği beni rahatsız ediyor ama binasını onu bir daha hiç görmek istemediğimden daha çok istiyorum.

Jessica başını yana eğiyor. "Bana ne olduğunu anlat, çünkü belki de Pazartesi günkü Pislik ruh halin araya girmiştir."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum. "Onu görene kadar kötü bir ruh halinde değildim."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmamı beklediğini belli eden boş bir bakış atıyor bana.

Masanın etrafından dolaşıp kenarına oturuyorum ve ellerimi iki yanıma koyuyorum. Göğsüm sıkıntıdan o kadar daraldı ki. En son ne zaman bir kadının beni bu kadar sinirlendirmeyi başardığını hatırlamıyorum. Erkekler sık sık, ama kadınlar değil. "Bana binasının satılık olmadığını söyledi ve satış için daha fazlasını elde etmek amacıyla benimle oynadığını söylediğimde, yanlış bilgiye sahip olduğum için aptallar çalıştırdığımı öne sürdü."

Jessica'nın gözleri bana dikildi. "Yalan söylediğini düşündüğün için mi yoksa egonu okşadığı için mi daha çok kızgınsın?"

"Bugün götlük yapanın *ben olduğuma* emin misin?"

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

"Öncelikle, ben aptalları işe almam. Eğer kadın benim hakkımda bir şey bilseydi, bunu bilirdi."

Sözümü kesti. "Ah, işte bahsettiğim ego bu. Doğal olarak herkesin sizin hakkınızda her şeyi bildiğini varsayıyorsunuz. Onun hakkında okuduklarıma göre Lorelei standart bir iş kadını değil. Sahip olduğu her şey bir yıl önce büyükannesinden miras kalmış ve o zamandan beri iş dünyasında tökezleyerek ilerliyor. Muhtemelen senin hakkında o kadar çok şey bilmiyordur."

Jessica'nın kışımı hizaya getirme gibi bir yöntemi var ve bu sabah bunu yine yapıyor gibi görünüyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken uzun bir nefes veriyorum. "Öyle olabilir ama yine de bana yalan söyledi."

Başını iki yana sallıyor. "Ashton, zeki bir adama göre bugün çok kalın kafalısın. Bana bu konuda yalan söylemesi için iyi bir neden söyle? Eğer gerçekten birinden daha fazla para koparmak isteseydi, senin bir teklif yapmana izin verir ve sonra da satıştan daha fazlasını almak için çalışırdı, öyle değil mi?"

Kabul etmekten nefret etsem de, o haklı.

Bugün beynin nerede senin?

"Binanın satılık olduğu bilgisini nereden aldık?" Ben sordum.

"Alessandra size babanızın teklif verdiğini söylemedi mi?" Masadan kalkıp başımı salladım. "Onu benim için hatta bağla."

Kımıldamıyor, olduğu yerde kalıyor ve ben masamın etrafından dolaşıp arkasına otururken beni izliyor.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Pazartesi günkü Pislik'le ne durumda olduğumuzu değerlendirmeye çalışıyorum. Şimdi iyi misin, yoksa sana bir fincan *Get Over Yourself* getireyim mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. Jessica benim ölümüm olacak. "Alessandra'yı telefona bağla," diye çıkışıyorum, sinirim bozuluyor.

Başını sallıyor. "Güzel." Ve ofisten dışarı çıktı.

"Ne oldu, Ashton? Bir tedarikçiyle toplantının ortasında'yım ama Jessica önemli olduğunu söyledi." Alessandra'nın dikkati dağılmış gibi görünüyor ama kız kardeşim çoklu görevlerde son derece iyidir.

"Willow Caddesi'ndeki binanın satılık olduğunu sana kim söyledi?" Bir an sessiz kaldı. "Baba. Neden?"

"Az önce sahibiyle görüştüm ve bana satılık olmadığını söyledi. Eğer öyleyse neden bana öyle olmadığını söylediğini anlamaya çalışıyorum."

"Ashton...." Sesinde duymak istemediğim bir uyarı var.

"O binayı istiyorum, Alessandra."

"İsteddiğini biliyorum, ama yanlış sebeplerden dolayı endişeleniyorum. Sadece manevi değeri olduğu için-"

Sözünü kestim, söyleyeceklerini duymaya ihtiyacım ya da isteğim yoktu. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu sadece varlığımı genişletmek için istiyorum."

"Saçmalama, küçük kardeşim. Babamı kızdırmak için ve senin için bir anlamı olduğu için istiyorsun."

Elimdeki kalemi masamın üzerine fırlatıp ayağa kalkıyorum. Söylediklerini duymazdan gelerek, "Satışla ilgili başka bir bilgi verdi mi?" diye soruyorum.

İç geçiriyor. "Hayır." Kısa bir duraksamadan sonra ekliyor: "Bırak bu işi Ashton. Bu işin içinde çok fazla acı var. Yıllardır seni yiyip bitirdi ve eğer o lanet binayı satın alırsan, seni yemeye devam edecek."

Jessica'nın ofisine doğru ilerledim ve ona yaptığı işi bırakmasını işaret ettim. Alessandra'yı yine görmezden gelerek, "Bu gece görüşürüz, Aly" diye mırıldandım. Cevap veremeden aramayı sonlandırıyorum ve dikkatimi Jessica'ya veriyorum. "Bugün hangi toplantılarım var?"

"Saat ondan üçe kadar arka arkaya toplantıların var, sonra da gidip Lorelei'den özür dilemekte özgürsün." Yüzündeki beklenti ifadesi söylediği şeyi yapmamı istediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Günümün geri kalanını bloke et," diye talimat veriyorum. "Ve başka bir toplantı ayarlamak için Lorelei'yi ara lütfen."

"O zamana kadar ruh halinizin düzeleceğinden emin miyiz?"

Ofisime geri dönüyorum. Çıkarken omzumun üzerinden seslenerek, "Kimse ukalaları sevmez, Jessica" diyorum.

Kahkahası ofislerimiz arasındaki havada süzülüyor. "Seviyorsun, yoksa hâlâ burada olmazdım."

Günlerdir boynumda hissettiğim düğümler biraz hafifliyor. Jessica'nın beni organize etmek dışında iyi yaptığı bir şey varsa, o da beni kötü bir ruh halinden kurtarmaktır. Ve Tanrı biliyor ki bugün buna ihtiyacım var. Geçirdiğim hafta sonundan ve Lorelei Winters'ın bu sabah beni oyundan düşürmesinden sonra Jessica'nın sihrini konuşturmasına ihtiyacım var.

LORELEI

BAŞIMI MASAYA YASLAYIP GÖZLERİMİ SIKICA KAPATIYORUM VE dünyayı engellemek. Yedi saat boyunca, bu gün kötüden daha kötüye gitti. İlk olarak, Willow Street'teki kiracılarımdan birinin kötü bir boşanma süreci yaşadığını ve eski eşinin dükkanına zarar vermek de dahil olmak üzere her türlü soruna neden olduğunu keşfettim. Bugün binanın her yerinde grafitilerle uğraşmak zorunda kaldık. Sonra binanın çatısının acilen onarıma ihtiyacı olduğunu öğrendim. İki gece önce yaşadığımız fırtına bazı hasarları ortaya çıkardı ve onarımlar bekleyemez. Daha sonra Ashton Scott'ın asistanı onunla bir toplantı daha yapmam için beni taciz etti. Günümün en önemli olayı ona hayır demektir. Şimdi de bazı hisselerimin bir gecede dibe vurduğunu öğrendim.

Tüm bunların ötesinde, duş alıp üstümü değiştirmek için eve gelemedim, bu yüzden hala düğünden kalma, göğüs dekolterimi hiç de işe yakışmayan bir şekilde ortaya çıkaran kırmızı elbiseyi giyiyorum.

Kendime acırken "Yeniden başlamak istiyorum" diye mırıldanıyorum.

"Kötü bir gün müydü?"

Bu sesle başımı kaldırıyorum.

Şeker... tath, lezzetli şeker. Kötü,

kötü şeker.

Ashton Scott gözlerinde eğlenceyle bana bakıyor ve bakışlarının elbisemin üzerinde gezindiğini fark etmemek mümkün değil.

Ayağa kalkıp ona nereye gitmesi gerektiğini söylemek istesem de bunu yapacak enerjiyi kendimde bulamıyorum. "Eğer yine tehditler savurmaya ya da bana paragöz demeye geldiyse, bunu duymak istemiyorum."

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Aklımın ucundan bile geçmez." Yanımdaki sandalyeyi işaret ederek, "Size katılmamın sakıncası var mı?" diyor.

Hayal kırıklığımı içime atıyorum. "Asistanınıza başka bir toplantı için zamanım olmadığını söyledim."

Beni görmezden gelerek oturdu. "Görünüşe göre beni araya sıkıştırabilirsin."

"Yani bana katılmanızın bir sakıncası olup olmadığını sorduğunuzda, aslında bana katılacağınızı söylemek istediniz."

Gözleri benimkileri bir daha bırakmayacak şekilde yakalıyor. "Ben genelde soran bir adam değilim Lorelei."

Bu adamı çevreleyen hakimiyeti inkar etmek mümkün değil. Omuzlarını geriye atarak dik duruşundan, sesinin derin ve buyurgan tonuna, beni tam bir özgüvenle izleyişine kadar her şey kontrolü ve gücü ilan ediyor. Hiçbir şey istemesine gerek olmadığını hayal ediyorum.

"Eminim değildir."

"Bu sabah seninle konuşma şeklim için özür dilemek istiyorum" demeden önce bir süre beklemek dışında bir tepki vermiyor. Söylediklerimle çizgiyi aştım ve yeniden başlamamızı istiyorum."

Sesi sanki bu işin kendi istediği gibi sonuçlanmasını bekliyormuş gibi çok yumuşak. "Genelde özür dilemediğine de bahse girerim."

Yine tepki yok.

Şakağındaki damarın seğirmesi dışında.

Duygularını kontrol altında tutuyor; bir tepki vermesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için onu zorlamak istiyorum. Hissettiklerini ya da düşündüklerini saklayan insanlarla iyi başa çıkamıyorum. Kendimi zaten olduğundan daha fazla sorgulamama neden oluyorlar.

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Ben hiçbir erkek için işleri kolaylaştıran bir kadın değilim Ashton."

Etrafımızdaki ofislerin uğultusu, odaya yeni bir gerilim yerleşirken arka planda kayboluyor. Ashton'ın vücudu geriliyor ve derin bir nefes alıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve beni nasıl sinirlendirdiğini saklamak için elimden geleni yapıyorum. Yaptığım şeyi söylemiş olabilirim ama bu onu doğru yapmaz. Erkekler için işleri kolaylaştırmasam da, Ashton Scott gibi biriyle hiç tanışmadım.

Beni aynı anda hem tahrik eden, hem sinirlendiren, hem de kızdıran bir erkekle hiç tanışmamıştım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra öne doğru eğildi ve mırıldandı, "Meydan okumayı sevmem iyi bir şey."

Arzu içimde kıvrılıyor ve bu dünyanın adaletsizliğine öfkelenmek istiyorum. Erkeklerle kadınların zihinsel kapasiteleriyle bu şekilde oynayabilecek bedenler, sesler, yüzler ve - *aman Tanrım - gözler* verilmesi gerektiğine kim karar verdi?

Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var, bu yüzden ayağa kalkıyorum. Elbisemi düzelterek, "Bir kahveye ihtiyacım var. Sen bir şey ister misin?"

Ayağa kalkıyor ve o kalkarken bakışlarının elbisemin her santimini tekrar incelediğini fark ediyorum. "Sade kahve, şekersiz, teşekkürler."

Gözlerinin üzerimde olması beni daha da telaşlandırdı. Keşke Ashton'ı tekrar görmek zorunda kalmadan önce eve gidip bu lanet elbiseyi değiştirecek zamanım olsaydı. Göğüslerimin neredeyse dışarı sarkmış olması beni oyundan düşürdü.

"Bu elbiseyi yargılamayı bırakabilirsin," diye çıkışıyorum, fırfırlı halim sonunda beni ele geçiriyor.

"Bu yargılama değildi Lorelei." Derinden gelen sesi tenimi ısıtırken içimde dolaşıyor.

Yüce Tanrım, duyularıma yaptığı saldırının sonu yok mu?

Odaklan.

Derin nefes al.

Kıcını öpebilir, unuttun mu?

"Ne istiyorsun, Ashton? Sana binamın satılık olmadığını söylemiştim, o yüzden neden burada olduğunu anlamadım." Konuşurken Nespresso'ya bir kahve kapsülü dolduruyorum, içimden geçen duygu savaşını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu dünyada her şey doğru fiyata satılıktır."

Büyükannemin bana öğrettiği bir şey varsa, o da görgü kurallarıdır. Bu terbiye beni ona bu ifade hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemekten alıkoyan tek şey. Bunun yerine ona dönüp sakince, "Görünüşe göre olmayan bir şey bulmuşsunuz." diyorum.

Tezgâha yaslanıyor ve sanki yerleşiyormuş gibi bir bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor. "O binaya bağlısın." Bu bir soru değil, daha ziyade bir ifade.

"Evet. Ben büyürken büyükannem yıllarca buranın sahibi oldu. İnsanlara sunduğu fırsatı çok severdi."

Kaşlarının çatıklığı alnını çiziyor. "Ne fırsatı?"

Kızgınlıkla başımı sallıyorum. "O bina hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"İçinde yer kiraladığınız üç işletme olduğunu biliyorum ve Potts Point'teki en iyi gayrimenkullerden biri. Sanırım bu fırsat

Bahsettiğiniz şey, konumunun bu işletmelere sağladığı görünürlüktür."

İşte böyle anlarda bir iş kurmak için seçtiğim yolu gerçekten sorguluyorum. Willow Street binası bahsettiği tüm bu şeylerin yanı sıra çok daha fazlası. Ancak, Ashton gibi bir adamın bir varlık edinmeyi düşünürken işaretlediği listede diğer şeylerin üst sıralarda yer alması pek olası değil. Yaptığım herhangi bir listeye bunları dahil etmem gerçeği, acımasız iş dünyasında hayatta kalma yeteneğimi merak etmeme neden oluyor.

"Hayır, bahsettiğim fırsat, onun kiraladığı ve benim de şu anda kiraladığım insanların standart iş tipi insanlar olmamasıydı. Pearl Winters, harika iş fikirleri olan ancak bunları hayata geçirmeye gücü yetmeyen insanlara yardım etmek için Willow Street Fonu'nu kurdu. Fon yılda bir kez başvuru alıyor, para dağıtıyor ve seçilen işletmelerin faaliyete geçmesi için üç yıl boyunca onlarla birlikte çalışıyor. Eğer Söğüt Sokağı'ndaki mülkümüz boşa ve bir dükkana ihtiyaçları varsa, burayı onlara çok indirimli bir maliyetle sunuyoruz." Bir an duraksadıktan sonra ekliyorum: "O binayı satmam mümkün değil. Bu insanlar için çok önemli."

Bana tam olarak emin olamadığım bir bakışla bakıyor. Tanımlamam gerekirse, muhtemelen kafa karışıklığı olduğunu söyleyebilirim. "Willow Sokağı Fonu'nu biliyordum ve kiralarınızın çok ucuz olduğunu da biliyordum ama bu ikisinin bir arada olduğunu fark etmemiştim...." Sesi sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi uzaklaşıyor.

"Bu bizim bildiğimiz bir şey değil. Büyükannem, insanlar ucuz kira alabileceklerini bilirlerse herkesin fon için başvuracağını düşündü. Birisi kira kontratı imzaladığında, bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağına dair bir gizlilik anlaşması da imzalıyor."

"Yani diyorsunuz ki, o binada iş yapan herkese siz ya da büyükanneniz yardım etti. Onlara yardım eden başka biri olamazdı. Finansal olarak yani."

"Bu doğru."

Bana bakmaya devam ediyor ve başka bir şey söylemiyor, ta ki "O piç kurusu" diye mırıldanana kadar.

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Bana cevap vermeden tezgâhtan uzaklaşıyor. "Eğer satmaya karar verirsen ilk öğrenen ben olmak isterim." Telefonu çoktan kulağına gitmiş ve hâlâ beni izliyor olsa da dikkati benden ayrılmış.

Onun iş yapma tarzından gerçekten hoşlanmıyorum.

Gitmek için kapıya doğru yürürken, "Hayır" diyorum.

Durdu ve yüzünü bana döndü. Benimle konuşabilmek için telefonu yana doğru tutmadan önce telefona "Bana bir dakika ver," diyor. "Hayır mı?"

Başımı sallıyorum. "Sana satılık olmadığını ve asla olmayacağını söyledim."

"Evet, işlerin nasıl yürüdüğünü hepimiz biliyoruz Lorelei. Zor zamanlar olur ve varlıkların gözden geçirilmesi gerekir. O zaman gelirse beni ara."

Gidişini izliyorum ve bakışlarım o muhteşem kalçayı incelemek için aşağı kaymak yerine onun sırtında kaldığında bir başarı hissi duyuyorum.

Ashton Scott tanıdığım en kibirli adam olmalı. Ve onu aramaya hiç niyetim yok.

ASHTON

ALESSANDRA TELEFONDA "GEÇEN GECE SENİ ÖZLEDİK" DEDI.

Katılmamı istediği yemeği kaçırdıktan iki gün sonra.

"Senden haber almadığıma şaşırdım." Ona orada olamayacağını bildiren bir mesaj atmıştım ve karşılığında ne bir mesaj ne de bir arama almamıştım. Kız kardeşimin her zamanki çalışma şekli bu değildi.

"Bazılarımızın Ashton Scott'ın peşinden koşmaktan daha önemli işleri var." Sesi onun için alışılmadık bir şekilde kesiciydi.

"Peki bu ne demek oluyor?" Elimdeki havluyu omzuma atıyorum ve su şişemden uzun bir yudum alıyorum. Ofiste geçen yorucu bir günün ardından, son bir saatimi evimdeki spor salonunda koşu bandında koşarak geçirdim.

İç geçiriyor. "Kahretsin, beni görmezden gel. Şirret bir ruh halindeyim ve şarap her zamanki gibi işe yaramıyor. Bugün Cassia'ya rastladım, ya da o bana rastladı mı demeliydim, ve hala senden bahsediyor." Konuşmayı kesiyor ve içtiğini duyuyorum. "Onun acısına gerçekten son vermelisin."

Havluyla alnımdaki teri silerek inliyorum. "Ne yapmamı öneriyorsun, Aly? Bir yıl önce ondan ayrıldığımda ne istediğim konusunda son derece nettim ve o zamandan beri bana her yaklaştığında net olmaktan başka bir şey yapmadım. Söylediklerimi dinlememeyi tercih ediyorsa elimden bir şey gelmez."

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama ona karşı çok nazıksın."

"Ne yani, sırf onun beni sevdiği gibi sevmediğim için ona karşı bir pislik gibi davranmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Sen herkese karşı pisliksin. Belki bu onu dinlemeye zorlar." Alessandra ve eski sevgilim arasında hiç sevgi bağı yok. Onları tanıştırdığım günden Cassia'yı terk ettiğim güne kadar birbirleriyle anlaşmazlık içindeydiler. Cassia'nın sosyetik statüsü ve çalışmayı reddetmesi kız kardeşimin hoşuna gitmiyordu. Alessandra, Cassia'nın mirasın çoğu gün uyumak ve zamanın geri kalanını sosyalleşerek geçirmek için bir neden olduğuna dair inancını paylaşıyor.

"Aly," diye azarlıyorum.

Şarabından yüksek sesle bir yudum daha alıyor. "Hayır, bana bunu söyleme. Cassia seni kandırmış. O senin iyi tarafına oynayan bir kaltak ve sonuç olarak, seninle ilgili başkalarının yapmadığı şeylerden paçayı sıyrılıyor. Sen bunu göremiyorsun Ashton."

Spor salonumdan çıkıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odama gidiyorum. "Kör değilim. Sadece bununla yüzleşmeye hiç niyetim yok. Cassia'nın olayı şu: Ona bir santim verirsen, bir milim alır. Onunla bir konuşma başlatırsam, bundan ne çıkaracağını ve her şeyin nereye varacağını Tanrı bilir."

Alessandra tekrar iç geçirir. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum. Pazartesi akşamı yemeğe neden gelmediğini söylemeni istiyorum." Sonunda yüksek bir ses duyuyorum ve sonra-"Kahretsin, bana bir dakika verebilir misin? Sadie bir vazoyu kırdı ve Malcolm ortalıkta yok."

En değerli eşyasını kırdığı için kızına bağırışının ve ardından evin içinde kocasına bağırışının sesleri kulaklarımı dolduruyor. Alessandra'nın kişiliğinin iki yönü var: gündüzleri uğraştığım kontrollü iş kadını ve geceleri bu yıpranmış, şarap içen eş-anne.

Onun evdeki karmaşayı çözmesini beklerken, ben de esneme fırsatını değerlendiriyorum. Birkaç gün önce masaj yaptırmış olmama rağmen omuzlarım gergin. Jessica'dan bu düğümleri çözmesi için bir randevu daha almam gerekecek.

"Tanrım, sakın evlenme ya da çocuk sahibi olma," diye mırıldanıyor Alessandra telefonda. "Gerçi sen erkek olduğun için işin daha kolay olurdu. Ugh. Lezbiyen olmalıydım."

"Senin için endişeleniyorum. Aile içi düzensizliğin artmış gibi görünüyor. Neler oluyor?"

"Malcolm devam ediyor, olan bu!"

"Aly, dokuz yıldır evlisiniz. Eminim şimdiye kadar ikiniz de kendinizi toparlamışsınızdır."

Şarabından uzun bir yudum daha aldı. Ve sonra beni serbest bıraktı. "Evlilik hakkında hiçbir fikrin yok. Yüz yıldır evli olsak da fark etmeyeceğini düşünmeye başladım. Yine de karısını nasıl mutlu edeceğini bilemezdi. Bugün bana ne söyleyecek kadar saklandı biliyor musun?"

Düşündükçe ürperiyorum. "Ne?"

Şaraptan uzun bir yudum daha. *Eminim bardak neredeyse boşalmıştır.* "Defansif sürüş dersleri almamı önerdi. Buna inanabiliyor musun?"

Yapabilirim ama bunu ona itiraf etmemin imkanı yok. İçinde bulunduğu durumda olmaz. Malcolm ona tapıyor ve iyi bir koca. Alessandra arada sırada bunu unutuyor.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam ediyor: "Cevap verme çünkü ne diyeceğini biliyorum. Sadece not al-kadınına asla böyle şeyler söyleme."

"Not ettim." Alessandra'nın Malcolm'la birlikte olduğu süre kadar uzun süre biriyle birlikte olacağımı düşünemiyorum. İstemediğim için değil, daha ziyade doğru kadını bulamadığım için.

"Pazartesi gecesi neredeydin?" Daha önceki sorusuna geri dönüyor.

"Pazartesi günü içinde bulunduğum ruh haliyle kimseye faydam olmayacağına karar verdim ve geceyi evde geçirdim." *O gün öğrendiklerimi düşündüm.*

"Willow Sokağı'ndaki binanın peşindesin, değil mi?"

Sesindeki onaylamazlığı görmezden geliyorum. "Satılık değil ama evet, hâlâ peşindeyim."

"Ne kadar tuhaf.... Babam kesinlikle Willow Sokağı'ndaki mülk için teklif verdiğini söylemişti."

"Bu işin aslını öğreneceğim."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı. "Şimdi seni arama nedenime gelelim.... Lütfen bana yarın öğleden sonra için hâlâ uygun olduğunu söyle. Eğer hayır dersin, seni öldürebilirim. Ya da seninle takılmaları için etrafına küçük insanlar gönderirim. İkisi de yeterli bir ceza olur."

"Küçük insanlarına olan sevgimi hatırlamıyorsun. Endişelenecek bir şey yok, orada olacağım."

Rahatladığı sesinden belli oluyor. "Teşekkür ederim, Ashton. Şimdi yanınızdan ayrılıyorum, böylece bardağımı yeniden doldurabilirim."

Kocama sadece bu dersleri almam konusundaki fikri hakkında ne düşündüğümü sordum."

Aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonumu yatağıma atıyorum. Terli tişörtümü başımdan geçirip çamaşır sepetine attıktan sonra diğer kıyafetlerimi çıkarıyorum. Saat dokuzu yeni geçmişti ve akşam yemeğinden önce duş alıp birkaç saat çalışacaktım. Los Angeles'ta kapatmaya çalıştığım bir anlaşma bir sorunla karşılaştı, bu yüzden yarın sabahın erken saatlerine kadar onlarla telefonda olacağım.

Banyoya girdiğimde telefonum tekrar çaldı.

Hay sikeyim.

Sadece biraz huzur ve sessizlik istiyorum.

Telefonu kaptım. "Sakın bana söyleme.... Malcolm'un aletini kestiğini söyleme." Hattan bir kıkırdama süzülüyor. "Hayır, kestiğimi söyleyemem."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Tanrı'ya şükür sensin. Az önce Aly ile telefonda konuştum."

"Başka bir şey söyleme dostum."

Jack Kingsley benim en eski arkadaşım. Ve ondan haber aldığım her gün iyi bir gündür.

Yatağımanın ucuna oturup dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Erken kalkmışsın." Jack Los Angeles'ta yaşıyor.

"Evet, uyuyamıyorum. Aklımı çok fazla şey meşgul ediyor. Bunu nasıl yapıyorsun?" Yorgunluk sözlerinin arasından süzülüyor ve ona neler olduğunu merak ediyorum. Jack'i üç aydır görmüyorum ki bu bizim için alışılmadık bir durum. Benim ve onun yurtdışı seyahatleri arasında, normalde birbirimizi her ay görmeyi başarırız.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çıldırmandan ya da sağlıksız bir bağımlılıkla her şeyi engellemeden sahandaki tüm toplanlarla hokkabazlık yap."

Hay sikeyim.

Jack'in uyuşturucuyla uzun bir geçmişi var ve sabah uyanamayacağından kaç kez endişelendiğimin sayısını unuttum.

"Unutuyorsun, iş benim sağlıksız bağımlılığım." Dikkatli davranıyorum; onun kötü alışkanlığı yüzünden birden fazla kötü tartışma yaşadık.

"Ah, evet, bu bağımlılığı kaldırmaya çalıştım ve tek hissettiğim on kat daha kötü olduğu." Sert bir nefes verdi. "Eve geliyorum. Bıktım artık."

"Ne kadar süre için?"

"Benden bu kadar Ashton. Temelli eve dönüyorum."

"Tanrım, Jack. Orada neler oluyor?" Avustralya'ya dönmesini ne kadar istesem de, olması gereken yerin orası olmadığını biliyorum. Buraya her geri döndüğünde, hayatının çoğunu içinde yaşadığı umutsuzluk uçurumuna daha da yuvarlanıyor. Jack Los Angeles'ta yaşıyor ve nefes alıyor; Avustralya'da yaşamaya hakkı yok.

"Ruhumu öldürmeye çalışan yönetmenler ve yükselirken beni kullanan ve artık bir amaca hizmet etmediğim anda beni bir kenara atan aktrisler. Burada olup biten bu." Sözleri ekşi ve sanki kendisine aşırı rahatsızlık veriyorlarmış gibi tükürüyor.

"Ama farklı olan ne, çünkü sen bunu on dört yıldır yapıyorsun. Ve lanet olsun, uzun zamandır pislik yönetmenlerle ve şöhret düşkünü sürüklerle uğraşıyorsun. Bu sefer ne oldu da bırakmak istedin?" Aslında on dört yıldan çok daha uzun süredir oyunculuk yapıyor ama profesyonel olarak yaptığı süre bu kadar.

"Bütün bunların anlamı ne Ashton? Yaptığım şeyi neden yapıyorum ki? Bu sefer farklıyım.... Bu benim. Tüm bu saçmalıklara katlanmak için bir nedenim yoksa, devam etmek için de bir nedenim yok demektir."

Başımı kaldırdım ve yataktan kalktım. "Uçak rezervasyonu yaptın mı?" Şu anda onun için endişeleniyorum; hiç olmadığı kadar endişeleniyorum ve odaklanmak istediğim tek şey onu eve götürmek. Gerisini onu burada güvende tuttukten sonra halledebilirim.

"Evet, bu gece ayrılıyorum, gece yarısından hemen önce."

Şükürler olsun.

"Geldiğinde seni alırım. Sen de benimle kalacaksın."

"Hep beni kurtarmaya çalışıyorsun," diye mırıldanıyor ve dikkatinin dağıldığını hissediyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Şu anda kullanıyor musun?" Kendimi daha fazla durduramayarak ısıriyorum.

İç geçiriyor. "Arada bir esrar çekmekten başka bir şey yapmıyorum." Devam etmeden önce kısa bir duraksama, "Yakında görüşürüz dostum."

Ve sonra gitti.

Bir dakika bile kaybetmedim. Ezbere bildiğim bir numarayı çevirerek sabırsızlıkla cevaplanmasını bekliyorum.

"Kahretsin, Ashton, burada saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Bruce Nielson'ın halsiz sesi telefondan süzülüyor.

"Evet, orada saatin kaç olduğunu biliyorum," diye çıkışıyorum. "Müvekkilinizin ruhsal durumunun şu anda berbat olduğunu biliyor musunuz?" Eğer geri gelmezse

Doğru cevabı verirse, yemin ederim onu incitmenin bir yolunu bulacağım. Jack'in menajeri beni hiç etkilememiştir; bu gece ona olan toleransım dibe vurdu.

"Ne? Müdürünü yumrukladı ve sonra da gidip eski sevgilisinin yeni erkek arkadaşıyla kavga mı etti? Jack söz konusu olduğunda böyle şeyler daha önce olmamış değil." Bu yeni olmuş olmalı çünkü benim için yeni bir haber.

"Sen bir pisliksin Bruce ve Jack'in sonunda bunu görmesini sağlayacağım. Sonra da Hollywood'da bir gün daha çalışmamı sağlayacağım."

Telefonu kulağımdan çekip hızlıca başka bir numaraya bakmadan önce aramayı sonlandırmak için bıçağı saplıyorum. Bruce'dan çok daha hızlı cevap veriyor ve tam da tahmin ettiğim gibi uyanık.

"Ashton, bu zevki neye borçluyum?" diye mırıldanıyor.

Bu sesi duyunca sikim kıpırdadı. Josephine Thorne ile geçmişimiz çok eskilere dayanıyor ve o sesin çıktığı dudakları hayal ediyorum. O dudaklar bana saatlerce mutluluk verdi. Hayatımın bir anında, bana onlarca yıllık mutluluk getireceklerini düşünmüştüm ama o yola girmeden çekip gitti. Yine de arkadaş kaldık ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

"Jack'in durumu iyi değil. Bu gece sizin saatinizle eve uçacak ama o zamana kadar geçecek saatlerde neler olabileceği konusunda endişeliyim."

Josephine Jack'i en az beni sevdiği kadar seviyor. Üçümüzün, üç kişinin olmaması gereken şekilde birbirine dolanmış bir geçmişi var. Jack'i terk ettikten sonraki meşhur çöküşlerinden birinin sebebi de oydu.

Hiç tereddüt etmiyor. "Şimdi onun evine gidebilirim. Yarım saat içinde orada olurum."

Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Ashton, ben hallederim. Endişelenmene gerek yok. O uçuşu yapmasını sağlayacağım. Sen sadece oğlumuzu iyileştir, tamam mı? Tanrı biliyor ya, çok uğraştım."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" Josephine'le konuşmayalı altı ay kadar oldu.

"Yaklaşık dört ay önce kötüleşmeye başladı. Başlarda pek fark edilmiyordu ama vücudunu tanıdığım kadar işaretlerini de yakından tanıyorum. Son birkaç aydır ona yardım etmek için çok zaman harcadım ama hiçbir şey başaramadım. Bence gerçekten sana ihtiyacı var. Gerçekten dinlediği tek kişi sensin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ben bir pisliğim. En iyi arkadaşım aylardır acı çekiyor ve ben bunu fark edemeyecek kadar meşguldüm. "Teşekkürler Josephine. İhtiyacı olan yardımı almasını sağlayacağım."

Telefonu yeterince hızlı kapatamıyorum. Bu odadaki her şeye zarar verme dürtüsü içimde patlıyor ve duvarı yumrukluyorum.

Tekrar tekrar.

Damarlarımda dolaşan öfkeden kurtulmaya çalışarak saldırıyorum.

Kendime olan öfkemden.

Jack'in bana ihtiyacı vardı ve ben ne halt ediyordum? Kendimden daha çok sevdiğim birinin yanında olmak yerine, Sydney ve Londra'da yolumu bulmaya çalışıyor ve çoğu zaman yetişemeyeceğim kadar hızlı anlaşmalar yapıyordum.

Jack haklıydı.

Tüm bunlar ne içindi?

Son zamanlarda yaşadığım yabancı duygular çirkin başlarını kaldırıyor ve bu öfke ve kafa karışıklığını spor salonuna geri götürmem gerektiğini fark ediyorum. Duvarıma delik açmak işe yaramayacak.

LORELEI

"SEKS YAPMAYA ÇALIŞTIĞIN ADAMDAN HABER ALDIN MI? düğün?" Sienna Perşembe öğleden sonra geç saatlerde bana sordu.

Adamın otel odasından kaçtığımdan beri üç gün geçti ve ondan haber almadığım için şükrediyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve boynumu gererken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır, istemiyorum da."

"Gerçekten mi?" Bana bakışından delirdiğimi düşündüğü anlaşılıyor. "Lorelei, o adam çok seksiydi. Bir kalp atışında yaparım diyebileceğin kadar ateşli. En azından telefon numarasını aldın mı?"

"Hayır, çünkü ilgilenmiyorum. Onunla odasına gitmemin tek nedeni çok sarhoş olduğum için doğru düzgün düşünemememdi. Ve sonra o... şey, o ne yapıyorsa onu yaparken uyuyakalmak"- olanları hatırlarken yanaklarım alev alev yanıyor-"Ertesi sabah bana söylediğinde çok utandım. Oradan yeterince hızlı çıkamadım ve dürüst olmak gerekirse, eğer beni arasaydı, muhtemelen utancımdan ölürdüm."

Ağzı seğiriyor ve bir an sonra kahkahayı basıyor. "Sen çok fazlasın, bebeğim."

Gözlerimi ona diktim. "Neden?"

Kahkahasını kontrol altına almaya çalışıyor ama başaramıyor. Ama "Daha 'kafa vermek' kelimesini bile söyleyemiyorsun. Tanrım, beni güldürüyorsun."

Dudaklarımı büzerek, "Açıkçası." diyorum. Yanaklarım hâlâ sıcak.

"Ve kim bir adam onu yerken uyuyakalır ki? Tabii bu işte gerçekten kötü değilse?"

"Açıkçası bunu sormak için doğru kişi ben değilim çünkü hatırlayamıyorum." Ona ters ters baktım. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz? Bu felaketi daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kahkahası azalıyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Bebeğim, o kadar da kötü değil. Neden bu konuda bu kadar utanıyorsun?"

Bir an için dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve kafamın içinde dolaşan değersizlik hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Tekrar ona bakarak, "Tek gecelik ilişkilere girmedigimi biliyorsun, değil mi?" diyorum. Devam etmeden önce başını sallamasını bekliyorum. "Çünkü onlar hakkında kirli hissediyorum. Birinin ürünü olmak ve babamın kim olduğunu hiç bilmemek, ne olduklarını anladığım anda beni onlardan soğuttu. Seks benim için önemsemediğim biriyle hızlıca yatmaktan daha önemli. O geceki davranışından utanıyorum - tek gecelik ilişkileri yargıladığım için değil, kendim için inanmadığım bir şeyi yaptığım için." Tanrım, umarım ne demek istediğimi anlamıştır çünkü Sienna da dahil olmak üzere diğer insanların sıradan seks yapmaları umurumda değil. Sadece bana göre değil.

Yine de endişelenmemeliydim çünkü bana gülümsüyor. On bir yıllık arkadaşlıktan sonra beni herkesten daha iyi tanıyor. "Anlıyorum. Ve bilgin olsun, sen tanıdığım en az yargılayıcı insansın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Tamam, konuyu değiştiriyorum, yüksekler ve alçaklar. Bu hafta altı yeni müşteri kazandım ve hafta sonuna kadar en az bir tane daha eklemeyi umuyorum. En kötü yanımda ise yan dairemde yaşayan adamın beni *hala* fark etmemiş olması. Dün en dar elbiseyi giydiğimde bile fark etmedi. Ugh. Sence eşcinsel mi?"

Adamın onu fark etmemiş olmasından dolayı o kadar üzgün görünüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. Sienna her zaman kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş uzun sarı saçları ve formda tutmak için çok çalıştığı vücuduyla muhteşem bir kadın. Ayrıca güzellik için saatler harcıyor, bu yüzden her zaman iyi giyiniyor ve makyaj yapıyor. Adam ya kör ya da eşcinsel. Ya da ateşli sarışınlardan hoşlanmıyor.

"Muhtemelen. Yani, seni kim istemez ki?"

Yüzündeki depresif ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bırakıyor. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşız. Şimdi bana en iyi ve en kötü anlarımı anlat."

"Pazartesi günü o otel odasında uyanmanın yanı sıra, Ashton Scott'la karşılaşmam pek de iyi bir şey sayılmaz. Gerçi düşük seviyelerden nefret ettiğimi biliyorsunuz, o yüzden bunu düşük seviye olarak adlandırmayacağım. Benim için en iyisi

Hawaii'ye uçuşumu ayarladım." Kendimi bildim bileli Hawaii'yi ziyaret etmek istemişimdir. Planladığım seyahat, ölmeden önce yapılacaklar listemdeki birkaç maddeyi işaretleyecek.

"Ashton'dan bir daha haber almadın, değil mi?"

"Hayır, sanırım mesajı almıştır." Onu düşünmek bile istemediğim duygular uyandırıyor. Lanet olsun ona. Beni ne kadar kızdırsa da, bu hafta birkaç kez onu düşündüm ve bu düşüncelerin bazıları kıcı, gözleri ve o sesiyle ilgiliydi.... Argh!

Yeter artık.

Odaklan

Lorelei.

Sienna dikkatle beni izliyor. Beni işaret ederek suçluyor: "Az önce onu düşünüyordun, değil mi? Ve ben onun kemiklerine atlamak istiyorum tarzı bir düşünceden bahsediyorum."

İnledim. "Erkekler bize bunu yapmayı nasıl başarıyor? Yani, onun gibi bir adamla çıkmak istemediğimi biliyorum ama yine de onu düşünmeden edemiyorum."

O da benim inlememi taklit ediyor. "Seni anlıyorum kardeşim. Sanırım Tanrı biraz eğlenmek istedi ve erkeklerin kadınları sinirlendirmesi için yollar yarattı ve şimdi de arkasına yaslanıp bize gülüyor."

Telefonu çalıyor, sözümüzü kesiyor ve sinirli olduğu anlaşılan bir konuşma yaparken onu dinliyorum. Görüşmeyi bitirdiğinde, bir şey istediğinde attığı o bakışla bana bakıyor. "Beni çok seviyorsun, değil mi?"

"Neye ihtiyacın var?"

Sırıttıyor. "Öğleden sonra yeğenimi futbol antrenmanına götürmem gerekiyordu ama az önce annem aradı ve onu hastaneden alacak birine ihtiyacı varmış. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Tony'yi antrenmana götürürsen seni sonsuza kadar severim."

"Saat kaçta?" Saat neredeyse dört oldu.

Acı dolu bir yüz ifadesi takındı. "Önümüzdeki on dakika içinde gitmen gerekecek. Onu kardeşimden alıp oraya götürmen ve annemi eve bıraktıktan sonra ben gelene kadar burada kalman gerekiyor."

Ayağa kalkıyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Bugünlük işimi bitirdim."

Yüzündeki rahatlama açıkça belli oluyor. "Eğer istersen antrenmandan sonra sana yemek ısmarlarım."

"Eğer istersem mi?"

Gülüyor ve göz kırptıyor: "Çocuklar antrenmandan sonra McDonalds'a gidiyor, o yüzden hamburger yeriz. Ya da bunu atlayıp doğrudan dondurma da yiyebilirsiniz."

"Yıllardır dondurma yemedim. Bana akşam yemeği diye bağırabilirsin."

Futbol antrenmanına beş dakika geç kaldık. Stresliyim çünkü herhangi bir şeye geç kalmak her zaman midemi endişeyle düğümler. Tony ise sadece omuz silkiyor ve onu getirdiğim için teşekkür ediyor. Sonra sahadaki takımına katılabilmek için benden önce koşuyor.

Ailelerin çocuklarını izlemek için durdukları yere doğru yürüyorum. Bu bir dokuz yaş altı maçı ve görünüşe bakılırsa ebeveynlerin çoğu yanlarında getirdikleri sandalyelere yerleşmiş. Muhtemelen artık bu işte ustalaşmışlar. Hepsi ya çocuklarını izlemeye ya da telefonlarına dalmış durumdalar.

Bir anne hariç.

Ona bakıyorum ve bir kahkaha atıyorum. Giydiklerinden, mükemmel sarı saçlarından ve yüzünden ofisten yeni geldiğini tahmin ediyorum ama yıpranmış bir hava yansıtıyor. Muhtemelen dört ya da beş yaşlarında genç bir kız, kadının isteklerine uymayı reddederek etrafında tur atıyor.

Yaklaştığımda kadının, "Sadie, şimdi oturmaz ve gürültü yapmayı kesmezsen bu gece McDonalds olmayacak!" diye bağırdığını duyuyorum.

Sadie hemen yaptığı şeyi bırakıyor. Alt dudağı titriyor ve yüzü buruşuyor. "McDonalds istiyorum anne. A amcamla oraya gitmek istiyorum."

Annesinin sabrı tükenmiş gibi görünüyor ve çocuğun sözünü kesiyor. "Otur ve sessiz ol."

Sadie sonunda söyleneni yapıyor ve kadın uzun bir rahatlama nefesi verirken beni izlediğini görüyor. Yüzünü buruşturarak, "Ne yazık ki rüşvet benim seçtiğim ebeveynlik yöntemi. Lütfen beni yargılamayın."

Pek sık olmayan bir şey oluyor; annemle ilgili bir anı zihnimde canlanıyor. Beni netbol antrenmanına götürdükten sonra McDonalds'ta ikimizin gülüştüğünü hayal ediyorum. Bir nefes çekiyorum. Bu o ölmeden hemen önceydi.

Anının beni tüketmesine izin veriyorum, o anda dünya yok oluyor. Kadın koluma dokunana kadar düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark etmiyorum.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sıcaklık doluydu.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet... Sadece bir an için kendimi kaybettim. Kimseyi yargılamamaya çalışıyorum, özellikle de ebeveynleri."

"Hepimizin başına gelir. Bazılarımız tüm gece boyunca kaybolur."

Kaşlarımı çatıyorum, son kısmı nereden çıkardığını pek anlayamıyorum.

Havaya el sallıyor ve şöyle diyor: "Çocuklar. Kocalar. Bir gün anlayacaksın."

Umarım öyle olur.

Sahaya doğru başımı sallıyorum. "Oğlun oynuyor mu?"

"Evet. Bradley futbola bayılıyor. İki çocuğum ayrı olduğunda elde ettiğim huzur ve sessizliği seviyorum." Onun dürüstlüğüne seviyorum.

"Buraya ilk kez geliyorum. Arkadaşımın yeğeni Tony ile birlikteyim."

Kıkırdıyor. "İlk seferin olduğunu söyleyebilirim tatlım. Ve burada kendi çocuğunla birlikte olmadığını."

"Nasıl?"

İç çekiyor. "Hâlâ dünyaya henüz ebeveynlik girdabına çekilmediğini duyuran o gençlik ışıltısına sahipsin. Ve annelik görevi için giyinmiş sayılmazsın." Bakışları biz konuşurken çimenlere batan topuklarıma gidiyor.

"Sen de bunun için giyinmemişsin. Ve benden daha yaşlı görünmüyorsun." Görünmüyor. Yakından bakıldığında bile yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yok. Ve ince vücudu benden çok daha genç biri olarak kolayca geçebilir. Bu kadın kıvrımlı saçları, ağır makyajlı gözleri ve dudaklarıyla klasik bir sarışın bomba ve onu içinde bulduğum yıpranmış durumda bile ona yapışan seksi bir aura.

Kaşları kalktı. Aşağıya bakarken ayağını öne uzatarak giydiği babetleri gösterdi. Daha önce fark etmemiştim. Güzelliği ve kişiliği beni o kadar etkilemişti ki geri kalanını görememiştim.

Bahse girerim bu kadının peşinden koşan erkekler vardır.

Bana elini uzattı. "Alessandra Spencer. Arkadaş olabiliriz çünkü hep doğru şeyler söylüyorsun. Bilgin olsun, otuz beş yaşındayım ve insanlara sadece böyle olduğumu söylerim."

Elini sıkıyorum ama kendimi tanıtamadan sahadan bir düdük sesi geliyor ve orada yaşanan kargaşa dikkatimizi çekiyor.

Belli ki koç ebeveynlerden birini kızdıran bir karar vermiş çünkü bir babayla hararetle bir tartışmaya girmiş. Her iki adam da

Öfkeli.

Sesleri bana doğru süzülürken, duyularım aşırı hızlanıyor.

Bu sesi tanıyorum.

"Oh, Tanrım...."

"Ne?" Alessandra soruyor.

"Koç o mu?" Burada durmuş Ashton Scott'a baktığım için afalladığımı söylemek hafif kalır. Futbol koçu olarak onu asla seçmezdim.

"Evet ama pek sevilen biri değil," diye yanıtlıyor Ashton'ın etrafını saran ve yaptığı her şey hakkında fikir beyan eden birkaç veliyi daha izlerken.

"Şaşılacak bir şey değil, kibirli bir herif."

Yüzünü bana döndü. "Onu tanıyor musun?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Şey, onu tanıdığımı söyleyemem, ama onunla tanışma şerefine nail oldum, eğer öyle diyebilirsiniz, ve pek de etkilenmediğimi söyleyebilirim."

Alessandra birkaç dakika bana baktıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Seninle çok iyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim. Kardeşim hakkında bu kadar dürüst olan birine hayatımda ihtiyacım var."

Kardeşi mi?

Vay anasını.

Kardeşini aşağıladığım için duyduğum küçük pişmanlığı yutuyorum. Elimi uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum, Alessandra, tanıdığım en kibirli adamın kız kardeşi. Benim adım-"

Derin bir ses konuşmamızı böldü. "Lorelei Winters."

Arkamı döndüğümde Ashton Scott'ın bir metreden daha az bir mesafede durduğunu ve gözlerinin benimkilere dikildiğini görüyorum.

Oh, Tanrım.

O gözler.

Doğrulldum. "Ashton."

"Lorelei."

Oh,

Tanrım.

Bu ses.

Gerginlik etrafımızda dönüyor.

Son karşılaşmamızda fark etmediğim lezzetli bir gerilim.

Sessizce durup birbirimizi izlerken Alessandra, "Aman Tanrım, bu çok eğlenceli olacak," diyor.

İkimiz de hareket etmedik.

İkimiz de dikkatimizi diğerinden ayırmıyoruz.

Ve alev alev yanan bakışları gözlerimi tekrar bulmadan önce beni boydan boya dolaştığında, bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum ve bunun berbat bir hal alabileceğini biliyorum.

ASHTON

"McDONALDS'TA MISIN?" JESSICA'NIN İNANÇSIZLIĞI YÜKSEK SESLE BAĞIRIYOR. BELKİ
DE

karşısında durmuyor ama telefonda bile yüzündeki şok ifadesini hayal edebiliyorum.

Lorelei, Tony ve arkadaşıyla birlikte yemek siparişi vermek için sırada beklerken onu izlemeye devam ediyorum. "Evet."

"Peki, arayacağım çünkü artık her şeyi duydum." "Ne diyeceksin?"

"Sonunda aklını kaçırdın. Seni ele geçiren ne? En son ne zaman bir McDonalds'a gittiğini bile hatırlıyor musun?"

Beni neyin ele geçirdiğini düşünürken içim daralıyor. "Bir anlaşma peşindeyim."

"Saçmalama, Ashton. Lanet olası fast-food mekanlarında anlaşma yapamazsın." Bir an duraksıyor. "Sikeyim, bir kadının peşinde misin? Çünkü senin gibi bir adamın bir bok yapmasının sadece iki nedeni vardır: İş ya da siki için."

Lorelei'nin kahkahası havada süzülüyor.

Aman Tanrım.

Daha önce hiç bir kadının kahkahasından etkilenmemiştim ama Lorelei'nin kahkahası aletim sertleşirken bana biraz acı veriyor.

"Eve gitmelisin," diye Jessica'yı yönlendiriyorum. "Ve sen de bana patronluk taslamayı bırakmalısın."

"Ben senin patronunum, Jessica. Bu benim işim." Lorelei'nin yerden bir şey almak için eğilmesini izlemek için boynumu eğiyorum. Bir çocuk görüşümü kısmen engelliyor ama yine de bir an için görebiliyorum. Üstüne oturan siyah elbisesi

Kalçalarının yarısını zar zor örtüyor ve ben de o biçimli bacakların daha fazla ortaya çıkışını izliyorum.

"Ve bunu çok iyi yapıyorsun," diyor. "Yarın sabah Brentley Group ile yapacağın toplantıya hazır olduğundan emin olmak için aradım."

"Lanet olsun, o toplantıyı yeniden planlamamı isteyecektim. Sabah Jack'i havaalanından alacağım ve günümü onunla geçirmek için boş tutmam gerekecek. Yarın başka bir işim var mı?"

Bana dönmeden önce bir dakika düşünüyor. "Erteleyemeyeceğim bir şey yok. Jack için bir şey yapmamı ister misin?"

Omuzlarımda düğümler oluşurken parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Evet, Dr. Winthrop'u arayıp onu hazırda bekletir misin? Jack'i önümüzdeki birkaç gün içinde onu görmeye ikna edeceğim."

"Kahretsin, yine mi kötü?" Jessica buradaki geçmişi çok iyi biliyor. "Evet, bu sefer endişeliyim."

"İlgileniyorum. Peki ya Ashton?"

"Ne?"

Sesi yumuşar. "Onun için ancak bu kadarını yapabilirsin. Birini değiştirmeye ve iyileştirmeye zorlayamazsın. Bu Jack'in suçu."

"Jessica, bu dünyada uğruna her şeyden vazgeçebileceğim çok fazla insan yok. Jack de o insanlardan biri ve onu iyileştirmek için her şeyi yaparım." Ses tonum kastettiğimden biraz daha sert, ama lanet olsun, söylediğim her kelime doğru.

"Biliyorum," diyor. Ve sonra-"Şimdi seni vajina avınla baş başa bırakayım."

Görüşmeyi sonlandırırken başımı sallıyorum. Jessica'nın kelimelerle arası iyi. Tanıdığım en kaba kadın olsa gerek, ama yine de kadınları çoğu erkekle aynı şekilde düşünüyor.

"Yiyecek bir şeyler sipariş edecek misiniz?" Alessandra çocuklarla birlikte masaya dönerken soruyor.

Sadie yanıma otururken "Nugget almalısın," diyor. Hemen Alessandra'nın ona aldığı yemeği paketinden çıkarmaya başlıyor.

"Neden nugget?" Sadie'nin bir şeyler için bulduğu nedenler her zaman ilgimi çekmiştir. Çok soyut bir şekilde çalışan bir zihni var.

"Böylece onları paylaşabiliyorum." Ağzına bir kızartma atıyor ve bana sırtıyor.

Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Tabii ki, benim için çok mantıklı, balkabağım."

"Amcasına çok benziyor," diyor Alessandra alaycı bir öfkeyle.

Ona sırtarak ayağa kalkıyorum ve "Ve babasına." diyorum.

Alessandra gözlerini deviriyor. "Sıra çok uzamadan git."

Haklı, sıra neredeyse kapının dışına taşmıştı. Sona doğru giderken Lorelei ile göz göze geliyorum. Aslında onun beni izlediğini ve onu yakaladığımı fark ettiğinde yanaklarına ve boynuna yayılan kızarıklığı yakalıyorum.

Hay sikeyim.

En son ne zaman bir kadının yüzünü kızarttığımı hatırlamıyorum. Bu çok ateşli.

Hızla arkasını dönüyor ve tekrar arkadaşıyla sohbete dalıyor. Sıranın arkasındaki yerimi aldım ve onu izlemeye devam ettim.

Birçok kadınla çıktım ama daha önce hiç kızıl saçlı biriyle çıkmamıştım. Lorelei'nin uzun kızıl saçları Pazartesi günü onda fark ettiğim ilk şeydi. Hemen ardından gözlerine baktım - her şeyi gördüğünden emin olduğum güzel yeşil gözlerine. Onunla bir önceki geceden işe geldiği belli olan bir günde, en iyi halinde olmadığı bir zamanda tanışmış olabilirim ama beyninin keskin işleyişini görebiliyordum.

Zihnim, bu hafta ilk kez, o sabah nereden geldiğini düşünmek için dolaşıyor. Biriyle ilişkisi olup olmadığını araştırmamak beni neredeyse öldürüyordu ama zamanımın büyük bir kısmını onu takip etmekten vazgeçerek geçirdim. Pazartesi sabahı beni onunla hiçbir şey yapmak istemeyecek kadar çileden çıkarmıştı ama o gün ikinci kez ofisinden ayrıldığımda entrika yerleşmişti. Bu konudaki hislerim bütün hafta boyunca değişti. Ve şimdi kendimi tekrar onu isteme tarafında buluyorum.

Siparişini veriyor ve yemeğini aldıktan sonra ekibin oturduğu yere doğru ilerliyor. Sipariş sırasının bana gelmesini sabır kırıntılarıyla bekliyorum. Sonunda nugget, patates kızartması ve iki milkshake aldığımda Alessandra'nın masasına geri dönüyorum.

Sadie beklentiyle bana bakıyor ve ben de nuggetları uzatırken sırtıyorum. Milkshake'leri onun ve kardeşi Bradley'nin önüne koyduğumda Alessandra bana ters ters bakıyor. Ben sadece omuz silkiyorum.

"Çocuk sahibi olacağın günü iple çekiyorum," diye mırıldanıyor. "Tüm dünyadaki en gözde teyze ben olacağım."

Bir nugget'a uzanırken kıkırdıyorum. "Daha azını beklemezdim, Aly. O zamana kadar, dünyanın en gözde amcası olmaya devam edeceğim.

dünya."

Yemeğimizi bitiriyoruz ve tüm dikkatimi Sadie ve Bradley'e verirken Lorelei'yi izleme sevdami unutuyorum. Bu ikisiyle geçirdiğim zaman kutsal bir zaman. Hiçbir anlaşma ya da toplantı onlardan önce gelmez. Dünyada uğruna McDonalds yiyebileceğim tek insanlar onlar.

"Peki," diyor Alessandra hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra, "gelecek hafta da koçun yerini doldurabilecek misin?"

Ona bakıyorum. Soruş şekli sanki bunun zor bir satış olmasını bekliyormuş gibi. Geçen hafta benden yerime bakmamı istediğinde bu fırsata balıklama atlamıştım; bu kez hayır demem zor. "Ajandamı temizleyeceğim. Herhangi bir Perşembe öğleden sonrası senindir."

Bana daralmadan önce gözleri genişledi. "Bunda ne var?"

"Tanrı aşkına, Aly, ben bir fu-" Çocukların önünde küfretmeden önce kendimi tutuyorum. "Ben canavar değilim. Bunda bir bit yeniği yok."

"Son birkaç aydır oldukça pislik biriydin Ashton. Umarım bunu biliyorsundur."

"Pislik ne demek?" Sadie sorar.

Alessandra dikkatini kızına çevirir. "Gerçekten huysuz olduğu ve insanlara kötü davrandığı anlamına geliyor. Ama bu kelimeyi kullanamazsın. Bu sadece yetişkinlere özel bir kelime."

Sadie bunu anlıyor ve başını sallıyor. "Yani bu bir baba kelimesi mi?"

Sırıyorum. Malcolm'un, Alessandra'nın kaçınmasını tercih edeceği pek çok kelimeyi kullanma eğilimi var. Bu onlar için sürekli bir rahatsızlık kaynağı.

Alessandra bir an için bana tekrar ters ters bakıyor. "Bunu söylememeliydim, sevgilim. Amcan bazen bana ilham veriyor."

Bana gülümseyen Sadie'ye göz kırpyorum. Konuyu değiştirmek isteyerek, "Bu hafta sonu kim gelip Jack'le takılmak ister?" diyorum.

Hem Sadie'nin hem de Bradley'nin gözleri parlıyor. Jack'e bayılıyorlar. "Ben, ben!" diye sevinçle haykırıyorlar.

Alessandra'ya bakarak, "Bir gün onları birkaç saatliğine alabilir miyim?" diye soruyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Cidden buna hayır diyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Şey, eşeklik aileden geliyor, yani senin de öyle anların oluyor," diye kestirip atıyorum ve gözlerini tekrar devirdiğinde onu daha fazla hırpalamak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Ama Alessandra'nın da sınırları var ve ben onlara asla ulaşmamaya çalışıyorum.

"Tamam, bu bir randevu. Jack yerleştikten sonra hangi gün olduğunu sana bildireceğim," diyorum ayağa kalkarken.

"Bugün için teşekkürler," diyor Alessandra, sesi daha yumuşak. Minnettarlığı çok açık. Kız kardeşim benden fazla bir şey istemez, o yüzden istediğinde bana gerçekten ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Eğilip çocukların her birinin başına bir öpücük konduruyorum. Alessandra'ya başımı sallayarak, "Seninle yarın konuşuruz. Bu gece kocana bedensel zarar vermemeye çalış." Sonra Bradley'e dönüyorum. "Bugünkü oyun harikaydı dostum. Hafta sonu top koşturabiliriz. Jack de buna hazır olacaktır." Bana attığı kocaman gülümseme, gerekirse hayatımın geri kalanında her perşembeyi onun için temizleyebileceğimi bilmem için gereken tek şey.

Arabama doğru ilerliyorum ve altımda muhteşem görüneceğini düşünmeye başladığım o dolgun bacakların görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Lorelei bir şey almak için arabasına uzanıyor ve eğilip doğrulurken ben de yanında duruyorum. "Kahretsin, Ashton, bir kadının hayatından birkaç yıl eksiltmenin yolu," diyor.

"Bir erkeğin yaşam beklentisine ne yaptığını sana söylemeyeceğim," diye mırıldanıyorum. Hayatı boyunca pek çok erkeğin kalbini incittiğini tahmin edebiliyorum.

Sözlerim kafasını karıştırmış gibi görünüyor ve kaşlarını çatarken alnındaki çizgiler kırışıyor. "Bununla ne demek istediğini anlamıyorum."

Yüzlerimiz yakın olsun diye eğildim. "Demek istediğim, bir adama bırakın o sivri dilinizle davranmayı, birazcık ilgi göstermeniz bile ölümcül bir zarar verme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağı anlamına geliyor."

Ani nefes alış verişi duyduğum tek ses. Onun üzerindeki etkim sarhoş edici.

"Gitmem gerek ama seni tekrar görmek güzeldi," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten mi? Pazartesiden sonra beni tekrar görmek isteyeceğini düşünmezdim."

"Ben de terbiyemi takınıyordum." Onun saçma sapan yaklaşımı beni çok etkiliyor.

"Görgü kuralları her zaman iyi bir yoldur."

Dudakları titriyor. "Görünüşe göre her zaman öğütlediğin şeyi uygulamıyorsun."

"Bu doğru, ama bir şeyleri doğru yapana kadar pratik yapmayı severim."

Omuzları gevşiyor ve sanki yerine yerleşmiş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. Sanki aniden bu konuşmaya yatırım yapmış gibi. "Katılıyorum, pratik mükemmelleştirir."

"Belki bana bu konuda yardımcı olabilirsin?" "Pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Aynı fikirde değilim."

"Tecrübelerime göre, bir pislige yeni bir sayfa açmayı öğretmek biraz zor."

Tanrım, bundan sonra uzun bir duş ihtiyacım olacak.

Ona yaklaşma isteğimle savaşıyorum. "Bu işi yapmak için senin deneyimine sahip bir kadın gerekir diye düşünüyorum."

"Aklında ne var?"

"Yarın akşamki ilk antrenman turu."

Bir adım bile atmıyor. "Yarın gece meşgulüm. Ama sana bedava tavsiye vermekten mutluluk duyarım."

"Bedava tavsiye değersizdir. Düzgün bir eğitim için saatlerimi harcamaktan çok mutluyum."

"Eminim parmaklarını şıklatıp bunu gerçekleştirebilirsin."

Oh, bebeğim, hiçbir fikrin yok.

"Yapabilirim. Ama ben sadece en iyisini istiyorum ve şu anda ona bakıyormuşum gibi bir his var içimde."

Geri dönüşünde tökezledi ve ben zaferin tadını aldım.

Ve sonra bana ders verdi. "Akıllı bir adama göre kötü bir hafızan var. Geçen gün sana her şeyin satılık olmadığını söylemişim. Burada satın alınacak dersler yok, Ashton."

Onun bu açıklaması bana sadece ilham veriyor. Ona bir adım daha yaklaştım. Ağzımı kulağına eğerek bir söz veriyorum. "Bazı şeyler satılık olmasa da, ben pes eden bir adam değilim. Asla. Senin de kötü bir hafızan var gibi görünüyor Lorelei. Geçen gün sana her zaman istediğimi elde ettiğimi söyledim ve yalan söylemiyordum." Yüzümü o güzel yeşil gözlere bakacak şekilde hareket ettiriyorum. "Ben sabırlı bir adamım, ama hata yapmayın, bu *olacak* ve yakında olacak."

LORELEI

"YANI BU İYİ BİR HAFTAYDI... TA KI BUGÜNE KADAR," DIYOR SIENNA YİĞİLİP
KALIRKEN

Cuma öğleden sonra ofisimizde karşımdaki sandalyeye oturdu.

Dikkatimi bilgisayarımdan uzaklaştırıp ona bakıyorum. Yenilmiş görünüyordu ve Sienna *asla* yenilmiş görünmez. "Ne oldu?"

"Yeni bir müşteri kazanmaya çok yaklaştım - bana çok iş getirecek bir adam - başka bir şirkete gitmeye karar verdiğinde. Beni ne kadar meşgul edeceği düşünüldüğünde yaklaşık üç müşteriye eşdeğer olacaktı."

"Onu ikna etmeye çalışmanızın bir yolu yok mu?"

Başını sallıyor. "Denedim. Diğer şirkete ikna oldu çünkü ona daha sağlam görünüyorlar. Sanırım benim tek kişilik bir gösteri yapıyor olmam bazı insanların istediği türden bir imajı yansıtmıyor."

"Yine de müşterilerinize en az büyükler kadar iyi bakabilecek kapasiteye sahipsiniz." Kızgınlığımı gizleyemiyorum. Sienna ve ben bu durumla defalarca karşı karşıya geldik. Sinir bozucu.

İç geçiriyor. "Hiç bu işin çok zor olduğunu düşündüğün oluyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet, bazı günler öyle hissediyorum. Ama sonra kendimle konuşuyorum ve şüphelenenlere yanıldıklarını kanıtlayarak neler yapabileceğimi göstermeye karar veriyorum."

"Keşke ben de senin gibi olsaydım."

Gözlerim irileşti. "Ne demek istiyorsun? Tanıdığım, her zaman olumlu düşünen ve çok az sayıda kadından birisin."

"Hayır. Öyleymiş gibi davranıyorum ama içimden bir bebek gibi ağlıyorum. Yıllar önce bana ihtiyacımız olduğunu söylediğinde seni dinlemişim.

başarana kadar numara yapmak. Sadece daha ne kadar numara yapacağımı merak etmeden duramıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Otuz yaşına çok az kaldı ve ben hep o zamana kadar hayatımı daha iyi düzene sokacağımı düşünmüşümdür."

Bir an sessiz kaldı. "Boston'la aranızdaki ilişkinin daha farklı olmasını ister miydin? Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

Onun adını duyunca kalbim sıkışıyor. *Evleneceğimi düşündüğüm adam... Ta ki bana evlenme teklif ettiği ve benim hayır dediğim güne kadar.* "Hayır demek istiyorum ve her şeyin gidişatıyla barıştığımı söylemek istiyorum ama bu yalan olur. Neden hayır dediğimi bilmiyorum. Sanırım panikledim. Ve hayır, gittiğinden beri ondan haber almadım." Hayatımın üç yılından fazlasını birlikte geçirdiğim adamdan beş ay boyunca haber alamadım. Evlilik teklifine hayır dedikten sonra fikrimi değiştirmeyi umarak üç ay boyunca bekleyen adam.

"Onu hâlâ seviyor musun? Çünkü biliyorsun, sen ve erkekler hakkında bir teorim var."

"Neymiş teorin?" Sienna her zaman hayattaki her şey için bir teori üretir.

"Bence anneni bu kadar genç yaşta kaybettikten sonra büyük bir kaybetme korkusu yaşıyorsun. Umutsuz bir romantiksin ama erkekler sana çok yaklaştığında, seni terk edemedi onları uzaklaştırıyorsun."

Haklıydı. Kendimi analiz etmek için saatlerimi harcadım ama bir türlü değişemiyorum. Boston'la üç ay boyunca kavga ederek onu kendimden uzaklaştırdım. "Boston'la aramızdaki her şeyi mahvettim Sienna. Son üç ay boyunca çok fazla kavga ettik ve sonra o büyük kavga her şeyi bitirdi. Bunun geri dönüşü yok."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Her şeyin bir geri dönüşü vardır bebeğim. Eğer hayatında olmasını istediğin kişi oysa, bunu ona söylemen yeterli. Boston Haynes sana tapıyor. Şehri terk etti çünkü çok fazla acı çekiyordu."

"Denizaşırı bir yerde bir iş buldu, geri çevirmesi zordu. Dürüst olalım, Boston'ın kariyeri Amerika'da. Orada sahip olacağı fırsatların yarısına bile Avustralya'da sahip değil."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve o adamın senin için tüm bunlardan bir çırpıda vazgeçeceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Vermesini istemezdim."

"Soruma cevap vermedin. Onu hâlâ seviyor musun?"

Son beş ay boyunca bunu çok düşündüm. Onu terk ettiğinde hissettiğim kalp ağrısı, onu gerçekten sevdiğimi anlamam için yeterince fazlaydı,

Ama aklıma takılan soru şu: Eğer onu seviyorsam, neden hala her gün onu düşünmüyorum? "Boston'ı her zaman seveceğim. O benim ilk gerçek aşk deneyimimdi. Ama ona hâlâ *aşık* olup olmadığımı bilmiyorum."

Tam konuşmak için ağzını açtığı anda, kapıdan gelen tok bir sesle bölünüyoruz. "Lorelei Winters?"

Döndüğümde kendimi bana Ashton Scott'ı o kadar çok hatırlatan bir adama bakarken buluyorum ki bu bir tesadüf olamaz. Sesinde bile Ashton'ınki gibi derin, boğuk bir seksilik var.

Ayağa kalkıyorum. "Ben Lorelei. Sanırım siz de Bay Scott'sınız."

Gözleri sanki benimle küçümseyici bir şekilde dalga geçiyormuş gibi ince bir eğlenceyle parlıyor. Bu bizi doğru adımlarla başlatmıyor, çünkü gümüş tilki seksiliğiyle ne kadar yakışıklı olsa da -sürdüğü keçi sakalı çok seksi- kişiliğinden başka bir şey tarafından etkilenmeyi reddediyorum. Durduğum yere doğru yürüdü ve elini uzattı. "Gregory Scott."

Sienna beni Ashton'ın babasıyla yalnız bırakarak özür diliyor. Lanet olsun ona. Bu adamla tek başıma uğraşmamayı tercih ederdim.

Elimi masaya doğru uzattım. "Lütfen, rahatınıza bakın. Size bir içki ikram edebilir miyim?" Tanrım, görgü kurallarına olan ihtiyacım bazen beni rahatsız ediyor. Bu adama gereğinden fazla kalması için herhangi bir sebep vermek istemiyorum.

Başını sallayarak, "Hayır, doğrudan konuya gireceğim Bayan Winters. Willow Sokağı'ndaki mülkünüz için size bir teklif yapmaya geldim."

Bu adamların o mülkü almaya çalışmaları da neyin nesi?

"Korkarım vaktinizi boşa harcadınız çünkü o mülk satılık değil."

"Sanırım ikimiz de her şeyin satılık olduğunu biliyoruz Lorelei, eğer fiyat doğruysa." Ne kadar da kibirli. Oğlunun bunu nereden anladığını görebiliyorum.

"Sizin dünyanızda durum böyle olabilir Bay Scott, ama benimkinde değil." "Daha teklifimi bile duymadınız."

"Duymama gerek yok çünkü satmıyorum. Üzgünüm ama hiçbir fiyat beni ikna edemez."

"Üç milyon," diyor, bakışları benimkinde sabit.

Gözümü kırpmıyorum. Şaşkınlığımı hiçbir şekilde, hiçbir biçimde göstermiyorum. Ama lanet olsun, bu rakam mülkün değerinden yaklaşık bir milyon daha fazla.

Bunu umutsuzca istiyor. Ama neden?

Biraz daha dik duruyorum. "Hayır."

Gregory Scott kendi poker suratını koruyor. Bir süre sessizce birbirimizi izliyoruz ve sonunda, "Bunu düşünmeniz için sizi yalnız bırakayım, Bayan Winters," diyor. Bana kartvizitini uzattı. "Fikrinizi değiştirdiğinizde bana ulaşın." Bununla birlikte dönüp ofisimden çıktı.

Tanrım, bu Scott denen adamların nesi var?

Fikrini değiştirdiğinde beni ara. Eğer değil, ne zaman. Çok küstahça.

Benim kolay lokma olduğumu düşünüyorlarsa bir daha düşünsünler. Ben değilim.

ASHTON

"SENI SEVIYORUM ASHTON, AMA CUMARTESİ SABAHI SAAT YEDİ BİZİM ilişkimizi yepyeni bir seviyeye taşıdık," diye mırıldandı Jessica telefonda. "Acil bir durumdu."

Sessizlik.

"Bunu daha önce söylemeliydin patron. Yani, neden daha önce aramadın? Bu sabah üçte acil bir iş yapabilirdim."

"Ukala," diye mırıldanıyorum ama ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Jessica'nın iğneleyici tavırları onu bana sevdireyor. Çoğu insanın yakınlaşmak ve potansiyel olarak bir ilişkiden bir şeyler elde etmek için benimle dalga geçme şeklini elinin tersiyle itiyor.

"Ashton, en azından beni uyandırmak için kahve gönderebilirdin."

"Listemde var. Gerçi bunu asistanıma organize ettirmem gerekecek," diyorum sırtarak ve bu görüşme biter bitmez kahve göndermeyi aklıma not ediyorum.

"Bu sabah alışılmadık derecede eğlencelisiniz Bay Scott. Vajina avınız işe yaradı mı?"

Ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum. Bu sabah iki saattir evdeki ofisimde çalışıyorum ve zaman su gibi akıp geçti. Son zamanlarda hafta sonları burada garip bir durum yaşanıyor. Son zamanlarda kendimi başıboş hissediyorum ve bu his yalnız olduğum hafta sonlarında daha da artıyor. Çok fazla sosyalleşme isteği duymamam da buna yardımcı olmuyor. "İngilizcede ustalaşma şeklin hayret verici Jessica."

"Bunu fark etmene sevindim. Her gün seni etkileyecek yeni kelimeler arıyorum. Şimdi, beni tüm hafta boyunca uyuduğum en güzel uykudan alıkoyacak kadar acil olan şey nedir?"

"Lorelei'nin programını bulabildin mi?"

Kadın inliyor. "Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldanıyor, sesi uzaklaşıyor. "Tamam, Pazartesi öğleden sonraları saat bir ile dört arasında genellikle sana daha önce bahsettiğim huzurevini ziyaret ediyor. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri saat beşte ofisine beş dakika uzaklıktaki spor salonunda spin dersine gidiyor. Pazar sabahlarını genellikle yerel çiftçi pazarında geçiriyor. Ayrıca salsa dansı da yapıyor, ancak bu düzensiz bir aktivite gibi görünüyor. Willow Sokağı'nın köşesindeki dans stüdyosunda. Cumartesi sabahları da sık sık Willow Sokağı'ndaki evini ziyaret eder."

"Etkileyici. Tüm bunları Facebook'tan mı öğrendin?"

"Bakın, eğer size kaynaklarımı söyleseydim, artık bana ihtiyacınız olmazdı. Şöyle diyelim, benim araştırma sürecim Facebook'tan daha fazlasını içeriyor. Şimdi, bana borçlusun. Çifte shot yap ve çabuk olsun."

"Sabahları pek iyi değilsin, değil mi?"

"Dikkat et Ashton, kafeinle birlikte olabilirler."

Kıkırdıyorum. "Hafta sonunun geri kalanında iyi eğlenceler."

"Bekle, gitmeden önce. Pislik Pazartesi nasıl görünüyor? Sence gelecek hafta yayınlanacak mı, yayınlanmayacak mı?"

"Hoşça kal Jessica," diyorum aramayı sonlandırırken.

Evine gönderilmek üzere kahve sipariş ettikten sonra mutfağa gidiyorum. Jack beni şaşırtarak onu orada buluyor.

"Günaydın," diyorum. "Dün gecedен sonra uyuduğumu sanıyordum." Uzun uçuşundan sonra dün saatlerce uyumuş ve sonuç olarak gece yarısı tamamen uyanıktı.

"Yaklaşık dört saat uyudum. İki saattir dönüp duruyorum, o yüzden kalkayım bari dedim. Bugün annemi ziyaret edeceğim."

Görünüşünü incelemek için gözlerimi kısıyorum. Hâlâ dün sabah onu havaalanından aldığımdaki kadar kötü görünüyor. Bu, arkadaşımı yıllardır gördüğüm en kötü hali. Kilo vermiş; saçlarının iyi bir kesime ihtiyacı var ve umurunda olmayan kıyafetler giyiyor.

"Seni onun evine bırakmamı ister misin?" "Bu harika olur."

Henüz konuşma fırsatımız olmadı. Annesinin onunla konuşup aklını başına getirmesini umuyorum ama bu arada onun seyahatte olduğunu bilmem gerekiyor.

Tamam. "Endişeliyim Jack. Los Angeles'ta ne oldu?" Bir süre beni izledi. "Bunun için kahve ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da dolaptan bir fincan daha çıkarıyor. "Hayatının nasıl bu hale geldiğini hiç merak ediyor musun Ashton?"

Bir an için bunu düşünüyorum. Bu Jack için önemli ve ona verebileceğim en dürüst cevabı vermek istiyorum. Sonunda başımı sallıyorum. "Evet, bazı günler. Aslında son zamanlarda her zamankinden çok daha fazla. Yine de işimle ilgili değil. Bu dikkatle planlanmış bir stratejiydi. Ama hayatımın geri kalanı bugünlerde biraz boş geliyor."

Kahvemi uzatıyor ve ben mutfak tezgahındaki taburelerden birine kayarken o da diğer tarafta duruyor.

"Okulu bitirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? İkimizin bir sürü planı vardı. Önemli olanlardan hiçbirini başarmışız gibi hissetmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neyi başaramadık, Jack? İkimiz de yapmak için yola çıktığımız işi yapıyoruz ve ikimiz de bunda başarılıyız."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, iş değil. Her zaman milyonlarımızı kazandıktan sonra geri vereceğimizi söyledik. Her zaman babalarımız gibi olmayacağımızı söyledik ama ikimiz de olduk. Kendimizin ötesine bakamayacak kadar meşgul olan işkolikleriz. Benim işim bitti ve temel işlere geri dönmeye hazırım."

"Bir iş grubuna zaman ayırıyorum ve hayır kurumlarına bağışta bulunuyorum. Başka ne yapabilirim?"

"Burada nakit para vermekten bahsetmiyorum. Lanet olası dünyayı değiştirmekten bahsediyorum."

Kahretsin, yine bu konuya girdi.

Jack'in her zaman dünyayı değiştirme arzusu vardı ve haklı, gençken ben de bu çabaya katılmak istiyordum. Bugünlerde gerçeklerle yaşıyorum ve bu kavramın nafile olduğunu anlıyorum. "Değiştirilmek istemeyen bir dünyayı değiştiremezsiniz."

"Lanet olsun, Ashton, ne zaman bu kadar olumsuz oldun?" "Hayattaki gerçeği fark ettiğimde."

"Neymiş o gerçek?" Sesi küçümseme dolu ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bu konuşma beni tedirgin ediyor. Önce kendisi üzerinde çalışmasını istiyorum, sonra da hayatının geri kalanını yeni Rahibe Teresa olmaya adanması umurumda bile değil.

"Gerçek şu ki, insanlar gözlerini açıp her şeye uzun uzun ve dürüstçe bakmadıkça, insanlığın karşı karşıya olduğu zorluklar aşılamaz."

Gizli gündemleri olan güçlü insanlar tarafından yönlendirilmeden, saçmalıkları gerçeklerden ayırmak. Bir de insanların dikkatini dağıtan ve hayatla yüzeysel bir etkileşimi teşvik eden sosyal medya var. Kahretsin, bugünlerde insanlar bir davayı desteklemenin Facebook'ta bir beğeni yapmak ya da bir gönderiyi paylaşmak kadar kolay olduğunu düşünüyor. Dünyayı değiştirmek istiyorsanız, sadece birkaç kişinin sizi duyması için uzun ve yüksek sesle bağırmaya hazır olsanız iyi edersiniz."

Sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyor. "Bu kadar alaycılık fazla dostum. Bir anda milyarlara ulaşmaktan bahsetmiyorum. Her seferinde bir hayatı değiştirmekten bahsediyorum."

Öne doğru eğildim. "Önce üzerinde çalışabileceğin bir tane biliyorum," diyorum usulca.

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. Kahve fincanını boşaltıyor, duruluyor ve "Üzerinde çalışıyorum" demeden önce bulaşıklığa yerleştiriyor.

Mutfaktan çıkarken onu izliyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Güne böyle başlamak istemezdim.

Jack'i annesinin evine bıraktıktan sonra arabayı Willow Sokağı'na doğru sürüyorum. Saat dokuzu biraz geçiyordu ve Lorelei'yi orada yakalamayı umuyordum. Hedefime ulaşmam trafikte neredeyse yarım saatimi alıyor ve onu bulmak için caddede birkaç kez turladıktan sonra arabamı park etmeye karar veriyorum.

Cadde bugün çok kalabalık ve park yeri bulmam on dakikamı alıyor. Binasının önünde durduğumda sabrım tükeniyor. Ama çok iyi tanıdığım boş dükkâna bir bakışım, anılarımın su gibi geri gelmesiyle sinirlerimi yatıştırıyor. Buraya gelmeyeli on beş yıl olmuş ama sanki dün gibi.

"O dükkân artık kiralık değil," diyor arkamdan bir kadın. "Birkaç hafta içinde orada bir çiçekçi açacağım."

Döndüğümde tombul, orta yaşlı bir kadının heyecanla dükkâna baktığını görüyorum. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda, "Peki ya yandaki dükkân?" diye soruyorum. Lorelei'nin binasında ikisi şu anda boş olan üç perakende dükkânı bulunuyor.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, orası da dolu. Bir kafe sanırım, diğer taraftaki kuaför ve benim için mükemmel bir eşleşme."

Aynı fikirdeyim. Erkeklerle yönelik bir işletmeye yer vermek yerine kadınların sıkça gittiği işletmeleri bir araya getirmek onlara başarı şansı verecektir.

"Teşekkür ederim," diyorum ve daha önce önünden geçtiğim kafeye doğru bir adım atıyorum. Burası Willow Sokağı'nın eski bir bölgesi, hala şirketler tarafından dokunulmamış ve binaları yıkıp yerlerine alışveriş merkezleri dikmişler. Gördüğüm kafe şirin ve misafirperver görünüyordu ve kahve zincirlerinde pompalanan boktan kahve yerine nasıl iyi kahve yapılacağını bileceklerine dair içimde bir his var.

Ben uzaklaşırken kadın, "Üzgünüm, sizin için dükkân kalmadı," diyor. "Dükkâna ihtiyacım yok," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. *Sadece bir kahveye ihtiyacım var.*

dükkanların sahibi olan kadın. İki gün önce ona söz verdiğimden beri Lorelei'yi aklımdan çıkaramıyorum. Ve söylediğim her kelimedede ciddiydim. O benim *olacak*. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olacak çünkü uğruna çalışmanız gereken seks tatlı bir zaferdir.

On beş dakika sonra kafenin bir köşesinde oturmuş, Sydney'in belki de en iyi kahvesini içiyorum. *Jessica'ya burayı anlatın.* Sahibi canlı bir İtalyan kadın, muhtemelen kırk yaşlarında ve eğer yıpranmış hali bir şey ifade ediyorsa muhtemelen zorlu bir çocuk annesi. Bu açıdan bana Alessandra'yı hatırlatıyor. Ya işi ya da ailesi ona cehennemi yaşıyor. Kafe, biblolar ve birbirine çok yakın itilmiş masalardan oluşan dağınık bir karmaşa ama müşteriler burada olmaktan çok mutlu görünüyor. Kahve bu kadar iyiye nedenini anlayabiliyorum.

"Lorelei! Geldiğiniz için çok teşekkürler," diyor işletme sahibi yüksek sesle, ben düşüncelerimde kaybolurken.

Bu isimle başım dikleşiyor ve yavaş yavaş zamanımı kaybetmekte olduğum göz alıcı kıvılcıyı gördüğümde içim daralıyor.

Lanet olsun, bundan daha güzel olabilir mi?

Uzun bacaklarını gösteren dar deri pantolon ve siyah motorcu ceketini giyiyor. Ayakları ince topuklu botlarla kaplı. Kıyafetine bayılısam da, damarlarımda arzu uyandıran şey rüzgârda savrulmuş saçları ve kızarmış yüzü. Bana çığlık attıran şey sahte cila kullanmaması. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş kadınların dünyasında yaşıyorum ve yüzeysel mükemmellikten sıkıldım.

Çabucak yaklaşıp kadını kucaklıyor ve iki yanağından öpüyor. "Senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun Francesca."

Francesca, Lorelei'yi gördüğü için son derece rahatladığını ve mutlu olduğunu belli eden bir gülümsemeyle ona vuruyor. Lorelei'nin kadının yanına doğru ilerleyişini izliyorum.

tezgahın arkasında. Bir önlük kapıp beline bağladıktan sonra müşterilere hizmet etmek için işe koyuluyor.

İki kadın bir saat boyunca sıkı çalışıyorlar, ta ki bir adam onlara katılana kadar. Francesca'yı öpüşünden ve kolunu beline dolamasından kocası olduğunu tahmin ediyorum. Sonra üçü yarım saat daha kalan müşterilere hizmet ediyor. Bu kafe şimdiye kadar rastladığım en kalabalık yerlerden biri.

Çift Lorelei'ye bolca teşekkür ettikten sonra Lorelei çantasını omzuna atıp kafeden çıkıyor. Masamdan kalkıp onu takip ediyorum.

Ona yetiştiğimde bir otobüs durağında bekliyordu. Bakışları üzerime düşüyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Ashton."

"Lorelei."

Kaşları çatıldı. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyorum." Dürüstlük her zaman tercihimdir. "Lafı dolandırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Beni bulduğunuz zaman için bir planınız var mıydı?" "Elbette vardı. Ben plansız hareket edecek bir adam değilim."

Ağırlığını tek ayağının üzerine veriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu plan neyi içeriyor?" Her ne kadar kayıtsızmış gibi görünmeye çalışsa da, sesinde bu işin içinde olduğunu anlamama yetecek kadar ilgi duyuyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum, kişisel alanını onu kızdıracak kadar işgal ediyorum. "Seni öğle yemeğine götürmemi ve seni tanımamı içeriyor. Ayrıca sana düşündüğün gibi bir pislik olmadığımı göstermemi de içeriyor."

"Peki ya senin kibrin? Planında bununla başa çıkmak için bir madde var mı?"

"Ben iş bitirici olarak tanınırım Lorelei. Bir anlaşmanın ilerlemesi için gereken her şeyi ayarlayabilirim."

"Eminim öyledir." Kollarını açıyor ve parmağıyla beni işaret ettikten sonra parmak ucunu göğsüme dayıyor. "Söylemeliyim ki, iş yapma şeklinizden pek hoşlanmıyorum."

Elim onun elinin etrafını sarıyor. Aniden aldığı nefesi seviyorum. "Çünkü benim iş yapma şeklimi tam olarak anlamıyorsun ama ilgini fazlasıyla çektiğini söyleyebilirim. Bana bir saat ver, sana işin ne kadar iyi olabileceğini göstereyim."

Bir an durur. "Sana bir saat veririm ve kendi iş yapma yöntemime sadık kalmaya karar veririm, ondan sonra beni rahat bırakacağına söz verir misin?"

Lorelei Winters çetin bir müzakereci ama tıpkı onun inandığı gibi ben de çok kibirliyim. Elini bırakarak başımı salladım. "Evet."

"Tamam, saatin şimdi başlıyor," diyor.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Arabamın yolunu gösteriyorum ve elimi sırtının küçük kısmına koyarak ona rehberlik ediyorum.

Bugün bana bir saatten fazla zaman ayıracağına inanacak kadar ukalayım ama onunla geçirdiğim her dakikayı en iyi şekilde değerlendireceğim.

LORELEI

GETİRDİĞİ PAHALI RESTORANDA ASHTON'IN KARŞISINDA OTURUYORUM.

Beni öğle yemeğine götürdü ve bunu nasıl kabul ettirdiğini merak ederek ona baktım. Beynimi yıkadığından oldukça eminim. Benimle tatlı dille konuştuğu kesin. Ve sonra içimdeki diğer kadın evet dedi. Ona gelince, o bir hain ve şu anda onu görmezden geliyorum. Çünkü şu anda Ashton'ın söylediği her kelimeye asılıyor.

"İşinizin ev dekorasyonu ithalatı olduğunu ve internet üzerinden satış yaptığınızı biliyorum. Bu işte çalışıyor musun yoksa bunu yapan bir ekibin mi var?" diye soruyor.

"İşimi incelediniz mi?" Ashton Scott gibi güçlü bir adamın benim küçük işimi araştırmak için zaman harcamasına şaşırıyorum.

Viski bardağını ağzına götürüyor. "Lorelei, *seni* araştırdım."

İçimdeki hain mutlu bir dans yapıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Hepsini görmezden geliyorum. "Ben işin günlük işleyişine dahil değilim. Bunun için bir müdürüm var. Depoyu ve internet sitesini o yönetiyor. Dürüst olmak gerekirse, harika bir iş çıkartıyor ve bu da bana diğer iş girişimlerime zaman ayırma fırsatı veriyor."

"Başka ne tür girişimlerle ilgileniyorsunuz?"

"Şu anda bir bara yatırım yapmak için bir teklifi inceliyorum. Anlaşmaya mülk de dahil."

Dudakları bir an için büzüldü. "Kaç yatırımcı var?" "Dört."

Her biri ne kadar?"

"Yarım milyon."

"Muhasebecinize incelettiniz mi?"

"Evet." Benim tam bir aptal olduğumu mu düşünüyor? "Ve?"

"Sağlam bir yatırım olduğunu düşünüyor." Dudakları yine büzüldü.

"Düşünmüyorum."

"Ashton, Tanrı aşkına, mülk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Nasıl böyle bir yargıya varabiliyorsun?"

"Çünkü sadece bir mülk anlaşmasında değil, aynı zamanda bir pub işleten bir işte de dört ortak felaket için bir reçetedir. Eğer hepiniz söz sahibi olursanız, anlaşmazlığa düşmek için çok fazla seçeneğiniz olur ve bunun yerine sessiz ortaklar olursanız, işin başarısızlığa uğraması için çok fazla potansiyel vardır. Size tavsiyem çekip gitmeniz ve yeni bir muhasebeci bulmanız."

Şimdi dudaklarımı büzme sırası bende. "Muhasebecim hakkında bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Onu tanımıyorsun bile."

İçkisini bitiriyor ve bardağı masaya bırakıyor. "Hayır ama iş dünyasından anlarım Lorelei. Kalbinle değil aklınla düşünmelisin. Bana bir şey söyleyecek misin? Sana bu anlaşmayı getiren kişi bir arkadaşın mı?"

Cevabım şekillenirken bile, onu paramparça edeceğini biliyorum. Ve aptalca olan şey, bunu biliyor olmamdı. Bunu biliyordum ama yüzleşmek istemiyordum. "Evet." Kendime karşı hissettiğim hayal kırıklığını ona göstermeyi reddediyorum. Bunun yerine başımı dik tutup kendime güvenmeyi seçtim. Büyükanmem parasını bana bıraktığında bana inanmıştı, şimdi benim de inanmamın zamanı geldi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Asla bir arkadaşınızla iş yapmayın. Ve anlaşmalarınıza asla duygularınızı karıştırmayın." Ses tonu gerçekçi ve kendinden aşırı emin. Bana ders veriyormuş gibi hissediyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Tavsiye istemek başka bir şey ama bunu ben istemedim.

Yüzündeki o bakışı silmek istiyorum - her şeyi bildiğini söyleyen o bakışı. Onun yerine ayağa kalkıyorum. Ona bakarak şöyle diyorum: "İş dünyası hakkında çok şey biliyor olabilirsin Ashton ama benim ve hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bana kalırsa, insani becerilerin üzerinde de biraz çalışman gerekiyor. Kendi dünyanda insanları kontrol edebilir ve onlara patronluk taslayabilirsin ama benim dünyamda söz hakkın yok. İş hakkında öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bunları senin gibi bir adamdan öğrenmek istemiyorum. Ve diğer şey? Hepimizin hayatta ve iş hayatında farklı hedefleri var. Birine ders vermeye başlamadan önce belki de onun hedeflerinin ne olduğunu öğrenmelisiniz ki ona göre tavsiyelerde bulunabilesiniz." "Ben tuvalete gidiyorum. Döndüğümde bir Moscato'nun beni bekliyor olmasını istiyorum,

Lütfen." Bununla birlikte, olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya doğru ilerliyorum. Kendimi kontrol altına almak için bir dakikaya ihtiyacım var çünkü bu adam içimde her türlü karmaşaya neden oluyor.

Kendimi toparlamam on dakika kadar sürüyor. Ashton içimdeki her türlü duyguyu ortaya çıkarıyor. Onu aynı anda hem yumruklamak hem de öpmek istiyorum. Masaya dönecek kadar sakinleştiğimde, acaba hâlâ beni bekliyor olacak mı? İstedikinden daha ele avuca sığmaz biri olduğuma karar verirse hiç şaşırمام ama masa görüldüğünde Ashton da görünüyor.

Koltuğuma kayıyorum ve masanın yanında soğumakta olan bir şişe Moscato buluyorum. Ashton ben oturur oturmaz şişeye uzanıyor ve bana bir bardak dolduruyor. O şarapla meşgulken ben de onun yakışıklılığını takdir etme fırsatını yakalıyorum. Bugün koyu mavi kot pantolonu ve koyu gri düğmeli gömleğiyle oldukça rahat bir görünüm sergiliyor. Pazartesi günü bayıldığım saat beş gölgesi hâlâ yerinde ve mavi gözleri hâlâ çok seksi. Aslında beni yanıltan şeyin gözleri olabileceğini düşünüyorum. Beni bu kadar dikkatle izlemesi, onun için dünyadaki tek insan benmişim gibi hissettiriyor. Ağzından çıkan kelimeler canımı sıkarken, gözleri beni tamamen büyülüyor.

Şarabı doldurmayı bitirdiğinde, "Bence en baştan başlamalıyız," diyor.

Bardağıma uzanarak, "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. Vay anasını. *Lanet olsun.* Ashton Scott gülümsediğinde dünya aydınlanıyor. Ve kelebeklerim aşırı hızlanıyor. Elini uzatarak, "Merhaba, ben Ashton Scott. Otuz iki yaşındayım, emlak geliştiricisiyim ve işim gereği çok seyahat ediyorum. Boş zamanlarımda golf oynuyorum, yelken yapıyorum, motor yarışlarını izliyorum ve sanat galerilerini ziyaret ediyorum."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Onunla beş gün önce tanıştığımndan beri Ashton ilk kez kendinden biraz emin görünüyor. Yüzünde kendinden emin bir ifade var ve beden dili güçlü ama sesinde yeni bir ton var, kırılganlık.

Elini sıkıyorum ve gülümsemesine karşılık veriyorum. "Merhaba, ben Lorelei Winters. Yirmi sekiz yaşındayım ve iki yıl önce büyükannemden miras kalan parayla kendi işimi kurdum. Ondan önce, Flight Centre'da seyahat satarken yarı zamanlı olarak işletme okuyordum. Açık havada yapılan her şeyi seviyorum; kayak ve sörf en sevdiklerim. Sanat yapmak benim terapim. Dünya bana fazla geldiğinde, kendimi kapatıp resim yapıyorum. Ve seyahat benim nihai hedefim. Amerika'da çok zaman geçirdim ve biraz da Avrupa'yı gördüm.

Bir gün her yerden çalışabilmek istiyorum, böylece istediğim zaman istediğim yere seyahat edebilirim."

Tam bir dikkatle dinliyor ve gözleri bariz bir ilgiyle parlıyor. "Diplomanı bitirdin mi?"

"Hayır, severek yapmıyordum. Her zaman teori öğrenmek yerine bir şeyler yapmayı tercih ederdim. O zamanki tahminim, kağıt üzerinde öğrenebildiğim kadar iş başında da öğrenebileceğim yönündeydi."

"Peki ya şimdi? Hâlâ buna inanıyor musun?"

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Belli bir noktaya kadar, evet. Ama şimdi anlıyorum ki iş başında öğrenirken, bu acı verici bir ders olabilir. Acaba önce biraz daha teori öğrenmek şu anda karşı karşıya olduğum öğrenme eğrisini kısaltabilir mi?"

"Ben hiç iş eğitimi almadım. Ben de sizin gibiydim ve dışarı çıkıp bir şeyler *yapmak* için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden okuldan çıkar çıkmaz bir emlak geliştiricisinin yanında çalışmaya başladım ve beş yılımı ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrenerek geçirdim. O yıllar çok değerliydi, çünkü sadece son derece başarılı bir m ü t e a h h i t t e n bir şeyler öğrenmekle kalmadım, aynı zamanda bugün hala bana fayda sağlayan bağlantılar kurdum. Ailem üniversiteye gitmediğim için bana kızıyordu ama bana kalırsa yıllarca okuyabilirdim ve beş yıllık iş deneyiminden elde ettiğim bilgi ve bağlantıların yarısını elde edemezdim." "İşte ben de aynen böyle düşünüyorum. Muhtemelen birilerini bulmalıydım

Yine de kendi işime para ve zaman ayırmadan önce çalışıp bir şeyler öğrenmem gerekiyordu."

Başını iki yana sallıyor. "Şart değil. Eğer arkamda para olsaydı ben de seninle aynı şeyi yapardım. Beş yılımı para biriktirerek geçirdim ve sonunda sektöre adım atabilmemin tek nedeni arkadaşım Jack'in beni nakitle desteklemesiydi."

Kaşlarımı çattım. "Ailen başlamana yardım etmedi mi?" Ashton'ın ailesi Avustralya'nın en zengin ailelerinden biri.

Kaşlarını çatıyor. "Babam soğuk bir adam ve üniversiteye gitmediğim için bana yardım etmeyi reddetti. Sonra birlikte çalışmak için onun onaylamadığı bir geliştirici seçtiğimde, bu onun işimle ilgili herhangi bir şey yapmayı reddetmesini pekiştirdi. Ben büyürken aramızda hep zor bir ilişki olmuştu, ama bu yüzüme inen bir tokat oldu."

Bana karşı bu kadar açık olmasına şaşırdım ama dürüstlüğü hoşuma gitti. Babasının ona bu şekilde davrandığı düşüncesi kalbimi acıtıyor. "Yine de şimdi seninle gurur duyuyor olmalı."

"Onun ne düşündüğünü bilemem. Bugünlerde pek konuşmuyoruz. Aslında onu en son altı ay önce gördüm ve o da sadece bir hayır galasında karşılaştığımız içindi. Bir yıl önce, ondan ve çocuklarına davranış biçiminden bıktığıma karar verdim ve onunla görüşmeyi kasıtlı olarak kestim."

"Bu aslında ne anlama geliyor?" Bir ebeveyni görmemeyi seçmeyi hayal bile edemiyorum. Birinin kim olduğunu bilmeden büyüdüğünüzde ve diğerini genç yaşta kaybettiğinizde, hayatlarında her ikisine de sahip olanlara imrenerek çok zaman geçiriyorsunuz.

"Bu, aile yemekleri, birlikte Noel, birlikte tatiller yok demek. Kendime olan inancımı yok etmeye çalışabileceği herhangi bir duruma kendimi sokmayı reddediyorum." Sesi titriyor ve acısını hissedebiliyorum. Bunu gözlerinde de görebiliyorum. Babası hakkında konuşurken gözlerindeki ışıltı kayboldu.

Bunu bana neyin yaptırdığından emin değilim, çünkü yeni tanıştığım insanlara ağızından kaçırdığım bir şey değil, ama ruhumun bir parçasını onunla paylaşıyorum. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum ve annem ben sekiz yaşındayken öldü. Büyükanнемle birlikte büyüdüm. Sizi geliştirmeyen bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum çünkü büyükanнем hayatını benim bağımsız ve kendine inanan bir kadın olmama adadı."

Gözlerindeki ışıltı geri dönüyor ve tekrar gülümsüyor. "Bu hafta gördüğüm kadarıyla başarılı olmuş gibi görünüyor."

Ashton Scott içindeki pisliği kapattığında, gözüne kestirdiği her kadını ter dökmeden etkileyebilecek türden bir adam. Onun hakkında karışık şeyler duydum. Bazıları onun bir oyuncu olduğunu söylüyor. Diğerleri ise geçen yıl bitirdiği uzun süreli ilişkisinden bahsediyor ve eski sevgilisinin hala onu özlediğini belirtiyor. Bunun onun iyi bir adam olduğunu gösterdiğine inanıyorlar. Ben her zaman insanlar hakkında kendi fikrimi oluşturmayı tercih ederim, bu yüzden yargılamaktan kaçınıyorum. Yine de, bana gösterdiği bu yeni yönü bir şey ifade ediyorsa, onunla ilgili daha önceki değerlendirmem biraz aceleci olmuş gibi görünüyor.

Şarabımın kalanını içiyorum ve açılmak için onu ne kadar zorlayabileceğimi görmeye karar veriyorum. "Bana en sevdiğin çocukluk anılarından birini anlat."

Konuşurken kadehimi dolduruyor. Anısını benimle paylaşmaktan çekinmemesi beni etkiliyor. "On dört yaşındaydım ve annem ve kız kardeşimle Fransa'da tatildegdik. Aile tatilleri genellikle üçümüzün egzotik bir sahil beldesini ziyaret etmemizden ibaretti. Alessandra beni keşfe çıkarırken, annem günün büyük bir kısmını havuz başında kokteyl içerek geçirirdi. Bu

Ama özellikle tatilde üç haftalığına Fransa'ya gittik ve bol bol gezdik. Annem bu süreyi içerek geçirmedi, bizimle geçirdi. Ancak Paris'te bulunduğumuz günlerden birinde hastaydı, bu nedenle Alessandra ve ben günü metroda geçirdik ve annem yanımda olsaydı muhtemelen göremeyeceğimiz şehrin birçok yerini gördük. Paris bugüne kadar dünyada en sevdiğim şehirlerden biri oldu. Her ziyaretimde o günü hatırlıyorum." Öne doğru eğildi ve "Bana en sevdiğin anılarından birini anlat. Senin gibi güzel bir kadının çocukluğundan neler hatırladığını bilmek istiyorum."

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Beni geriyor. Çünkü her ne kadar kendine güvenen bir kadına baktığını düşünse de, onun gibi bir adamın yanında kendimi boyumu aşmış hissediyorum. *Kendi teninde bu kadar rahat olan, ne istediğini tam olarak bilen ve bunu her zaman elde edeceğine inanan bir adam.* "Dokuz yaşındaydım ve büyükannemle birlikte Willow Street'teki evi ziyaret ediyorduk. İşletme sahiplerini her hafta kontrol etmeyi ve iyi durumda olduklarından emin olmayı severdi. Eğer para sıkıntısı çekiyorlarsa onlara yardım etmek için elinden geleni yapardı. Her neyse, annemin ölümünden bir yıl sonraydı ve ben hala kaybolmuş hissediyordum. Büyükannem benim için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama bazen ailenizin dışında birinin size destek olması gerekir. Bu size mantıklı geliyor mu bilmiyorum ama hayatımdaki bazı önemli anlar böyle geliyor. O dükkan sahiplerinden biriyle birlikteyken ben de oradaki en yeni dükkana girdim. Burası bir mobilya mağazasıydı ve sahibi Victor, satmadan önce mobilyaları restore etmek için saatlerini harcıyordu. Yıllar boyunca onunla çok fazla zaman geçirmediğim, ancak geçirdiğimiz zaman hayatımdaki en önemli zamanlardan bazılarıydı. O gün beni içeri davet etti ve ahşap bir masanın nasıl zımparalanacağını gösterdi. Orada bir saat boyunca oturup zımparaladık ve konuştuk. Annemin ölümünden bu yana ilk kez kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmediğimi hatırlıyorum. Geçmişimi bilmiyordu, bu yüzden hayatımdaki diğer herkesin yaptığı gibi bana üzgün gözlerle bakmadı. Dünya hakkında konuşurduk. Çok seyahat etmişti ve bana dünyayı görmek istememe neden olan hikayeler anlattı. Victor bana seyahat tutkusunu veren kişidir."

Ashton söylediğim her şeyi dikkatle dinliyordu ama şimdi hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Ben ona nedenini soramadan garson kız sözümüzü kesiyor. Ona siparişlerimizi verdiğimizde toparlandı ve o perili ifade yerine sıcak gözlerle beni izliyor.

"Planladığın bir sonraki seyahat ne?" diye soruyor ve seyahat destinasyonları hakkında uzun bir sohbete dalıyoruz.

Öğle yemeği sırasında bir şişe Moscato'nun dörtte üçünü tüketmeyi başarıyorum. Aslında içki içmeyen bir kadın için bu hiç iyi değil ve bir hafta içinde bunu tekrar yaptığımı inanamıyorum. Çakırkeyiften daha fazlasıyım, sarhoş olma yolundayım. Şarap doğrudan kafama gidiyor. Ashton'dan bana bir Moscato getirmesini istediğimde, bütün bir şişeyi kastetmemiştim. Ama sinirlerim beni ele geçirdi ve yudumlamaya devam ettim.

Tuvaletin kapısı çalıyor ve ben izin isteyip ayağa kalktığımda Ashton sallantılı halimi görüp endişeyle bana bakıyor. O da ayağa kalkıyor ve "Oraya tek başına gidebilecek kadar iyi misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyorum alkolün verdiği sahte özgüvenle el sallayarak onu uzaklaştırırken.

Gözlerindeki endişe azalmıyor. "Sen yokken hesabı getireyim, sonra da seni eve bırakırım."

"Hayır!"

Kaşlarını çattı. "Eve gitmek istemiyor musun?"

"Hesabı ödeme demek istedim. Ben kendi payımı öderim."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor ve çenesini banyoya doğru sallıyor. "Sen git. Bunu ben hallederim."

Bir elimi kalçama koyuyorum ve sert bir bakış atmaya çalışıyorum. "Hayır, bakmayacaksın. Ben kendi paramı ödeyebilen bir kadıyım."

Yüzündeki eğlence yerini tam bir sırtışı bırakıyor ve ah, bu sırtışı nasıl da seviyorum. O sırtışı yüzünden öpmek istiyorum. Oh, kahretsin... hayır, istemiyorum. Oh, ama istiyorum.... İstemediğim şeyleri istememe neden olduğun için lanet olsun sana alkol. Yüzünü yaklaştırıyor ve alçak sesle mırıldanıyor: "Parasını ödeyebilen bir kadın olduğumu biliyorum ama aynı zamanda birlikte yemek yeme zevkine eriştiğim en seksi kadınsın ve bu, parasını ödediğim birçok yemeğin ilki olacak."

Yüzünü benimkinden uzaklaştırıp bana 'Benimle tartışma' der gibi bir bakış attığında, bana söyleneni yapıyorum. Bağımlı beynim bile bu konuda onunla tartışmaya değmeyeceğini anlayabiliyor. Ashton'ın sık sık istediğini elde eden bir adam olduğunu anlamaya başlıyorum ve eğer bu dansı birlikte yapmaya devam edeceksek, savaşlarımı akıllıca seçmem gerekecek.

ASHTON

ASTON MARTIN'IMIN SÜRÜCÜ KOLTUĞUNA YERLEŞTİM VE Lorelei yanımda oturuyor. Öğle yemeğinde çok fazla şarap tüketti ve şu anda oldukça dağınık. Ne yazık ki bu, onu eve götürebilmem için bu randevuyu kısa kesmemiz gerektiği anlamına geliyor. Yazık oldu çünkü sonunda bir yerlere varmıştık. Umarım onu gevşeten sadece alkol değildir.

Bakışlarımı karşılıyor ve gülümsüyor. "Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim." Kelimeleri biraz geveledi.

"Seni toplu taşıma araçlarına tek başına binmen için zor bıraktırdım." Araba kullanabilse de toplu taşıma araçlarını ya da taksileri tercih ettiğini söyledi. Bırakın sarhoş olmayı, ayıkken bile onu burada bırakmazdım.

Başını koltuk başlığına yasladı ve gülümsemeye devam etti. Şu anda herhangi bir şey söyleyebileceğimden ve bana o sarhoş gülümsemesini vereceğinden oldukça eminim. Lorelei mutlu bir sarhoş.

Anahtarı çeviriyorum ama otoparktan çıkmadan önce telefonum çalıyor.

Jack.

"Ne oldu?" Cevap verirken sordum.

"Assshhhton." O da sarhoş. Arka planda gürültülü bir barın seslerini duyuyorum. "Beni bırakman lazım. Uzakta mısın?"

Başımı arkaya yaslıyorum. "Bu hangi barda olduğuna bağlı, Jack." "Ah, şu mu... Hayır, senin ofisinin yakınındaki." diyor, Sözcükleri karıştırmasına gülüyor.

Saatimi kontrol ettim. "Trafığe bağlı olarak yaklaşık on beş dakika içinde orada olurum. Alkolden uzak durmaya çalış."

"Peki patron." Hâlâ gülüyor, belli ki kendisiyle eğleniyor.

Telefonu kapattıktan sonra Lorelei'ye "Ufak bir sapma yapmamız gerekiyor," diyorum. Omuz silkiyor. "Gitmem gereken bir yer yok."

Bara giden yolun çoğunda sessizlik içinde araba sürüyoruz. Lorelei pencereden dışarı bakıp Sydney'in kalabalık caddelerini seyretmekten memnun görünüyor. Aklım Jack'te, onun ruhsal durumu hakkında endişeleniyorum.

"Kimi alacaksın?" Lorelei soruyor.

Ona bakıyorum. Hâlâ o güzel gülümsemesiyle beni izliyor. "En iyi arkadaşım Jack. Ziyaret için şehre geldi ve duyduğuma göre bugün barda epey vakit geçirmiş."

Gözlerini bana dikti. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Çünkü?"

Kırmızı ışıktayım duruyorum. Fırsatım varken tüm dikkatimi ona vermek için dönerek, "Çünkü Jack'in şu anda ihtiyacı olan son şey alkol." diyorum.

Sessiz, düşünüyor. "Bunu sevdim," diye mırıldanıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi?"

"Arkadaşın hakkında konuşurken duyduklarım hoşuma gidiyor. Belli ki onu çok önemsiyorsun çünkü sesinden bu anlaşılıyor."

Bir korna çalıyor ve dikkatimi bir süreliğine konuşmadan başka yöne çekiyor. Lorelei'ye döndüğümde bana gülümsüyordu. Tanrım, bu kadın içki içerken başını belaya sokabilir. Güzelliği sarhoş edici ve biraz alkol alınca gevşemesi erkeklerin ondan faydalanmaya çalışmasına yol açabilir. Bundan sonra onu her zaman takip etmek için aklıma bir not alıyorum.

Sessizce oturuyoruz, her birimiz diğerini izliyor. Işık yeşile döndüğünde ben kaçırıyorum ama o kaçırmıyor. "Işık yeşil," diye mırıldanıyor. Bakışlarım dudaklarında bir saniye kadar uzun süre kalıyor. Arkadaki araba hayal kırıklığını ifade etmek için korna çalıyor.

Sonunda bakışlarımı kaçırıyorum ve bugün düşündüğüm kadar kötü olmayan trafiğe konsantre oluyorum. On dakika içinde Jack'in olduğu bara varıyoruz. Dışarıda, binanın tuğla duvarına yaslanmış bizi bekliyor. Hemen bize bakıyor ve tökezleyerek karşıya geçiyor.

Arka koltuğa yayılırken Lorelei'ye, "Ashton bana bugün ateşli bir randevusu olduğunu söylemedi," diyor.

Lorelei ona dönerek şöyle diyor. "Ve bana çok seksi bir en iyi arkadaşı olduğunu da söylemedi."

Dikiz aynasına bakıyorum. Onu becermek ister gibi izliyor ama asla beceremeyeceğini biliyorum. Jack ve ben aynı kadın zevkini paylaşıyoruz ve daha önce bir tanesini paylaşmıştık, ama bu bir daha asla yapacağımız bir şey değil. Geçmişten aldığımız dersler bunu garanti ediyor.

"Söyler misiniz... ne zamandır görüşüyorsunuz?" Jack soruyor.

"Birbirimizi görmüyoruz. Bu daha çok Ashton'ın bir şeyler elde edeceğini düşündüğü ama hayal dünyasında yaşadığı bir durum."

Lorelei'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben ve fantezi dünyası hiçbir zaman arkadaş olmadık." "Sanırım son zamanlarda bir sapma yaşadın."

"Orası çıkmaz sokak ve ben şu anda çıkmaz sokağa bakmıyorum."

Eli dalgınca köprücük kemiğine gider ve taktığı kolyeyi kurcalar.

Jack kıkırdıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama oturduğum yerden ikiniz sevişmekten bir adım uzaktasınız." Öne doğru eğilir ve elini kıza doğru uzatır. "Ben Jack."

Kız onun elini sıkar. "Lorelei. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum Jack, ama sıradan seksten hoşlanmıyorum, bu yüzden böyle bir şey olmayacak."

"Ah, sen daha çok bağlanan bir tip misin?"

"Ben daha çok tek kadınla tatmin olan bir erkek bulan kadınlardanım."

"Arkadaşımın tek bir kadınla tatmin olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Arkadaşınızla daha yeni tanıştım. Onu bu kararı verecek kadar iyi tanımıyorum ama çok düzgün biri ve bu da bana onun kadınları tavlama ve onlarla yemek yeme konusunda profesyonel olduğunu düşündürüyor."

"Hoş bir sürprizle karşılaşabilirsin Lorelei," diyor Jack. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Her zaman arkamı kollar.

"Hafif bir aksan duyabiliyorum Jack. Sen nerelisin?"

"Avustralyalıyım ama şu anda Los Angeles'ta yaşıyorum."

Bir an sessiz kaldı ve ona baktığımda gözlerini kısarak Jack'e baktığını gördüm. "Sen o aktör müsün?"

Ona cevap verirken sesindeki sırtışı duyabiliyorum. Jack'in egosu tanınmaya bayılır. "Bu hangisini düşündüğüne bağlı."

Sanki isim dilinin ucundaymış gibi parmaklarını şıklatıyor. "Kahretsin, buldum... bana yardım et, Ashton." Ben daha cevap vermeden, "Hayır, bekle! Ben buldum. Jack Kingsley." Ona bakmak için vücudunu döndürdü. "Haksız mıyım?"

"Sanırım hâlâ tam olarak emin olmadığın için biraz alınmalıyım."

"Tanrım, özür dilerim. Lanet olası alkol yüzünden. Ben hiç içmem.... Açıkçası bu tam olarak doğru değil çünkü bir hafta içinde ikinci kez sarhoş oluyorum. Ve diyelim ki geçen seferki bugünkünden çok daha kötü sonuçlandı." Görünüşe göre alkol Lorelei'ı gerçekten gevşetiyor. Eğer Jack'in bununla bir ilgisi varsa, onun hakkında belki de tercih ettiğinden daha fazla şey öğreneceğimizi hissediyorum. Kadınların en içten düşüncelerini ortaya dökmelerini sağlamanın bir yolunu buluyor.

"Dağınıklık sende neye benziyor tatlım?" diye sorarak beni haklı çıkarıyor.

"Bilmek istemezsin." "Dene bakalım."

Ona tekrar bakıyorum. Hatırladıkça eliyle yüzünü kapatıyor. Tanrım, onda bu tepkiye neden oluyorsa ne olduğunu bilmem gerek.

"Sonunda yapmadığım bir şeyi kabul ederek kendimi utandırdım diyelim. Ertesi sabah hayatımın en utanç verici sabahlarından biriydi."

"Ben de senin gündelik seks yapmadığını sanıyordum," diyor Jack, düşüncelerimi yankılayarak.

"Sonunda onunla yatmadım."

"Ah, ama ertesi sabah onunla uyandığında niyetin vardı." "O kadar sarhoştum ki ne yaptığımı bilmiyordum." Ve bu doğru Bu da daha önceki düşüncelerimin doğruluğunu kanıtlıyor - Lorelei'nin sarhoş olması felakete davetiye çıkarıyor.

Dairesine ulaştım ve arabayı sitenin hemen dışında uygun bir şekilde boş olan bir alana çektim.

Arabayı kapatırken, "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun? Sana söylemedim."

Jack kıkırdar. "Lorelei, tatlım, seninle oturup Ashton'la ilgili notlarımızı değiş tokuş etmeliyiz. Eğer onun senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünmüyorsan, hayal dünyasında yaşayan sensin."

Arabadan çıktım ve onun yanına doğru yürüdüm. Ben ulaşmadan kapıyı açıyor ve ayağa kalktıktan sonra onu sabitlemek için elimi sırtına koyuyorum.

Gözleri benimkileri buluyor. "Kendi başıma idare edebilirim." "Düşmediğinden emin olmayı tercih ederim."

"Sarhoş olabilirim Ashton, ama hâlâ kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldanıyorum. Onu içeri götürürken elim olduğu yerde kalıyor. Jack de bizimle geliyor, Lorelei'a şimdiden bağlandığı belli. Ön kapısına vardığımızda, anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırıyor. Çantasını elinden alıyorum.

Ellerimi uzattım ve bana yönelttiği kızgınlığı görmezden gelerek anahtarı buldum. Elini uzatıyor ve "En azından kendi kapımı açabilir miyim?" diyor.

Dudaklarım seğiriyor. Onun kavgası beni uzun zamandır hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. Anahtarı uzatıyorum ve o da elimden alıyor. Bir dakika sonra kapıyı açıyor ve benimkinden olabildiğince farklı bir daireye adım atıyorum.

Lorelei'nin evi renkli ve dağınık. Ama dağınık bir şekilde değil; daha ziyade tertemiz, kitaplar, sanat eserleri, fotoğraflar, bitkiler, kanepelerdeki yastıklar, mumlar ve daha fazla renkle dolu. Çok fazla renk.

Bizi mutfağına götürüyor ve burada yemek tarifi kitaplarının yanı sıra daha fazla bitki keşfediyorum. Büyük pencereler burada bir duvar boyunca sıralanıyor ve pencerelerin altında minderlerle dolu bir pencere kenarı oturuyor. Uzun ahşap ada tezgahının üzerinde ışıklar alçakta asılı duruyor ve ben onun burada yemek pişirdiğini hayal edebiliyorum. Gördüğüm kadarıyla Lorelei'nin harika bir aşçı olduğunu hayal ediyorum.

Jack etrafı incelerken ısıklık çalıyor. "Bizi ne zaman yemeğe davet ediyorsun?" Kızın kaşlarını çatması üzerine ekliyor: "Bana bunların göstermelik olmadığını söyle. Yemek yapıyorsun, değil mi?"

"Oh, o.... Evet, yemek yapmayı severim. Burada göstermelik bir şey yok." Birinin neden evinde şov yapma zahmetine girdiği konusunda gerçekten kafası karışmış görünüyor. Jack ve benim genelde birlikte olduğumuz insanlarla tanışmamış.

Jack uzaklaşıp bizi yalnız bırakırken Lorelei'nin hareketlerini takip ediyorum. Birkaç dakika boyunca telaşla adadaki bankın üzerindeki kitapları ve kâğıtları topluyor.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki belirsizliği görünce şaşırıyorum. Bu duyguyu onda hiç görmemiştim -Lorelei her zaman kendinden emin ve kendinden emin görünür. "Yemek için teşekkür ederim," diyor usulca.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bu son yemeğimiz olmayacak."

Durgunlaşıyor ve nefes alış veriş yavaşlıyor. "Olduğunu varsaydığım adam olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ne sandın?"

Bakışlarındaki belirsizlik kayboluyor. "Senin bir pislik olduğunu düşünmüştüm. İsteddiğini elde edene kadar insanları itip kakan kibirli bir pislik."

Dudaklarım titriyor. Dürüstlüğü ferahlatıcı. Çoğu kadın benimle sadece edepsizce konuşur. Edepsizliğe varım ama bu çok daha ilginç. "Peki ya şimdi?"

Bunu düşünürken başını eğiyor. "Bence sen sadece ne istediğini bilen bir adamsın ve buna odaklandığın için söylediğin ya da yaptığın şeylerin seni bir pislik olarak damgaladığını her zaman fark etmiyorsun." Bir adım daha yaklaşıyor, bu da vücutlarımızın neredeyse birbirine değdiği anlamına geliyor çünkü zaten çok yakındık. Bir saniye sonra eli göğsüme konuyor ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Bence dünya seni ihtiyacından çok daha fazla parası olan, derli toplu bir adam olarak görse de, aslında sen de hepimiz gibi sorunları olan ve bu parayı hayatında ihtiyaç duyduğu şeyleri satın almak için kullanamayan bir adamsın."

Gözlerimiz kilitlendi. Onun o güzel yeşil gözleri çok şey görüyor. Kendimi normalde izin verdiğimden daha açıkta hissediyorum. "Seninle ilk tanıştığımda senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Gözlerinde yine o lanet belirsizlik parlıyor. "Tabii, keyfine bak."

Başımı sallıyorum. "Bunu yapma Lorelei."

Kaşlarını çatıyor. "Neyi yapmayayım?"

"Kendinden şüphe etme."

Nefes alırken göğsü yükseliyor. "Kendimden şüphe etmiyorum."

"Evet, ediyorsun. Ama bunun için bir nedenin yok."

"Ashton, tanıştığımız gün benim için iyi bir sabah değildi, bu yüzden ilk başta ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim."

"Senin için neyin güzel bir sabah olduğunu görmeyi çok isterdim çünkü o gün gördüğüm şey inandığı şeylerin arkasında duran ve inançlarından vazgeçmeyen seksi bir kadındı."

Gömleğimi kavradı. Bunu yaptığının farkında olduğundan şüpheliyim. "Peki ya şimdi? Şimdi ne düşünüyorsun?"

Yüzümü biraz daha yaklaşıtıyorum. "Şimdi seni çok daha iyi tanımak istiyorum."

İlk gördüğümünden beri beni öyle ya da böyle çıldırtan dudaklarını deneyimleyebilmek için yüzümü eğiyorum. Direnmesini bekliyorum ama direnmiyor. Bunun yerine kendini bana açtı.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve vücudu benimkine doğru eğilirken inliyor. Elimi beline doluyorum ve öpüşmeyi derinleştirirken onu kendime doğru çekiyorum. Elleri boynuma ve oradan da saçlarıma doğru hareket ettiğinde, ağzının içine doğru inliyorum.

Lorelei'nin dudakları talepkâr. İsteddiği kadar itiraz edebilir ama o da en az benim kadar bu işin içinde. Nefes nefese öpüşmeyi bitiriyor ve "Birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşünmüyorum" dediğinde saçmaladığını anlıyorum.

Kucağımdan inmeye çalıştığında onu kendime yakın tutuyorum. "Saçmalık. Bunu sen de en az benim kadar istiyorsun."

Ellerini göğsüme bastırıyor. "Senden etkilendiğimi inkâr etmeyeceğim Ashton ve o öpücük bambaşkaydı ama sana sıradan seks konusunda nerede durduğumu söyledim."

"Senden tek istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Duraksıyor, kafası karışmış.

"Öyle değil mi?"

Belindeki kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve bir elimi kıcının üzerinden aşağı kaydırıyorum. "Lorelei, senden istediğim son şey sıradan bir seks. Bunu her yerde bulabilirim. *Seni* hiçbir yerde bulamam. Seni hayatımda istediğim kadar yatağında da istiyorum." "Hayır cevabını kabul etmiyorum" diye eklemekten önce dudaklarına tekrar yapışıyorum. Benimle savaşmana izin versem de, bir şeyi gerçekten istediğimde beni inkar etmene asla izin vermeyeceğimi öğreneceksin."

LORELEI

BİR DAHA ASLA İÇMEYECEĞİM.

Güneş gözlüklerimi takıp markete giriyorum ve Sienna'yı bulmak için kalabalığı tarıyorum. Güneş benim için çok parlak parlıyor. Akşamdan kalma değilim ama kendimi iyi hissetmiyorum ve güneş de buna yardımcı olmuyor.

"Lorelei!"

Adımın sesiyle dönüyorum ve Sienna'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Günaydın," diye selamlıyorum onu. Görünüşüm karşısında yüzünü buruşturduğunda, "Oraya hiç girme," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatarak, "Yüzüne ne oldu?" diye soruyor.

"Bir yüz maskesi."

"Ona bir tepki mi verdin?"

"Evet. Gerçi taktığımda sarhoştum. Karıncalandı ama geriye dönüp baktığımda muhtemelen farkında olmadan hissettiğim bir yanıktı."

Bana şok içinde bakıyor. "Sarhoş muydun?"

"Biliyorum, biliyorum. Hiç benlik değil."

Sırıttı ve kolumu tuttu. "Kızım, konuşmamız gerek. Burada benim farkında olmadığım bir şey olduğu çok açık ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Birkaç dakika sonra, kalabalık pazarın içinden geçip bize oturup sohbet edebileceğimiz bir masa buluyor. Çantamı masanın üzerine bırakıyorum. "Dün Ashton'la öğle yemeği yedim ve neredeyse bir şişe şarap içtim. Yemekten sonra beni eve götürdü ve öptü. Çok ateşliydi ve bu bambaşka bir hikâye, birazdan anlatacağım. Sarhoş halimle, o gittikten sonra bir yüz bakımının iyi bir fikir olacağına karar verdim." Yüzümdeki kızarıklığı gösteriyorum. "Ve şimdi de bu var."

"Ashton'ı bir an için bir kenara bırakırsak, yüzün ağrıyor mu? Öyle görünüyor."

"Evet, gerçekten hassas. Bazı çirkinlikleri kapatmak için fondöten sürmeyi bile denemedim."

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Sarhoşken maske takmak da nereden çıktı? Çoğu insan kendinden geçerdi."

"Kendimden geçemedim çünkü aklım Ashton'ı düşünmekten bir türlü vazgeçmiyordu. Adam beni öptü!"

Sienna gülüyor. "Sanki seni sikmiş gibi konuşuyorsun."

"Neredeyse yaptı! Hiçbir fikrin yok."

Gözleri açılıyor ve bir an için arkasına dönüp bakıyor. "Bunun için kahveye ihtiyacımız var! Hemen döneceğim."

Ben daha gözümü kırpmadan koltuğundan kalktı. Döndüğünde gözlerinde heyecan vardı ve "Şimdi bana her şeyi anlat" diye haykırdı.

"Düşündüğümde farklı biri. Yani, anladığım kadarıyla tam bir pislik değil. Ve harika bir en iyi arkadaşı var. Eğer bir pislksen harika bir en iyi arkadaşın olamaz, değil mi?" Başını sallayınca devam ediyorum: "Beni eve götürdüler ve içeri soktular. Jack bizi yalnız bıraktığında, Ashton bana sıradan bir ilişkiden daha fazlasını istediğini söyledikten sonra beni öptü. Ve sana şunu söyleyeyim, o öpücük hayatımda aldığım en güzel öpücüktü."

Elini kaldırıyor. "Bekle, burada biraz kafam karıştı. Jack onun en iyi arkadaşı mı? Ve o da mı yemektedy? Bu öğle yemeği nasıl oldu?"

Ona dün olanları anlatıyorum ve ekliyorum: "Arkadaşı şu aktör, Jack Kingsley. Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Vay canına." Başını salladı. "Evet, bazı filmlerini izlemiştim. Gerçi beni bilirsin, filmlerden ya da aktörlerden pek anlamam, o yüzden ismi tanıdık geliyor ama şu anda yanımdan geçse onu tanıyamayabilirim."

"İlk başta onu tanıyamadım ama bunun nedeni sarhoş olmam olabilir." "Peki bu öpücük? Birden ona kadar puan versen kaç verirdin?"

"Yirmi."

"İyi olmalı. Memnun etmesi zor bir kadınsın."

"Hiçbir fikrin yok. Sadece öpücük değildi... bana dokunuşu ve benimle konuşması da öyleydi. Tanrım, adam ölümcül."

Gülüyor. "Bu eğlenceli olacak." "Ne?"

"Ashton Scott gibi bir adamla başa çıkmanı izlemek. Sen kolay lokma değilsin, o yüzden seni bu kadar kızdırması bana çok şey anlatıyor. Sen ne zaman

Onu tekrar görmeyi?"

"Planımız yok."

"Pekala, gelişmelerden haberdar olmak istiyorum. Seni aradığı anda bilmek istiyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu konuda boyumdan büyük işlere kalkıştım Sienna. Ashton gibi bir adamla hiç çıkmadım. Hatta onun gibi biriyle hiç *tanışmadım*. Düne kadar onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum ama şimdi tek düşünebildiğim o."

"Ashton gibi bir adam' derken ne demek istiyorsun? Boston'la üç yıl çıktınız."

"Ashton gibi biri değildi."

"Tabii ki öyleydi. Pislik olması dışında, kesinlikle öyle değildi."

Ama kendinden emin ve çok seksiydi."

Başımı sallıyorum. "Boston pek çok şeydi ama Ashton değildi.... Tanrım, doğru kelimenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ashton çok yüzünüze bakıyor. O-"

"Otoriter mi?"

Gülüyorum. "Evet, otoriter. Ama bundan çok daha fazlası da var. Bir odaya girdiği anda fark etmekten kendinizi alamayacağınız türden bir adam. Güçlü biri. Ben güçlü olamam."

Sırıttıyor. "Güçlü olan seni kesinlikle yapabilir."

Gerçekte korktuğum şeyi itiraf etmeden önce biraz kahve içiyorum. "Bir erkek tarafından tüketilmek istemiyorum. Nasıl biri olduğumu biliyorsun." Bir erkekle birlikteyken kendimi kaybetme gibi bir huyum var ve bunu tekrar yapmak istemiyorum.

"Ben istiyorum. İçindeki umutsuz romantik bazen seni ele geçirip yoldan çıkarabilir. Ama denemeden bilemezsin, bebeğim. Ona bir şans ver derim. Ve dürüst olmak gerekirse? Bence hayatında Ashton gibi güçlü bir adama ihtiyacın var. Daha azına sahip olamayacak kadar güçlü ve bağımsızsın. Boston senin için savaşması gerekirken çekip gitti. Sen ve Ashton'ı nelerin beklediğini bilmiyorum ama eğer ciddi bir ilişkiniz olursa, Ashton'ın savaşmadan pes edeceğini hiç sanmıyorum."

"Oh, Tanrım, buldozer gibi geçip gidecektir. Bu onunla ilgili bambaşka bir sorun. Hiçbir şeyin içine itilmek istemiyorum."

"Tamam, sakınleşelim ve mantıklı olalım. Çok fazla düşünüyorsun. Sadece adamla seks yap ve hoşuna gidip gitmediğini gör. Yatakta berbat olabilir ve o zaman tüm bu endişelerin boşa gider."

Yüzümü buruşturdum. "Cidden Ashton'ın yatakta berbat olacağını mı düşünüyorsun?"

Gözleri mizahla parlıyor. "Ağzıyla becerdiği kişi ben değilim, o yüzden fikrimi dayandırabileceğim bir şey yok ama hayır, yatakta berbat olacağını sanmıyorum. Yine de bu tür şeyleri test etmek gerekir. Haksız mıyım?"

"Hemen yatağa atlamayı sevmediğimi biliyorsun. Önce onu tanımak istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki istiyorsun." Alaycılığı havayı dolduruyor.

"İşleri yavaşlatmakta yanlış bir şey yok," diye mırıldandım. Bir süredir bu tartışmayı birçok kez yaptık. Bu konuda asla anlaşılamayacağımıza eminim. "Ve test sürüşü yapmanın yanlış bir tarafı yok."

Söylediklerini düşünürken, haklı olup olmadığını merak ediyorum. Ve onunla bu kadar erken yatmayı düşünmem bile beni hayrete düşürüyor. Ashton şimdiden hayatıma buldozerle girmeye başladı ve onu yavaşlatmak için çaresiz olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Birkaç saat sonra aynada kendime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Hafifçe yanağıma dokunarak, keşke düne geri dönebilseydim ve o yüz maskesini takmasaydım diyorum. Cilt reaksiyonu yüzünden yüzüm kıpkırmızı. Ve ağrıyor. Acımadan yüzüme zar zor dokunabiliyorum.

Salonuma gidiyorum. Televizyon karşısında bir öğleden sonra tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor. İnsanlardan uzak, sessiz bir zaman.

Bir seyahat belgeseliyle kanepeye yerleşmişim ki ön kapım çaldı. Görmezden geldim. Çoğunlukla koltuktan kalkmak istemediğim için ama aynı zamanda kimseyi beklemediğim için. Önemli bir şey olamaz. Ancak, gitmiyorlar. Kapı çalma ısrarı daha da artıyor ve sonunda pes edip kapıya doğru ilerliyorum.

Ashton'ı kapının diğer tarafında görünce şaşırdım. "Kolay pes etmiyorsun, değil mi?" Bugün Sienna ile yaptığım konuşmayı hatırlayarak söylüyorum. *Onun savaştan pes edeceğini asla düşünemezdim.*

"Doğamda olduğunu söyleyemem, hayır," diye yanıtlıyor. Kaşlarını çatıyor. "Yüzüne ne oldu?"

Elim dalgınca bir yanağıma örtmek için hareket ediyor. "Bir maske ve ben kavga ettik.

Maske kazandı." Başımı eğiyorum. "Burada ne işin var?"

Yoğun gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bu akşam için yemek organize ediyorum." Kaşlarımı çattım. "Bunu telefonda yapamaz mıydın?"

"Hayır."

Yoğunluğu beni ürkütüyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden bir cevap bulmaya çalışmak için bir dakikamı ayırıyorum. Yani, kim bir randevu ayarlamak için telefonu açmaz ki?

Cevap vermemi beklemedi. "Seni yedide alırım."

Dudağımın içini ısırdım, hâlâ telaşlıydım. "Bütün randevularını böyle mi ayarlıyorsun?"

İfadesinde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Eğer bir kadının kapısını çalıp onu saat kaçta alacağımı söyleyip söylemediğimi soruyorsanız, cevabım hayır olur. Genelde sadece telefon ederim ya da asistanıma akşam yemeğini organize etmesi için çiçek göndertirim." Bir an duraksıyor. "Ayrıca genellikle kadınlara hayır deme fırsatı veririm."

Ne demek istediğini anlamıyorum ve nefes alışım yavaşlıyor. "Ah." Yine çıldırıcı kelimeler bulamıyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve bakışlarını ağızma indiriyor. "İtalyanca sever misin?" Bunu sorduktan sonra gözlerini dudaklarımdan ayırıyor. Orada gördüğüm sıcaklık dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. En son ne zaman bir erkeğin bana onun baktığı gibi baktığını hatırlamıyorum. Aslında bir erkeğin beni Ashton gibi izlediğinden de emin değilim.

"Evet, en sevdiklerimden biri. Ama yedi buçukta yapmamız gerekecek."

Nabzımın hızlanmasına neden olan bir yoğunlukla beni izlemeye devam ediyor. "Yedi buçukta görüşürüz."

O giderken sesleniyorum, "Bir erkeğin randevu ayarlamak için aramasıyla aram iyidir. Bil diye söylüyorum."

Durdu ve bana baktı. "Ben değilim. Seni telefonda göremem."

Ve sonra gitti.

Ve ben burada kendi tepkilerim karşısında her zamankinden daha şaşkın bir halde duruyorum.

ASHTON

ÇALAN TELEFONUMU ALMAK İÇİN CEBİME UZANIRKEN ARABAMDAN ÇIKIYORUM.
Dışarı. Kulağıma götürüp, "Alessandra. Ne var ne yok?"

"Bradley'nin bugün ceketini senin evinde unuttuğunu haber vermek için aradım. Malcolm yarın sabah onu almaya gelecek çünkü Bradley onu geri istemek konusunda sıkıntı çıkarıyor."

"Roberta'ya bırakırım."

"Malcolm'a ona biraz şekerleme getirmesini söylerim. Hizmetçiniz benim şekerlememi seven hayattaki tek insan."

"Neden yemek yapıyorsun?"

İnliyor. "Okul kermesi. Varlığımın belası."

Lorelei'nin sitesine giriyorum ve asansörün düğmesine basıyorum. Apartmanına hiçbir sorun yaşamadan girebilmem beni endişelendiriyor. Ön kapı bir tuş takımıyla korunuyor ama kapı hiçbir zaman tam olarak kapanmıyor. Bundan ona bahsetmek için bir not alıyorum.

"Bradley bugün biraz keyifsiz görünüyordu."

"Sanırım üşütüyor. Bugün seninle ve Jack'le takılmaya bayıldı. Sadie de öyle."

Asansöre bindim ve Lorelei'nin katının numarasına bastım. "Daha sık gelmeliler."

"Ne yapıyorsun? Biraz dalgın görünüyorsun."

"Randevum var." *Neredeyse.*

"Bununla nerede tanıştın?"

"Lanet olsun, sanki her gece başka bir kadınla çıkıyormuşum gibi konuşuyorsun, Aly." "Yaklaştığını kabul etmelisin."

"Pek çok kadınla çıktığımı kabul ediyorum ama her gece yeni bir kadınla değil." Asansörden çıkıp Lorelei'in kapısına doğru ilerliyorum.

"Tamam, belki biraz yanılmış olabilirim. Seni yeniden yuva kurarken görmek isterim. İyi bir kadınla. Seni sadece sen olduğun için isteyen biriyle değil."

Hedefime ulaştım. "Güle güle, Alessandra." Telefonu kapattım ve Lorelei'in kapısını çaldım. Cevap vermesi uzun sürmüyor ve ben de ayağa kalkıp tanıdığım en güzel kadına bakıyorum.

Bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor, kıvrımlarının üzerine boyanmış siyah elbisesini ve dolgun bacaklarını vurgulayan topuklu ayakkabılarını inceliyor. *O bacaklara doğru ilerlemeden önce yavaşça çıkarmak istediğim topuklu ayakkabılar.*

"Erken geldin," diyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Yediyi çeyrek geçiyor. "Hayır, geç kaldım.

Yedi demiştim." "Ben de yedi buçuk demiştim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi beline dolamadan önce kalçasına koyuyorum. "İkimiz de biliyoruz ki yedi ile yedi buçuk arasında üzerinde hiçbir şey yoktu."

Ona doladığım kolumun pazısını kavriyor. Sanki bir yandan beni uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da yakınımda tutmaya çalışıyor. "Olabilir."

"Hazır mısın? Yoksa on beş dakikaya mı ihtiyacın var?"

"Çantamı alayım," diyor benden ayrılmak için dönmeden önce.

Onu takip etmek istiyorum.

Dudaklarımı tekrar onunkilere değdirmek istiyorum.

Ama ben beklemiyorum. Bunun yerine, bu kadın için sahip olmadığım bir sabırla bekliyorum. Üzerinde çalışmam gerekeceğini bildiğim bir sabır, çünkü Lorelei sadece seks istemediğini, önce beni tanımak için zaman harcamak istediğini açıkça belirtti. Her ne kadar ondan seksten çok daha fazlasını istesem de, vücuduna duyduğum ihtiyaç çok yoğun.

Geri dönmesi uzun sürmüyor ve bir dakika sonra arabama doğru ilerlerken adımlarını takip ediyorum. Yaya kaldırımına çıktığımızda arabayı görünce şaşkınlıkla dönüyor. "Çifte randevu mu?"

Aston Martin'ime yaslanan Jack'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, paylaşmıyorum Lorelei."

Jack arabadan iniyor ve ona sırtıyor. "Kesinlikle paylaşmıyoruz, tatlım. Ben sadece gezintiye çıkıyorum çünkü en iyi arkadaşım yalnız kalırsam geceyi içerek ya da uyuşturucu alarak geçireceğimi düşünüyor."

Bana bakarken gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Gerçekten...." Sesi uzaklaşıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun hakkında sevdiğim şeylerden biri de onu her zaman çözememem. Beni tahmin etmeye zorluyor.

Jack omuz silkiyor. "O haklı. Bu tür şeylerle ilgili bir sorunum var. Ama bu biraz aşırı."

Ben cevap veremeden Lorelei konuşuyor. "Hayır, hiç sanmıyorum. Umarım bir sorunum olsa Ashton'ın sana sahip çıktığı gibi arkadaşım da bana sahip çıkar."

Hepimiz arabaya yerleşirken, o arkada, Lorelei benim yanımda otururken, Jack içinden benim işleri abarttığım ile ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Bu gece ayrılmadan önce onunla yaptığımız tartışma çoktan unutulmuştu. Her zaman sözümüzü söyledik ve sonra bir şeye tutunmadan yolumuza devam ettik. Bu gece gelmek istemedi ama ben onu zorladım. Hayır cevap olarak kabul etmeyi reddettim.

Jack ve Lorelei, Jack'in bir keresinde Oscar töreninde yaşadığı utanç verici bir anla ilgili anlattığı hikâyeye gülerken onu dinliyorum. Lorelei'nin kahkahasının sesi karnıma vuruyor. Ve bu ilk kez olmuyor. Ne zaman onun kahkahasını duysam bu şekilde etkileniyorum.

"Ashton, Lorelei'a giderken beni bırak. Bu gece sizin yolunuza çıkmamın imkanı yok," diyor Jack arabanın arka koltuğundan. Restorandan yeni çıkmıştık.

Dikiz aynasında bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Beni eve götür." diyor. İstedğini yapmaya karar veriyorum ve arabayı eve doğru yönlendiriyorum.

Lorelei onunla yüzleşmek için dönüyor. "Hiçbir şeye engel olmayacaksın Jack. Ashton durumu biliyor."

Dudaklarım seğiriyor.

Lanet olası skoru ezberliyorum.

"Tatlım, bu akşam aynı yemekte miydik?" Jack soruyor. "Evet,"

diye tereddüt ile yanıtlıyorum.

"İkiniz gözlerinizi birbirinizden alamadınız. Eğer ben orada olmasaydım, muhtemelen geceyi onun kucağında oturarak geçirecektin."

Elinin boğazına gittiğini görmek için tam zamanında ona bakıyorum. Beni bakarken yakalıyor ve tekrar yola dönmeden önce nefesini içine çekiyor.

Evime giden yolun geri kalanını sessizlik içinde, düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir şekilde sürüyoruz. Garaj yoluna girdiğimde Jack arabadan atlıyor ve arabanın etrafını sarıyor. Camı tıklattığında camı indiriyorum. "Seni beklemeyeceğim," diyor sırtarak.

"Beladan uzak dur."

Sırıltısı kayboluyor. "Kendimi kontrol edebilirim,

Ashton." "Uzun sürmez."

Doğrudu. "Dediğim gibi, beklemeyeceğim. Acele etme."

Arabayı geri vites takmadan önce onun içeri girişini izliyorum. Garaj yolundan geri geri çıkarken Lorelei, "Onun için ne kadar endişeleniyorsun?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. "Bu gece pek değil ama genel olarak çok endişeleniyorum."

"Neden bu gece değil?"

"Bu gece keyfi yerinde. Onu iyi bir ruh haline soktun."

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibisin."

"Onu pek tanımıyorum, bu yüzden üzerinde bir etkim olmasını beklemezdim."

"Lorelei, gerçek Jack'i çok fazla insan tanımaz. Yüzlerce sözde arkadaşı var ama onu senden daha iyi tanıyan insan sayısı iki elin parmaklarını geçmez."

Bir süre sessiz kaldı. "Bunu çok üzücü buluyorum." "Evet, öyle."

Koltuğunda kayarak bana bakıyor ve "Bu gece beni yine şaşırttın" diyor.

"Nasıl?"

"Jack'i de yanında getirerek. Bunu yapabilecek pek fazla erkek tanımıyorum."

"İnan bana, seni tamamen kendime istedim."

"Ama bunun ona göz kulak olmanı engellemesine izin vermedin."

Kırmızı ışıktaki durdum ve ona baktım. "Jack bunu yapabileceğim tek insanlardan biri, yani belki de düşündüğün kadar iyi değilim."

Gülümsüyor. "Şey, yargılamayı saklı tutuyorum."

Işık yeşile dönüyor ve ben onun dairesine doğru devam ediyorum. Beş dakika sonra varıyoruz ve kapıyı açmak için arabanın onun tarafına doğru ilerliyorum. Ben onun tarafına geçmeden arabadan iniyor ve göz göze geldiğimizde yüzümdeki ifadeye kaşlarını çatıyor.

"Ne?" diye soruyor.

Sorusunu duymazdan geliyorum ve onu içeri yönlendiriyorum. Daha önce hiç kadınlara araba kapısı açan bir erkek olmamıştım, bu yüzden hareketlerim benim için de şaşırtıcı.

Asansör yolculuğu dayanılmaz derecede uzun. Lorelei'ye bu kadar yakın olmak ve ona dokunmamak tüm kontrolümü elimden alıyor. Asansörden çıkıp onu takip ederken, bakışlarım kışına ve bacaklarının aşağısına doğru çekiliyor. İçimden inliyorum; bu gecenin en zor kısmı bu olacak.

Kapının anahtarını çeviriyor, iterek açıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

Gözlerimiz buluşuyor.

"Yemek için teşekkür ederim," diyor usulca.

Gözlerim dudaklarına kayıyor.

O dudakların tadına tekrar bakmak istiyorum.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Yarın gece yine benimsin."

Gözleri biraz açılıyor ve nefesi kesiliyor. "Ya meşgulsem?" Gitmesine izin vermiyorum. "Öyle mi?"

Sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Hayır."

"Seni yedi buçukta alırım."

"Yedide hazır olurum."

Hay sikeyim.

Kolum onun etrafında sıkışıyor ve onu öpmek için eğiliyorum. O da bana doğru eğiliyor ve beni öperken kollarını boynuma doluyor. Dudaklarından bir inilti kaçıyor ve sikim dikkat kesiliyor. Lanet olsun, sikim bütün gece yarı sertti.

Birden kolları boynumdan ayrılıyor ve öpüşmeyi bitirirken göğsümü itiyor. Geri çekiliyorum ve sorgulayarak ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Seni öpmek yüzümü acıtıyor."

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Yüzünü tamamen unutmuştum. "Özür dilerim."

"Evet, berbat bir şey. O maskelerden bir daha aceleyle yapmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Erkekler için tehlikeliler," diye mırıldandım, kolum hala

Gözlerim onunkilerden ayrılmıyor.

Bana bakıyor, nefes alışları yavaşlıyor. Sonra beni çok şaşırttı. "Bir şeyler içmek için kalmak ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçek bir içki gibi mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, gerçek bir içecek. Üzgünüm alkolüm yok ama çayım, kahvem, suyum, mil-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bir kahve alacağım."

Gölümsemesi yüzünü dolduruyor ve mutfağa gitmek için yanımdan ayrılıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bu ağırdan alma işi daha önce bir kadının istediğı bir şey değildi. Ama bu onu daha çok istememe neden olmuyorsa ne olayım.

LORELEI

"YANI İKİ YILDIR BURADA MI YAŞIYORSUN?" BEN KEMAN ÇALARKEN ASHTON SORUYOR kahve makinesiyle. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor olması sinir bozucu. "Bunu hayatındaki herkese yapar mısın?"

İki adımdan daha az mesafede duracak şekilde yaklaşıyor. Tezgâha yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerinden geçiriyor. Sanki mutfağında kendini evindeymiş gibi hissediyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, onlardan her zamanki yoğunluk parlıyor. "Ne yapacağım?"

"Bu şekilde onlar hakkında her şeyi bilmeye mi çalışıyorsun?" "Her şeyi bilmiyorum Lorelei."

Sade ve şekersiz kahvesini bitirip fincanı ona uzatıyorum. "Aynı fikirde değilim. Çoğu şeyi bilmeye özen gösteriyorsun."

"Benim için önemli olan insanlar hakkında bilgi edinmek için her zaman zaman ayırıyorum." İçkiyi ağzına götürüp bir yudum alıyor, ben de anlattıklarını sindirmeye çalışıyorum.

Benim için önemli olan insanlar.

"Birbirimizi bir haftadır tanıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Ne demek istiyorsun?"

Çaydanlık çayım için su kaynatmayı bitiriyor ve ben süt için buzdolabına uzanmak üzere dönüyorum. Onunla tekrar yüzleştüğimde gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarının hâlâ dikkatle bana odaklandığını görüyorum. "Demek istediğim, bir hafta içinde senin için önemli biri haline gelebileceğimi pek sanmıyorum."

"Bu doğru değil. Zaman benim için bu tür şeyleri belirlemez. Jack'in en iyi arkadaşım olacağını onunla tanıştıktan birkaç gün sonra anladım ve asistanım da iki hafta içinde hayatıma girdi." Sesi derinleşiyor

"Aramızda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istediğimi biliyorum" diye ekliyor.

Ona bakıyorum, hareket edemiyorum. Nefes alışım yavaşlıyor ve aklımı dolduran düşüncelerle mücadele ederek tam olarak ne düşündüğümü anlamaya çalışıyorum. İçimdeki çatışma yerleşirken burada tam olarak ne olmasını istediğimi çözmeye çalışıyorum.

Ben daha konuşmadan bana daha da yaklaşıyor, neredeyse tüm kişisel alanımı kaplıyor. "Lorelei-"

Parmağımı dudaklarına koyarak onu sakinleştiriyorum. "Bunu yavaşça yapmak istiyorum."

Elimi tutuyor ve ağzından uzaklaştırıyor. "Hayır, istemiyorsun. İstesen bile, ben hiçbir şeyi yavaştan almam."

Onun baskınlığının üzerimde yarattığı etkiyle savaşıyorum ve ona karşı koymaya çalışıyorum. Çünkü her ne kadar burada kontrolü ele alma şeklinden tahrik olsam da, bu ilişki her ne olursa olsun tüm gücü ona vermek istemiyorum. "Senin hakkında bunu söyleyebilirim, ama kontrol edilmeyeceğim, Ashton, bu yüzden ilişkilerinde alışkın olduğun şey buysa, aradığın şey bu olmayabilir."

Sırtım tezgâha dayalı olacak şekilde önümde duracak şekilde hareket ediyor. Ellerini iki yanımdaki tezgâha koyuyor, ağzını köprücük kemiğime doğru daldırırken vücudunu benimkine bastırıyor. Dili tenimde bir çizgi çizdiğinde nefesimi içime çekiyorum ve boynumu yavaşça öperken içimden bir ürperti geçiyor. Çene kemiğime ulaştığında duruyor ve tekrar göz teması kurabilmek için yüzünü kaldırıyor. "Seni kontrol etmek aklımdan geçen en uzak şey Lorelei."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve beni kontrol etmeye çalışmasa da, sadece onun varlığında olmanın bile ona tüm gücü vermeye yettiğini biliyorum. Ashton kendi dünyasına sahip ve kendi dünyasını benimkiyle birleştirmek sadece onun hâkimiyetini artırıyor. Hoşuma gitmese de üzerimde böyle bir etkisi var.

Bakışlarını indirmeden önce bir an beni izliyor. Parmağını boynumda gezdirirken elbisemin kumaşına geldiğinde duruyor. Bu gece için göğüs dekolterimi fazla göstermeyen bir elbise seçtim. Kısa ve vücuda oturan bir elbise ama üst kısmı hiç belli olmuyor. Parmağını yavaşça elbisemden aşağı, göğüslerimin arasında gezdiriyor, odağı tamamen göğsümde. "Senin tadına bakmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Tanrım, keşke dün o yüz maskesini kullanmasaydım. Eğer yüzüm tepkiden dolayı bu kadar ağrımasaydı, onu şimdi öpebilirdim. Elinin ilerlemesini durdurdum.

ve göğüslerimin arasında tutuyorum. "Seni öpmek istiyorum ama cidden çok acıyor."

Boştaki elini elbisemin eteğine götürüyor ve parmakları elbisemin altına kayıyor. "O dudakların tadına bakmaktan bahsetmiyordum."

Elbisemi yukarı iterken gözleri benimkileri buluyor. Bir cevap vermeden, tek yapabildiğim dokunuşunun uyandırdığı her hisle nefes almak. Önümde diz çöktüğünde neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Bizi ancak bu kadar yavaş götürebilirim," diyor dudaklarını külotuma dayayıp beni öpmeden önce. Elleriyle kıcımı kavırıyor ve bir an sonra külotumu aşağı indiriyor.

Ağzını amıma götürürken parmaklarım onun kalın siyah saçlarına dolanıyor. Dili klitorisimin etrafında dönüyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Kendimi mutfak tezgahına yaslıyorum çünkü bacaklarım güçsüz hissediyor. Seks yapmayalı beş ay oldu ve her bir santimim ihtiyaçla yaşıyor. Eğer Ashton düşündüğüm kadar yetenekliyse, bu uzun sürmeyecektir.

Girişime doğru öpüşmeden önce klitorisimi diliyle kutsamaya devam ediyor. Dilini içime iterken sol bacağıma kaldırıp omzunun üzerine koyuyor. Yüzünü amıma gömdükten sonra bir kadını boşaltma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu bana gösteriyor.

Ashton beni orgazma yaklaşıyor - o kadar *yaklaşıyor* ki - geri çekilip serbest bırakılmamın beni kızdırmasına izin vermeden *önce* dikkatini iç uyluklarıma kaydırıyor. Beni oradan öpüyor, ellerini kıcımda ve bacaklarımda gezdiriyor ve sonunda bir daha gitmemesi için ona yalvarmak istediğim yere dönüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir tadın asla yeterli olmayacağını biliyordum," diye homurdanıyor dili tekrar içime girmeden önce.

Tezgâhı sertçe kavırıyorum.

Bir tadım kesinlikle yeterli olmayacak.

Bunu aceleyle getirmiyor, aksine acele etmiyor. Bana verdiği zevk dalgalarına biniyorum, yol boyunca düşüncelerimin izini kaybediyorum. Beni tekrar orgazma yaklaştırdığında, onun tarafından tamamen tüketildim. Ağzını ne kadar süredir üzerimde tuttuğunun farkında değilim; tek bildiğim, şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli dudaklara ve dile sahip olduğu.

Tam boşalmak üzereyken, yaptığı şeyi bırakıyor ve klitorisimin üzerindeki tenimde öpücükler bırakıyor. Gözlerim kırpışarak açılıyor ve aşağı bakıp onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzünü eski haline getirmeye çalışıyorum ama o direnir ve başını sallıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bunu tahmin ettiğimden daha çok istiyorum.

Bacağımı omzundan kaydırıyor ve ayağa kalkıyor. Tek kelime etmeden beni döndürüyor ve hızlı bir hareketle elbisemin fermuarını açıyor. Elleri sırtımda geziniyor ve elbisemi çıkarıp yere bırakıyor. Ardından sütyenimi açıyor ve ellerini sırtımdan omuzlarıma doğru kaydırarak sütyenimi çıkarıyor. Yüzümü tekrar ona döndüğünde çırılçıplaktım.

Bakışları vücudumun üzerinde gezinirken "Siktir," diye mırıldanıyor. "Çok güzel."

Gömleğinin üst düğmesini açıp bir sonrakini çözmeye çalışıyorum.

Beni durduruyor ve ben de kaşlarımı çatarak bakışlarını karşılıyorum.

"Hayır." Ses tonu da dokunuşu kadar emredici. "Bu gece seni becermeyeceğim Lorelei."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla hayal kırıklığı birbirine karışıyor. "Gerçekten mi? Beni azdırıp öylece çekip gidecek misin?"

Ağzını kulağıma götürüyor. "Bu gece ben gitmeden önce boşalacaksın ama bu benim ağzım yüzünden olacak, sikim yüzünden değil."

Kaşlarım çatıldı. Bu işi ağırdan almak istediğimi sanıyordum ama yanıldığımı kanıtladı. Şimdi onu anlayamıyorum. "Neden benimle yatmıyorsun?"

"Henüz benim için hazır değilsin. Ama bu gece seninle işim bittiğinde hazır olacaksın." Sesi hırıltıya dönüşüyor. "Sonra da bir günümü senin kalan tereddütlerini de sikerek geçireceğim."

Sözleri içimde bir heyecan yaratıyor. Tanrım, o güne şimdiden ihtiyacım var. "Şimdi o güne atlayabiliriz."

"Hayır, atlayamayız. Çünkü planladığım şey için iyice dinlenmiş olman gerekiyor."

Ağzını boynuma daldırıp beni öpüyor ve göğüslerimden birini tutuyor. Ereksiyonunu bana doğru bastırarak, dudaklarının arasına göğsümü almak için ağzını aşağı indiriyor. Aynı anda serbest eli vücudumda aşağı doğru kayıyor ve bir saniye sonra iki parmağını içime sokuyor.

Saçlarını tutarak ağzımı açıyorum ve adı ağzımdan kaçıyor. "Ashton...."

Parmakları içimin derinliklerine ulaşıyor ve ihtiyacım olan noktaya ustalıkla vuruyor.

Gözlerimi kapatarak, ağzı, elleri ve parmakları sihrini konuştururken zevkin beni bir kez daha tüketmesine izin veriyorum. Zevki daha fazla artıramayacağını düşündüğüm anda tekrar diz çöküyor ve bana Ashton Scott'ın bir söz verdiğinde bunu yerine getirdiğini gösteriyor.

Yüzü tekrar amımın derinliklerine gömüldüğünde ve elleri kıcımlı kavradığında, *sonunda* -sonunda- boşalıyorum. Mutluluk dalgaları içimde dalga dalga yayılıyor. I

Bir elimle mutfak tezgahını, diğer elimle de Ashton'ın başını kavrayıp kendimi tutuyorum. Duygular o kadar yoğun ki, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyor, neredeyse bacaklarımın çözüleceğinden eminim. Ama Ashton yıkılmamamı sağlıyor. Ayakta dururken güçlü kollarıyla beni sarıyor, ben kendimi serbest bırakmaya bırakırken beni yakın tutuyor.

Hiç bitmesini istemiyorum.

Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi.

Ve henüz onun sikini bile almamıştım.

Ona tutunarak gözlerimi açıyorum ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Ateş dolu gözleri bana dik dik bakıyor. "Şaka yapmıyordun, değil mi?" Diyorum.

"Ben asla şaka yapmam, Lorelei."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Bunu görebiliyorum." Elbette onun hakkında bunu zaten biliyordum. Ashton şimdiye kadar tanıdığım en yoğun adam. "Artık senin hakkında başka şeyler de biliyorum."

Başını eğdi. "Ve bunlar ne olabilir?"

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. "Bu dudaklar ne yaptıklarını biliyorlar."

Belime doladığı koluyla beni kendine daha sıkı çekiyor ve eli aşağı kayarak kıkırmı kavriyor. "Bu dudakların neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok Lorelei."

Adımın onun ağzından çıkmasına bayılıyorum. Bundan da öte, ağzını ve gelecekte bana neler yapabileceğini düşünmeyi seviyorum.

"Bana göstermeni dört gözle bekliyorum."

Kıkıma doğru bastırıyor, böylece amım öne doğru eğiliyor. Aynı zamanda ereksiyonunu bana doğru bastırıyor. "Salı gününü boş bırak. O gün benimsin." Hareketleri, sözleri ve gür sesiyle birleşince içim ısınıyor.

Ashton fikrimi tamamen değiştirdi. Artık bu

işi yavaştan almak istemiyorum.

Salı günü ajandamda ne olduğu umurumda değil. Günü onun yatağında geçirebilmem için yeniden planlanmak üzere.

ASHTON

JESSICA ŞOK İÇİNDE BANA BAKTI. "YARIN İÇİN HER ŞEYİ IPTAL MI ETTİN?"

Sandalyemde arkama yaslanıp başımı sallıyorum. "Evet, her şeyi. Bunu nasıl başaracağın umurumda değil ama yarın burada olmayacağım." Ne yapacağımı düşünmek sikimin seğirmesine neden oluyor. Altımda uzanan uzun kıvıll saçların görüntüsü sadece beklentimi artırıyor.

Bugün uzun bir gün olacak.

Jessica masama bir adım daha yaklaşıyor. "Aklını mı kaçırdın, Ashton? Sabah Marc Brentley ile buluşacaksın."

Hay sikeyim.

"Saat kaçta?"

"Dokuz. Ondan sonra arka arkaya toplantılarınız var ve Aaron Steele ile saat 11'deki randevunuzu ayarlamanın haftalar aldığını söylememe izin verin.

Haftalar." Bakışlarını üzerime çektim. Kıvgın ve haklı olarak öyle. Aaron Steele'i bir toplantı için ayarlamak herkesin bildiğı gibi zordur. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek, "Tamam, takvime bir göz atayım ve ne yapabileceğime bir bakayım" diyorum.

hareket edip edemeyeceğimi."

Bana daralmadan önce gözleri genişledi. "Bu senin yeni Pislik Pazartesi formun mu? Bana kalp çarpıntısı yaşatmanın yollarını mı buluyorsun? Çünkü eğer öyleyse, şu anda hayranı olmadığımı belirtiyorum. Senin bu ruh halini her zaman tercih ederim."

"Sadece bir gün, Jessica."

Nefes nefese kalıyor ve tiksintiyle başını bana doğru sallıyor. "Ashtonland'de bir gün, çoğu insanın hayatında bir haftaya eşdeğerdir. Randevuları iptal edemezsin, bırak bütün günleri. Ne oldu da

içine?" Yüzünde bir ifade beliriyor ve gözleri tekrar açılıyor. "Tanrım, bu am için mi?"

Ayağa kalkıyorum. "Şimdi de melodram yapıyorsun."

Ben masanın etrafında dolanırken gözlerini benden ayırmıyor. "Lanet olsun, Ashton Scott'ın bir kadın için işini iptal edeceği günü görecekim hiç aklıma gelmezdi."

Masadan telefonumu alıp onu görmezden geliyorum. "Bir saatliğine dışarı çıkıyorum. Takvime bir göz atar ve nelerin değiştirilmesini istediğimi sana bildiririm."

Alnında kaş çatma çizgileri belirdi. "Gidiyor musun? Daha yeni geldin. Saat daha sekizi yeni geçti-"

"Bir saat içinde döneceğim."

Arkamdan bağırırken ofisimden çıkıyorum. "Döndüğünde bu işin aslını öğreneceğim."

Sözleri düşüncelerimden süzülüyor ama hemen yerini Lorelei'in görüntüleri alıyor.

Çırılçıplak.

Orgazmın sancıları içinde. Çok güzel.

Yarın Brentley ve Steele'le buluşacağım ama başka hiçbir toplantı Lorelei'i görmekten öncelikli olmayacak.

"Senin için ne yapabilirim, Ashton?"

Karşımda duran emlakçıya bakıyorum, elbisesinin ütüsüz kumaşına, saçının ve yüzünün dağınık görüntüsüne dikkat ediyorum. *Tanıdığım Margie Brown'a hiç benzemiyordu.* Duyduğum söylentiler doğru gibi görünüyor. Margie yeteneğini kaybediyor. Hayal kırıklığı çünkü o çalıştığım en iyi menajerdi. Onun yerini doldurmak zor olacak. "Şu anda Willow Caddesi'nde hangi mülklerinizin olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Pott's Point'te
mi?" Başımı
salladım.

"Şu anda sadece bir tane var ve onun da peşinde olduğunuz bir mülk olduğundan şüpheliyim."

İfadesinin uyandırdığı rahatsızlığı görmezden geliyorum. "Senden benim yerime düşünmeni istemedim Margie. Hangi bina bu?"

Sert ses tonum karşısında burun delikleri alevleniyor ama kızgınlığını belli etmiyor. "Willow ve Blair'in köşesindeki yıkık dökük elbise dükkânı. Kimsenin istemediği küçük bir bina. Üç aydır piyasada ve sadece bir kişi daha ilgi gösterdi."

"Kim?" Talep ediyorum.

"Bunu açıklayamayacağımı biliyorsun, Ashton." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Derin bir nefes alır. "Bu sefer beni durduruyor."

"Babam, değil mi?" Söyleyeceği şeyi dikkatle izliyorum. Margie yalan söylediğinde parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Hayır, baban değil." İlginç. Hiçbir yerde görünmüyor. Telefonum bir mesajla çalıyor.

Jessica: Aaron Steele toplantısını çarşambaya ertelemiş. Görünüşe göre evren senin am arayışını destekliyor.

Margie'ye bakıyorum. "O mülkle ilgili bilgileri bana e-posta ile gönder. Biri teklif yaptığı anda bilmek istiyorum. Ayrıca Willow Sokağı'ndaki başka mülkler satışa çıkarsa bana haber ver."

Başını salladı. "Pott's Point'te satılık pek çok başka mülk var. En iyi listeleri size e-posta ile gönderebilirim."

"Başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Sadece talep ettiğim şeyi gönderin." Cevabını beklemeden ofisinden çıktım.

Telefonumu kulağıma dayayarak Jessica'nın açmasını bekliyorum. "Mesajımı aldın mı?" diye soruyor.

"Evet. Ayrıca yeni bir emlakçıya ihtiyacım olduğunu öğrendim. Kısa bir liste hazırlayabilir misin?"

"Margie'ye ne oldu?"

"Dedikodulara inanılacak olursa, uyuşturucu alışkanlığı bir çentik atmış. Şaşırmazdım ama ne olduğu umurumda değil. O artık benim tarafımda değil ve benim tarafımda birine ihtiyacım var." Margie ile çalıştım.

ve bu süre içinde bir kez bile ihtiyacım olan bilgiyi vermeyi reddetmedi.

"Sence de bu biraz aceleci bir davranış değil mi? Belki de o-"

"Jessica, ben dalga geçmem. Bunu biliyorsun. Bana güvenebileceğim birini bul. Ve Brentley ile olan hariç yarınki tüm toplantıları yeniden planla."

"Çoktan başladım bile. Jack de uğradı. Dr. Winthrop'la randevusunun zaman kaybı olduğunu ve yeni bir doktor bulacağını söyledi. Onu bulmak isteyebilirsin çünkü pek iyi görünmüyordu."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bugün yavaş yavaş boka dönüyor.

Jack'i evde buldum.

"Ne istiyorsun, Ashton?" İçkisini ağzına götürüp bardağı boşaltmadan önce koltuktan bana kaşlarını çatıyor.

Ona katılmak için oturma odasına doğru ilerliyorum. "Sabahın köründe viski mi? Bunu genellikle gece geç saatlerde içmek için sakladığını sanıyordum."

Ayağa kalkıyor ve dün giydiği kıyafetlerin aynısını giydiğini fark ediyorum. "Viskiyi hayat beni gerçekten kıcımdan becerdiğinde içmek için ayırıyorum."

Bardağını yeniden doldurup yarısını tek seferde içişini izliyorum. "Tanrım, Jack, neler oluyor?"

İçkisini kaldırarak, "Şerefe dostum. Menajerim artık menajerim olmadığını ve birkaç ay içinde çekimlerine başlayacağım filmin artık bana ait olmadığını söyledi."

Kaşlarını çatıttım. "Zaten ayrılmak istediğini sanıyordum?"

"İstiyordum. Meğer elimden alınana kadar ne istediğimi bilmiyormuşum."

"Ya Dr. Winthrop? Jessica bana-"

Yine kaşlarını çatıyor. "Dr. Winthrop tam bir pislik. Onu bir daha görmeyeceğim."

"Sana duymak istemediğin şeyler söylediği için mi, yoksa bir pislik olduğu için mi?"

İçkisini bitiriyor ve bardağı sehpa çarpıyor. Bana ters ters bakarak, çünkü hayatında bu saçmalığa izin vermeyecek tek kişinin ben olduğumu biliyor, "Gerçekten bana bir şey söylediğini mi düşünüyorsun?"

Bilmiyor musun, Ashton? *Ben biliyorum.* Lanet olası hayatımın her günü bu bokla yaşıyorum ve nefes alıyorum."

Onu daha sert itiyorum. "Ne yani, biliyorsun ama şu anda duymak istemiyor musun?"

Öfkesi yükselirken göğsü öfkeyle pompalanıyor. "Bu bir suç mu? İyi bir doktora her gittiğinde bu saçmalığı duymak ister miydin?"

"Hayır, ama sahte umutlarla beslenmek istemezdim, Jack. Sen bipolarsın. Bunu düzeltemezsin, içerek yok edemezsin ya da ondan kurtulamazsın. Hayatın boyunca burada kalacaksın. Ve artık bununla sonsuza dek başa çıkmanın zamanı geldi."

Birbirimize sessizce bakıyoruz. Sözlerim aramızda iyileşmesi gereken açık bir yara gibi duruyor. Kimsenin yanına yaklaşmak istemediği türden bir yara çünkü düzeltmeye nereden başlayacağını bile bilemeyecek kadar iğrenç ve kirli. *Ya da nasıl.*

Sonunda, "Yorulдум, Ashton. Kendi lanet aklımdan yorulдум. Ve bazen her şeyi nasıl berbat ettiğimi duymamak daha kolay oluyor." Tüm mücadelesi kayboldu ve bu omurgama bir ürperti gönderdi. Vazgeçmemesine ihtiyacım var. Savaşmaya devam etmesine ihtiyacım var.

"O zaman sana yeni bir doktor bulayım." Ona yardım etmeme izin vermesi için yalvarırken kelimelerim kesik kesik dökülüyor.

Hâlâ bana bakıyor, ama şimdi boş gözlerle, uzun bir nefes veriyor. Elini havada sallayarak, "Tamam. Ama bunu bir kadın yap. Saatlerimi biriyle konuşarak geçireceksem, en azından odada biraz meme ve kalça isterim."

"Sana bu öğleden sonrası için bir randevu ayarlayacağım. O zamana kadar duş alıp temiz kıyafetler giymelisin." Onun bu hastalığa teslim olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Önce yatağıma döneceğim," diye mırıldanarak yanımdan geçip koridora doğru yürüyor. Yatak odasına giderken onu izliyorum. Kapı arkasından kapandığında telefonumu çıkarıp Jessica'yı arıyorum.

"Jack'i buldun mu?" diye soruyor telefonuma cevap verirken.

"Evet ve bugün gelip ona bakmanı istiyorum." İnliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye çıktım. "Bugün işten çıkabilseydim kendim yapardım." "Senden hoşlandığım için şanslısın Ashton. Jack'in işi çok zor. İstiyorsun ki

Şimdi geleyim mi?"

"Evet, sen gelene kadar burada bekleyeceğim."

Akli durumunu kontrol altına alana kadar onu bir daha asla yalnız bırakmayacağım. Jack benim için kaybedilmeyecek kadar önemli.

Jessica geldiğinde, Jack son on beş dakikamı yeni bir psikolog arayarak geçirdiğim mutfağa geri dönmüştü.

Jessica bize katılmak için mutfağa girdiğinde ona baktı. "Merhaba güzelim. Ashton'ın büyük silahları çağırdığını görüyorum."

Jessica gözlerini devirip kollarını Ashton'a doluyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Ashton onu sevdiğim için şanslı, *sen de* seni sevdiğim için şanslısın."

Kız uzaklaşmaya çalıştığında onu bırakmıyor. Aksine, ellerini onun beline doluyor ve kalçasına koyuyor. "Neden gitmene izin verdim ki?"

"Çünkü aptaldın."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve kıkırdıyor. "Öyleydim. Ve şimdi kadınlara ilgi duyuyorsun, bu yüzden hatamı düzeltme şansım yok."

"Jack, ben *hem* kadınlara hem de erkeklere ilgi duyuyorum ama inan bana bir daha asla kalbimi kırmana izin vermem. Jack Kingsley'i unutmak kolay değildir. Yaralarım hâlâ acıyor."

Gülümsemesi kayboluyor ve onun kucağından inmesine izin veriyor. "Kahretsin, ben bir piçim."

Kadın başını sallar. "Evet, öylesin. Ama bir şekilde hepimizin seni sevmesini sağlıyorsun." Bana dönerek, "Sen gitmelisin. Buradan sonrasını ben hallederim."

Bir kâğıda adresi ve saati karalarken başımı sallıyorum. İkisine de bakarak, "Randevunuz öğleden sonra dörtte burada" diye talimat veriyorum. Bir sonraki sorumu Jessica'ya yöneltiyorum. "Yedide evde olacağım, belki daha erken. O zamana kadar kalabilir misin?"

"Evet." Yine de çenesini sıkma şekli, bunun gerçekten yapmak istediği bir şey olmadığını anlamamı sağlıyor. Onu suçlayamam. Jack beş yıl önce onun aşkını bir kenara attı ve kalbinin bir parçasını da beraberinde götürdü. Ona yardım etmek için her şeyi yapacağını bilsem de, onunla birlikte olmanın zor olduğunu da biliyorum. Bu ona sahip oldukları her şeyi ve birlikte yaşamlarını öldürmek için yaptığı her şeyi hatırlatıyor.

Evimin kapısı arkamdan kapanırken, onun Jack'e patronluk tasladığını duyuyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Bunu hak ediyor.* Şükürler olsun ki

Bugün. Umarım yarın da iyi olur çünkü Lorelei ile olan planlarımdan vazgeçmek istediğim bir şey değil.

LORELEI

"LORELEI!" ASHTON BENİ İÇERİ SOKARKEN JACK BENİ COŞKUyla SELAMLIYOR. oturma odası. "Başka bir çifte randevu."

Ashton'ın evini gezerken ona gülümsüyorum. Buraya ilk kez geliyorum. Onun evi şimdiye kadar adım attığım en erkeksi ev. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, kahverengiler ve grilerin bir karışımı ve yer yer biraz siyah. Tamamen çimento, mermer, cam ve şık mobilyalar. "Jack," onu daha sakın bir şekilde selamlıyorum ama onu gördüğüme aynı derecede seviniyorum. Ashton beni kanepeye doğru yönlendirirken eli sırtımı okşuyor. Onun dokunuşuyla karnımda şehvet birikiyor. *Yarın yeterince hızlı gelemeyiz.*

"Üzgünüm Ashton bu akşamki yemek planını iptal etmek zorunda kaldı. Ona tek başıma iyi olacağımı söylemeye çalıştım ama görünüşe göre arkadaşım hayatımda aptalca bir şey yapacağımı düşünüyorum."

Oturuyorum ve Ashton'ın kaşlarını çatıldığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. "Jack, yapma-" Jack onun sözünü keser. "Ne yapmayayım Ashton? Ona ne kadar berbat durumda olduğumu söylemeyeyim mi?"

Bu ikisi arasında gergin bir hava var. Bunu doğrudan kesmeye karar verdim. Jack'e dönerek, "Böyle düşünmekte haklı mı?" diye soruyorum.

Jack bana bakıyor. "Kendimi öldüreceğimi düşünmekte?"

Başımı salladım. "Evet, öyle." Bu konuşma üzerine kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu konu evime biraz fazla yakın.

Bana bakmaya devam ediyor ve acaba onu yanlış mı anladım diye düşünüyorum. Belki de açık sözlü ve dürüst olmayı tercih etmiyordur. Ancak yüzünü bir gülümseme kaplayınca rahatlıyorum. Arkadaşına bakarak, "Onu çok seviyorum, Ashton" diyor. Ve sonra bana: "Hayatıma asla son vermem Lorelei. Bu korkakça bir çıkış yolu."

Gözlerimi ona diktim. "Ama bununla uğraşmak için başka yollar bulacaksın." Jack ensesini ovuşturuyor, bu ifadeden rahatsız olduğu belli. Öne doğru eğilerek, "Sadece olduğu gibi söylüyorsun, değil mi tatlım?" diyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Genelde değil, Jack. Genelde bundan daha terbiyeliyimdir, ama diyelim ki bu kalbime yakın bir konu ve insanların senin yaşadıklarını yaşadığını görmekten hoşlanmıyorum."

"Neler yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Tam olarak hangi hastalığa sahip olduğundan emin değilim, ancak akıl sağlığının zarar gördüğü açık. "İşaretleri görebiliyorum. Hayatımın büyük bölümünde onlarla yaşadım," diye itiraf ediyorum usulca. Bu çok sık konuştuğum bir konu değil.

Başını eğiyor. "Bir ebeveyn mi?"

Başımı sallıyorum. "Annem ve büyükannemin ikisi de bipolardı. Annem kendine bakmazdı, oysa büyükannem bakardı. Bir araba kazası annemin hayatına mal oldu ama bu iki başarısız intihar girişiminden sonraydı."

Ben konuşurken yanıma oturan Ashton elini bacağıma koyuyor ve dokunuşu için minnettar oluyorum. Beni sakinleştiriyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor.

Jack arkasına yaslanıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Kahretsin, bunu duyduğuma üzüldüm. O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Sekiz. Ondan sonra beni büyükannem büyüttü ve bana hiç bilmediğim istikrarlı bir hayat verdi. Annem her zaman oradan oraya koşturur, bir adamdan diğerine, bir işten diğerine giderdi. Sanırım her zaman kendini daha iyi hissetmek için bir yol bulmaya çalışıyordu. Kötü bir anne değildi; sadece duygusal olarak yanımda değildi."

Jack'in gözleri parlıyor; düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Bazen mesele sadece kendini *bir şeyler* hissettirmektir. *Herhangi bir şey*. Çünkü bazı günler, hissetmeniz gerektiğini bildiğiniz şeyler başınıza geldiğinde, sahip olduğunuz tek şey bir hiçliktir. Sadece lanet olası karanlık bir boşluk, bir boşluk vardır. Ve tek istediğiniz *bundan* başka bir şeydir." Ayağa kalkıyor ve Ashton'a bakmadan önce bana son bir kez bakıyor. "Spor salonunu kontrol edeceğim."

Ashton başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Gidişini izliyoruz ve yıpranmış koyu kot pantolonu, solmuş gri tişörtü ve günlük kirli sakallarıyla ne kadar pasaklı görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Ashton'a dönerek, "Bu konuda biriyle görüşüyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, bugün ona yeni bir psikolog buldum ve öğleden sonra onu gördü. Onunla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu ve haftanın geri kalanı için randevular ayarladılar."

"Tanrıya şükür. Pek iyi görünmüyor. Yani, düne kıyasla bir gecede tepetaklak olmuş gibi görünüyor."

Öne doğru eğiliyor ve uzun, derin bir öpücükle ağzımı alıyor. Bitirdiğinde nefes almak için çırpınmama neden olan bir öpücük. "Yüzün bugün daha iyi," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümü arıyor.

Oradaki deriye dokunuyorum. Acı ve kızarıklık gitmiş. "Evet, Tanrı'ya şükür."

Kanepeye yaslanarak, "Bu gece Jack hakkında konuşmak istemiyorum," diyor. Sesindeki yorgunluğu duyuyorum ve onu çok az tanımama rağmen bunun onu ne kadar etkilediğini hissediyorum.

Kanepede yana doğru kayarak bir elimi göğsüne koyuyorum. "Onun yerine bana gününü anlat." Daha önce beni arayıp akşam yemeğimizi iptal ettiğinde ve onun yerine gelmemi istediğinde, sesindeki çatışmayı duymuştum. Yapmak istediği son şeyin planlarımızı değiştirmek olduğu çok açıktı, ama şimdi Jack'i görünce, bunu yaptığına memnun oldum.

Gözleri benimkileri buldu ve orada şaşkınlık gördüm. "Unutmayı tercih edeceğim türden bir gündü. Bana seninkini anlat."

"Az önce gözlerindeki o şaşkınlık neydi?"

Kollarını kanepenin arkasına doğru açıyor ve gözlerim göğsüne kayıyor. Ashton hâlâ bugün işe giderken giydiğini tahmin ettiğim siyah takım elbisesini ve beyaz gömleğini giymiş. Ceketini açık ve kravatı boynunda gevşek duruyor. Takım elbiseler benim çöküşümdür ve kollarını rahatça açtığında, güçlü vücudu tam olarak sergilendiğinde, içimde heyecan alevleniyor.

O benim.

Aslında pek sayılmaz ama yarın için ateşli bir randevumuz var, bu yüzden şimdilik onu sahipleniyorum.

Ben takım elbisesine ağzımın suyu akarken o soruma cevap veriyor. "Günümün nasıl geçtiğini sordun. Bir kadın bana bunu sormayalı uzun zaman oldu, soracak kadar önemseyen bir kadın."

Birlikte olduğu herhangi bir kadının bunu soracak kadar onu nasıl önemsemediğini sormak istiyorum ama böyle kişisel bir soru için çok erken gibi geliyor. Ayrıca, henüz geçmiş ilişkilerini duymak istediğimden emin değilim. Kendimi kıskançlık yaşamayan bir kadın olarak düşünmeyi seviyorum ama onun başka biriyle olduğu düşüncesi şu anda düşünmemeyi tercih ettiğim tuhaf duygulara neden oluyor.

Bir şey söylemekte tereddüt ettiğimde elini hareket ettiriyor ve dizime koyuyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ona ne düşündüğümü söylemek istemediğim için koltuktan kalkıp üzerine oturuyorum. Gözlerinde yine bir şaşkınlık beliriyor. Bunu beklemiyordu ve beklenmedik bir şey yapmam hoşuna gitti.

Ellerimi göğsünün üzerinde kaydırıyorum ve yüzümü ona doğru eğiyorum. "Senin sakin için yarına kadar beklemek istemediğimi düşünüyordum." Sözlerim beni gerçekte olduğumdan daha cesur hissettiriyor. Seksi her kadın kadar seviyorum ama pek başlatan biri değilim. Üstelik müstehcen konuşmalar konusunda da tecrübeli değilim. Az önce söylediklerim birçokları için edepsiz konuşma sayılmaz ama benim için öyle. Umarım hissettiğim kadar kızarmış görünmüyordur.

Gözleri benimkileri tutuyor. Bir eliyle kıçımı kavrarken, diğer kolunu kanepeye yayıyor. "Sana inanmıyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzlerimizin o kadar yakın olmaması için biraz geriye yaslanmaya çalışıyorum. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ve öncülüğü alıp onunla devam etmemesi beni şaşırtıyor. Yine de geri kaymama izin vermiyor. Eli kıçımda sabit duruyor ve beni yakınında tutuyor. "Yarına kadar bekleyemeyeceğime inanmıyor musun?" Sözcüklerimi neredeyse kekeleyerek söylüyorum. Onunla açık saçık konuşmaya çalıştığım için bile kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Hayır, düşündüğün şeyin bu olduğuna inanmıyorum."

Kucağından kalkmak için göğsünü itiyorum. Bu durum kötünden daha kötüye gitti çünkü gerçeği kabul etmek istemiyorum. Hareket etmeme izin vermeyince, "Ashton, bırak beni" diyorum.

Beni sıkıca tutuyor. "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Tenim yeniden kızarıyor ve ona daha da sıkı sarılıyorum. Her iki kolu da beni sararken şakağındaki damar nabız gibi atıyor. Sonra beni de yanına alarak ayağa kalkıyor. Kollarım ve bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, tek düşünebildiğim onun elinden kaçmayı ne kadar çok istediğim olsa da.

Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Bana bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim Lorelei. O yüzden konuşmaya başla, bebeğim."

Hem bu kelimeyi kullanması hem de elindeki emir karşısında nefesimi tutuyorum. Ama bakışlarına karşılık veriyorum ve topuklarımı yere gömüyorum. "Önce beni yere bırak."

Kaşları kalkıyor. "Bana meydan mı okuyacaksın?"

O ne kadar kararlıysa, ben de o kadar kararlıyım. "Sana ne istediğini söyleyeceğim
beni yere indirdikten sonra."

"Hayır. Bana şimdi söyleyeceksin."

"Tanrım, çileden çıkarıyorsun, Ashton. İndir beni."

Bir an sessiz kaldı. "Neden bu kadar telaşlısın? Buna sebep olacak bir şey mi söyledim?" Pozisyonu bir dakika önceki kadar sert değil ama sesi hâlâ talepkâr.

İçimi çektim ve tüm mücadelem beni terk etti. "Gerçekten bilmen gerekiyorsa, geçmiş ilişkilerini tartışmak konusunda kendimi tuhaf hissediyordum ve sonra seninle seksi konuşmayı denedim ve bu benim iyi olduğum bir şey değil ve sonra her şey boka sardı. Şimdi, *lütfen* beni yere indirir misin?" Yanaklarıma bir kez daha sıcaklık doluyor. Keşke bu geceye evet dememiş olsaydım diyorum.

Sonunda beni yere bırakıyor ama tam ellerinden kurtulduğumu düşündüğüm anda kanepeye oturuyor ve beni tekrar kucağına çekiyor. "Hadi bütün bunların üzerinden geçelim."

Kendimi sabitlemek için kollarını tutarken "Yapmayalım," diye mırıldanıyorum.

Gözlerinde eğlence titreşirken dudakları seğiriyor. "Önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bu ağızdan daha fazla seksi konuşmaya ihtiyacım var." Dudaklarını dudaklarımin üzerinde gezdirmeden önce parmaklarını dudaklarımin üzerinde gezdiriyor. "Anlaşıldı mı?"

Başımı sallarken parmaklarımin pazılarına gömülüyor. "Evet." *Tanrım, evet.*

"Önceki ilişkilerimi tartışmak ister misin?"

"Hayır.... gerçekten değil. Hayır." Konuşmayı kesiyorum çünkü gerçekten de şu anda yapmam gereken tek şey bu. Ağzımdan çıkan kelimeler benim bile kafamı karıştırıyor.

Gözleri benimkileri arıyor. "Hayatımda birkaç aydan fazla süren iki ilişkim oldu. İlki bir yıl, ikincisi ise dört yıl sürdü. O ilişki yaklaşık on iki ay önce sona erdi. Yalan söylemeyeceğim, arada pek çok kadınla çıktım." Dürüstlüğünü ve bu bilgiyi benimle paylaşma isteğini seviyorum.

"Tüm bunları bilmek istediğimden değil Ashton. Sadece birlikte olduğun herhangi bir kadının gününün nasıl geçtiğini nasıl bilmek istemeyeceğini merak ediyordum. Ama bunu sormak istemedim çünkü kadınlarınızla ilgili bir tartışmayı gündeme getirmek için çok erken olduğunu düşündüm. Ve-" Yapmak üzere olduğum şeyi itiraf etmeden önce ağzım kapanıyor ve gitmesine izin vermesi için dua ediyorum. Tabii ki bırakmıyor.

"Ve ne?"

"Tanrım, neden bu kadar talepkâr olmak zorundasın?"

"Çünkü senin o güzel zihninde olup biten her şeyi bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin Lorelei. Burada yargılama yok."

Hala onun sözlerini dinliyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sessizce soruyorum. "Neyi?"

"Kafamın içine böyle girmeyi."

"Defalarca kızardın. Bu bir tahmindir. Kafanın içine girmek hâlâ yapmaya çalıştığım bir şey çünkü inan bana, sen tanıdığım kadınlar arasında kafasının içine giremediğim tek kadınsın." Ve işte yine başlıyor - dürüstlüğüyle beni etkiliyor.

Vücudum gevşiyor ve ağzım onunkini bulmadan önce kollarımı boynuna doluyorum. Dudakları ayrılıyor ve ben ona yaklaşırken dilim dudaklarının üzerinde geziniyor. Öpücüğü derinleştiriyor ve ellerini sırtımdan geçirerek popomun altına yerleştiriyor.

Ashton'ı saatlerce öpebilirim.

Onun içinde kaybolabilirdim.

Ve eminim ki biri kapısını çalmasaydı bunu yapardım.

"Siktir," diye mırıldanıyor öpüşmeyi bitirdiğinde. Ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor ve yere bırakıyor. "Kıpırdama. Her kimse ondan kurtulacağım ve sen de seksi konuşma pratiği yapacaksın."

O uzaklaşırken gözlerim sırtının genişliğine takılı kalıyor. İç çekiyorum. *Şu takım elbise.*

Onu artık göremediğimde kanepeye oturup düşüncelerimi ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Bu gece düşündüğüm gibi geçmedi. Yakınından bile geçmedi. Ama tüm beceriksizliğime rağmen bir ilerleme kaydettiğimizi hissediyorum. Ashton beni rahatlatmayı başardı ki bu pek çok erkeğin başaramadığı bir şey. Umutsuz bir romantik olabilirim ve her zaman ruh eşimi arıyor olabilirim, ama kalbimi vahşice koruyorum, aslında onun bir kısmını kapatıyorum. *Bir erkeğe karşı tamamen savunmasız olmamı sağlayan kısmı.* Ashton'ın bu duvarı yıkmaya çalışacağından eminim.

Alessandra'yı da yanına alarak oturma odasına döndü. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kardeşinin koluna vurarak, "Bir kadının olduğunu biliyordum. Ve şükürler olsun ki bu sefer iyi bir kadın." "Şimdi bana bir içki getir Ashton. Lorelei ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

Kendimi tutamıyorum; kahkahayı patlatıyorum. Ashton'ın kız kardeşi hayata yeni bir soluk getiriyor. Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu gecenin gerçekten ilginçleşmek üzere olduğunu biliyorum.

ASHTON

LORELEI'YI ALESSANDRA İLE İZLERKEN, NE KADAR AZ onun hakkında bilmek. *Ve onun hakkında ne kadar çok şey bilmek istediğimi.* Jessica'nın ortaya çıkardığı yüzeysel şeyleri biliyor olabilirim ama önemli şeyleri değil. Daha önce bir kadın hakkında bilmeyi hiç umursamadığım şeyler.

Hayalleri için çabalamasında ona ne ilham veriyor?

Gecenin bir yarısı onu ter içinde uyandıran şey nedir?

Hayattaki en büyük pişmanlığı nedir?

Kalbini ilk kez kime verdi?

"Ashton, az önce ne dediğimi duydun mu?" Alessandra beni düşüncelerimden çekerek soruyor.

Önümde duran viskinin kalanını içiyorum ve tüm dikkatimi onlara veriyorum. "Hayır."

"Lorelei ile bu hafta akşam yemeğine gelmenizi istediğimi söyledim." Beklentiyle bana bakıyor ve bundan kaçmak için hiçbir umudum olmadığını biliyorum. Alessandra hiçbir zaman ilişkilerime dahil olmayı kendine görev edinmemiştir; bu sefer açıkça bunu istiyor. Ve inatçılık bizim ailede var.

"Gelecek hafta," diye karşılık veriyorum. *Lorelei'yi bu hafta kendime istiyorum.*

Alessandra'nın ağzı eğlenerek açılıyor. "Şimdiden evet dediği kısmı duymadın mı? *Bu* haftaya."

Elimi Lorelei'nin bacağına koyuyorum. "İkinizin güzel bir akşam yemeği yiyeceğinize eminim ama bu hafta yapamam."

Lorelei'nin eli benimkinin üzerine düşüyor. "Gelecek hafta iyi olur."

Alessandra bunu duyunca gülümsüyor ve boş şarap bardağını bana uzatıyor. "Gelecek hafta öyle. Bir içki daha alacağım, Ashton."

"Zaten iki tane içtin, Aly." Bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Gece burada kalmayı mı planlıyorsun?" Omuz silkiyor. "Kalabilirim."

"Malcolm biliyor mu?" Kocasıyla tartıştıktan sonra geceyi burada geçirmesi ilk kez olmuyor ama bunu teşvik etmek gibi bir alışkanlığım yok.

Sinirli bir nefes vermeden önce omuzları geriliyor. "Bunu öneren oydu."

"Tanrım," diye mırıldandım. Genelde mola isteyen o olur. "Ne oldu?"

Kanepeden kalkıp volta atmaya başladı. "Götlük yapıyor, Ashton. Hepsi benim suçum değil." Hakkını vermeliyim; tartışmalarındaki katkısını anlayacak kadar kendinin farkında. Çoğu zaman.

Cevap vermiyorum, sadece devam etmesini bekliyorum.

Sonunda volta atmayı bıraktı. "O her zaman işte. *Her zaman*. Geceleri, sabahları, hafta sonları. Evde olduğunda da zamanının çoğunu benimle tartışarak geçiriyor. Artık buna katlanamıyorum."

Burada bir terslik var. "Bunların hiçbirisi olağandışı değil. *Asıl* sorun neler oluyor?"

Gözleri benden başka her yerde ve duruşu her zamanki gibi kendinden emin değil. Gözlerinin altında daha önce fark etmediğim koyu halkaları fark ediyorum. Dudağını ısıyor ve konuştuğunda sesi genellikle sahip olduğu kesinlikten yoksun. "Yeni bir asistanı var..."

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Aly, Malcolm sana tapıyor."

Gözleri benimkileri buluyor ve orada o kadar çok şüphe görüyorum ki bu beni derinden sarsıyor. *Bu* benim kız kardeşim değil. *Hangi cehenneme gitti?* "Eskiden bana tapardı. Bugünlerde sanki çoğu zaman yabancıymışız gibi hissediyorum. İkimiz de iş ve çocuklarla çok meşgulüz." Tekrar bana bakmadan önce bir an için yere baktı. Bir sonraki sözlerinde sesi çatlıyor. "Ya her şeyi berbat ettiysem?"

Gitmesine izin vermedim. "Her şeyi nasıl berbat edebilirdin ki?"

"Ben onun evlendiği kişi değilim. Ve dönüştüğüm kişiyi sevdiğini sanmıyorum."

Lorelei arkamızdan boğazını temizliyor. "Gitmemi ister misin, Alessandra? Böylece ikiniz bunu konuşabilirsiniz."

Alessandra başını sallar. "Hayır. Bunu konuşmamıza gerek yok. Sadece iyi bir uyku çekmem ve-"

Gitmesine izin verirken sözünü kestim. "Hayır, yapman gereken şey bunu konuşmak.

Bunu yapana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Omuzları çöktü. "Tanrım, ağzımı hiç açmamalıydım." Lorelei'ye bakar. "Gitmeni istemiyorum ama kalmak istemezsen de anlarım."

"Çay yaparım." Ben yüzümü ona dönerken Lorelei teklifini yapıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Daha önce evime hiç gelmemişti ama başka soru sormadan yanımızdan ayrılıyor. Sorumluluk sahibi tavrı beni etkiliyor ve Alessandra'ya dönmeden önce bir an onun gidişini izliyorum. "Yeni asistanı için ciddi endişeleniyor musun?"

Bir an tereddüt etti. "Ona güveniyorum Ashton, ama aynı zamanda artık ne kadar güçlü olduğumuzdan da emin değilim."

Kanepeye doğru başımı sallıyorum ve o oturur oturmaz önündeki sehpaye oturuyorum. Dirseklerimi bacaklarıma dayayarak öne doğru eğiliyor ve bildiğim tek gerçeği söylüyorum. "Aly, Malcolm'la neredeyse on yıldır evlisin ve ondan daha uzun süredir de birliktesiniz. Senin ne kadar zor biri olabileceğini benden başka bilen biri varsa, o da odur. Ama o adam seni, bir erkeğin bir kadını sevdiğini hiç görmediğim kadar çok seviyor ve ikinizin sahip olduğu şeyi bir asistanla kısa bir sevişme için bir kenara atacağını hiç sanmıyorum."

Bunu anladığında gözleri fal taşı gibi açılır. "Evet, ama sen-"

Başımı salladım. "Daha bitirmemiştin." Ağzını kapatıyor ve biraz geriye yaslanıp devam etmemi bekliyor. "Zeki ve başarılı bir kadına göre bir mil genişliğinde güvensizliklerin var. Bunları çözmenin ve Malcolm söz konusu olduğunda kendine inanmaya başlamanın zamanı geldi. Seni sürekli desteklemek zorunda kalmaktan yorulacak."

Sertçe yutkunuyor ve gözyaşlarının çok uzakta olmadığından eminim, ama onları göz kırparak uzaklaştırmayı başarıyor. "O beni her zaman desteklemiyor."

"Evet. Öyle. Ve sen bunu biliyorsun."

"Tanrım," diye mırıldandı, ayağa kalkarak. "Sen tam bir piçsin. Buraya senin desteğin için geldim ve sen bana bu saçmalıkları söylüyorsun."

Çantasına uzanırken onu izliyorum ve koridora doğru birkaç adım atarken ayağa kalkıyorum. "Aly, bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Arkasını dönüp bana ters ters bakıyor. "Hayır, bildiğim tek şey Malcolm söz konusu olduğunda asla arkamı kollamadığın. Her zaman onun tarafını tuttun.

kavga ettiğimizde. Bu sefer konuşmama izin vereceğini ve beni dinleyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Asla değişmiyorsun, Ashton."

Kolunu tuttum ve gitmeye çalışırken ilerlemesini durdurdum. "Bu işte taraf falan yok. Sen ve Malcolm varsınız, bir evliliği yürütmeye çalışan iki insan ve benim ilgilendiğim tek şey bunu yapmanıza yardımcı olmak. Evliliğinizde mücadele ettiğinizi görmek istemiyorum ve bunu yapmak için gerçeklerle yüzleşmeniz gerekiyor."

"Peki neymiş bu gerçekler?" Üzerimize bir gerginlik çöküyor ve bunu öfkeyle karıştırmak benim için kolay olabilir ama aslında korku olduğunu biliyorum.

"Kendini tamamen Malcolm'a vermekten korkuyorsun. Onun tamamen içine girmesine izin vermiyorsun Alessandra ve bunu yapmanın zamanı geldi. Çünkü evliliğinizdeki tüm bu kavgalara ve şüphelere neden olan şey onun içeri girmesine izin vermemek."

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Tanrım, daha evlenmedin ya da gerçek bir ilişkin bile olmadı, nasıl oluyor da bana böyle şeyler söyleyebiliyorsun?"

"Bunları söyleyebiliyorum çünkü ben senin kardeşinim ve başka kimse sana bunları söylemiyor. Hayatındaki diğer herkes seni kandırıyor ama asıl duymak gereken az önce söylediklerim."

"Evet, fikrimi değiştirdim. Bu gece burada kalmak istemiyorum." Bununla birlikte, ön kapıyı arkasından çarparak evimden çıkıp gitti.

Alessandra gittikten sonra Lorelei oturma odasında bana katıldı. Yüzündeki ifadeyi görünce iç çektim. "Eğer az önce söylediklerim için bana kızacaksan, bunu duymak istemiyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sana cehennemi yaşatmayacağım. Bütün bunları ona iki nedenden dolayı söyledin, değil mi? Çünkü doğru olduğuna inanıyorsun ve çünkü bunun onu eve dönmeye zorlayacağını biliyorsun. Kocasına."

Elimi beline doladım ve onu kendime çektim. "Sen akıllı bir kadınsın Lorelei." "Seni becermek için yarını beklemeyeceğim." diye eklemekten önce ağzımı onunkine bastırıp öpüyorum.

Yüzüne seksi bir gülümseme yerleşiyor. "Bu gece ağzından çıkan en güzel sözler bunlar."

"Hayır, ağzımdan çıkacak en iyi sözler şunlar olacak: Elbiselerini çıkar."

LORELEI

ASHTON'IN SÖZLERİYLE İÇİMİ BİR ÜRPERTİ KAPLADI VE ANIDEN onun önünde utanıyorum. Garip, çünkü adam dün gece beni soydu ve boşalmamı sağladı. Ama şu anda bana bakışı beni utandırıyor ve kafamı karıştırıyor.

Elinden kurtulup bir adım geri çekiliyorum. "Burada senin için soyunmayacağım. Jack her an içeri girebilir."

"Doğru."

Beni odadan çıkarıp koridordan aşağıya, camla kaplı merdivenlere doğru yönlendiriyor. Önce benim gitmemi işaret ederek, ben midemdeki kelebekleri görmezden gelmek için elimden geleni yaparken o da arkamdan geliyor.

Neden bu kadar gerginim?

Daha önce bir erkekle yatmamış değilim. Ama Ashton'da daha önce hiçbir erkekle deneyimlemediğim bir şey var ve şu anda bu bana büyük bir şekilde çarpıyor.

O çok baskın.

Ashton'ın içinde kendimi kaybedebileceğim türden bir erkek olabileceğini düşünmeye başlıyorum, çünkü şimdi onu kol mesafesinde tutmam için bana alan tanımıyorsa, kalbimi ona teslim ettiğimde de bana alan tanımayacağı kesin. Bu ilişki beni böyle tüketen bir şeye dönüşürse ondan kurtulabileceğimden emin değilim.

Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatırken dönüp ona bakıyorum. "Bu oda muhteşem."

Ashton'ın pahalı bir zevki var. Odanın bir duvarını tavandan tabana pencereler kaplıyor, manzara Sydney'in dudak uçuklatan bir panoraması. Şehir ışıltıyor

minimalist tarzının bile gizleyemediği zenginliği vurgulayarak güzel bir renk cümbüşüne büründürüyor. Odada sadece birkaç parça mobilya bulunuyor; bir kraldan daha büyük olduğuna emin olduğum bir yatak, komodinler ve deri bir koltuk ile etrafa dağılmış birkaç lamba. Kahverenginin zengin tonlarını tercih ediyor; odanın her yerine bu rengin çeşitli tonları serpiştirilmiş. Ama bu odayı asıl güzelleştiren duvarları süsleyen büyük sanat eserleri ve dokulu gri boya.

Durmuyor ya da söylediklerimi kabul etmiyor, aksine bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Çenesinin ve omuzlarının sert duruşu, adımlarıyla birleştiginde kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Sertçe yutkunuyorum.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Bunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Bu adam için hazır değilim.

"Kıyafetlerin neden hâlâ üzerinde?" Sözleri, gözlerindeki emir parıltısıyla eşleşen bir talep.

Ağzım çok kuru.

Suya ihtiyacım var.

Tanrım, bir sürü şeye ihtiyacım var. Birincisi kafamı toparlamak. Cevap vermeyince homurdandı, "Lorelei. Giysilerini çıkar. Şimdi."

"Hazır değilim," diye geveliyorum ve anında utançtan yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Şimdi benim saf ve küçük bir kadın olduğumu düşünecek. *Ashton Scott'ın hakkımda düşünmesini isteyeceğim son şey bu.*

"Evet, öylesin." Sözlerim onu yavaşlatmıyor bile. Gelmeye devam ediyor. "Yine de biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Ashton, seks için fazlasıyla hazırım ama-"

Ben onu durduramadan kollarını bana doluyor ve elbisemin fermuarını açıyor. Elbisemi aşağı doğru kaydırırken, "Sana içinde kalan tüm tereddütleri sikip atacağımı söylemiştim ve bunu yapmaya niyetliyim" dedi. Elbisem yere düştü. "O yüzden konuşmayı bırak ve dediklerimi yapmaya başla."

Onunla birlikteyken fermuarlı elbiseler giymeyi bırakmayı aklıma not ederken ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve elleri sütyenimi çıkarmak için hareket ediyor. Göğüslerim çıplak kaldığında keskin bir nefes alıyorum. Belki de Ashton'ın dikkatinin yüzümde sabit kalmasının sebebi budur. Birlikte olduğum başka herhangi bir erkek bunu ilerletirken, o sonunda durdu ve bekliyor gibi görünüyor. Ne için, emin değilim.

Çok niyetli görünüyor.

Bunun gerçekleşmesi için çok azimli.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan iki parmağını külotumun ön kısmında gezdiriyor. Başparmağı ipeksi kumaşın arasından klitorisimi okşuyor ve sırtım kavisleniyor.

*Çok iyi
hissettiriyor.*

*Bunu
yapabilirim.*

Beni tüketmesine izin vermeyeceğim.

Çekincelerimi bir kenara iterek kravatına uzanıyorum. Kravatı çıkardıktan sonra gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyorum ve daha önce hiç görmediğim keskin kasları ortaya çıkıyor.

Yaklaşp sert vücudunu benimkine bastırırken dudakları yakıcı bir öpücükle benimkini alıyor. Kıcıımı tutup beni kendine çekmeden önce güçlü kollarıyla etrafımı sarıyor.

"Bir sorunumuz mu var?" diye sormadan önce dudakları dudaklarımdan ayrılıyor. Kaşlarımı attım. "Neyle ilgili?"

Yoğun gözleri benimkileri delip geçiyor. "Adımı sonsuza dek hafızana kazımaıla ilgili."

"Bununla hiç sorunumuz olmadı, Ashton."

Gözleri vücudumda gezinmeden önce birkaç dakika daha benimkileri aramaya devam ediyor. Beni bırakıyor ve odanın köşesindeki koltuğa geçmeden önce takım elbise ceketini çıkarıp orada bırakıyor. Ardından gömleğinin düğmelerini açmayı bitiriyor ve onu da sandalyenin üzerine bırakıyor. Tekrar önümde durduğunda kemeri özölmüştü.

Fermuarına uzanıyorum ve ellerimiz buluşuyor. Teni benimkini kavuruyor ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Bu adam beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Eli benimkine dolanıyor ve fermuarını indirmeme yardım ediyor. Birkaç dakika sonra, onun vücuduyla benimki arasındaki tüm engelleri kaldırmış oluyoruz ve bakışlarımı kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Ashton saatlerce spor yapıyor olmalı çünkü vücudu bir sanat eseri gibi.

"Lorelei." Derin sesi beni incelememden koparıyor ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. Çok yazık, çünkü sikine ağzımın suyu akıyordu. *Şimdiye kadar sahip olduğumdan daha büyük sikine.* Onunla bana yapabileceğı her şeyi hayal ederken, kollarını vücuduma dolayp beni kaldırarak ve geriye doğru yürüterek beni şaşırttı.

Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve sıkıca tutunmak için abalıyorum. Sırtım duvara çarptı ve hazırlanmam için bana bir saniye bile vermeden

ağız benimkine çarpıyor.

Onun için hazır olmadığımı dair son kalan düşünceler unutuluyor. Ashton üzerimdeki gücünü ortaya koydu ve ben ona karşı koyacak durumda değilim.

Bu gece, ben onunum.

Ağız bana hükmederken, parmağını amıma sokmak için aramıza uzanıyor. Ağızını benimkinden çekerek, "Benim için fazlasıyla hazırsın Lorelei" diye homurdanıyor. Parmağını içime sokarken ağızını kulağıma bastırarak devam ediyor, "Ama artık şüphe kalmasın diye, sikim için çılgılık atana kadar seni parmaklayacağım."

Edepsiz sözleri göbeğimin sıkışmasına neden oluyor.

Parmaklarının bana yaptıklarını sevsem de, şimdiden sikişimin içimde olmasını istiyorum.

Ellerim boynundan yukarı kayıyor, böylece saçlarını kavrayabiliyorum. "Emin olmadığım şey senin sikiş değil Ashton. *Sensin*."

Gözleri sıkıca benimkilerde kalırken içimin derinliklerine uzanıyor. "Biliyorum." Bir parmak daha ekliyor. "Sana emin olamayacağın hiçbir şey olmadığını göstereceğim."

Sırtımı kamburlaştırıyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum ve o benim zevkimi artırdıkça ben de ona daha sıkı sarılıyorum. İçimde geçirdiği her saniye, gelecek olanın yüce bir vaadi.

O beni parmaklarıyla sikerken birbirimizi izliyoruz.

Öpüşmek yok.

Konuşmak yok.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik deneyim. Nefes seslerimiz bu duyguyu daha da yoğunlaştırıyor. Ben neredeyse nefes nefese kalıyorum ve Ashton'ın nefesleri daha sert geliyor.

Orgazm olduğumda, parmaklarımı saçlarında daha sıkı tutuyorum ve kendimin bile tanımadığı bir sürü kelime inliyorum. Orgazm beni ele geçiriyor ve işe yaramaz hale getiriyor. Hiç bitmesini istemediğim bir ışık, duygu ve yoğun mutluluk patlaması.

Ashton'ın dudakları benimkileri buluyor ve derin bir hırıltı düşüncelerimi kesmeden önce beni sertçe öpüyor. "Seni boşalırken izlemek daha çok yapmam gereken bir şey."

Nefesimi ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Bunu gerçekleştirebiliriz."

Öpücüklerini boynumda gezdiriyor. Dişlerinin tenimi sıyırması çok sıcak; daha fazlasını istiyorum. Kulağıma ulaştığında, "Bunu yapacağım" diye geveliyor.

hemen şimdi gerekleŖecek."

Beni yere bırakarak komodine doğru ilerliyor ve st çekmeceyi karıştırıyor. Aradığı Ŗeyi bulduktan sonra elinde prezervatifle bana döndü.

Folyo paketi yırtarak açıyor, sikini tutuyor ve prezervatifi takıyor. Sonra bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken, aynı zamanda ayaklarımı birbirinden ayırırken gözleri tekrar benimkilere yerleşiyor. Dizlerini hafifçe bükerek sikini girişime doğru itiyor. İçime tam olarak girmiyor, sadece ben arzunun sıcak karmaşası olana kadar tekrar tekrar içeri ve dışarı iterek beni kızdırıyor.

"Ashton," diye inliyorum, pazılarını kavrayarak. "Beni sık artık."

Sıcaklık gözlerini parlatıyor. "Görüyorum ki edepsiz konuşma pratiği yapıyorsun." "Bundan çok daha fazlası için pratik yapmak istiyorum."

Bir iniltiyle içime doğru itiyor. "Siktir."

Tanrım, ldm ve cennete gittim.

Ciddiyim.

Aleti içime doluyor ve o kıımı tutarken ben ellerimi boynuna doluyorum. ekiliyor ve tekrar içime girdiğinde beni daha sıkı kavırıyor, aynı zamanda beni kendine çekiyor. Bir yandan da gözlerini benden ayırmıyor.

Sonra seks dansına başlıyor ve vücutlarımız yavaş, şehvetli itişlerin mükemmel ritminde birlikte hareket ediyor. Ve bir kez daha, Ashton bana bunun ne kadar erotik olabileceğini gösteriyor. Onunla ilgili her şey, beni izleme şeklinden, kontrolü nasıl ele aldığına, güçlü vücudunun zahmetsizce hareket etme şekline kadar cinseldir. Adam dikkatimin her saniyesine hükmediyor ve karşılığında bana asla unutamayacağım bir seks yaşatıyor.

Adını hafızama kazıyacağını söylerken haklıydı.

Ritmi artıyor ve daha güçlü bir şekilde içime giriyor. Gözlerindeki kararlı bakış uyarılmamı artırıyor ve serbest kalmak için umutsuzca uzanırken tırnaklarımı tenine geçiriyorum.

Yavaş dansımız sert bir zevk kovalamacasına dönüşüyor ve Ashton içimden çıkıp beni döndürerek durumu değiştiriyor. Kalçalarımı tutarak, "Eller yere." diye emrediyor. Tereddüt etmeden dediğini yapıyorum. Daha önce hiç bu şekilde seks yapmamıştım ama Ashton talep ediyorsa bunun iyi olacağından oldukça eminim.

Belimi tutuyor ve hızlı bir hareketle içime giriyor.

Oh.

Tanr

ım.

Tanr

ım.

O kadar derin ki.

Ve çok iyi.

Nefesimi tutamadan çekip tekrar derinlere sokuyor. Bu uzun sürmeyecek. Bu açıyla, her itiş ihtiyacım olan lezzetli sürtünmeye neden oluyor.

Ve sonra aklımı başımdan alıyor.

Bir elini belimde sıkıca tutarak içeri ve dışarı itmeye devam ederken, diğer elini klitorisimi ovma için uzatıyor.

Güzel mutluluk çemberleri.

Etrafında ve etrafında.

İçeri ve dışarı itme.

Tekrar ve tekrar.

Ashton beni doğrudan kendi küçük nirvana parçasına teslim ediyor ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp ecstasy içinde nefes almak.

Zihnim patlıyor.

Görkemli bir gün batımı gibi, renkler gözlerimin arkasında çarpışıyor, bir zevk şaheseri çiziyor.

Akıntıya kapılmış gibiyim, bu neşe seli içinde süzülüyorum.

Ve sonra beni daha sıkı kavlıyor ve doruğa ulaşıyor ve zevkimizde birleşiyoruz.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Bu şekilde ne kadar bağlı kaldığımı bilmiyorum. Ashton çekilip yüzümü ona dönene kadar kendimi toparlayamıyorum. Gözlerimi kırıştırdığımda onu bana bakarken buluyorum. "Bu inanılmazdı." Sesim nefes nefese çıkıyor, hiç benlik değil.

Yüz ifadesi hâlâ ciddi. Yoğun.

"Bu sadece başlangıçtı Lorelei. Bu gece bu odadan çıkmayacaksın." Büyüyor, zorluyor.

İki kolumu ona dolayarak vücuduna yaslanıyorum. Hâlâ dalgalanıyorum ve nefes alıyorum. *İyice sikildim.* "Bu gece bu odadan çıkmak istemiyorum."

Kollarımı onun etrafından çekiyor. "Seni yatağında istiyorum. Sırt üstü."

Gözlerim açılıyor. "Sanırım biraz nefes almaya ihtiyacım

var, Ashton." Bana bakıyor. "Yatağında. Şimdi."

Sözleri bir emir niteliğinde ve bu sefer itaat ediyorum.

Ashton Scott yatak odasında sizden bir şey talep ettiğinde itiraz etmemeniz gerektiğini çok çabuk anlıyorum. Ayrıca burada kontrolü ona bırakmayı sevdiğimi de anlıyorum.

ASHTON

MARC BRENTLEY'İN ELİNİ SIKTIM. "İRTİBATTA OLACAĞIM."

Başını sallıyor. "Perşembe akşamı boş musun? Yıllık hayır galamızı düzenliyoruz. Orada olmanı isterim."

"Olmasını sağlarım."

"Güzel."

Ofisimden ayrılırken, aklım onun teklifinde dolaşıyor. İyi bir teklifti ve birlikte iş yapacağımızdan neredeyse eminim.

"Mutlu görünüyordu." Jessica'nın ofise girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Mutlu olmalı."

"Ona evet diyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bugün gördüklerime bakarak öyle diyebilirim, ama araştırmayı yapıp bir sonuca varıp varamayacağımızı göreceğiz." Marc'ın grubu Sydney'in kalbinde milyonlarca dolarlık bir projeyi yönetiyor.

"Devam ederse Sidney'deki en yüksek bina olacağını duydum. Bu doğru mu?"

"Doğru." Bana bıraktığı belgeleri ona uzattım. "Bu işi başlatabilir misin?" Jessica araştırmaya başlayacak ve o bana bulgularını sunduktan sonra ben de son şeklini vereceğim. Birlikte çalıştığımız yıllar boyunca onu ne arayacağını bilmesi için eğittim. Ve işinde çok iyi.

"Çoktan başladım." Tabii ki başladı.

Saatimi kontrol ettim. Marc'la olan toplantı bitti, bu yüzden buradan çıkmaya fazlasıyla hazırım. Jessica'ya tekrar dikkatimi vererek, "Bu sabah acil bir şey çıktı mı?" diye soruyorum.

"Alessandra aradı ve onu geri aramanı istedi. Ve yeni emlakçınız dünkü aramanıza geri döndü."

Telefonuma ve arabamın anahtarlarına uzanıyorum. "Bugünkü planlarımı tamamladın mı?"

"Yaptım." Telefonumu elimden alıyor ve ekranı aydınlatıp saati kontrol etmek için d  meye basıyor. "Lorelei Şu sıralar ilk teslimatını alıyor olacak."

Geri verdiğinde telefonu alıyorum. "Beni sadece kesinlikle gerekliyse ara."

"Jack'le birlikte olabilmem için bugün hâlâ senin evinde çalışmamı istiyor musun?"

"Evet."

"Peki ya yarın? Bu işin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" "Kulaktan kulağa oynayalım. Bu gece onun ruh halini de erlendirece im ve sana haber vereceğim."

Biliyorum. Yarın da evden çalışmamız gerekebilir."

"Bir noktada bu işi hafifletmek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi? Hayatının her dakikasını onu izleyerek ge iremezsin, Ashton."

Dudaklarımı b z yorum. "İhtiyacı olduğu sürece onun yanında olacağım Jessica."

"Evet, ama-"

"Aması yok. Bu konuda benimle tartışma çünkü kazanamayacaksın." İ   ekiyor. "Sana karşı kimse kazanamaz."

Telefonum  alarak bizi böldü. Ekranda Alessandra'nın adının yanıp s nd   n  görmek için ona bakıyorum. "Buna bakmam gerek. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, sen git. Merak etme, Jack'le ben ilgilenirim."

"Hiç endişelenmedim Jessica. Her ne kadar benimle aynı fikirde olmadığını söylesen de, günün her saatinde onun yanında olacağını ikimiz de biliyoruz."

Çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Git."

Ofisten çıkarken telefonumu kulağıma dayıyorum. "Aly. Bakıyorum hâlâ benimle konuşuyorsun."

"Sadece biraz."

"Ne oldu?"

" nemli olmasaydı aramazdım." Duraklıyor ve devam etmesini bekliyorum, kız kardeşimin açıkça istemediği bir yardımı istemesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. "Bu gece bir bebek bakıcısına ihtiyacım var. Müsait misin?"

Asansöre ulaştım ve düğmeye bastım. "Boşum."

"Oh, Tanrıya şükür."

"Neler oluyor? Sesin stresli geliyor."

"Çünkü çok stresliyim." Nefesini dışarı üflüyor. "Malcolm ve ben bu akşam evlilik danışmanlığı için randevu aldık."

"Güzel."

"Ne demek iyi?" diye bağıyor. "Dün gece senin evinden çıktıktan sonra yine büyük bir kavga ettik ve bana eğer danışmanlık almazsak seçeneklerini değerlendireceğini söyledi."

Asansöre tek başıma binip otoparka indim. "İkiniz daha önce danışmanlık hakkında konuştunuz mu?"

"Arada sırada bu konuyu açıyor." "Ama sen reddediyorsun?"

"Tabii ki reddediyorum. Onunla bir şeyler konuşmak sadece daha fazla kavga etmemize neden oluyor. Bu yapmak istediğim son şey." Korkusu sözlerine sinmiş durumda. Kız kardeşim bu tür konularda konuşmak istemeyen tanıdığım tek kadın olabilir.

"Yani onun ne hissettiğini bilmeden devam etmeyi mi tercih ediyorsun? Bu hiç mantıklı değil, Aly."

Sessizleşti ve onu dürtmek zorunda kaldım. "Aly?"

"Dürüst olmak gerekirse bu işin sonunun nereye varacağından korkuyorum Ashton. Sanırım Malcolm beni terk etmek istiyor."

Asansör hedefime ulaşıyor ve arabama doğru gitmek için asansörden çıkıyorum. "Hayır, eğer seni terk etmek isteseydi, bunu yapardı. Bir erkek konuşmak istediğinde, kalıp bunu düzeltmek ister. Randevun ne zaman?"

"Saat yedide. Çocukları altı gibi bırakabilir miyim?" "O zamana kadar evde olacağımdan emin olurum. Ya Aly?"

"Ne?"

"O seni seviyor. Bunu unutmayın."

"Şu anda tek düşünebildiğim dün gece bana nasıl baktığı iken bu biraz zor-"

"Hayır. Unutun bunu. İnsanlar kızgın olduklarında istemedikleri şeyler söyler ve yaparlar. Bunu seninle yapmak isteyecek kadar önemseyen gerçeğini düşün. Seni sevmiyor olsaydı, zahmet etmezdi."

Bir süre sessiz kaldı. "Dün gece sana sürtüğ gibi davrandığım için özür dilerim."

Arabanın kilidini açtım ve sürücü koltuğuna geçtim. "Öyle mi yaptın? Her zamankinden farklı olduğunu hatırlamıyorum."

"Ukala," diye mırıldandı.

"Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattım ve arabayı çalıştırdım.

Nihayet.

Lorelei on beş dakikadan az bir mesafede beni bekliyor ve onu düşündükçe sikim kalkıyor.

Onu arıyorum ve üçüncü çalışta cevap veriyor. "Ashton."

"Yaklaşık on beş dakika içinde orada olacağım. Teslimatı aldın mı?" "Evet.

Bakıyorum. Bunlarla tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"En sevdiğinizi seçmenizi istiyorum. Başka bir teslimat daha gelmek üzere. Onu açabilirsin ama sonra benim için bir kenara koy." Aletim pantolonuma baskı yaparken pantolonumu düzeltiyorum.

"Tamam." Sesinin dalgınlığından çoktan o teslimatlar hakkında derin düşüncelere dalmış olduğunu anlayabiliyorum.

"Kendini benim için hazırlamanı istiyorum Lorelei."

"Ne? Yani, benden... ummm-"

Sikeyim.

Onun çekingenliğine bayılıyorum.

Onu sikip atacağım.

"Kendine dokunmanı ve o daracık amcığını benim için ıslatmanı istiyorum."

Nefesini içine çekti.

Direksiyonu sertçe kavradım.

Cevap vermeyince homurdanıyorum, "Lorelei, önümüzdeki on beş dakika boyunca parmaklarını içinde istiyorum, böylece oraya vardığımda amın benim için damlıyor olacak. Anlaştık mı yoksa telefonda kalıp seni yönlendirmem mi gerekiyor?"

"Anlaştık. Peki Ashton?" "Evet?"

"Parmaklarım zaten içimde."

Hay sikeyim.

LORELEI

OTEL ODASININ KAPISINI AÇTIM VE SESSİZCE ASHTON'IN GELMESİNİ BEKLEDİM. cevap verdim. Kendimi hazırlamamı istedi, ben de hazırladım.

Gözleri vücudumda gezinirken sıcaklıkla parlıyor. "Beni şaşırtıyorsun," diyor bakışlarımla tekrar buluştuğunda.

Başımı yana doğru eğiyorum. "Daha az açık bir şey seçeceğimi düşünmüştün, değil mi?"

Bu sabah beni gönderdiği otel odasına girerken kapıyı kapatıyor ve parmağını giydiğim siyah kasıksız dantel tanga'nın üstünde gezdiriyor. Ona askı kayışlarıyla tutturulmuş şeffaf, yüksek çoraplar ve topuklu ayakkabılar dışında giydiğim tek şey bu. Soruma yanıt olarak başını sallıyor. "Teslim ettiğim her şey arasından bunu seçeceğini kesinlikle tahmin etmemiştim."

Ashton'ın ilk teslimatı bir dizi iç çamaşırından oluşuyordu. Bana en beğendiğimi seçmemi söyledi ama ben hepsi arasında seçim yapmakta zorlandım. Adamın mükemmel bir zevki vardı ve ben her bir parçaya aşık oldum. Bu yüzden *onun* favorisi olacağını düşündüğüm şeyi seçmeye karar verdim.

"Bu sana kolay erişim sağlıyor." Alt dudağımı yalarken ve ona söylemek istediğim şeyi söylemek için kendimi zorlarken bakışlarını tutuyorum. Kelimeler ağzımdan dökülürken kalbim daha hızlı atıyor. "Parmaklarının bir dakika önce benimkilerin olduğu yerde olma zamanı geldi."

Bir eliyle kravatını gevşetirken, diğer eli kalçamın üzerinden kıcıma doğru kayıyor. "Ne kadar ıslaksın?"

Kukum sıkılırken kalbim neredeyse göğsümde çarpıyor. Böyle edepsiz konuşmalar konusunda hiç deneyimim olmadığından, çelişkili bir şekilde tahrik oluyorum

ve utangaç. Ona yaklaşıyorum ve elimi göğsünde gezdiriyorum. "O kadar ıslak ki içime birden fazla parmağını rahatlıkla sokabilirsin."

Ağzını kulağıma dayayabilmek için yüzünü aşağı doğru eğiyor. "Hadi bunu test edelim."

Elini kıçımdan çekip iki parmağını içime sokabilmek için önüme getirdiğinde ısıyı yükseltiyor.

Dudağımlı ısıırıp nefesimi emerken, kendimi sabitlemek için bir elimi omzuna koyuyorum.

G noktamı okşarken gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Diğer paketim geldi mi?"

"Evet."

"Ve onu açtın mı?"

"Açtım."

İçimde daha derinlere uzanıyor. "Kutuyu inceledin mi?"

İki elimi omuzlarına koyarak kendimi ona karşı sabitliyorum çünkü bana verdiği zevkle daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Ona hemen cevap vermediğimde beni itiyor. "Lorelei." Ses tonundaki baskınlık beni azdırmaya yetiyor. Buna bir de parmaklarıyla yaptıklarını ve kutunun içindekilerin zihnimde yanıp sönen görüntülerini eklediğimde orgazmın doruklarına çıkıyorum.

Omuzlarını sıkıca kavriyorum ve daha önce hiç inlemediğim kadar yüksek sesle inliyorum. Ashton bu yönümü ortaya çıkarıyor. Bana daha önce yaşamayı dilediğim bir şekilde zevk hissettiriyor. Çünkü bu tür bir zevk, bir kadının bir erkeğe yalvaracağı türden bir zevktir.

"Kutunun içinden geçtim," diye cevap veriyorum sonunda.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ben anında onları özliyorum. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Omuzlarını bırakıp elimi gömleğinin en üst düğmesine götürüyorum ve çözüyorum. "O kutuda hoşuma giden o kadar çok şey vardı ki Ashton." İkinci düğmesini de açıyorum. "Asıl soru, ilk önce hangisini kullanacaksın?" Elini benimkinin üzerine koyup beni durdurmadan önce üçüncü ve dördüncü düğmeler açılıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve beni öpüşündeki güçle içimden bir ürperti geçiyor. Beni kollarına alıp yatak odasına doğru yürüdüğünde, ellerimi hızla boynuna doluyor ve ihtiyaç damarlarımda yanarken ona tutunuyorum.

Tanrım, bu adamı nasıl da istiyorum.

Dün gece onu yavaşlatabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Ashton yavaşlatılacak bir adam değil. Ve aramızdaki ilişkinin sonu nereye varırsa varsın, şansımı denemeye hazırım.

Beni yatak odasında yere bıraktıktan sonra yatağın kenarına oturdu. Kolunu vücudumda dolaştırarak beni bacaklarının arasına çekti. Dudaklarını çıplak karnıma bastırıyor, sonra parmağını amımın girişinde dolaştırırken vücudumda öpücükler bırakıyor.

Etrafında ve etrafında.

İlahi bir şey.

Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarını içime kadar sokmasını istiyorum.

Biraz daha derine iterek ve sonra yarığım boyunca yalayarak beni kızdırıyor. Ama tam bana daha fazlasını vereceğini düşündüğüm anda yüzünü kaldırıp bana bakıyor. "Kutuda daha önce hiç kullanmadığın bir şey var mıydı?"

Saçlarını kavriyorum. "Cidden, *bu* konuda konuşmak için yaptığın şeyi bırakacak mısın?"

Hızla hareket ediyor ve beni kendine doğru çekiyor. Yoğun gözleri tüm dikkatimi istiyor. "Bana bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar her şeyi durduracağım."

Nabzım hızla atıyor.

Tanrım, onun bu yönünü

seviyorum. Biraz fazla.

Onun kollarında rahatlıyorum. "O kutudaki şeylerin çoğunu hiç kullanmadım."

Ashton düşüncelerini ve duygularını gizlemekte başarılı ama itirafım karşısında gözlerindeki onay parıltısını yakalıyorum. Seks oyuncakları konusunda fazla deneyimim olmadığını itiraf etmekten biraz utanıyorum ama bu durum hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Saçlarımı kavriyor ve boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye doğru eğiyor. Sonra yüzünü eğiyor ve köprücük kemiğimden boynumun yan tarafına doğru bir çizgi yalıyor, ardından derimi emiyor ve dişleriyle ısırıyor.

Boynumla işi bittiğinde tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Bugün teninin her santimini keşfedeceğim ama önce seni becermem gerek."

Nihayet.

Bedenimi onunkine bastırıyorum. "Ben varım."

Saçımı çekiyor. Daha sert. "Yavaş olmayacak Lorelei," diye hırlıyor ve sesindeki ihtiyacı duyuyorum. Benimkiyle eşleşiyor.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. "Dediğim gibi, bu konuda iyiyim."

Bir dakika sonra, hızlıca prezervatifi taktıktan sonra, yatakta ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim ve arkamdan sikini içime sokuyor. Kalçalarımı kavırıyor ve bana sert ve hızlı bir şekilde çarpana kadar hızını artırıyor.

O kadar ıslak ve onun için hazırdım ki orgazm olmam uzun sürmedi. O kendi orgazmını kovalarken ben de zevkten dört köşe oluyorum ve söz verdiği gibi, son bir kez daha derinden tatmin olmuş bir kükremeye içime girmesi uzun sürmüyor.

Başımı eğerek nefesimi tutmaya ve yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Çekip yatağı terk ettiğinde karnımın üzerine yığılıyorum. Yan dönerek kıcının banyoda kayboluşunu izliyorum.

Onun kıcına bayılıyorum.

O kıçla saatler geçirmek istiyorum.

Odaya tekrar giriyor ve bana doğru yürürken bakışlarımı vücudunun üzerinde gezdiriyorum. Ashton güç ve kuvvet çığlıkları atan kaslara sahip. Yatağın kenarına oturduğunda bu kasların esnemesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, kafamı karıştırarak.

Gözlerimi göğsünden çekiyorum. "Ne için?"

Gözleri kararıyor. "Oynamak için."

Öldüm ve cennete gittim.

Kesinlikle.

Kucağına sürünüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seninle oynamanın asla hayır diyemeyeceğim bir şey olduğuna eminim. Hele dün gece beni ikna ettikten sonra."

İpek bir eşarp tutuyor. "Bunu sana takacağım ve sonra yatağa sırt üstü uzanmanı istiyorum."

Yine kafam karışıyor, eşarbbı nereden bulduğunu merak ediyorum. Ona bakarak, "Bunu nereden buldun?" diye soruyorum.

Eşarbbı gözlerimin üzerine sabitlerken bir an için sorumu duymazdan geliyor. Yerine oturduğunda ve karanlıktan başka bir şey göremediğimde kulağıma doğru mırıldanıyor, "Ben her zaman hazırlıklı gelirim Lorelei. Bunu yakında anlayacaksın."

Tanrım, bir an önce ölüp cennete gittiğimi düşündüysem, ciddi bir şekilde yanılmışım. Sıcak nefesi ve dokunuşu geçici körlüğümle çarpışarak tüm vücuduma yeni bir beklenti dalgası gönderiyor. Her bir sinir ucu onu arzulamakla uğulduyor.

O ayağa kalkarken yatak kayıyor. Arkama yaslanıyorum ve bir sonraki hamlesini bekliyorum. Hiçbir şey yapmayınca, "Ashton?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ve ben de odanın neresinde olduğunu merak ediyorum. Seks sırasında görememek daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey ve itiraf etmeliyim ki bundan sonra ne olacağını bilmemek çok ateşli.

Onu duymak için nefes alışımı yavaşlatıyorum ama nefes alışını seçemiyorum.

Belki de odadan çıkmıştır.

Ne yaptığını düşününce ayak parmaklarım kıvrılıyor. Oyuncak kutusu mutfaktaki tezgahın üzerinde. Orada bir şey aradığını hayal ediyorum.

Ne yaptığına dair tüm düşünceler, karnıma buz gibi bir şey çarptığında kısa sürede unutuluyor. Sırtım dikleşiyor ve tenimdeki soğuk hissine hazırlıksız olduğum için adını haykırıyorum.

Bir elini karnıma koyuyor ve buzu üzerimde gezdirirken beni yerimde tutuyor.

Tenimin her santimini keşfediyor.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirirken yatak alçalıyor. Bir an sonra, dili klitorisimin etrafında dönüyor ve ben tekrar yükseliyorum.

"Ashton...." Adı dudaklarımdan bir iniltiyle kaçıyor. Gerçi ağzımdan çıkan tek kelime bu, çünkü beynim bir düşüncelyi bile zor işliyor.

Cevap vermiyor, sadece diliyle klitorisimin etrafında dönmeye ve karnımın ve kalçalarımın üzerinde buz gezdirmeye devam ediyor.

Ve sonra her şeyi durduruyor.

Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum, ama ağzı tekrar klitorisime bastırmadan önce sadece düzensiz bir nefes almayı başarıyorum.

Oh. Tanrım. Tanrım.

Kollarım yana savruldu ve çarşafı kavrıdım.

Üzerime inmeden önce buz küpünü emdi. Nefesimi kontrol etme çabam, nefesimi tutarken pencereden uçup gidiyor.

Tutamıyorum.

Bu çok fazla.

Hem de çok

fazla.

"Nefes al, Lorelei." Derin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Beni hızlıca boşaltmaya mı çalışıyorsun? Çünkü birazdan bunun olacağından oldukça eminim."

Onu göremiyor olabilirim ama vücudu benimkinin üzerinde hareket ederken onu hissedebiliyorum. Beni öptüğünde ağzım hemen karşılık veriyor. Dili beni süpürüyor.

içeri itmeden önce dudaklarımın üzerinde. Öpücüğü derinleştiriyor, bana tamamen hükmediyor; olanları algılamak için sahip olduğum tüm yetenekleri tamamen siliyor.

"Hızlı boşalmayacaksın. Seni sikmem için bana yalvarana kadar seni defalarca yakınımına alacağım."

Ben cevap veremeden, klitorisimi tekrar yalamak için vücuduma geri dönüyor. Sonra beni karnımın üzerine çeviriyor. Bacaklarını iki yanıma yerleştirirken güçlü elleri omuzlarıma masaj yapmak için sırtımda ilerliyor.

Soğuk sıvı sırtıma çarpıyor ve yağı omuzlarıma ve sırtıma masaj yaparak yedirirken nefes alışım tekrar yavaşlıyor. Elleri yavaşça hareket ediyor, yavaş yavaş kışma doğru iniyor.

Hareketleri kasıtlı ve beni serbest kalmanın sınırına yaklaştırmak için tasarlanmış. Arada bir ellerini popomun üzerinden kaydırıyor ya da göğüslerime masaj yapmak için yanımdan aşağıya doğru kaydırıyor. Ama parmaklarının amımın içinde kaydığı anlar beni gerçekten aydınlatıyor.

Masajı bitirdiğinde, vücudumun her santimi ihtiyaçla titriyor. Beni sırtüstü çevirip ön tarafıma erotik masajına başladığında, durması ve beni sikmesi için yalvarmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Bunun yerine ona uzanıyorum, yüzünü bulmaya çalışıyorum, böylece onu yakınımına çekip öpebiliyorum.

Ellerimi görmezden geliyor ve sessizliğimizi bozuyor. "Sana ne yapmamı istediğini söyle."

"Beni öpmeni istiyorum."

"Hayır. Parmaklarımı nerede istediğini söyle," diye hırlıyor. "Onları her yerimde istiyorum, Ashton."

Sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Eğer sadece bir yer seçebilseydin, bu neresi olurdu?"

Kukum kasılıyor. *İşte orası.* Eline uzanıyorum. "Dur sana göstereyim."

Onun yerine elimi tutuyor. "Hayır," diye emrediyor. "*Söyle* bana. Söylediğini duymak istiyorum."

Tanrı aşkına. "Parmaklarını içimde istiyorum." "Ve?"

Ve? "İçimin derinliklerinde." Yanaklarım alev alev yanıyor ve onun görmemesi için dua ediyorum.

Bir parmağını içimde yavaşça kaydırıyor. "Yavaş mı yoksa hızlı mı gitmemi istersin? Sana tam olarak nasıl dokunmamı istediğini söyle Lorelei."

Siktir et. Onunla müstehcen konuşmamı istiyorsa, konuşurum. "G noktamı bulmanı ve beni oradan okşamamı istiyorum. Başlangıçta yavaşça, sonra beni boşaltana kadar hızlanmanı istiyorum."

İsteğim üzerine Ashton o kadar hızlı hareket ediyor ki, neler olduğunu anlamaya zamanım kalmıyor. Beni tekrar yüzüstü çevirerek üstüme çıkıyor ve ellerimi başımın üzerinde yatağa sabitlerken sikini kıcıma sürüyor. Bacaklarımı ayırarak sikinin amıma ulaşmasını sağlıyor. "Bunu istiyor musun?" diye soruyor ıslaklığımın içinde kayarken.

Yatağa doğru inliyorum. "Evet." Bir inilti gibi çıkıyor, bunu ne kadar umutsuzca istediğimi ortaya koyuyor.

"Bunun için çalışman gerekecek. Bu da bana en kirli fantezini söylemeni istediğim anlamına geliyor."

Yüzüme tekrar sıcaklık doluyor ve bunu göremediği için rahatlıyorum çünkü utancımı gizleyemeyeceğimden eminim.

Cevap vermeyince sikini içeri itti. Sadece başını, ama daha fazlasını istemem için yeterli.

"Striptizci olmayı hayal ediyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Duruyor, siki yarığımaya dayanıyor. "Peki başka?" "Hepsi bu kadar."

"Hayır. Herkesin birden fazla fantezisi vardır." Aleti tekrar içime giriyor ve geri çekilmeden önce sadece biraz içeri iterek beni bir kez daha kızdırıyor. Sonra beni sırtüstü çeviriyor ve eşarblı çıkarıyor.

Gözlerim ışığa alıştığında sikine uzanıyorum ama o çok hızlı davranıp beni durduruyor. Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve emiyor. Daha sonra sikini bir içeri bir dışarı iterek amıma çıldırtıcı bir saldırıya başlıyor. Beni çıldırtmaya yetecek kadar ama beni boşaltacak kadar değil.

Boynundan tutup ağzını kendime doğru çekiyorum. Onu sertçe öptükten sonra bakışlarını tutuyorum ve "Seni herkesin içinde becermek istiyorum. Aletini sürerken ve seni hayatın boyunca hiç olmadığı kadar sert boşaltırken herkesin izlemesini istiyorum. *Bu* benim gerçek fantezim."

Gözlerinde ısı parlıyor ve dudakları benimkilere çarpıyor.

Öpücüğü vahşiceydi.

Talepkâr.

Sahipleniyor.

Öpüşmeyi bitirip yataktan kalkarken göğsünden bir hırıltı kopuyor. "Orada kal. Geri geleceğim," diye emrediyor odadan çıkmadan önce.

Geri dönmesi uzun sürmüyor ve döndüğünde prezervatif takıyor ve beni yemek istiyormuş gibi izliyor.

Bacaklarımın arasından geçerek ellerini yatağın iki yanına koyuyor. "Bacaklar omuzlarımda," diye emrediyor, bakışları benimkilere odaklanmış. Ashton'ın gözlerinde içimde bir zevk dalgası yaratan kararlı bir parıltı var.

Kollarını kavriyorum ve tam içine girmeden önce dediğini yapıyorum. Bunu o kadar sert yapıyor ki yatakta yukarı doğru kayıyorum.

"Siktir," diye kükrüyor çekilirken.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Ashton ne yaptığını bilen bir adam. Kendine olan güveni mi, otoriterliği mi yoksa becerileri mi beni daha çok tahrik ediyor emin değilim. Tek bildiğim doyamadığım. Ve istediğim kadar hızlı alamıyorum.

Bana tekrar çarpıyor.

Derinden.

O kadar derin ve sert ki sanki beni delip geçecekmiş gibi hissediyorum.

Kollarımı kaydırıyorum, böylece ellerim boynuna kilitleniyor. "Durma," diye yalvarıyorum. "Beni öyle sert becer ki buradan çıkamayayım."

"Tanrım, bu edepsiz konuşmayı

mükemmelleştiriyorsun," diye geveliyor. "Yapmam gerektiğini düşündüm. Hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

Beni bir başka orgazma daha yaklaştırırken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Güçlü bedenini benimkinin üzerinde tutarken kasları esniyor, bana istediğimi veriyor - bir kızın çabuk iyileşemeyeceği türden bir seks.

Hızı daha da arttığında onu daha sıkı kavriyorum. Orgazmım sonunda içimi parçalayana kadar vücutlarımız birlikte mükemmel bir ritimle hareket ediyor.

Beni uçuruyor.

Çok yükseğe.

Ve sonra süzülüyorum.

Zevk etrafımı sarıyor. Tek bildiğim o mutluluk.

Beni paramparça ediyor.

Ashton'ın kollarında tamamen dağılıyorum.

Zaman durdu.

Sonunda kendime geldiğimde, hareket etmeyi bırakmış, siki hâlâ içimi dolduruyor ve başı omzuma düşmüştü.

Ellerimi omuzlarında ve kollarında gezdiriyorum. Ashton bir erkekte gördüğüm en büyük kollara sahip ve onlara dokunmak için bir an ayırıyorum. Orgazmın tüm duygularımı silip süpürmesinin ardından zihnim hâlâ kendini toparlıyor ve bir süre bu anın içinde oyalanıyorum.

Sadece o ve ben.

Başını kaldırıyor ve bakışlarımı buluyor. Gözlerinde ne gördüğümde emin değilim ama daha önce onda görmediğim bir ifadeyle beni izliyor.

Dudaklarımı yakalayıp beni öpüyor. "Bilgin olsun, edepsiz konuşmaların hoşuma gidiyor. Seni tekrar becermeden önce vücudunu keşfetmek için saatler planlamıştım, ama beni düşündüğümde daha hızlı bir şekilde sınırın ötesine ittin." Bakışlarını dudaklarıma indiriyor. "Bu ağız sürprizlerle dolu."

Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Sürprizleri sever misin?"

"Hayır, sevmem ama görünüşe göre bildiğim her şeye meydan okumanın ve onları ters yüz etmenin bir yolunu bulmuşsun."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu anda derin bir konuşma için enerjim yok, bu yüzden ona gülümsemekle yetiniyorum. "Sürprizleri severim. Bil diye söylüyorum."

İçimden çıkıyor ve kendini yataktan aşağı itiyor. "Bunu aklımda tutacağım," diyor odadan çıkmadan önce.

Yanıma dönüyorum ve dönmesini bekliyorum. Tüm bedenim yorgun ve uyku çağırıyor ama uyumamaya kararlıyım.

Buraya tüm günü Ashton'la geçirmek için geldim; hiçbirini uyuyarak geçirmem mümkün değil.

ASHTON

TELEFONU KULAĞIMA DAYAYARAK LORELEI'NIN UYUMASINI IZLIYORUM. O Onu ikinci kez becerdikten sonra bayıldı ve o zamandan beri uyanmadı. Bu birkaç saat önceydi. Tam onu uyandırmak üzereydim ki Jessica ilgilenmem gereken acil bir konu için beni aradı. Ben de uyumasına izin verdim.

"Şimdi ofise mi gidiyorsun?" Jessica telefonda sordu.

"Evet, olay büyümeden bunu halletmem gerekiyor." Bugün halletmezsem en az milyon dolarlık bir sorun olacak, o yüzden başka çarem yok.

"Lorelei kızdı mı?"

"Sanmam."

"Ona gideceğini henüz söylemedin mi?"

"Onunla birkaç saattir konuşmadım."

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Onu yıprattın, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Şu anda seni çok kıskanıyorum."

"Sen-"

"Hayır, uh... konuşmayı kes. Haftalardır biriyle yatmadım, bu yüzden seks hayatın hakkında çeneni kapatman gerekiyor."

"Bu konuyu açan sendin." Lorelei kıpırdandı, gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Gitmem gerek Jessica. Ofise döndüğümde ihtiyacım olan bilgileri bana e-posta ile gönderebilir misin?"

"Gönderirim. Haberin olsun diye söylüyorum, Jack günün büyük bölümünü senin spor salonunda geçirdi. Orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından içki içmiyor."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben yatağın kenarına oturuyorum.

Lorelei kaşlarını çatıyor. "Neden giyindin? Ve ne kadar uyudum?" Kahretsin, yeni uyandığında çok güzel oluyor.

"Birkaç saat uyudun." "Neden beni uyandırmadın?"

"Sen uyurken işte halletmem gereken bazı sorunlar vardı." "Ve şimdi işe gitmek zorunda mısın?"

Şikayet etmesini bekliyorum ama etmiyor. Bunun yerine, bu konuda bana kızmayarak beni bir kez daha şaşırtıyor. Geçmişte çıktığım ve kaç saat çalıştığımı sorun eden kadınlara hiç benzemiyor.

Başımı salladım. "Evet."

Ayağa kalkıyor ve kollarıyla boynumu sarıyor. Yüzüne seksi bir gülümseme yayılıyor. "Bence oyuncaklarını geride bırakmalısın, böylece onlarla oynayabilirim. Hiçbirini test edemedik."

"Onlar benim değil. Onları senin için aldım." Eklemeden önce ondan aç bir öpücük alıyorum. "Gelişmeler için seni sonra ararım."

"Ne denediğime dair bir güncelleme mi?" "Hayır, ne kadar ıslak olduğunla ilgili bir güncelleme."

Elimde kalan kontrolümü de kaybetmeden ayağa kalkıyorum. Lorelei beni o kadar zorluyor ki, düzeltmem gereken iş anlaşmasını mahvedeceğimden endişeleniyorum. Bu benim için yeni bir durum ve bu konuda rahat değilim.

Ancak, her ne kadar bu çıkmazda olmak istemesem de, otel odasından çıkarken aklımdaki tek düşünce, onu ne kadar çabuk tekrar altıma alabileceğim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kız kardeşimi dinlerken düşüncelerim Lorelei'ye kayıyor. Lorelei ile konuşmayalı birkaç saat olmuştu. Otelden çıktıktan sonra bir arkadaşıyla yemeğe gidiyordu ve eve döndüğünde beni arayacağına söz vermişti.

"Ashton, beni dinliyor musun?"

Dikkatimi tekrar Alessandra'ya veriyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. "Seansın sonucu ne oldu?" Malcolm'la yaptığı danışmanlık seansından sonra çocukları almaya daha yeni gelmişti. Onunla birlikte burada olmamasına şaşırdım.

Uzun bir nefes verdi. "Şey, sonrasında büyük bir kavga daha ettik ve o sakinleşene kadar arabama binip çocukları almamı söyledi."

"Seans iyi geçti mi peki?"

"Berbattı. Her dakikasından nefret ettim. Sanırım o da nefret etti."

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi kalçalarımaya dayadım. "Sanırım bu bir süre böyle devam edecek, Aly. En azından siz ikiniz her şeyi açığa çıkarana kadar."

"Biliyorum! İşte bu yüzden bunu yapmak istemedim. Ya benden nefret ettiğine ve benimle yaşayamayacağına karar verirse?"

"Buna kim nasıl karar verebilir, Alessandra?" Jack oturma odasına girip kanepede yanıma otururken soruyor.

Aly gözlerini deviriyor. "Hayatın boyunca bana aşık olduğun için böyle söylüyorsun Jack. Burada kocamdan bahsediyoruz. Benimle aynı evi paylaşan ve tüm saçmalıklarımaya katlanan adam. Burada pembe gözlükler yok."

Jack kıkırdıyor ve ben biraz daha viski içiyorum. "Hepsi doğru. O kadar uzun zamandır sana aşığım. Belki Malcolm seni terk ederse, sonunda bir şansım olabilir."

Telefonum bir mesajla çalıyor ve kontrol edebilmek için onları konuşmalarıyla baş başa bırakıyorum.

Jessica: Baban Willow Caddesi'nde mülk satın almak için dolaşıyor.

Ben: Bunu nereden duydun?

Jessica: Az önce yeni emlakçın Sian ile bir şeyler içtik. Sadece üç içki ve biraz tatlı dille ağzından laf alabildim.

Bana bırak.

Jessica: Ben de öyle planlıyordum. Şimdi yapacak daha iyi işlerim var. Bugün şanslı olan tek kişi sen değilsin.

"O Lorelei miydi?" Jack sordu.

Dikkatimi Alessandra'ya yöneltmeden önce ona bakıyorum. "Hayır, bana babamın Willow Sokağı'nda mülk satın almaya çalıştığını söyleyen Jessica'ydı. Bu konuda ne biliyorsun?"

İç geçirdi. "Tanrım, Ashton, bırak artık. Sana bunu söyleyip duruyorum. Akıl sağlığın için iyi değil."

Omuzlarım gerildi. "Bundan haberin var mıydı?"

"Söylentiler duydum, evet, ama henüz onunla bu konuda konuşmadım."

Kanepeden kalkıyorum. "Siktir, Aly. Bu konudan haberdar olmak istediğimi biliyordun."

O da ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Biliyordum. Ayrıca onun yaptığı her şeyden uzak durman gerektiğini de biliyorum. Bu işlere bulaştığınızda ikiniz de zehirli oluyorsunuz."

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan elimi telefona attım. Alessandra'nın bakışlarını tutarak, "Evet?" diye çağırıyorum.

Lorelei'nin sesi duyulmadan önce bir duraksama oluyor. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Hayır, Jessica olduğunu sanıyordum." "Ve asistanınıza telefonunuzu bu şekilde mi açıyorsunuz?" Sesi benden pek etkilenmedi.

"Hayır. Beni kötü bir anımda yakaladın."

"Neler oluyor?"

"Bir şey yok. Evde misin?"

"Ashton, önemli bir şey değil. Az önce resmen kafamı kopardın."

Sert bir nefes almaya zorlayarak, "Babamla ilgili beni rahatsız eden bir şey keşfettim" diyorum.

"Tanrım, baban. Beni görmeye geldi."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

"Geçen hafta."

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Anında pişmanlık duyarak ama kendimi durduramayarak çağırıyorum. Babam her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarır.

"Bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Ama bilmek senin için bu kadar önemliyse, mülküm için bana üç milyon dolar teklif etti."

Ben hâlâ. Bu miktar değerinden yaklaşık bir milyon daha fazla ve tecrübelerime göre insanlar bu kadar kolay gelen parayı geri çevirmezler. "Teklifini kabul edecek misin?"

Cevap vermiyor.

"Lorelei," diyorum, "kabul edecek misin?"

"Biliyor musun Ashton? Ona ne söylediğimi sana da söyleyeceğim. *Ve* sen satın almak istediğinde sana söylediğimi *de*. Her şey satılık değildir."

Telefonu kapattığında hat kesiliyor.

Jessica'yı aramak için telefonu elime alırken "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Neredeyse hemen cevap veriyor. "Bu önemli olsa iyi olur, Ashton. Ben de tam aşağı inmek üzereydim-"

"Bu gece Sian'dan öğrenebileceğin her şeyi öğren ve yarın ilk iş olarak Willow Sokağı'ndaki her mülkün değerinin ne kadar olduğuna dair bir tahmin istiyorum. Ve babamla bir randevu ayarlanmasını istiyorum."

"Tamamdır. Şimdi beni kedi cennetinde bırakabilir misin lütfen?"

Aramayı sonlandırıp telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum.

Alessandra bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Ben de ona bakıyorum. "Willow Sokağı'nı satın alıyorum. O sokağa elini sürmesinin imkanı yok."

Gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Bu onunla girmek isteyeceğin bir savaş değil Ashton."

"Bu"-havayı ona doğru bıçaklıyorum-"onun yapması gereken bir savaş değil. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Buna sahip olmasına izin vermeyeceğim."

Telefonum başka bir mesajla çalıyor ve onu sehpadan alıyorum.

Lorelei: Sanırım bir hata yaptık. Bu oyuncakları sana geri göndereceğim.

Onu ararken oturma odasından çıkıyorum, bu görüşme için mahremiyet istiyorum. "Ashton, istemiyorum-"

"Lorelei, beni istiyorsun. Bunu inkâr edemezsin."

"Vücudunu istiyor olabilirim ama iş yapma şeklini beğenmediğimi unutmuşum. Ve bu senin büyük bir parçan, bu yüzden bence daha fazla ilerlemeden buna bir son vermeliyiz. Aramızda bir şeylerin yürümesi için çok farklıyız."

"Saçmalık. Dün gece bana hazır olmadığını söyledin ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ama biraz zamana ihtiyacın olduğunu da biliyorum. Ve şimdi bunu uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru. Ve hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Hayatında bir kez olsun bunu yapmak zorunda kalacaksın çünkü sana evet demeyeceğim."

"Geliyorum." "Hayır, gelmiyorsun."

"Yirmi dakika sonra görüşürüz." Benimle daha fazla tartışmadan aramayı sonlandırıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum.

"Benim çıkmam lazım. Çocukları arabaya bindirebilecek misin?"
Alessandra'ya soruyorum.

"Sen git," diyor Jack. "Ben Aly'nin iyi olduğundan emin olacağım." "Teşekkürler."

Ben ç ı k a r k e n Alessandra, "Yarın sabah seni arayıp aklını başına getirmeye çalışacağım," diye bağıırıyor.

Onu görmezden geliyorum, düşüncelerim tamamen Lorelei'de.

Bu işten sıyrılmasına asla izin vermeyeceğim. Her ne kadar hayır diyebileceğini düşünse de, bu kimsenin bana söylediği bir kelime değil.

LORELEI

TELEFONU YÜZÜME KAPATTIKTAN 15 DAKIKA SONRA ASHTON ÖN KAPIMA VURDU. Kapı. Adam sinir bozucu. Ona iyi bir sebepten dolayı gelmemesini söyledim ama o hemen içeri daldı. Onu kapıdan içeri alırsam, fikrimi değiştirmem için beni ikna edeceğini biliyorum. Ve lanet olsun, fikrimi değiştirmek istemiyorum. Bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi yaşatmış olabilir, ama diğer her yönden çok fazla. Kalbim, onun talep edeceğini bildiğim şeye hazır değil.

Daha sert vuruyor. "Lorelei, kapıyı aç."

Teslim oluyorum, kapıdan içeri adım atmasını bekliyorum ama atmıyor. Onun yerine olduğu yerde kalıp beni izliyor, bekliyor. Bu beni tedirgin ediyor. Sadece onun varlığında olmak bile bunu yapmak için yeterli ama gözlerinin beni esir alması ve vücudunun arzuyu haykırması düşüncelerimi tamamen alt üst ediyor.

Vücudumun onun her santimini bugünden hatırladığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Parmağımla onu işaret ederek, "Kes şunu!" diyorum. Kaşları kalktı. "Henüz bir şey yapmadım."

Derin sesi midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. *Lanet olsun sana, Ashton Scott.* Parmağımı havada sallıyorum. "Evet, yaptın. Sana gelme dediğim halde buraya geldin ve şimdi orada durmuş bana bakıyorsun...."

Dudakları seğiriyor. "Sana bakmak hiçbir şey yapmıyor."

"Sen de benimle konuşuyorsun. O yüzden her şeyi bırak, arkanı dön ve eve git. Eğlendik ve şimdi bitti-"

Amaçlı bir adımla evime giriyor ve kişisel alanımı işgal ediyor. Kolu kolayca belime dolanıyor ve beni sertçe kendine doğru çekiyor.

Vücut. "Bitmesine daha çok var Lorelei. Bunu biliyorum ve her ne kadar kendini aksine inandırmaya çalışsan da sen de biliyorsun."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki tüm tenimde hissedebiliyorum. Özüm onun için yalvarıyor. *Hain.*

Beni daha sıkı tutuyor ve kapıyı arkasından kapatırken evime doğru ilerliyor. Kapı kapandıktan sonra beni çeviriyor ve kapıya yaslıyor. Ereksiyonunu içime bastırarak, "Bana bunu istemediğini söyle, ben de gideyim" diye homurdandı.

Ellerim göğsüne gidiyor ve onu itmeye çalışıyorum, ama çabam en iyi ihtimalle zayıf. Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Hiçbir kelime gelmeyince ağzımı kapatıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir saniye sonra ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Hain olan bedenim tereddüt etmeden karşılık veriyor. Kollarım onu sarıyor ve kalçalarım ona karşı sallanırken dudaklarım bunu ne kadar istediğimi gösteriyor.

Hayır, hayır, hayır.

Kollarımı onun etrafından çözerek göğsünü itiyorum. Nefes nefese dışarı çıkmayı başarıyorum, "Ben... Ben yapamam.... Gitmen gerekiyor." Dağınığım ve hâlâ doğru düşünmek için mücadele ediyorum ama buna bir son vermeliyim.

"Neden?"

Gözlerimi kırıştıtırıp ona bakıyorum. Yine beklediğim şeyi yapmadı. Zorla içeri girmeye çalışacağını sanmışım ama öyle olmadı. Ve bu beni daha da şaşırtıyor.

"Sana telefonda da söyledim, bu işin bir yere varması için çok farklıyız."

"Aynı fikirde olmadığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, nerede olduğunu neden bilmek zorundayız?"

başlamadan önce gidecek mi?"

"Çünkü bir planım olmasını ve nereye gittiğimi bilmeyi severim." "Saçmalık."

Gözlerim açılıyor ve tenimi kızgın bir sıcaklık kaplıyor. "Bunu bana bu gece iki kez söyledin Ashton. Buna bir daha katlanmayacağım."

"Birinin bunu sana söylemesi gerekiyor. Sanırım pek çok kişi sana meydan okuma şansı bulamıyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bir sıcak bir soğuk davranıyorsun ve ilk sorun işaretinde kendini kapattığını görebiliyorum. Ama benim hakkımda bilmen gereken şey, kolay kolay pes etmeyeceğim. Seni istiyorum ve sana sahip olacağım."

Sert bir nefes veriyorum. "Ve sana sürekli bazen istediğin şeye sahip olamayacağını söylüyorum."

Yüzünü benimkine doğru eğiyor ve parmağıyla dudaklarımı çiziyor. "Bebeğim, istersen benimle savaşımaya devam edebilirsin, çünkü inan bana, iyi bir kavgayı çok severim. Ama senden asıl istediğim, o kavgayı içinden söküp atmama izin vermen. Bugün bunu yaptığımı sanıyordum. Belli ki oyunumu geliştirmem gerekiyor."

Bacaklarım sallanıyor.

Ashton'ın oyununu geliştirmesine gerek yok. Hem de hiç.

Ama onun oyununu oynamaktan bıktım.

Kollarımı indiriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Gitmeni istiyorum."

Yüzü hâlâ yakın ve hemen uzaklaşmıyor. Sonunda bir adım geri çekilmeden önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre bakışlarımı tutuyor. "Bu iş bitmedi Lorelei. Hem de hiç."

Bununla birlikte, o gidiyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. Kokusu burnumda tütüyor ve kapıya yaslanırken gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekiyorum. Omuzlarımda düğümlenen gerginlik hafifliyor ama çok değil, çünkü her ne kadar kabul etmek istemesem de Ashton haklıydı. İlk bela işaretinde kaçıyorum. Ama genellikle belanın beni bulması çok daha uzun sürer. Genelde bu kadar hızlı düşmem.

"Neden kamyon çarpmış gibi görünüyorsun?" Sienna ertesi sabah ofiste kahve içerken soruyor.

İçimi çekiyorum ve fincanımı masaya koyuyorum. "Çünkü dün gece bir tanesinin bana çarptığına eminim."

Kaşlarını çatıyor. "Yine mi geldin?"

"Ashton. İnsanların hayatına girme şekliyle bir kamyon da olabilir."

Kaşlarını kaldırıyor ve dudakları bir 'O' harfi oluşturuyor. "Bana daha fazlasını anlat. En son bildiğim kadarıyla hayatlardan başka şeylere de giriyordu ve sen buna gülümsüyordun. Bir adam nasıl bu kadar hızlı sıcıp batırabilir?"

"Oh, güven bana, yapabilir," diye mırıldandıktan sonra ona dün gece olanları anlattım.

Bitirdiğimde usulca, "Bence sorun Ashton'da değil," diyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırdı. "Beni dinle, tamam mı?"

Sandalyeme yaslanıyorum ve ona kaşlarımı çatarken kollarımı kavuşturuyorum. "Peki."

"Bence ona aşık olmakta zorlanıyorsun. Bana anlattığın kadarıyla alfa gibi biri ve sen daha önce hiç böyle bir adamla çıkmadın. Hemen çok şey istiyor, ilk başta vermen gerekenden çok daha fazlasını."

Kalemimle oynarken ona bakıyorum. "Bu doğru. İtiyor." "Ve sen direniyorsun."

Başımı sallıyorum.

Kollarını masaya yaslıyor. "Onu istiyor musun?" "Evet, ama-"

"Aması yok. Bu sefer bunu yanına bırakmayacağım."

"Sienna, onu becermek istiyor olabilirim ama bu çıkmamız gerektiği anlamına gelmez." Ayağa kalkıp önümdeki belgeleri topluyorum. "Yaptığın şeyi takdir ediyorum ama Ashton bana göre biri değil."

"Yani her şey bitti mi? Bu kadar mı?"

"Evet. Ona geri vermem gereken seks oyuncakları var ve sonra işimiz bitecek. Ve şimdi, toplantım için hazırlanmam gerekiyor. Stan beş dakika içinde burada olacak."

"Tatil köyüne yatırım yapmanı isteyen adam bu mu?"

"Evet, Gold Coast'ta inşa ettiği."

Ayağa kalktı ve elini koluma koydu. Bakışlarımla buluşarak, "Ashton'ı son kez gördüğünden şüpheliyim, bebeğim. Cidden, öylece pes edecek bir adama benzemiyor. Umarım buna hazırsındır."

"Yapmayacağını biliyorum ama ben hazırım. Sanırım Ashton'la ilgili en önemli şey her zaman ondan bir adım önde olmak ve beni beklemediği bir anda onu yakalamaya çalışmak olacak. Bu yüzden toplantımdan sonra ofisine gideceğim ve oyuncakları bırakacağım."

Sırıttırıyor. "Suçlu rolü oynuyorsun."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Eminim rakibin Ashton Scott olduğunda oynayabileceğin tek oyun türü budur."

Kapı aralığından derin bir ses geliyor. "Akıllıca bir hareket ama rakibin Ashton Scott olduğunda bir şeyi unutmamalısın Lorelei. Hücum oynayan o."

Önce sesi, sonra da kokusu çarpıyor yüzüme.

Yüzümü ona döndüğümde, giydiği üç parçalı takım elbiseyi ve denese bile saklayamayacağı yakışıklılığını yakaladığımda, haklı olduğunu anlıyorum. Ben bir adım önde olmak isterken, Ashton muhtemelen şimdiden beş adım öndeydi.

Yaklaşırken dikkatle beni izliyor. "Başlayalım mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neye başlayalım?"

"Toplantıya." Saatini kontrol ediyor. "Bir dakika kadar erken geldiğimi ve Stan'in henüz gelmediğini biliyorum, ama sen ve ben başlayabiliriz."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Sen de anlaşılanın bir parçası mısın?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Stan sana söylemedi mi? Bu sabah kaydoldum."

Ona bakıyorum.

Uzun birkaç dakika boyunca.

Allah kahretsin.

Ofans oynamaktan o kadar uzağım ki komik değil.

ASHTON

LORELEI BENİ BOĞMAK İSTİYORMUŞ GIBİ TERS TERS BAKIYOR. "BU DEĞİLDİ Stan ile anlaştığım şey." Tanrım, onun kavgası beni tahrik ediyor. Sırf onunla çalışabileceğimden emin olmak için bu anlaşmada Stan'in istediğinin iki katını ödeyebilirdim.

Bakışlarımı vücutunda
gezdiriyorum. Yavaşça.
Kasıtlı olarak.

Bu kötü bir hareket çünkü bugün üzerinde sevdiğim dar siyah deri pantolonu ve beni bütün gün sert tutabilecek stiletoları giymeyi tercih etti. Onu o ayakkabılardan başka bir şey giymeden sikmenin zihnimdeki görüntüsünü aklımdan çıkarmak zor olacak.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, orada sıcaklık görmekten memnun oluyorum. Bana ağzıyla hayır diyor olabilir ama gözleri ve vücudu bana tam olarak bilmek istediğim şeyi söylüyor. "Stan seninle çalışmayı dört gözle bekliyor. Şimdi vazgeçerek onu hayal kırıklığına uğratma."

Bana ters ters bakmaya devam ediyor. "Vazgeçmiyorum ama bu işe dahil olma konusunu bir kez daha düşünmeni istiyorum. Tabii sessiz bir yatırım planlamıyorsan?"

"Ben asla sessizce yatırım yapmam." Ona yaklaştığımda ellerimiz neredeyse birbirine değiyor. Yine, herhangi bir temasa izin vermediğimde hareketlerim kasıtlı. Bu daha sonra olacak, onu buna hazırladığımda. "Tekrar düşünmüyorum. Bu iyi bir yatırım."

Sienna öksürüyor. "Bir randevum var Lorelei. İyi misin bebeğim?"

Lorelei arkadaşına cevap verirken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Sen git. Ben hallederim."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle savaşıyorum.

Bana müthiş bir kovalamaca yaşatacak.

Sienna vedalaşıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Lorelei'nin gözlerindeki yorgunluğu fark ediyorum. "Dün gece hiç uyumadın." "Meşguldüm."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana verdiğim oyuncaklarla mı oynuyordun?" "Hayır. Bir tatil planlıyordum."

"Ne zaman için?"

"Bir hafta içinde

ayrılıyorum." "Nereye?"

"Pasifik Adaları'na bir gemi yolculuğuna çıkıyorum."

"Bu senin suçu üstlenme şeklin mi? Kaçmak mı?"

Bakışları birkaç dakika hafifledikten sonra geri döndü. "Kaçmıyorum. Yıllardır hiç izin yapmadım ve her şeyden uzaklaşmak istiyorum, bu yüzden bir gemi seyahati mükemmel olur."

Stan sözümüzü kesti. "Güzel, görüyorum ki ikiniz tanışmışsınız."

Lorelei son bir bakışla onu selamlamak için dönüyor, yüzünde sabit bir gülümseme var. "Tanıştık." Oturmasını işaret ederek, "Ashton'ı gemiye getireceğinizi fark etmemiştim" diye ekliyor.

Hepimiz otururken Stan cevap veriyor: "Ben de senin kadar şaşırdım Lorelei ama bu sabah konuşmak için aradığında yaşadığım bazı sorunları çözdü."

Bana bakarken gözleri açılıyor. "Bu sabah, ha?"

Stan dikkatini onun üzerinde toplamadan önce ikimizin arasında bir bakış attı. "Evet, aslına bakarsanız, diğer büyük yatırımcımın çekilmesinden yaklaşık yarım saat sonraydı, bu yüzden Ashton kışımı kurtardı. Sana her şeyi hallettiğime dair söz verdikten sonra yapmak istediğim son şey bu toplantıya katılmak ve sana yapmadığımı söylemek zorunda kalmaktı."

Öne doğru eğilip saatimi kontrol ettim. "Artık başlayabilir miyiz? Bundan sonra başka bir toplantım var."

Dudaklarını büzüyor. "Kesinlikle, Ashton. Seni bekletmek istemem."

Stan sunumunu yaparken ben Lorelei'yi izliyorum. Ve onu dinliyorum. Zeki ve doğru soruları soruyor. Stan'i idare etme şekli beni etkiliyor ve yeteneklerinin nerede yattığını anlıyorum. Lorelei'nin insanlarla arası iyidir; serttir ama ne zaman yumuşak olması gerektiğini de bilir ve bir kişiyi kendi düşünce tarzına yönlendirirken aynı zamanda bunu kendisinin bulduğuna inanmasını sağlama becerisine sahiptir. Bu süreçte kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor.

Sadece kendilerinde değil, aynı zamanda fikirde de -gerçekleştirmek istediği fikirde.

Sonraki adımlarımızı tartıştık ve Stan her şeyi özetledikten sonra şöyle dedi: "Bence bu, içinde bulunduğum en iyi gelişmelerden biri olacak. İkiniz de çok zengin bir deneyime sahipsiniz ve hepimizin bu kadar çok konuda hemfikir olması bu işin sorunsuz yürümesine yardımcı olacaktır."

Lorelei bana baktı. Toplantıya başlarken attığı ters bakışlar kayboldu. "Ashton'ın sahip olduğu deneyimin yakınından bile geçmiyorum. İkinizden de bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Ayağa kalktım ve Stan'in elini sıktım. "Bir şeye ihtiyacınız olursa Jessica'yla temasa geçin.

Konuştuğlarımız üzerinde çalışmaya başlayacağım."

"Teşekkürler Ashton. Eğer senin için de uygunsa üçümüzün ayda bir buluşmasını istiyorum."

"Olur." Kısa bir an için Lorelei'ye bakıyorum. "Bu proje benim için en önemli öncelik, o yüzden neye ihtiyacın varsa sende var."

Telefonu alıyor ve aramaya cevap vermek için izin istiyor. Gidişini izliyorum ve sonra tekrar Lorelei ile yüzleşiyorum.

"Az önce kendi iş kurallarından birkaçını çiğnedin," diyor.

"Yaptım." Gözlerim onun enfes vücuduna kayıyor. Tadına bakmıştım ve yeterli olmaktan çok uzaktı, ama aramızdaki bu yeni gerilim sarhoş edici, beni hayal ettiğimden daha fazla büyülüyor. Lorelei Winters benim için sıradan bir ilişkiden çok daha fazlasını ifade ediyor. Bu kadını yanımda istediğim kadar altımda da istiyorum. Bakışlarıyla tekrar buluşarak devam ediyorum: "Görünüşe göre içimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun Lorelei."

"Ben sadece Stan için endişeleniyorum. Bu proje onun her şeyi ve sen buna bir oyunmuş gibi davranıyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bugün bazı kurallarımı çiğnemiş olabilirim ama işimi asla bir oyun gibi görmem. Burada olmamın iki nedeni var, birincisi hâlâ para kazanmak."

"Peki diğeri ne?" Bu soruyu sorarken nefes alış verişini biraz titriyordu ve onu zorlamak için doğru zamanın geldiğini biliyordum.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Ağzımı kulağına götürerek homurdanıyorum: "Sana nasıl iş yaptığımı göstermek için buradayım, böylece içinde bulunduğumuz çıkmazı aşabiliriz."

"Peki ya fikrimi değiştirmeyi başaramazsan?"

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Değiştirmeyeceğim. Hayatta iki şeyde iyiyim Lorelei: iş ve seks. Sana bir tane gösterdim. Şimdi de

sen de diğeri. Ve sana işte seksten daha iyi olduğumu söylediğimde, bu senin için bir şey ifade etmeli, çünkü ikimiz de biliyoruz ki bana hayır diyor olsan da, amin fikrini değiştirmen için sana yalvarıyor."

Gözleri şehvetle yanıyor ama kolayca teslim olarak beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Bunun yerine, elimden kurtuluyor ve "Şimdi gitmelisin" diyor.

"Evet. Jessica sizinle temasa geçecek." "Ne için?"

"Toplantıda bu noktayı kaçırdığımı sanıyordum. Bir iş anlaşmasına dahil olduğumda beni daha dikkatli dinlemeyi sana gerçekten öğretmem gerekiyor."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hangi lanet noktayı?"

"Beni ve seni iç tasarımdan sorumlu kılan nokta."

"Bunu kaçırmadım. Sadece bunu yapan bir ekibi denetleyeceğimizi düşünmüştüm."

"Benim iş yapma tarzıma hoş geldiniz. İşin içinde olmaya inanırım. İşimiz bittiğinde burası Avustralya'nın en lüks tesisi olacak. Bunu sağlamak için ikimizin rakiplerimizi kontrol etmemiz gerekiyor."

Gözlerini bana dikti. "Peki *bu* tam olarak ne anlama geliyor?"

"Gemi seyahatinizi iptal edin demek. Ziyaret etmemiz gereken tatil köyleri var." "Aman Tanrım, seni sinsi piç."

"Sana bu işin bitmediğini söylemiştim ve ciddiye aldım Lorelei."

"Ben kolay lokma değilim Ashton," diye sesleniyor ben ofisten çıkarken. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bebeğim, buna güveniyorum.

Jessica birkaç saat sonra telefonda, "Bu hafta sonu ve sonraki hafta sonunu senin için planladım ve Cuma günkü toplantılarını o günlerde boş kalman için değiştirdim," diyor.

Konuştuğumuz sırada babamın binasına giriyorum, vücudumun her kasına yerleşmiş olan gerginliği görmezden geliyorum. "Lorelei'ye haber ver. Ve hayır demesine izin verme."

"Söyleyeceğim. Bir notla birlikte bir kutu gönderdi. Açıp ne yazdığını söylememi ister misin?"

"Ne yazdığını bildiğimden oldukça eminim, ama sen yine de bana yardımcı ol." Asansörün beni en üst kata çıkarmasını bekliyorum.

Jessica'nın kahkahası telefonda duyulana kadar bir an geçiyor. "Bu kadını seviyorum. Seni milyonlarca kez geri çevirmesine rağmen şehrin her yerinde peşinden koşmana şaşmamalı."

"Bana ne yazdığını söyle," diye mırıldandım.

"Kutudaki hariç ona gönderdiğin oyuncakları sakladığını söylüyor. Diğerlerine ihtiyacı olacakmış çünkü bir süreliğine alete ara vermeye karar vermiş. Ve geri gönderdiği oyuncak, seninle birlikte uzaklara gitmesi fikrini yapıştırman gereken yere yapıştırman gerektiğini düşünüyor."

"Popo tıkaçını geri gönderdi."

"Gönderdi."

Asansöre adım atarken gülümsüyorum. "Planlar değişti. Bu hafta sonu için Lorelei'la iletişime geçme. Bu işi bana bırak."

"Bütün eğlencemi mahvediyorsun," diye homurdanıyor.

"Hoşça kal Jessica." Hedefime ulaştığımda aramayı sonlandırıyorum. Amaçlı adımlarla babamın ofisine doğru ilerliyorum.

Bu buluşma uzun zamandır bekleniyordu.

"Ashton, bu zevki neye borçluyum?"

Ayağa kalkıp masasının arkasından bana doğru ilerleyen babama bakıyorum. Onu gördüğümünden bu yana geçen altı ay içinde neredeyse hiç yaşlanmamış. Saçlarındaki akların bu süre içinde arttığından bile şüpheliyim. Sert görünüşü, bronzlaşmış teni ve tertemiz tarzıyla daha da güzelleşiyor. Annem çalışmıyor ama zamanının çoğunu kocasının dedikodu sütunlarında görüldüğünde iyi görünmesini sağlamak için harcıyor.

"Saçmalamayı keselim baba. Willow Caddesi için planın nedir?"

Bana ters ters bakarken çenesini sıkıyor. "Bir yıl önce beni hayatından çıkardıktan sonra buraya gelip bana bunu sormaya hakkın olduğunu nereden çıkardın?"

"Hangi hakka sahip olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Her neye sahip olduğunu düşünüyorsan, sahip değilsin evlat. Bugün buraya sadece bunun için mi geldin? Çünkü eğer öyleyse, burada durmaktan daha iyi yapacak işlerim var."

Bir iş anlaşması yüzünden çocuklar gibi didişip duruyorsunuz. Büyük çocuklarla oynamak istiyorsan biraz büyümeni öneririm."

Ona yaklaştım ve sesimi alçaltarak tükürdüm: "O zamanlar ne yaptığını biliyorum ve bu bilgiyi bunca yıldır saklıyorum. Beni bunu kullanmaya zorlama."

Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ve irkildi. Ama hâlâ içimde öfkeden başka bir şey yok.

Hay sikeyim.

Yıllardır bu sözleri ona söylemek istiyordum.

Neden bana kendimi iyi hissettirmiyorlar?

Binadan çıkarken, geldiğim için kendime lanet ediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Babam *her zaman* beni sinirlendirmeyi başarır. Bugün farklı olan tek şey, bu sefer ben de onunkini alt etmeyi başardım. Buradan zafer kazanmış gibi ayrılmıyor olmam kafamı karıştırıyor.

Burada yanlış olan ne?

LORELEI

EVİMİN ANAHTARLARINI MUTFAK MASASINA FIRLATIP, EŞYALARIMI KARIŞTIRIYORUM. Posta. Telefon faturası dışında pek ilgi çekici bir şey yok, ben de masaya bırakıp buzdolabından soğuk su alıyorum. Az önce eve döndüğüm spin dersi kışımı tekmeledi ve tüm kaslarım ağrıyor. Ya da belki de bunu yapan dün Ashton'la yaptığım seksti.

Bu adamı düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Bu sabah Stan ile toplantıya geldiğinde, bu beni şaşırttı. Daha sonra projeye zorla girdiğini öğrenmek beni sinirlendirdi, ancak bana tatil köylerinde birlikte zaman geçirmemiz gerektiğini dikte etmesi beni çok kızdırdı.

Neden hayır cevabını kabul edemiyor?

İçkimi bitirdim ve duş almak için yatak odama gittim. Ders bu gece bitti ve saat yedi buçuğu geçti. Halletmem gereken bir yığın iş var ve eve geç ve yorgun dönmüş olmam hepsini halledebileceğime dair bana güven vermiyor.

Yatak odasına doğru yürürken ön kapımın çalınması beni yavaşlatıyor. Komşuma beni istediği zaman yardım için rahatsız edebileceğini söylemeseydim cevap vermezdim. Kendisi iki yaramaz çocuğun bekar annesi ve alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Kapıyı açtığımda Ashton'ın diğer tarafta durduğunu görünce hem şaşırdım hem de sinirlendim. Gerçi neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bunu bekliyor olmalıydım. Ne de olsa hücum oynuyor.

"Ashton, geç oldu ve yapmam gereken işler var."

Gözlerindeki kararlılık biraz yumuşuyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Geç değil, Lorelei." Bu sözlerle evime giriyor ve bana yol gösteriyor.

Onu durdurmayı başaramadan salonuma girdi.

Onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Bunu hayatındaki herkese yapıyor musun?" "Hayır."

Soruma cevap verirken beni bu kadar yoğun bir şekilde izlemesi ve bana verdiği cevap, uğraşmak istemediğim bir arzu dalgasını serbest bırakıyor.

Cevap vermeyince yine kontrolü ele alıyor ve beni kanepeye oturtuyor. "Akşam yemeği yedin mi?"

Oh, Tanrım. Spin dersimden sonra nasıl görünmem gerektiğini fark ettim. Bugün iyi spor kıyafetlerimi bile giymedim çünkü hepsi yıkanıyordu. Eski tişörtüme ve taytıma bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, ama aç değilim." Koltuktan kalkıp, "Gitmelisin ki duş alıp işimi halledebileyim," diyorum.

"Hayır, sen duş alırken ben de yemek sipariş edeceğim." "Ashton-"

"Lorelei," diye emrediyor, "hemen duş al. Sonra konuşuruz."

Ona bakıyorum. Ve hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum.

Nefesimi tutuyorum. "Peki." Parmağımı havada ona doğru salladım. "Ama bana iyi bir şeyler sipariş ettiğinden emin ol. Bir de kek. Eğer bu gece seninle uğraşmak zorunda kalırsam, lanet olası bir kek istiyorum." Bununla birlikte, cevabını beklemeden yatak odama girdim.

Lanet olası sinir bozucu adam.

Duştan sonra Ashton'ı mutfak masamda telefonuna dalmış buluyorum. Odaya girdiğimi duyunca bakışları yavaşça vücudumda geziniyor ve yüzüme yerleşiyor. Tanrım, adam bir kadını bir saniyede sıfırdan yüze çıkarma sanatını mükemmelleştirmiş. Gözlerimi bulduğunda vücudum nefes nefese kalmıştı. Yapabilseydi yapardı.

"Akşam yemeği yolda. Kekin de öyle."

Kek için yaptığım mantıksız istek yüzünden biraz suçluluk hissediyorum. Ama kahretsin, beni dinledi ve bir tane sipariş etti. "Teşekkür ederim." Masada ona katıldım. "Peki, benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Bu bekleyebilir. Yemek yerken üzerinden geçeriz. Önce bana gününü anlat."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten günümü senin için detaylandırmamı mı istiyorsun?" Dudakları seğiriyor. "İstiyorum."

Sandalyede bacak bacak üstüne atıp rahatlıyorum. "Pekala, bakalım.... Bu sabah, dün gece hayır dediğim adamın kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir iş anlaşmasına zorla girmesiyle her şey patlayarak başladı. Sonra binamın tahrip edildiğini öğrendim. *Yine*. Ondan sonra da belediyenin o adresteki gürültü şikayetlerini incelediğini öğrendim. Yani gerçekten oldukça berbat bir gün geçirdim."

"En baştan başlayalım. Bu anlaşmayla masaya çok şey getirdiğimi kabul etmelisiniz."

Haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum ama gerçek bu, bu yüzden istemeyerek de olsa ona hak veriyorum. İç çekerek başımı sallıyorum. "Biliyorsun. Ama ciddten, sırf benimle vakit geçirebilmek için birini son anda vazgeçirmeyi mi başardın?"

Gözlerindeki o yoğun bakış geri dönüyor. "Yaptım. Ve bunu yine yapardım. Gerekirse tekrar yaparım."

Ona durması için bağırmalı mıyım yoksa şimdi pes mi etmeliyim emin değilim. Akşam yemeğimiz geliyor, beni kurtarıyor ve kapıya cevap vermek için ayrıldığında kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum.

Eminim yakında pes edecektir. Onunla çıkmaktan mutluluk duyacak yüzlerce kadın olmalı. Bana ihtiyacı yok.

Yemekle döndüğünde bana beyaz bir kese kağıdı uzatıyor. "Kekin, belki önce istersin diye."

Dolap ve çekmecelerimde tabak, çatal-bıçak ve bardak ararken hareketlerini takip ediyorum. Hâlâ üç parçalı takım elbisesini giyiyor. *İnce çizgili takımını*. Bu şeyler kadınlar için tehlikeli.

Şu lanet takıma bakmayı kes. Ashton

Scott sana göre biri değil.

Dikkatimi ondan uzaklaştırarak kek torbasını açıyorum. O haklı. Önce ben istiyorum.

Getirdiği şeye bakarken gözlerim açılıyor. "Tanrım, Ashton, kalçalarımı mı öldürmeye çalışıyorsun?"

Masada bana katıldı. Önümdeki dört çöreğe bakarak, "Bu gece birden fazlasına ihtiyacın olacak" diyor.

"Tanrım, ne yaptın sen? Şimdi söyle bana!"

Gülümsüyor ve ben onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. *Ve bana çarpan şehvet*. "Önümüzdeki birkaç hafta sonun dolu diyelim, bu yüzden

tepki. Kapkekler yardımcı olabilir."

Gözlerim ona dikildi. "O tatil yerlerini çoktan ayırttın, değil mi? O hafta sonları meşgul olabilirim."

"Meşgul değilsin," diyor sakince, sanki bundan eminmiş gibi. Bu küstahlığı ondan söküp almak istiyorum.

Sonra aklıma geldi. "*Programımı biliyor musun?*" Sesim neredeyse bir çığlığa dönüşüyor.

Bakışlarımı tutuyor. Bana bir santim bile vermiyor. Ve kesinlikle başka tarafa bakmama da izin vermiyor. "Lorelei," diye başlıyor, sesi derinden geliyor, "seni önceliğim haline getirdiğimi anlayacak kadar beni tanıyor olmalısın."

Ona nereye gideceğini
söylemeliyim. Söylemek
istiyorum.

Gerçekten istiyorum.

Bunun yerine, içim sıkılıyor ve sadece ona bakıyorum.

Ve hiçbir şey söylemiyorum.

Ayağa kalkıyor ve oturduğum yere doğru ilerliyor. Bir elini masaya, diğerini sandalyemin arkasına koyarak yüzlerimiz yakın olacak şekilde eğiliyor. "Bu sana son kez benim olacağını söyleyişim. Kaçabilirsin ve hayır diyebilirsin ama ben ikisini de kabul edecek bir adam değilim. Sabırlı olacağım Lorelei ve bana inanman için ne gerekiyorsa yapacağım ama sana sonsuza dek vermeyeceğim. Ve bu süre içinde de uzak kalmayacağım." Sesi hırıltıya dönüşür. "*Sen* uzak durabileceğim bir kadın değilsin."

Ashton'ın çoktan kontrolü ele aldığını
sanıyordum. Yanılmışım.

Bu onun kontrolü ele alması.

Ve eğer onu kol mesafesinde tutma umudum olduğunu düşündüysem, bu konuda da yanılmışım.

Ashton Scott bir şey istediğinde, onu alır. Bana bu
sözü verdi ve tutuyor.

Şu anda benden ne isterse vereceğimden eminim.

Hayatımın değişmek üzere olduğundan da eminim.

ASHTON

"JESSICA!"

Sinirli bir şekilde kapıda belirdi. "Ne oldu?"

"Steele teklifi için şu numaraları aldın mı?" "Hayır."

Kafamı kaldırdım. "Neden?"

Kollarını kavuşturarak, "Bu sabah kışına ne girdi?" diye soruyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Daha da önemlisi, seni kim k ı z d ı r d ı ?

Bütün gün burada kötü bir ruh haliyle dolaşıp durdun."

Sinirli bir nefes almadan önce bana ters ters bakıyor. Kollarını indirerek ofisime girdi. "Jack'in bir anda eski yaraları deşmeye kararlı olmasıyla bir ilgisi olabilir."

"Siktir." Sandalyemde arkama yaslandım. Jack'in geçmişi tekrar ziyaret etmesi hiçbirimizin ihtiyacı olan bir şey değil. Orada, olaya dahil olan herkese zarar verme potansiyeline sahip çok fazla hayalet yaşıyor.

"Aynen öyle." Karşımdaki koltuğa çöktü. "Dün gece geç saatlerde beni aradı ve aramızda olanlar hakkında konuşmak istedi." Gözlerinde acı parıltıyor. Kaçınmak için elinden geleni yaptığı bir duygu, bu yüzden beni şaşırtıyor. Şaşırmamalıydım çünkü aralarında geçenler hoş şeyler değildi. Daha yakından baktığımda, yorgunluğun da buna eşlik ettiğini fark ediyorum. "Bunu onunla tekrar yapamam, Ashton."

"Tanrım, Jessica, onu hemen susturmalısın. Bu beş yıl önceydi ve bunu yeniden konuşmanın ikinize de bir faydası yok."

"Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Bu işin peşini bırakacağını sanmıyorum."

Haklı; Jack kendini sefalet içinde boğmak istediğinde, her zaman bir yolunu bulur. "Dün iyi olduğunu sanıyordum. Belli ki yanılmışım. Bugün onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sen?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, iş için erken çıktım." Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Onu kontrol etmeye gidiyorum. Benim için o numaraları çekmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Acil bir şey çıkmazsa yarım saat yeter." "Onları aldığımda bana gönder.

Bugün geri gelmeyeceğim." Ayağa kalkıyor. "Bu öğleden sonra yine futbol görevinde misin?"

Saatimi kontrol etmek için bileğimi oynatıyorum. "Evet ve saat dörde kadar orada olmazsam Alessandra'dan bir daha haber alamayacağım, o yüzden önce Jack'e uğrayacak vaktim olacaksa hemen gitmem gerek."

Ofisimden çıkarken, "Bu arada, Lorelei'ye ne söylediğinden emin değilim ama ona önümüzdeki birkaç hafta sonunun programını gönderdim ve bana teşekkür eden bir e-posta gönderdi, tartışma yok. Popo tıkacını geri gönderdikten sonra hiç de beklediğim gibi olmadı. Sorunsuz iş."

Jessica için sorunsuz bir iş gibi görünebilir ama Lorelei'ye istediğim şeyi yaptırmak oldukça zor. "Yarın öğle yemeğinde gitmeye hazır olacak mı?"

"E-postada bahsettiğim zaman bu. Aksine bir şey söylemedi."

Göreceğiz bakalım. Lorelei hakkında öğrendiğim şey, beklenmeyi beklemek. Beni şaşırtmak gibi bir huyu var, ki bu tercih ettiğim bir şey değil. Ama onu sevmeye başlıyorum.

Willow Caddesi'ndeki bara giriyorum ve Jack'i bulmak için binayı tarıyorum. Nerede olduğunu öğrenmek için ofisimden çıktıktan sonra ona mesaj attım. Burada olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı çünkü burası onun ve benim gençken sık sık gittiğimiz bir bardı. Önünde altı boş bardak olan bir masada oturuyordu.

Tanrım.

"Ashton." Masaya ulaştığımda tembel gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Kolunu havada gezdirerek ona katılmamı işaret etti. "Sen

Bir içki ister misin?"

Karşısındaki boş sandalyeye oturuyorum. "Gerçekten mi? Sorunlarının cevabı bu mu Jack? Lütfen bana arkadaşımın bundan daha zeki olduğunu söyle."

Boş bardaklara bakarak, "İyi bir cevap, sence de öyle değil mi?" diyor.

"Alkolden bahsetmiyordum." Kaşlarını

çatıyor. "Ne o zaman?"

"Jessica."

"Ah," diye mırıldanıyor, arkasına yaslanarak. "Dün gece onu aradığımı mı söyledin?" "Evet. Ve şimdi sana geçmişi geçmişte bırakman gerektiğini söylüyorum."

Geçmiş. İkiniz ayrılalı beş yıl oldu. Neden birdenbire bu konuyu onunla tekrar açmak istiyorsun?"

"Asla kapanış yapamadık. Denemenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Kapanış mı? Kahretsin, sence şimdi buna ihtiyacı var mı? İhtiyacı olsaydı, beş yıl önce iyi olurdu. Ama o zamanlar durup düşünmedin. Jessica'nın ne kadar kırıldığını görmek için asla arkana bakmadan bir sonraki kadına geçtin. O tüm bunların üstesinden geldi ve ihtiyacı olan kapanışı yaptı. Eğer şimdi buna ihtiyacın varsa, onsuz kendi başına bulabilirsin."

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirliyor ve viski bardağına uzanıyor. Bardağını boşalttıktan sonra, "Beni götürdüğün şu yeni psikiyatrist. Beni geçmişimde hâlâ peşimi bırakmayan pisliklerle yüzleşmeye zorluyor."

"Tanrım, Jack, Jessica'yı bu işin dışında bırak. Geçmişinde başka bir sürü şey var, ona odaklan."

Her zaman yaptığı gibi bunu da içine atar. Jack iyi bir dinleyicidir ama olayları her zaman benim hayal ettiğim gibi değerlendirmez. Ancak bu kez başını salladı ve "Tamam Ashton, bunu senin yönteminle oynayacağız. Jessica'yı bu işin dışında bırakacağım."

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Şükürler olsun.

"Psikiyatristle tekrar ne zaman görüşeceksin?" "Yarın."

"Ona çok içtiğini söyledin mi?" "Ona azaltmaya çalıştığımı söyledim."

"Bu konuda daha çok çalışmalısın." Ona karşı sabrım tükeniyor.

Bana kaşlarını çatıyor. "Belki de onunla olan randevularımı iptal edip seninle randevulaşmalıyım?"

"Yapman gereken şey bunu ciddiye almaya başlamak. İlaçlarına alkol karıştırmak berbat bir hareket ve bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama herkesten ne yapmam gerektiğini duymaktan biraz sıkıldım. Kendi hayatımı yaşama ve kendi kararlarımı verme konusunda oldukça yetenekliyim."

Gitmek için ayağa kalktım. O bu ruh halindeyken onunla birlikte olmak beni sadece sinirlendiriyor. "Öyle misin? Çünkü bana pek öyle gelmiyor."

Bardan çıkarken soğukkanlılığımı kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum. Jack'in davranışlarını anlamıyorum. Bu arkadaşlığımızda yeni bir şey değil ama artık yorulmaya başladığım bir şey. En iyi arkadaşımın bu şekilde çözülmesini izlemek çok zor. Onu Avustralya'ya götürmenin ve ihtiyacı olan psikolojik yardımı bulmanın yeterli olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre bu sefer öyle değil. Ve bir durumu nasıl düzeltereğimi bilmemek benim iyi olduğum bir şey değil. Her zaman sorunları nasıl çözeceğimi bilirim.

LORELEI

"ASHTON SCOTT'TAN HOŞLANDIĞIMA KARAR VERDİM," DIYOR SIENNA İÇKİ İÇERKEN
BANA.

Perşembe öğleden sonra geç saatlerde Willow Street binasının aşağısındaki barda.

"Onayınızı kazanmak için ne yaptı?" Cevabını beklerken aklımdan dün geceki görüntüleri geçiyor. İnce çizgili takım elbisesiyle mutfağında oturuşu; bana bir kek uzatışı; bana ikimiz arasında nasıl bir ilişki olacağını anlatışı. O gittikten sonra neredeyse hiç uyumadım. Bunun yerine bir o yana bir bu yana dönüp durdum, konuşmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırırdım ve nasıl devam edeceğimi düşündüm. Sonunda, onunla birlikte oynamaya karar verdim. Vücudumu alabilir, çünkü bunu ben de en az onun kadar istiyorum. Kalbim ise bekleyip görecektir.

Daiquiri'sini yudumluyor. "Yeğenimi futbola bıraktım ve Ashton yine orada koçluk yapıyordu. Bence çocuklara yardım etmek için zamanını ayıran her erkek tanınmaya değer bir erkektir."

Ashton'ın çocuklara koçluk yaptığından bahsedince kalbim eriyor.

Ben bir şey söylemeyince beni dürtüyor. "Eee? Sence de öyle değil mi?" İç çekiyorum. "Dün gece beni görmeye geldi."

Gözleri açılıyor. "Bütün günü bana bu haberi vermeden mi geçirdin?"

Konuşmaya başlasan ve her şeyi anlatsan iyi olur. Hiçbir ayrıntıyı atlamayın."

"Öncelikle, o inatçı, otoriter bir adam-"

Dudaklarında bir sırıtış oluşurken gözleri parılıyor. "*Tam da* ihtiyacın olan şey."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. Ashton'ı tartışırken bu gece kesinlikle alkole ihtiyacımız olduğuna karar verdim. Sienna'yla Ashton hakkında konuşmamış olsam da

Bugün onu işten sonra bara davet ettim ve her küçük ayrıntıyı onunla birlikte gözden geçirmek niyetindeydim.

"İhtiyacımın tam olarak bu olduğundan emin değilim ama onunla tekrar seks yapmaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Adam bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor."

"Tek istediğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum. Benden daha fazlasını istediğine eminim. Onu tanımaya başlamadan önce, hakkında okuduklarıma bakarak onun bir oyuncu olduğunu ve sadece seks istediğini söyleyebilirdim ama tek istediği benim vücudumsa çok çaba sarf ediyor."

Sırıtsı yumuşuyor. "Evet, Ashton gibi bir adam sadece seks istiyorsa bunu elde etmek kolay olurdu." Kokteylinden biraz daha içiyor. "O zaman onu rahat bırakacak ve iyi oynayacaksın, öyle mi?"

Yüzümü buruşturup ona bakıyorum. "Sen kimin arkadaşısın ki? Ben her zaman iyi oynarım. Bazen başkasının yerine kendi istediğim gibi oynamak istiyorum. Ashton da tüm kararları kendisi vermek istiyor, bu yüzden biraz çatışıyor gibiyiz. Uzlaşmaya çalışacağım ama onu rahat bırakmak kötü olur. Sanırım her zaman istediğini elde etmeye alışmış ve benimle birlikte olmak istiyorsa bunun her zaman olmayacağını öğrenmesi gerekiyor."

Buna gülüyor. "Oh, oğlum, sen iki.... Bunu dört gözle bekliyorum." "Her neyse, bu tatil köyü geliştirme işini birlikte yapıyoruz ve o önümüzdeki birkaç hafta sonu için birkaç tatil köyünde yer ayırttı. Sen ve ben gardırobumu gözden geçirmeliyiz."

"Tanrım, kardeşi var mı? Ashton gibi sorumluluk alan bir erkeğe ihtiyacım var. Bana patronluk taslanmasını ve tatil köylerine götürülmeyi hiç sorun etmem."

"Lorelei!" Derinden gelen bir ses beni Sienna'yla yaptığım konuşmanın dışına itiyor ve Jack'in bize doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kollarını açtığında ona sarılıyorum. "Nasılsın Jack?" İçki içiyordu, bu da beni endişelendirdi. Onu çok az tanıyorum ama yine de onun sağlığına ve mutluluğuna yatırım yapıyorum. Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama beni kendine çekmeyi başardı.

Bana cevap vermeden Sienna'ya dönüyor ve yüzüne milyon dolarlık bir gülümseme yapıyor. Bahse girerim onu ünlü yapan da bu tür bir gülümsemedir. Bu, yeteneği ve cazibesi. "Sen Lorelei'nin hakkında çok şey duyduğum arkadaş olmalısın."

Sienna kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kimden?"

Sırıttıyor. "Beni yakaladın, güzelim. Senin hakkında bir şey duymadım ama bu düzeltmemiz gereken bir hata. Birbirimizi tanımak için biraz yalnız vakit geçirmek üzere uçümüz gitmeye ne dersiniz?"

Sienna başını eğiyor. "Bize üçlü seks mi teklif ediyorsun?"

Jack başını geriye atar ve güler. Gerçek bir kahkaha ve ona çok yakışıyor. Kahkahası bittiğinde şöyle der: "Sikeyim hayır. Cidden en iyi arkadaşımın kadınına becermeye çalışacağımı düşünmüyorsun, değil mi? Onun en iyi arkadaşıyla da asla yatmam. Hayatımda pek çok şeyi berbat etmiş olabilirim ama bunların hiçbirini yapmayacağımı bilecek kadar zekiyim. Ben sadece sohbet edelim ve birbirimizi bu şekilde tanıyalım demek istedim." Ona daha da yaklaşıyor ve sesini alçaltarak ekliyor: "Buradan çıkmam gerekiyor çünkü burası kalabalıklaşmaya başladı ve bazı hayranlarım beni taciz ediyor."

"Güvenlikle seyahat etmiyor musun?" Sienna soruyor.

"Genelde, ama bu yolculukta hiç zahmet etmedim. Bir şeyler ayarlamalıyım."

Taburemden kalkıyorum. "Eminim Ashton'ın asistanı sana bir şeyler ayarlayabilir."

Parlak ifadesi daha karanlık bir ifadeye dönüşüyor. "Evet, ondan yardım istemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

Kolunu omuzlarımın üzerinden kaydırıyor. "Jessica ve ben şu anda pek iyi bir durumda değiliz. Onunla konuşmalarımı daha önemli konulara saklamam gerekiyor." Sienna'ya bakarak, "Şimdi, siz hanımlar içeride misiniz?" diye soruyor.

Sienna başını sallıyor. "Evet."

İkimizin arasına bakarken gülümsemesi yüzüne geri dönüyor. "Adın ne güzelim? Eğer birlikte vakit geçireceksek buna ihtiyacım olacak."

Kız ona adını söylüyor ve o da "Sienna. Çok güzel."

Üçümüz sohbet ederek ve gülerek bardan ayrılırken, Sienna'nın onun söylediği her kelimeye asıldığını fark etmeden edemiyorum. Umarım onunla yatmayacağına dair verdiği sözü tutar. Jack'in hayatını zorlaştırmasına ihtiyacı yok.

ASHTON

MAÇTAN SONRA OTURMA ODAMA GİRDİĞİMDE GÖZLERİM LORELEI'INKİLERLE
BULUŞTU.

Pratik. Jack ve arkadaşıyla kanepede oturmuş, Jack'in az önce söylediği bir şeye gülüyor. Beni görünce kahkahası dudaklarında sönüyor ama gülümsemesi kalıyor.

"Ashton," diyor Jack, eğlenceli tavrının yerini ciddiyet almış. "Futbol nasıldı?"

Bakışlarımı Lorelei'den çekiyorum. Ona karşı daha önce duyduğum öfke hâlâ orada ama biraz azaldı. Tartışmaları sürdürme eğiliminde olmadığımız türden bir arkadaşlığımız var. "Çocuklar harikaydı. Ebeveynler ise arzulanan çok şey bıraktı. Aly'nin bugün orada olmaması iyi oldu. Kendini dahil edecek bir tartışma bulurdu."

"Onun yerine Malcolm mu oradaydı?" Jack sordu.

"Evet." Gözlerim tekrar Lorelei'ye kilitleniyor. "Üçünüz akşam yemeği yediniz mi?" Başını sallıyor. "Kek aldınız mı?"

Sienna kaşlarını çatıyor. "Cupcake mi?"

Lorelei, "Evet, Ashton'ın insanlara rüşvet verme yöntemlerinden biri gibi görünüyor," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve Lorelei'nin bir şeyden kaçınmaya çalışırken kullandığı başa çıkma yöntemlerinden biri gibi görünüyorlar."

Jack ayağa kalkıyor ve elini Sienna'ya uzatıyor. "Bu bizim gitme işaretimiz, güzelim. Gel, sana Ashton'ın evini gezdireyim."

Sienna onun önerdiği gibi yapıyor ve Lorelei ile beni yalnız bırakıyor. Ben ona doğru ilerlerken o ayağa kalkıyor ve ben de siyah pantolonu ile beyaz kolsuz

bluz giyiyor. Önden aşağıya doğru inen bluzu sayesinde göğüs dekoltesi tam olarak görünüyor.

Ona ulaştığımda parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Bugün çok güzel görünüyorsun ama bilgin olsun, elbise giymeni tercih ederim."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Kayıtlara geçsin, umurumda değil."

Dudaklarım seğiriyor ama gülümsememi tutuyorum. Elini bluzunun ve sutyeninin içine sokup göğüslerinden birini örtmeden önce köprücük kemiğinden göğüs dekoltesine doğru bir çizgi çiziyorum. Başparmağımla masaj yaparken meme ucu sertleşiyor. "Ne kadar umursamadığını tahmin edebiliyorum, ama yarın seni aldığımda bir elbise giymeni istediğimi açıkça belirtiyorum."

Yaklaşıyor ve sikimi tutabilmek için elini şortumun içine sokuyor. Elini etrafına doladığında nefes alışım yavaşlıyor. "Yarın beni ilk nasıl becereceğine karar verdim." Onun müstehcen konuşmalarını dinlerken sikim cehennem gibi sertleşti. Seks için planlar yaptığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Dün gece aramızda ne olmasını istediğimi açıkça belirtmiştim, ama yine de yola gelmesinin ne kadar süreceğinden emin değildim.

"Nasıl?" Bluzunu çıkarabilmek için göğsünü bırakarak soruyorum.

Sikimi okşayarak şöyle dedi. "Beni balkonda becermeni istiyorum. Sen beni arkadan becerirken ben yüzümü sahile döneceğim. Beni yoracak bir orgazm yaşatırken adını haykırmamı sağlayacaksın. Sonra birlikte bir spa banyosu yapacağız ve beni sonsuza dek öpeceksin, çünkü öpücükler benim çöküşümdür ve beni senin için o kadar hazır hale getireceksin ki beni tekrar becermen için sana yalvaracağım. Beni yatağa taşımadan önce o spa banyosunda yapacaksın ki akşam yemeğine kadar kendime gelebileyim." Fantezisini detaylandırmaya devam etmeden önce hızını artırarak sikimi daha sert sıkıyor. "Beni harika bir İtalyan restoranına götüreceksin, orada bütün gece sikini azdıracacağım ve sen de beni odaya götürüp bayılana kadar sikketmek için sabırsızlanacaksın." Dudaklarını dudaklarıma bastırarak mırıldanıyor, "Ve ertesi gün seni ters cowgirl stilinde uyandıracacağım ve her şeye yeniden başlayacağız."

Hay sikeyim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu omzumun üzerinden kaldırdım ve yatak odama taşıdım. Şaşırdığını belli ediyor ama bana karşı koymuyor. Onu odamda yere bıraktığımda, bluzunu kaydırarak çıkardım ve pantolonunu indirdim. "Görüyorum ki bugün biraz hayal kurarak vakit geçirmişsin. Bil diye söylüyorum, yarın seni nasıl becereceğimi şimdiden düşünmeye başladım."

Birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken, "Eminim düşünmüşsündür, ama hayatında bir kez olsun kontrolü bırakabileceğini düşünüyor musun?" diyor.

Onu kendime çekerek iki elimle yüzünü kavıyorum. "Ben kontrolü asla bırakmam Lorelei, bunu bilmelisin." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bununla birlikte, fantezinin hoşuma giden kısımları var, bu yüzden bazı fikirlerimi seninkilerle değiştirmeye ikna olabilirim."

Ellerini göğsümün üzerine koyuyor. "Bil diye söylüyorum, insanları hiçbir konuda ikna etmeye çalışmam, özellikle de erkekleri. Ya benimle olursun ya da olmazsın. Bu bir al ya da bırak anlaşması."

Elimi amına doğru uzatabilmek için yüzünü bırakıyorum. Klitorisinin etrafında dönerek, "Bu al ya da bırak türünden bir anlaşma değil ve ikimiz de bunu biliyoruz" diyorum. Bir parmağımı içine sokarak homurdanıyorum. "Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki seni o tatil odasına soktuğumda sikim için her şeyi yaparsın." O kadar ıslak ki, kolayca bir parmağımı daha içeri kaydırıp derinlere ulaşıyorum. Nefes nefese kalıp tırnaklarını tenime geçirdiğinde, ağzımı kulağına götürüyorum. "İlişkimizi yeniden gözden geçirdiğini gördüğüme sevindim."

Onu orgazma yaklaştıırken gözleri parlıyor. "Evet. Ama bilmen gereken başka bir şey var Ashton."

Tenini tatmak için ağzımı boynuna daldırıyorum. "Ne?"

Sikime uzanıyor. "Uzlaşmadan yana olduğuma karar verdim ve bu ilişki bir yere varacaksa senin de buna katılman gerekiyor."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi amının bir ucundan diğerine gezdiriyorum. "Dinliyorum. Buna devam etmem için ne tür bir taviz vermeye hazırsın? Yarın elbise giyecek misin?"

Ben onu tekrar yalarken inliyor. Durduğumda parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve sertçe kavıyor. "Evet, lanet bir elbise giyeceğim. Sadece bunu yapmaya devam et."

Ona istediğini veriyorum, onu sınıra yaklaştırıyorum.

Öpüyorum.

Yalama.

Emme.

Okşayara

k.

Saf bir coşku yaşıyorum ve onu çaresiz bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklediğimi anladığımda durup ayağa kalkıyorum, vücudunu öpüyorum. Yüzünü tekrar ellerimin arasına alıp, "Seni boşaltabilirim. Hemen şimdi. Seni hiç sikilmediğin gibi sikeceğim. Ama karşılığında sen de

hafta sonu tam kontrolün bende olmasını kabul ediyorum. "Ya kabul edersin ya da terk edersin." Sikimi ona doğru iterek, "Benimle misin, değil misin?" diye hırslıyorum.

Öyle bir arzu içinde ki, doğru düzgün düşünemediğini biliyorum ama söylediklerimi algılamayı başarıyor. Elini aletimin etrafına sararak, "Boşalmak için buna ihtiyacım yok. Kendimi boşaltma konusunda oldukça yetenekliyim."

"İster kabul et ister etme Lorelei. Benim sikim olmadan da orgazm olabilirsin, ama sana verebileceğimle kıyaslandığında bunun hiçbir şey olmayacağını garanti edebilirim."

"Uzlaşmanı istiyorum." "Hayır."

Eliyle sikimi pompalıyor. "Bana bir şey ver, Ashton." Onu

öğüyorum, dilimi onunkiyle karıştırıyorum. "Vereceğim. Sikimi."

Ağzı başka bir öpücükle benimkini alıyor. Bu seferki talepkâr, neredeyse morartıcı. Benden istediği şeye olan ihtiyacını ortaya koyuyor. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Ben sadece bununla mutlu olacak bir kadın değilim."

"Ne istiyorsun Lorelei? Söyle bana."

Neredeyse vardık.

"Sana söyledim, uzlaşmanı istiyorum-"

"Hayır," diye hırslıyorum, "bana *gerçekten* ne istediğini söyle. Benim sikimden, seksten daha fazlasını istediğini söyledin. Neye ihtiyacın var?"

Hadi bebeğim, şimdi beni hayal kırıklığına uğratma.

Durdu.

Göz

kırıyor.

Ve sonunda onu nereye götürdüğümü anladı.

Vücudunu benimkine yaslayıp, kollarını boynuma doluyor. "Sen akıllı bir adamsın, Ashton."

"Bu doğru."

Başını iki yana sallıyor. "Ve kibirli de."

"Suç l u y u m." Ellerimi kıkında gezdirip onu bedenime daha da bastırıyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Söylediğini duymak

istiyorum."

Elleri ensemdeki saçlarıma doğru ilerliyor ve başımı iterek yüzümün onunkine doğru eğilmesini sağlıyor. Beni öperken ağzımın içinde inliyor, "Aklının nasıl çalıştığını seviyorum. Benimle boy ölçüştüğün zamanlarda bile

Zeka. Ama ara sıra kazanmam için sana ihtiyacım olacak. Ve bazı günler kontrole ihtiyacım olacak, sana değil, duruma. Çok güçlü ve azimlisin ve hemen saldırıp kontrolü ele alıyorsun. Beni tüketemezsin, Ashton. Çünkü izin verirsem tüketeceksin. Seni o kadar çok istiyorum ki bunun içinde kaybolacağımdan endişeleniyorum. Arada sırada biraz boşluğa ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin?"

"Sana her şeyi verebilirim Lorelei, yeter ki sen bana istediğimi ver." Tekrar durur. "Ne istiyorsun?" diye sorar sessizce.

"Benimle olan bu ilişkiyi keşfetmeni istiyorum. Seni tükettiğimi hissettiğin her an kendini geri çekmemeni istiyorum. Böyle hissettiğinde benimle konuşmanı istiyorum."

Beni daha sıkı kavlıyor.

Hemen cevap vermeyince, tekrar kaçacak mı diye merak ediyorum.

Sonra vücudu gevşiyor ve dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce bir gülümseme dudaklarını okşuyor. "İşte böyle uzlaşırsın. Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Doğru kadın için neler yapabileceğimi bilsen şaşırırdın." Kalçalarını tutmak için ellerimi hareket ettiriyorum. "Şimdi seni şu yatakta, bacaklarını iki yana açarak sırtüstü yatmanı istiyorum." Konuşmak için ağzını açtığı anda, onu susturmak için parmağımı dudaklarına koyuyorum. "Pazarlık yok, Lorelei. Yarın için önerilerini dikkate alacağım ama bu gece ne dersem onu yapacaksın."

Bu gece yapacağım tüm ödünleri verdim. Lorelei'nin bilmesine gerek olmayan şey, hayatımda hiçbir kadına bu kadar çok şey vermediğimdir.

LORELEI

"SENİ NE ZAMAN A L A C A K ?" SIENNA TELEFONDA SORUYOR

Cuma gecesi.

Telefonumu yanaşımla omzum arasında dengeliyorum, böylece elimi serbest bırakıp yeniden paketlemeyi yeni bitirdiğim valizi kapatabiliyorum. "Öğle yemeğinde çıkmamız gerekiyordu ama Jessica arayıp bunu değiştirdi ve beşte burada olacağını söyledi."

"Geç kalması garip mi? Ashton bana geç kalacak bir adam gibi gelmiyor. Özellikle de bunun için."

Onun düşünceleri benimkilerle aynı. Saat altıyı geçiyor ve ben ondan haber alamıyorum. Bütün gün karnımda yüzen sınırlar her geçen dakika daha da yoğunlaşıyor. Bavulumun fermuarını kapatmayı bitiriyorum ve telefonumu tekrar elime alıyorum. "Evet, çok garip. Onu aramaya çalıştım ama telefonu meşguldü. Jessica'nın telefonu da meşguldü."

"İş yerinde bir sorun çıkmış olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum." Salona geçip kanepeye uzandım. "Hafta sonu için ne planladığını söyle bana."

"Jack'le takılacağım. Dün gece beni Facebook'ta arkadaş yaptıktan ve telefon numaramı almak için yalvardıktan sonra bugün beni aradı. Yarın Nelson Bay'e arabayla gideceğiz."

"Bu bir randevu gibi mi?"

"Tanrım, hayır. Jack seksi olabilir ama çıkmak isteyeceğim bir adam değil. Yine de birlikte takılmak için çok eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Neden onunla çıkmak istemeyesin ki?"

"Ciddi misin, bebeğim? Yapar mıydın? Adamın büyük bir bagajı var. Dün gece internetten araştırdım ve anladığım kadarıyla her şeye bulaşmış.

Uyuşturucu, alkol, kadınlar. Bunlara yaklaşmamın imkanı yok. Ayrıca, dünyadaki her kadının istediği bir film yıldızıyla çıkmak istemiyorum. Bu arada, onun ne kadar ünlü olduğunu biliyor musun? Hiç bilmiyordum." "Birkaç Oscar kazandığını biliyorum." Sienna ve ben magazin haberlerini takip etmiyoruz.

Dünyanın en ünlü ünlüsüyle karşılaşabilirdik.

ve ikimizin de haberi olmazdı.

"Şu anda Hollywood'da en çok aranan aktörlerden biri. Son filmi için ona on beş milyon gibi bir para ödediler."

Cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapım çalındı. Neredeyse yerimden fırlayacaktım. Tanrım, Ashton beni avucunun içine almış. "Gitmem gerek Sienna. Ashton geldi."

"Git. Üstünü başını kirlet ve sana bahsettiğim o şeyi ona yapmayı unutma." Bu sabah iş yerinde ona açık saçık konuşmaktan rahatsız olduğumu söylemiştim. Bu bizi seks hakkında konuşmaya yöneltti ve Sienna bana Ashton'ın aklını nasıl başından alacağıma dair bir yığın fikir verdi.

"Tanrım, eğer bunu başarabilirsem Oscar alması gereken kişi *ben olacağım*." Konu seks olduğunda kendimi iffetli biri olarak görmüyorum ama onun önerdiği şeyi yapma düşüncesi midemde sinirsel bir enerjinin kabarmasına neden oluyor. Ashton'la bunu başarabilecek özgüvene sahip olduğumdan emin değilim.

"Lorelei, bu adam senin için çok ateşli. Ona yapacağın her şeye bayılacak. Bunu başarabilirsin."

Ön kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürürken gülümsüyorum. "Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" İhtiyacım olduğunda doğru şeyi söylemekte asla başarısız olmuyor.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Gülerek, "Seni seviyorum. Ama şimdi telefonu kapatmam gerek."

"Müsait olduğun ilk anda beni ara ve tüm dedikoduları anlat." Telefonu kapatıyor ve ben de Ashton'a kapıyı açıyorum.

Diğer tarafta durmuş, zor bir gün geçirdiğini belli eden gözlerle bana bakıyor. "Üzgünüm geciktim," diyor ve bu sözlerden ne kadar zor bir gün geçirdiğini anlıyorum. Ashton'ın keyfi yerinde değil ve bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyorum.

"Ne oldu?"

Bana hemen cevap vermiyor, bunun yerine bakışlarımı tutarken ensesini ovuşturuyor. Sonra da "Perth'teki şantiyelerimden birinde yangın çıktı" diyor. Bir süre duraklıyor ve devam ettiğinde sesi duygu yüklü. "Yangında üç adamım öldü."

Verdiği haberin yarattığı rahatsız edici duyguyu yutkunararak bastırıyorum ve ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Yine de hiçbir şey gelmiyor ve kendimi işe yaramaz hissediyorum. Sonunda şöyle diyorum: "Çok üzgünüm, Ashton."

"Bu hafta sonu için planlarımızı iptal etmek zorundayım. Onun yerine Perth'e uçacağım ve tam olarak ne olduğunu öğreneceğim."

Bunun yapabileceği en iyi şey olduğunu kabul etsem de, hayal kırıklığı beni sele boğuyor. Bu kadar derinden hissettiğime şaşırdım. Onunla uzaklara gitmeye bu kadar bağlı olduğumu fark etmemiştim ama belli ki öyleymişim. Başımı sallayarak, "Ne zaman uçuyorsun?" diye soruyorum.

Saatini kontrol etti. "Yaklaşık dört saat sonra. En erken o saatte bir uçak kiralayabildik."

Elini uzatıp onu nazikçe içeri çekiyorum. "Bu, sana kahve yapmam ve konuşmak istediğin her şeyi dinlemem için yeterli zamanın olduğu anlamına geliyor."

Bir an tereddüt etti. Ashton'ın tereddüt ettiğini görmek alışılmadık bir şey, ama yine de onu hiç böyle görmemişim. Ashton her zaman kendinden emindir; bu onun bambaşka bir yönü. Sonunda başını salladı ve onu mutfağıma götürmeme izin verdi.

O yanımda sessiz kalırken ben kahve yapmakla meşgul oluyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum, çünkü ne zaman ona doğru baksam beni izliyor. Konuşmadığında, yaptığım işi bırakıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bu seni gerçekten sarstı, değil mi?"

"Evet." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve uzun bir nefes veriyor. "Benim inşaatlarımda böyle şeyler olmaz. En iyi inşaat ekiplerini işe alıyorum ve en iyi güvenlik prosedürlerini uyguluyoruz. Böyle bir şey olmamalıydı." Sözleri biraz dağınık, sanki olayın nasıl gerçekleşmiş olabileceğini kafasında toparlamaya çalışıyor gibi.

"Size henüz bir cevap veremediler mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bu yüzden şimdi Perth'e gitmek istiyorum - böylece cevapları bir an önce bulmalarını sağlayabilirim." "Ve adamların aileleriyle konuşmak için." diye eklediğinde sesi yumuşuyor.

O aileleri görmek istemesi beni duygulandırıyor. "Bunu yapmak istemen hoşuma gitti."

Alnı kaşlarını çatarak kırışıyor. "Şaşırmış gibisin."

Başımı sallıyorum, tamamen dürüst davranıyorum. "Tüm inceliklerini yeni yeni öğrenmeye başlıyorum Ashton. Şu ana kadar iş yapma tarzın hakkında bildiklerim, hedeflerine ulaşmak için son derece azimli olduğun, bir anlaşmaya varmak için kendini zorlamakla ilgili bir sorunun yok gibi görüldüğü ve bu konuda çok kibirli olduğun. Bu gece senin yeni bir yönünü görüyorum. Hoşuma giden bir yan."

Söylediklerimi dinlerken yüzü ifadesiz, öyle ki nasıl karşıladığından emin değilim. Ama ona karşı hiçbir zaman kendimi tutmadım ve şimdi de tutmayacağım. Eğer bir ilişki şansımız varsa, tam bir dürüstlüğe ihtiyacımız olacak.

Konuşmamı bitirdiğimde yavaşça önümde hareket ediyor. Bu, beni mutfağında boşalttığı gecenin anılarını canlandırıyor ve içimde bir arzu dalgası serbest kalıyor. "Bana karşı bu kadar dürüst olmaktan asla vazgeçmeyeceğine söz ver" diyor, sesi cehennem gibi boğuk.

Gözleri göğsüme inerken nefesim sığlaşıyor. Beni izleme şeklinin değişmesini asla istemiyorum. Ashton benimle bütün bir haftayı hiç konuşmadan geçirebilirdi ve bana şu anda baktığı gibi baktığı sürece tek kelime etmesi için ona asla yalvarmazdım.

Bir elimi göğsüne koyup gömleğinin üzerinden omzuna doğru kaydırıyorum. Takım elbiselerinden birini daha giyiyor. Onlardan çok fazla var gibi görünüyor. Bugünkü koyu mavi takımını beyaz bir gömlekle tamamlamış. Kravatı yok, ki bu hoşuma gidiyor, çünkü üst düğmesi açık ve bana bir anlık ten görüntüsü sunuyor.

"Senin için sahip olduğum tek şey dürüstlük, bu yüzden bu kadar çok sevmen iyi bir şey," diyorum elim omzunun üzerinden geçerken.

Elini kışımın üzerine koyuyor. Ağzı kulağıma yakın olacak şekilde eğilerek, "Benim için elbise giymişsin" diyor.

Her santimim şehvetle kıvılcımlanıyor. Sesi bunu garanti ediyor. Ashton memnun olduğunda, bu sadece bedeninden değil sesinden de titreşiyor. Ona daha da yaklaşıyorum. "Yapmamı sen söyledin."

Eli yavaşça popomdan bacağıma doğru kayıyor, böylece bacağıma tutup etrafına sarabiliyor. Üzerimdeki kırmızı elbise tam oturmuyor, bu da istediği her şeye kolayca ulaşmasını sağlıyor. Elini tekrar kalçamdan geçirip kışımaya götürüyor. Gözlerinde onay parıldıyor. Beni mutfak tezgahının üzerine kaldırırken, "Sana daha sık bir şeyler yapmanı söylemeliyim," diye homurdanıyor. Bacaklarımı açıyor ve elbisemi kaldırıyor.

çıplak amıma baktı. Bu gece külot giymemenin iyi bir fikir olacağını biliyordum; sadece *ne kadar* iyi olacağını fark etmemiştim.

Boynunun arkasını kavradım. "Olduğundan daha fazla patronluk taslamana gerek yok."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Lorelei, ne kadar patronluk taslayacağımı tahmin bile edemezsin. Sana karşı bu işi çok ağırdan alıyorum."

Karnım milyonlarca farklı yöne doğru takla atıyor. Ne kadar otoriterleşeceğini bilmek istediğimden emin değilim. Ama emin *olduğum* bir şey varsa, o da bana daha fazla patronluk taslamaya çalışması fikrinden hoşlandığım. Ve bunlar sanırım hayatımda sahip olduğum en kafa karıştırıcı düşünceler.

Bunları söylememe fırsat vermeden elbisemi başımın üzerinden kaldırıp yere bırakıyor. "Bu gece buraya seni becermeye gelmedim," diye mırıldanıyor, dikkatini bedenime verirken sesi uzaklaşıyor.

"Hayır mı?"

Kıpırdamadan tekrar gözlerimi buluyor. "Hayır. İptal etmek için telefon edecektim ama beni beklettikten sonra bunu sana yapamazdım. Sadece sana bilgi vermek için çabucak uğramak niyetindeydim. Dürüst olmak gerekirse, işte olanlar bütün sabah seni düşünürkenki ereksiyon halimi yok etti." Ağzıma bir öpücük konduruyor ve ardından ekliyor: "Sana asla karşı koyamayacağımı bilmeliydim. Sana sadece bir kez baktığımda, bunun mümkün olduğunu düşünmediğim zamanlarda bile cehennem gibi sertleştiğimi."

Ellerimi boynuna doluyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Bu öpücük bir öncekinden çok daha derin ve o kadar uzun sürüyor ki, hiç durup durmayacağımızı merak etmeye başlıyorum.

İçinde boğuluyorum.

Onun içinde.

Her

bakışında.

Her

kelimesinde.

Her

dokunuşunda

Söylediği ve yaptığı her şey beni Ashton Scott büyüsünün daha da altına çekiyor.

Öpüşmemiz bitiyor ama kısa süre sonra yerini bir başkasına bırakıyor. Arzumuz umutsuz bir ihtiyaca dönüşüyor ve çılgınca sikini kurtarıp prezervatif bulurken, ikimiz de diğerinin dudaklarını bırakmaya hazır görünmüyoruz.

Benim için hazır olduğunda, kollarım ve bacaklarım vücudunu çevreliyor ve sıkıca tutunuyor. Ashton içime girerken "Siktir" diye homurdanıyor ve ben de başımı geriye atıyorum.

siki de f a l a r c a içime girerken. Ben ona yapışıp onu becerirken vücudumdaki her kas sert bir şekilde çalışıyor.

Hiç bu kadar sert seks

yapmamıştım. Bu kadar ilkel.

Sanki rol yaparken kendini kaybetmiş gibi.

Ağzı boynumun her yerinde ve dişleri de öyle. Beni sıyrıyor.

Isırıyor.

Beni işaretliyor.

Orgazma yaklaştıkça hızı artıyor.

Ve sonra vücudu kasılırken parmakları tenime saplanıyor ve adımı haykırıyor. Bu beni uçurumun kenarına gönderiyor, zevk dalgaları içinde yuvarlanıyorum.

Artık kaybolan bendim.

Mutluluk içinde

kaybolan.

Bir daha onun kollarından ayrılmak istediğimden emin değilim.

Ashton sonunda içimde istediği her şeyi becermiş olabilir. "Lorelei," diyor başımın arkasını avuçlarken.

Bakışlarını buluyorum. Düşüncelerim karmakarışık ama bir şeyler buluyorum: "Tanrım, bana böyle sevişebildiğini hiç söylememiştin."

Dudakları seğiriyor. "Sert sevdiğini bilseydim, bunu sana en baştan söylerdim."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, nefesimi tutmaya çalışarak.

Çekiliyor ve tezgahın altına inmemi yardım ediyor. "Sertlik senin kirli kızını ortaya çıkarıyor gibi görünüyor."

Ona bakarken dudağımı ısırıyorum. Ashton hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam ve bazen ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Keşke gitmeseydi. Keşke bütün hafta sonu benimle kalsa ve beni böyle tekrar tekrar becerebilse. "Keşke şu anda aklımdan geçen düşünceleri bilseydin."

"Bana bu düşüncelerini anlatmayacaksın, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Bu sana bütün hafta sonu düşünecek bir şey verecek. Eve döndüğünde çok-"

Beni kendi etrafında döndürürken sözümü kesiyor, böylece vücudu benimkine sertçe bastırılmış oluyor. Kolunu belime doladı, parmakları etime battı ve ağzını kulağıma dayayarak homurdandı, "Eve döndüğümde, o kadar lanet olacağım ki

Seni kucadıma alıp bu düşüncelerini tokatlayarak yok edeceğim."

Bacaklarım güçsüzleşti.

Beni gerçekten büyüğü altına almış durumda.

"Eve acele etmelisin," diye fısıldıyorum.

Parmakları tenime daha sert batıyor. "Döneceğim. Ve döndüğümde, günlüğünde benim için bir gün ayırmaya hazır olmalısın. Arayı kapatmamız gereken çok şey olacak."

Ashton'ın fark etmediğı bir şey varsa o da benim onun için istediğı kadar gün ayırabileceğim. İşte bu kadar onun büyüğü altındayım.

ASHTON

SABAH KOŞUMDAN SONRA OTEL ODAMA GIRERKEN AYAKKABILARIMI TEKMELİYORUM. ve bir sandalyeye çöküyorum. İçecek şişemden çekebildiğim kadar su çekerek, asansör yerine merdivenleri kullandıktan sonra nefesimi toplamak için birkaç dakika ayırıyorum. Koşu bana iyi geldi. Az uyku ve inşaat ekibimin başındakilerle yaptığım berbat bir toplantıdan sonra kafamı boşalttım. Bana fazla bilgi veremediler, ben de ne olduğunu öğrenmek için onları daha fazla zorladım.

Bileğimi oynatarak saatimi kontrol ettim ve Sidney saatine çevirdim. Orada saat neredeyse iki buçuktu. Telefonu elime alıp Lorelei'yi aradım.

Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki neredeyse cevap vermeyeceğine ikna oluyorum. Sonunda cevap verdiğinde nefesi kesilmişti. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, tam o sırada yüksek bir takırtı sesi kesiliyor.

Kıkırdayarak, "İyi misin?" diye soruyorum.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra huysuz bir sesle, "Lanet olsun, az önce telefonumu düşürdüm ve camı kırıldı" diye homurdandı.

"Jessica'ya senin için yeni bir telefon ayarlamasını söyleyebilirim."

Bir an için yine sustu. "Teşekkür ederim," diyor usulca.

"Bana teşekkür etmene gerek yok Lorelei." Sesi çok stresli geliyor. Bu stresi ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım.

"Hayır," diyor ve sonra kısa bir süre duraklıyor. "Bana yeni bir telefon almayı teklif ettiğin için sana teşekkür etmiyorum, bu arada bunu kendim de ayarlayabilirim, ama teklifin için gerçekten minnettarım. Beni azarlamadığın için teşekkür ediyorum."

İlk etapta düşürdüğüm ya da kırılmasını önlemek için bir kılıf içinde bulundurmadığım için. Bunu daha da takdir ediyorum."

Dik oturuyorum. "Açıkça tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz." Birinin onu azarlayacağı düşüncesi beni çok rahatsız ediyor.

"Evet."

"Kim?" Talep ediyorum.

Nefes veriyor. "Fark etmez, Ashton. Bir şey söylediğimi bile unutabilir miyiz?"

"Benim için önemli. Bunu sana kim yaptı?"

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Eski sevgililerimden biriydi Dean. Beni yanlış anlama, o iyi bir adamdı ama bazen kendimi işe yaramaz hissetmeme neden oluyordu. Sanki kendi başının çaresine bakamayan ve bir erkeğin gelip beni kurtarmasına ihtiyaç duyan bir kadınmışım gibi."

Göğsüm öfkeyle geriliyor, ama bunun nedeni muhtemelen bu konuşmanın unutmayı tercih ettiğim çocukluk anılarımı gündeme getirmesi. Babam da anneme böyle davranırdı. Onun azarlamaları ve aşağılamaları altında küçülmesini izlemekten nefret ederdim. Bir kadına asla bu şekilde davranmayacağıma yemin ettim ve hiç davranmadım.

Telefonumu daha sıkı tutarken, "Umarım o adamla hiç karşılaşmam," diyorum. "Eğer seni işe yaramaz hissettirecek bir şey söylersem bana söyleyeceğine söz ver. Seni asla olduğun muhteşem kadından daha az hissettirmek istemiyorum."

Yine sessizlik. Ve sonra şöyle diyor: "Bazen tam olarak doğru şeyi söylüyorsun Ashton Scott. Şu anda yanımda olsaydın, elim pantolonunun içinde, sikine sarılmış ve istediğin her şeyi yapmaya hazır olurdum."

"Siktir be kadın," diye mırıldandım ayağa kalkarken. "Bu sabah müstehcen konuşma pratiği mi yaptın?"

"Ne diyebilirim ki? Bana ilham veriyorsun."

"FaceTime'da bana neler kaçırdığımı göstermen için sana ilham vermeme ne dersin?" Elim çoktan sikimin etrafına dolanmıştı.

"Oh, Tanrım,

hayır!" "Neden

olmaz?"

"Çünkü bir kıza bu tür şeyler hakkında bilgi vermeniz gerekir. Saçım yapılmamış, yüzüm dağınık, iyi kıyafetlerim yok-"

"Kıyafetler çıkabilir, yani bu bir sorun değil."

"Üzerimde hangi iç çamaşırı var onu bile bilmiyorum." Kaşlarını çatmış. "Fark eder mi?"

"Evet, önemli! Bugün Cumartesi ve ben evde tembel bir gün geçiriyorum, senin gelme ihtimalin yok, o yüzden muhtemelen günlük iç çamaşırlarımı giymişimdir. Bu kıyafetle senin için soyunmamın imkânı yok."

Sikimi okşuyorum, sertleşirken gözlerimi kapatıyorum. Boşalmak için ona FaceTime atmama gerek yok; bu konuşma beni çok yakında oraya götürecektir. Lorelei'yi iç çamaşırı yüzünden telaş içinde dinlemek sözlü porno gibi.

"Az önce inledin mi?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum, inleyip inlemediğimden emin değilim çünkü o konuşurken kendimi boşaltmayı düşünmeye kaptırmıştım. "Muhtemelen. Senin iç çamaşırı konuşmana 31 çekiyorum, o yüzden devam et."

"Siktir," diye mırıldandı. "Benim de buna katılmam lazım."

Bu sefer yüksek sesle inliyorum. Lorelei'nin kendine dokunduğu düşüncesi neredeyse boşalmama neden oluyor, ama yavaşlatıyorum, o da aynısını yaparken kendimi boşaltmaya devam etmek istiyorum. "Klitorisine dokun Lorelei ve dokunduğunda bana söyle."

Keskin nefes alışını duyuyorum ve bir an sonra, "Dokunuyorum" diyor.

"Aferin kızıma. Şimdi parmağını al ve em. Ve sonra tekrar klitorisine üzerine sür. Ben sana durmanı söyleyene kadar tekrar tekrar."

Sikimi okşamaya devam ediyorum, ama bunu yavaşça yapıyorum, bunu dışarı çekmek istiyorum.

"Oh, Tanrım...." Lorelei'nin sesi telefonda süzülerek ona olan arzuyu harekete geçiriyor.

"Benim için ısladın mı? Parmağını amımdan geçir ve bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

"O kadar ıslağım ki içime üç parmağını rahatlıkla sokabilirsin Ashton" derken neredeyse nefes nefese.

Yüce Tanrım.

Uzun bir nefes çekiyorum ve koltuğuma geri otururken sikimi sertçe sıkıyorum.

"Yap hadi. Üç parmağınla kendini becer."

Artık onun nefesleri de düzensiz. Onları telefonda duyabiliyorum. Benimki kadar düzensiz. Bir daha konuşmuyor; duyabildiğim tek ses daha hızlı aldığı nefesler ve kendini orgazma yaklaştırırken çıkardığı iniltiler.

"Kendini mi beceriyorsun?"

"Evet... Oh... Siktir... Boşalacağım," diyor nefes nefese. "Oh, Tanrım...."

Orgazmının sesi kulaklarımı dolduruyor ve onunla birlikte gelmek için aletimi daha hızlı pompalıyorum. Bir an sonra üzerime boşalıyor ve ben yine yüksek sesle inliyorum.

Daha önce telefon seksi yapmışım ama hayatımda hiç bu kadar çabuk boşalmamışım. Bu hızla Lorelei ile olan deneyimim haline geliyor - onunla seks şimdiye kadar kimseyle yaptığımdan daha iyi.

"Sanırım bu gece FaceTime yapmalıyız," diyerek tekrar dikkatimi çekiyor. "O zaman hazır olurum."

Onun coşkusuna bayılıyorum. "Buradaki bazı arkadaşlarımla yemeğe gideceğim ama saat dokuzda dönmüş olacağım. O zamana kadar hazır ol. Lorelei?"

"Evet?" Yeni boşaldığında sesi çok seksi oluyor. "Uzun bir geceye hazır olun."

LORELEI

BU GECE ÜÇÜNCÜ KEZ BOŞALIRKEN SIRTIM YATAKTAN KALKIYOR.
Bir elimle telefonumu, diğer elimle de çarşafı tutarak, "Biraz ara vermem gerek Ashton. Vajinam o kadar hassas ki, yakın zamanda tekrar dokunursam patlayabilir diye düşünüyorum."

Bir buçuk saattir FaceTiming yapıyoruz, kahkahalar ve hayatlarımız hakkında konuşmalar arasında orgazmları karıştırıyoruz. İnanılmazdı ama daha fazla devam edebileceğimden emin değilim. Beni yıpratıyor.

Telefonumda gülümsemesi belirliyor ve "Artık orgazm yok ama henüz kapatmaya hazır değilim" diyor.

Bir kolumu yastığın üzerinde başımın altına koyuyorum ve diğer kolumla telefonumu önümde tutuyorum. "Tamam, bana yangınla ilgili soruşturmanın nasıl gittiğini anlat. Bu gece henüz bu konuyu konuşmadık."

Gülümsemesi kayboluyor. "Bugün bazı rahatsız edici haberler öğrendim. Görünüşe göre ölen üç adam yangın başladığında banyoda ateş ediyorlarmış ve bu yüzden ölmüşler. Diğer herkes standart güvenlik prosedürlerine uymuş, ancak bu adamlar olmaları gereken yerde değilmiş, bu yüzden ustabaşı ilk başta hala içeride olduklarını fark etmemiş. Kelleleri sayana kadar kayıp olduklarını fark etmemiş ama itfaiyeciler içeri girdiğinde ölmüşler."

"Bu korkunç bir şey."

"Ailelerine söylemek çok kötü olacak."

Doğrudum ve telefonumu iki elimle tuttum. "Onlara sen mi söyleyeceksin? Bu ustabaşının ya da polisin işi değil mi?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ben yapacağım. Bu adamlar benim binamda çalıştılar. Ailelerine karşı bir sorumluluk hissediyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Ashton."

Bir an sessiz kaldı, ruh hali hâlâ kasvetliydi. Sonra "Ben sadece her patronun yapacağını yapıyorum" dedi.

Başımı sallıyorum. "Hayır, yapacaklarından emin değilim. Bence çoğu sorumluluğu başkasına atar."

Telefonundan bir mesaj geliyor ve gecenin bu saatinde kim olabilir diye merak ediyorum. Perth'de geç ama Sydney'de çok geç. Burada tam olarak sabahın bir buçuğu.

Mesajını kontrol ediyor ve sonra "Yarın ne yapıyorsun?" diyor. "Hiçbir planım yok. Neden?"

"Alessandra'ya futbol maçında eşlik edecek biri lazım. Sen hazır mısın? Bu mu?"

"Tabii. Bana bilgiyi mesaj at, ben de onunla takılayım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

kız kardeşin." Bir esnemeyi bastırmaya çalışıyorum ama o bunu görüyor.

"Uyumalısın, güzelim."

Bana böyle seslendiğinde karnım zangır zangır titriyor. Hoşuma gittiğini inkâr edemem. "Evet, uyumalıyım. İstemiyorum ama uyuyacağım."

"Yarın gece evde olacağım. Seni yemeğe çıkaracağım."

Uykulu bir şekilde gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor. Gitmeden önce beni ara ki ne zaman hazır olmam gerektiğini bileyim."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve uykuya dalmam uzun sürmüyor. Bu geceki rüyalarımın Ashton'ın bana yaptığı edepsiz şeylerden oluşacağından oldukça eminim, çünkü yarın ondan beklediğim şey bu.

Alessandra kadehini kaldırıyor ve benimkiyle tokuşturuyor. "Zor zamanları atlatmanızı sağlayan kız arkadaşlara içelim." Bununla birlikte şarabının yarısını içiyor.

Pazar gecesi saat neredeyse altı ve iki saattir benim evimde şarap içiyor ve bana içini döküyor. Saat üç buçuktan sonra futbola gittiğimde onu Malcolm'la tartışırken buldum. Onu eve götürmemi önerdi, ben de kabul ettim ama yolda eve gitmek istemediğini söyledi. Bunun yerine iki şişe şarap aldı ve onu buraya getirmemi istedi.

Şarabımı yudumluyorum. Hâlâ ikinci kadehteydim çünkü gerçekten içmek istemiyordum ama içmem için ısrar etmişti. "Malcolm seni almaya ne zaman gelecek?" Kalması umurumda değil ama Malcolm gelmeden önce kendini bir kenara atacağından endişeleniyorum.

"Altı buçuk gibi burada olur," diyor gözlerini bana dikerek. "Bana henüz eski erkek arkadaşlarından bahsetmedin. Anlatmalısın."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Biraz daha şarap içerken gözleri muziplikle parlıyor. "Her şeyi! Ama özellikle hep kardeşim gibi erkekleri mi tercih ettiğini bilmek istiyorum." Gülüyorum. "Tanrım, hayır. Ashton gibi bir adamla hiç çıkmadım."

"Tamam, ama çıktın, söyle bana, büyük aşkın kimdi? Kaçan, kaçacağını hiç düşünmediğin kişi."

Bu tartışmak istediğim bir konu değil, bu yüzden omuz silkip "Henüz yok. Büyük aşkımla tanışmadım." Aslında bu bir yalan değil. Onunla henüz tanıştığımın emin değilim.

Alnı kırışıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bana bok gibi davranarak paçayı kurtarabileceklerini sanan pisliklerle ve erkeklerle tanıştım. Ve elbette, daha fazlası olabileceğini düşündüğüm bazı erkekler oldu, ama bu ilişkilerin hiçbiri harika bir şeye dönüşmedi. O yüzden hâlâ arıyorum."

Bardağını ağzına götürüyor. "Bazı günler hayatın erkekler olmadan çok daha kolay olacağını düşünmüyor musun?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Evet, ama sonra aletlerini çıkarıp bize hayatın onlarla ne kadar güzel olduğunu gösteriyorlar ve biz de başka türlüünü istemiyoruz."

Bir kahkaha krizine giriyor ve çok geçmeden ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki ağlamaya başlıyoruz. Neden olduğundan emin değilim ama sanırım çoğunlukla şarap yüzünden. Tam o sırada ön kapım çalındı.

Cevap verdiğimde Malcolm'u diğer tarafta buluyorum. Bana gülümsüyor ve o anda öğleden sonra futbol maçında karşılaştığımızda ondan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyorum. Alessandra ile zamanlarının çoğunu tartışarak geçirmelerine rağmen, ona karşı soğukkanlılığını kaybetmemesi beni etkilemişti. Adil bir şekilde mücadele etti ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözemeyeceklerini anladığında Alessandra'ya eve gitmesini önerdi. Ve bunu kötü, küçümseyici bir tonla yapmamıştı; sakın kalmış ve ona saygılı davranmıştı.

"Lorelei," diye selamladı beni.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Selam, Malcolm. İçeri gelsene."

"Çocuklar arabada, o yüzden içeri girmeyeceğim ama teşekkür ederim."

"Elbette," diyorum ve Alessandra'ya seslenmek için dönüyorum. Tam arkamda olduğu için ağzımı kapatıyorum ve çıkabilmesi için kenara çekiliyorum. O çıkarken Malcolm'un onu nasıl büyük bir bağlılıkla izlediğini gözden kaçırmıyorum. Adamın karısını ne kadar sevdiğini herkes görebilir. Alessandra'nın bundan neden şüphe ettiğini bile anlayamıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Bana bakmadan önce başını sallıyor. "Bu öğleden sonra bana katlandığın için teşekkür ederim. Bunu yakında tekrar yapmalıyız. Önümüzdeki hafta yeni bir spa açılıyor ve bana iki davetiye gönderdiler. Eğer müsaitsen, gelmeni çok isterim."

"Çok isterim." Ve gerçekten ciddiym. Alessandra'yla vakit geçirmeye bayılıyorum ve üstelik spa'da rahatlamak en sevdiğim şeylerden biri.

"Güzel. Yarın ayarlamak için seni ararım."

Hepimiz vedalaşıyoruz ve Malcolm'un onu asansöre yönlendirmek için elini koruyucu bir şekilde kızın sırtına koymasını izliyorum. Umarım aralarındaki sorunları çözebilirler çünkü birbirlerini çok sevdiklerini söyleyebilirim. Alessandra'nın o öğleden sonra bana anlattıklarından, aralarını düzeltemezlerse yıkılacağını biliyorum.

Dairemin kapısını arkamdan kapatıp kısa bir süreliğine kapıya yaslanıyorum. Kısmen kendimi dengelemek için, çünkü içtiğim şarap aç karnına içtikten sonra beni biraz çakırkeyif yaptı. Kısmen de aşk ve yol açabileceği tüm sorunları düşünmek kalbimi acıttığı için.

Kapıyı iterek bu düşünceleri geride bırakıyorum ve bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum. Ashton beni yemeğe götürmek için her an gelebilir, bu yüzden acele edip giyecek bir şeyler bulmam gerekiyor. Onun için hazırlanırken acele etmemeyi planlamıştım ama şimdi on dakika ayırabilirsem şanslıyım.

Ön kapının çalınması bana lanet ettirdi. İşte on dakikam gitti. Kapıyı çekip açıyorum ve "Henüz seksi görünmediğimin farkındayım, ama bana verirsen-" Karşımda duran adamın Ashton olmadığını fark ettiğimde konuşmayı kesiyorum.

"Lorelei," diyor ve kalbim beş aydır duymadığım o sesle hızla çarpmaya başlıyor.

Eskiden beni aşkla saran ses.

Birlikte yaşlanacağımı sandığım ses.

Biraz sallanıyorum ve kapıyı kavramak için uzanıyorum. Düşüncelerim karmakarışık. Bunu hayal ediyor olmam mümkün mü? Onu aylardır görmedim ama Alessandra'yla konuşurken onu düşünüyordum. Belki de onu hayal ederek var ettim.

Ben bir şey söylemeyince öne çıktı. "Lorelei, iyi misin?"

Onun güzel yeşil gözlerine baktım. "Burada ne işin var Boston?"

O burada olamaz.

Bunu şimdi yapamam.

O bana cevap veremeden, emredici bir ses üzerimizde konuşuyor. "Ben de bunu bilmek istiyorum." Ashton Boston'ın yanında duruyor, vücudunun her santimi sorusuna cevap bekliyor. Boston hakkında henüz konuşmadık ama Ashton'ı ve hayatındaki insanlar hakkında her şeyi bilmeye olan bağlılığını bildiğimden, Boston'ın benim için tam olarak kim olduğunu bildiğine inanmakta tereddüt etmem.

Birden başımın dönmesine şarabın mı yoksa önümde duran ve hem kalbimin çarpmasına neden olan hem de onlara karşı hissettiklerim yüzünden kafamı karıştıran iki adamın mı neden olduğundan emin olamıyorum.

ASHTON

BOSTON HAYNES'E BAKIYORUM VE NEDENİNİ ANLAMAYA ÇALIŞIYORUM.

Lorelei'nin kapısına gelmesi nasıl bir hafta sürdü? Lorelei ile olan ilişkisinin detayları da dahil olmak üzere bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum ama nasıl bir adamın hâlâ sevdiği kadını yaşadığı şehre döndüğünde ziyaret etmek için yedi gün beklediğini merak ediyorum.

Çünkü onu hâlâ seviyor; bu çok açık. Hem ona bakışından hem de bana dik dik bakışından belli.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor.

Ona kim olduğumu anlatmak için bir adım daha yaklaşıyorum ama Lorelei hızla aramıza girerek beni durduruyor. Elini onun göğsüne değil de benim göğsüme koyduğu için büyük gurur duyuyorum. Ayrıca yüzünü ona dönmeden önce ilk aradığı şeyin benim gözlerim olmasından da .

"Amerika'da olduğunu sanıyordum," diyor. Sözleri bir ifadeden çok bir soruya benziyor ve sesi şaşkınlıkla titriyor.

Boston onun göğsümdeki eline bakıyor. Bakışlarımla karşılaştığında kaşlarını çatıyor, ama bir an sonra ona baktığında kaşları çatılıyor. "Amber bir araba kazası geçirdi, ben de bir süreliğine ona yardım etmek için eve geldim."

Amber onun kız kardeşi ve bahsettiği araba kazası yüzünden ne işini ne de hayatını sürdürebiliyor. Bunu ben de biliyorum çünkü Jessica işinde tam bir rock yıldızı. Amber gitar satan bir mağaza zincirinin sahibi. Ayrıca gitar dersleri veren bir okul ve bir kayıt stüdyosu işletiyor. Sydney'de işinin en iyisi ve kardeşini aramak akıllıca bir hareket.

Çünkü müzik dünyası aynı zamanda onun da dünyası. Boston, onun yokluğundan kaynaklanan her türlü sorunun üstesinden gelebilecektir.

"O iyi mi?" Lorelei soruyor. Sesi endişeyle yükseliyor ve gömleğimi kavırıyor. Jessica'dan Amber'a yakın olduğunu biliyorum. Kolumu beline dolayarak onu rahatlatmak için kendime doğru çekiyorum.

Lorelei kolayca kucağıma geldiğinde Boston'ın çenesi sıkılıyor ve zafer duygumu göstermemek için kendimi zor tutuyorum. Ben bir pisliğim - Lorelei'nin artık onun olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlaması için onun önünde benim olduğunu iddia etmek istiyorum. Ama içimdeki pisliğin dizginlerini sıkı tutuyorum ve sadece ona sarılıyorum. O adamdan bilmesi gerekenleri öğrenirken ben sessiz kalıyorum.

"Kırık bir bacak ve kol ile bazı kesik ve çürükler dışında durumu iyi. Ama işinde ve evinde yardıma ihtiyacı var, bu yüzden gelip ona yardım etmemi istedi." Kısa bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Zaten geri gelmeyi planlıyordum. Seni görmek için." Son iki kelimeyi söyleme şeklini kaçırmıyorum ve içimden gelen onaylamama hırıltısıyla savaşıırken bedenim geriliyor.

Lorelei'nin vücudu da geriliyor ve yumuşak bir sesle "Boston...." diyor. Sesi uzaklaşıyor ve cümlesini tamamlamıyor ama bir aptal bile onu görmenin istediği şey olduğuna ikna olmadığını anlayabilir.

Boston uzun bir nefes alıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirirken keskin bir nefes veriyor. Bu işin kesinlikle planladığı gibi gitmediği izlenimine kapılıyorum. "Konuşabilir miyiz Lorelei? Sadece ikimiz."

Lanet olası cesedimi çiğnemedim.

Öne doğru bir adım atıyorum, Lorelei'yi elimde tutuyorum ama öyle bir hareket ediyorum ki Boston'dan benden daha fazla uzaklaşıyor. "Lorelei ile konuşmanızın zamanı çoktan geçti. Ayrıca bu gece çok meşgul; onu yemeğe çıkarmak üzereyim."

Omuzları dikleşirken aynı anda kaşları da yüzüne geri dönüyor. "Senin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Ashton Scott. Ve benim hakkımda bilmeniz gereken tek önemli şey Lorelei'nin artık benim olduğu. Yani-"

Lorelei kıpırdanarak kucağımdan indiğinde sözümü kesiyor. "Ashton'ın söylemeye çalıştığı şey, artık çıktığımız," diyor, bir süre bana ters ters bakarken biraz da kızgınlıkla. "Ve önceki soruna cevap olarak, konuşacak pek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum Boston. Amber'ı kontrol edeceğim ama sen şimdi gitmelisin."

Boston'ın bakışları Lorelei ve benim aramda gidip geliyor. Bir sonraki hamlesinden emin değil gibi görünüyor, bu da bana onun Lorelei için doğru erkek olmadığını kanıtlıyor. Öyle olsaydı, bu durumda ne yapması gerektiğini çok iyi bilirdi. Ve bu kesinlikle ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bulmaya çalışarak oyalanmak olmazdı.

Sonunda, "Burada pes etmiyorum Lorelei. Seni geri istiyorum." Ona yaklaşıyor ve kulağına benim duyamayacağım bir şeyler fısıldıyor.

Konuşurken ellerinin vücudunda olması ve ağzının yüzüne bu kadar yakın olması, damarlarımda daha önce hiç bilmediğim bir sahiplenme duygusunun kabarmasına neden oluyor. Kendimi durduramayıp, "Çek ellerini onun üzerinden, Haynes" diye bağıyorum.

Tepki vermekte yavaş davranıyor, bu da beni çileden çıkarıyor. Kulağına konuşmayı bitirdiğinde yüzünü geri çekiyor ama bunu yaparken dudakları yanağına değiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde meydan okuduğunu görüyorum. Beni çileden çıkarıyor olabilir ama hiçbir şekilde onu kendime denk görmüyorum. Lorelei benim; Boston Haynes'in onu geri kazanma şansı yok.

"Lütfen bunu yapma," diyor Lorelei, ben ona doğru uzanırken. Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim tek şey, tekrar kolayca elime geçtiği.

Boston ona cevap vermek yerine bana bakıyor ve şöyle diyor: "Fazla rahatlama Scott. Lorelei şimdilik senin olabilir ama o üç yıl boyunca benimdi. Sadece beş aydır ayırız. Bu, bana olan aşkını kaybetmesi için yeterli bir süre değil."

Tam ona bu konuda ne düşündüğümü söylemek üzereydim ki Lorelei kollarımdan çekilip, "Tanrı aşkına, siz ikiniz bu sidik yarışını bensiz de yapabilirsiniz," diye mırıldandı. Bunu söyledikten sonra kapıyı arkasından çarparak dairesine girdi.

Kapı kapandıktan sonra ona ters ters bakıyorum. "Beş ayın bir kadının hayatında kimi istediğini anlaması için yeterli bir süre olduğunu düşünmüyor musun? Söylesene, gittiğinden beri Lorelei'dan haber aldın mı?"

Çenesi yine sıkıştı ama soruma cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapıya doğru ilerliyorum ve Lorelei'nin dairesine girmek için kolu çeviriyorum. Ona dönüp, "Buraya geri gelme, Haynes." diyorum.

Bir dakika sonra Lorelei'nin dairesinin içindeydim ve o görüş alanımdan çıktı. Mükemmel bir dünyada onu bir daha asla görmezdim ama geri döneceğini biliyorum. Lorelei Winters bir erkeğin kolayca vazgeçebileceği türden bir kadın değil.

"Lorelei," diye sesleniyorum onu aramak için koridorda yürürken.

Yatak odasından aceleyle çıktığında bana çarpıyor. Gözleri çılgına dönmüş bir halde, kendini sabitlemek için iki elini göğsüme koyuyor ve "Açıklığa kavuşturalım, ben kimsenin malı değilim Ashton" diyor.

Onu duvara yaslarken kollarımla etrafını sarıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." Bizi ayırmak için beni itmesini görmezden geliyorum. Buna izin vermem mümkün değil. Şu anda aklımdaki tek şey hiçbir yere gitmediğimi bilmesini sağlamak.

"O kelimeleri kullanmamış olabilirsin ama beni yere atmak ve Boston'a senin olduğumu göstermek dışında her şeyi yaptın."

"Ona benim olduğunu kanıtlamak için seni yere atmama gerek yok. Adam kör değil Lorelei. Benimle birlikte olduğun her şey ona bunu gösteriyor."

"Bunu onun yüzüne vurmana gerek yok."

"Nerede durduğunu bilmesi gerekiyor ve bu da benim yanımda."

Göğsüme sertçe bastırıyor, hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyor. "Evet, ama ben gittikten sonra ona ne söylediğini hayal edebiliyorum ve bahse girerim onunla evlenmeyi seçmediğimi hatırlatmakla ilgili bir şeydi. Bunu yapmanı istemiyorum. Onu zaten yeterince incittim."

Onunla evlenmek.

Bu bilgi Jessica'nın Boston Haynes hakkındaki notlarında yoktu. Bu tür bir bilgiye sahip olmayı tercih ederdim çünkü bu duruma yeni bir ışık tutuyor.

Eski kocası Lorelei'yi bu kez evliliğe ikna etmeyi planlıyorsa tekrar düşünmesi gerekecek. O benim malım olmayabilir ama kesinlikle benim. Ve her zaman benim olanı saklarım.

LORELEI

ANAHTARLARIMI MUTFAK TEZGAHININ ÜZERINE BIRAKIYORUM VE ASHTON'A DÖNÜYORUM. Beni en sevdiğim restoranlardan birine yemeğe götürdükten sonra daireme henüz dönmüştük. Ellerimi boynuna dolayarak, "Yemek için teşekkürler," diyorum.

Önemli bir şey konuşmak istediğinde yaptığı gibi beni izliyor. Gözlerindeki o parıltı, konu her ne ise benden istediğini alana kadar peşini bırakmayacağını söylüyor. "Neden Boston Haynes'le evlenmedin?" diye soruyor elleri belime dolanıp kıcıma yerleşirken.

Yemekte bu konuyu açmadığında beni şaşırtmıştı ama şimdi açmasına şaşırmadım. Daha önce Boston kapıma geldiğinde sergilediği sahiplenme duygusu aşırı görünüyordu, bu yüzden konuyu tekrar açmasını bekliyordum.

"Bu uzun bir hikâye. Zamanımız yok çünkü soyunmak üzereyim." Bana Boston hakkında soru sormasını bekliyor olabilirim ama şu anda onunla konuşmak istediğim son konu bu.

"Lorelei," diyor, ses tonu bir uyarı veriyor. "Hikâyenin ne kadar uzun olduğu umurumda değil. Dinlemek istiyorum."

İçimi çektim. "Hayır, istemiyorsun. Sadece Boston'ın bir tehdit olup olmadığını bilmek istiyorsun ve ben de sana olmadığını söyleyebilirim."

Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Onun bir tehdit olmadığını farkındayım ama sen konuşmaya başlayana kadar ikimiz de soyunmayacağız."

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparlamak için son bir an duruyorum. Bu konuşmaya dikkatle yaklaşılması gerekiyor. Nefes vererek, "İyi, ama bunu isteyen sen olduğunu unutma" diyorum. Şunu yapmaya çalışıyorum

ama beni bırakmayı reddediyor. Kaşlarımı kaldırarak kızgınlığımı belli eden bir yüz ifadesi takınıyorum ama yine de kıpırdamıyor. Bu konuda neden bu kadar tuhaf davrandığımdan emin değilim, endişem dışında, Boston'la evlenmeme kararımı *ben* bile tam olarak açıklayamıyorsam, onun anlamasını nasıl bekleyebilirim? Ve o zaman Boston'ı artık hayatımda istemediğime onu nasıl ikna edebilirim?

Kulağıma eğilip "Seni dizlerimin üzerine yatırmayı düşünüyorum" demeden önce yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

En son böyle bir şeyden bahsettiğinde tahrik olmuşum. Bu sefer sinirlendim. İçimdeki müstehcen düşünceleri tokatlayarak dışarı atmak başka bir şey; bunu bu tür bilgileri almak için kullanmak başka bir şey. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda gözlerim açılıyor. "Yapmazsın."

Burun delikleri alevleniyor. "Dene beni, Lorelei."

Doğruluyorum ve kollarımı boynundan indirip ellerimi göğsüne koyuyorum. "Boston'la üç yıl birlikte oldum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamın o olduğunu düşündüm ama bana evlenme teklif ettiğinde evet diyemedim. Nedenini bilmiyordum ama ilişkimizin o döneminde yapılacak doğru şey gibi gelmiyordu. Yine de ayrılmadık ve benim hazır olmamı bekleyeceğini söyledi. Bu, büyük bir kavga ettiğimiz güne kadar üç ay sürdü. Birkaç hafta sonra iş için Amerika'ya taşındı ve o zamandan beri ondan haber alamadım."

Ashton dikkatle beni izliyor, belli ki zihni tüm bunları sindirmek için hızlı çalışıyor. "Neden hayır dedin?"

Göğsüne bastırıyorum ve sonunda gitmeme izin vererek beni şaşırtıyor. Bir adım geri çekilerek, "Sana söyledim, bu bizim için doğru bir şey değildi" dedim.

"Hayır, nedenini bilmediğini söylemiştin. Şimdi bunu anlamak için zamanın var." Bir süre duraklar. "Gerçek sebep neydi?"

Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum. O da bana bakıyor, bakışlarımı kendisine sabitliyor. Adam hiç pes etmiyor. Kimseyle paylaşmak istemediğim gerçeklerimi ona anlatmam için beni hep zorluyor. Bu onun hem sevdiğim hem de nefret ettiğim yönlerinden biri. "İnsanları kaybetme korkum var," diyorum usulca. "Bu yüzden bazen onları kaybetmeye fırsat bulamadan kendimden uzaklaştırıyorum."

"Öyle olabilir ve bundan şüphem yok çünkü beni defalarca uzaklaştırmaya çalıştın ama hikâyenin tamamı bu değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana yalan söylemiyorum Ashton, eğer söylemeye çalıştığın buysa."

Aramızdaki küçük mesafeyi tekrar kapatırken başını sallıyor. Elini çenemin altına koyarak yüzümü kendine doğru eğiyor. Gözlerinin yumuşadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. "Bana yalan söylemiyorsun," diye mırıldanıyor, "Ama kendine yalan mı söylüyorsun?"

Eğer şu anda onunla ilgili her şey bana duyduğu gerçek ilgiyi haykırmasaydı, onu iter ve nereye gitmesi gerektiğini söyledim. Ama görünürde ne otoriterliği ne de baskınlığı var. Bunun yerine, sanki gerçekten bir şeyleri görmeme yardımcı olmaya çalışıyor. Ben de onunla birlikte hareket ettim ve ona kendimi açıklamaya çalıştım. "Kimseye yalan söylemiyorum. Bunu analiz etmek için zaman harcadım. Annemi bu kadar genç yaşta kaybetmek beni mahvetti ve o şeytanı hâlâ yenebilmiş değilim."

Eli belime dolanıyor ve bir an için nefes alma yetimi kaybediyorum, "Eğer o şeytanı yenmemiş olsaydın, burada durup bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Duvarların yüksek ve beni dışarıda tutmak için elinden geleni yaptın, ama işte ben onları tuğla tuğla yıkıyorum. Beni ne kadar dışarıda tutmaya çalışsan da, bunun için ne kadar kavga etsek de, hiçbir yere gitmiyorsun ve bunu biliyorsun." Dudakları kulağıma değiyor ve ekliyor: "Sana Boston'un asla veremeyeceği bir şey veriyorum. Ve bahse girerim bir erkekten gerçekten istediğin tek şey de bu."

Derin sesi tüm duyularıma hükmediyor. Şu anda görebildiğim, duyabildiğim, dokunabildiğim, tadabildiğim ve koklayabildiğim tek şey o. O bana bu şekilde sahipken dünya var olmuyor. Ve bu beni korkutuyor çünkü hiç kimseye üzerimde böyle bir güç vermek istemiyorum. Bu yüzden bir kısmını geri almak için elimden geleni yapıyorum. "Haklısın, duvarlarım yüksek. Ama yıkılmalarının nedeni onlara izin vermeye karar vermiş olmam. İnsanları kendimden uzaklaştırmaya devam etmek istemiyorum." Parmağımı göğsünde gezdirirken ona seksi bir gülümseme atıyorum. "Boston geçmişte kaldı. Sen benim geleceğimsin. Şimdi lütfen konuşmayı bırakıp soyunmaya başlayabilir miyiz?" Soyunmak bu konuşmaya devam etmekten çok daha kolay, özellikle de içimden bir ses Ashton'ın bu konuda haklı olduğunu söylerken.

ASHTON

BENİ BURADA ÖLDÜRÜYOR. AÇILMASI İÇİN ONU ZORLAMAYA DEVAM ETMEK İSTİYORUM. Çünkü Haynes'in bu lanet durumuyla ilgili her şey bana onun hayatındaki kayıpları kontrol etme ihtiyacından daha fazlası olduğunu söylüyor. Ama kahretsin, belki de olmayan bir şeyi hayal ediyordumdur. Belki de burada yanlış olan benimdir. Bu beni hiç şaşırtmazdı. Lorelei beni başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde avucunun içine aldı.

Bana attığı gülümsemeyi -onu becermem için bana yalvaran gülümsemeyi- içime çekiyorum ve doğru düşünmekte zorlanıyorum. Son birkaç saattir Lorelei'nin Haynes'in evlilik teklifine hayır dediği gerçeğini tekrar tekrar gözden geçiriyor, yıllarını verdiği adamların neden evlenmek istemediğini anlamaya çalışıyordum. Bana söylediği sebep mantıklı gelmiyor ve gerçeği bilmek için yanıp tutuşuyorum. Haynes'in bir görevle geri döndüğünü içten içe biliyorum - Lorelei'yi kollarına alana kadar pes etmemeyi de içeren bir görev. Ve böyle bir savaşı kazanmakla ilgili bildiğim tek şey, elinize geçen her bilgi kırıntısıyla silahlanmanız gerektiğidir.

"Ashton?"

Lorelei'nin sesi dikkatimi tekrar onun soyunma arzusuna çekiyor. Aklımı kurcalayan tüm düşünceleri unutmak isteyerek onu kollarıma alıyorum, dönüyorum ve mutfaktaki duvara yaslıyorum. Dudaklarımı köprücük kemiğine değdirirken bacakları beni sarıyor. Birkaç gündür onunla birlikte olmadığım için açlıktan ölüyorum. Kıyafetlerini yırtıp atma ve kendimi olabildiğince içine sokma isteğimi kontrol etmek neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Mmmm," diye inliyor, boynuna tam erişim sağlamak için başını geriye doğru eğiyor. "Tanrım, seni ne kadar özlemişim."

Bu sözler beni benden aldı. Bir elimle saçlarını kavrayıp başını daha da geriye çekerken, diğer elimi vücudundan yukarıya ve göğsünün üzerinden geçirerek boğazına doluyorum. Nefes alamam diye sıkıca değil. Aksine, tüm dikkatini çekecek kadar baskı uyguluyorum. O güzel yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, benim ona duyduğum ihtiyacın aynısını görüyorum.

"Seni ilk gördüğüm günü asla unutmayacağım." Bu cümlem onu şaşırtıyor ve söylediklerim karşısında dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O zaman senin bir top toplayıcı olduğunu biliyordum. Sadece benimkini patlatacağını fark etmemiştim."

Ağzı açık kaldığında yüzündeki şaşkınlık daha da artıyor. "O toplantıda beni çok telaşlandırdın ve sonra da kızdırdın. Taşaklarının patlatılması gereken biri varsa o da sendin."

Sürtünmeye ihtiyaç duyarak sikimi ona sürüyorum. Kahretsin, bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana sunduğu her şeye ihtiyacım var. "Güzelim, bu konuda çok başarılısın."

"İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun, Ashton. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu tür bir bilgiyi paylaşmanın senin oyun kitabında yer alacağını düşünmezdim."

Bakışlarım onunkileri delip geçiyor. "Şimdiye kadar öğrenmedin mi? Seninle ilgili bir oyun kitabım yok."

Elimi üstünün altından geçirebilmek için boynunu bırakıyorum, parmaklarım tenine değdiğinde sırtının kavislenmesinden zevk alıyorum.

"Bundan emin değilim," diyor ve mükemmelleştirdiği seksi yöntemle gömleğimin düğmelerini açıyor. Ne yavaş ne de hızlı, parmaklarının gömleğimin üzerinde gezinme şekli dikkatimi çekiyor, onu rehin alıyor ve beni kendi amacımdan uzaklaştırıyor. "Bence Ashton Scott'ın hayattaki her şey için dikkatlice düşünülmüş bir stratejisi var."

Saçlarını biraz daha sert çekiyorum ve boynundan kulağına doğru öpüyorum. "Var," diye homurdanıyorum. "Sadece seninle değil." Bunu itiraf ederken, üstünün altında göğsünü buluyorum ve elimi sütyeninin içine sokuyorum.

Dudaklarından bir inilti dökülürken kalçaları benimkilere doğru sallanıyor. "Eğer bunu beni azdırmak için söylüyorsan, işe yarıyor. Beni becermen için çok hazırım."

Meme ucunu çimdikliyorum ve ona srtnyorum. O pis ağızının bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. "Bunu sana söylüyorum çünkü senin hakkında ne hissettiğimi bilmeni istiyorum. Bu benim için sadece bir eğlence değil Lorelei. Bu işte yüzde yüz seninleyim. Bana senin için işe yarayacak bir oyun kitabı versen yine de kullanmam, çünkü bu işi berbat etme riskini almak istemiyorum. Sana söylediğim ve yaptığım her şey tamamen dürüst. Bu masaya saçmalık getirmiyorum. Seni istediğimi söylediğimde, gerçekten istiyorum." Bakışlarıyla tamamen buluşmak için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Ve benimle taşak geçiyorsun dediğimde ciddiym. Üzerimde sahip olduğun gücün bu olduğunu bilmeni istiyorum. Sana vermeyi seğıtiğim gücü bu."

Vücudu hareketsizleşiyor ve birkaç dakika boyunca bana bakarken nefesini içine çekiyor. Kendini toparladığında dudakları benimkileri arıyor ve öpücüğü neredeyse aklımdan tüm düşünceleri siliyor. Bana yaptığı şey bu. Dokunuşu, pş, vücudu, zihni, hepsi içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama içimde sadece onun yatıştırabileceği bir sızı olduğunu biliyorum. Ve bu merhemi benden almasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ağızı benimkini terk ettiğinde tekrar bakışlarımla buluşuyor, yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor. "Benimle ilgili bir strateji uzmanı olmadığını biliyorum, ama bil diye söylüyorum, bu tür bir dürüstlük beni her zaman kazanır," diyor usulca, sesi kırılganlıkla yılanıyor.

Farkında değil ama benim aradığım da buydu. Kendi iğ dürüstlüğünden bir parça, burada rüzgârda aleti sallanan tek kişinin ben olmadığımı ortaya koyuyor.

Onu tuttuğum duvardan uzaklaşıyorum ve koridorda yürümek için dönüyorum. "*şimdi* soyunabiliriz ve sen de benimle müstehcen konuşmaya devam edebilirsin."

Ağızı, her gün görmek için her şeyi yapabileceğim türden bir gülümsemeye yayılıyor. Parmaklarını saçlarımla arasından geçirerek, "Hayır, benimle edepsizce konuşmanı istiyorum," diyor.

Yatak odasına ulaşıyoruz ve onu yatağa atıyorum. Bir saniye bile durmadan kemerimi zyorum ve trplyorum, "Ağızım edepsiz konuşmak için çok meşgul olacak, Lorelei." Ve eğer bununla ilgili bir şey yaparsam, ağızım gecenin büyük bir bölümünde meşgul olacak.

LORELEI

ASANSÖRLER İÇİN TANRI'YA ŞÜKÜRLER OLSUN. SESSİZCE BAKARKEN
DÜŞÜNEBİLDİĞİM TEK ŞEY BU.

Asansör kapısının üstündeki ekran şu anda hangi katta olduğunu gösteriyor. Sienna bana hafta sonu neler yaptığını anlatırken telefonum kulağımda, ama asansörü beklerken ve vücudumun ne kadar ağrımış olduğunu düşünmemeye çalışırken bunları pek anlamıyorum.

"Lorelei!" Sienna tersleyince gözümü kırptırarak kendime geliyorum. "Ne?"

"Beni dinliyor musun ki?"

Kapılar açılıyor ve içindeki beş kişi çıkıyor, içeri girdiğimde beni yalnız bırakıyorlar. Kapılar kapanırken arka duvara yaslanıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. "Özür dilerim, bugün pek odaklanamadığım için gerçekten dinlemiyordum."

Bir süre sessiz kalıyor ve gözlerinin neden bir şey söylediğimi anlamaya çalışırken olduğu gibi bana dikildiğini hayal ediyorum. "Neler oluyor?"

Bu soru üzerine Ashton'ın görüntüleri zihnimde canlanıyor ve içime bir sıcaklık yayılırken bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Olan şey Ashton. Dün gece beni o kadar sert ve uzun süre becerdi ki bu sabah zor yürüyorum."

Sanki içkiden boğulmuş gibi öksürüyor. Kendine geldiğinde, "Şu anda sana söyleyecek sadece iki şeyim var. Birincisi, ne zamandan beri böyle konuşuyorsun? Ve ikincisi, lanet olsun! *Bütün* gece mi? Ve gerçekten yürüyemiyor musun? Burada ciddi bir sikişten bahsediyoruz. Tanrım, şu anda seni çok kıskanıyorum!"

"Bu iki şeyden çok daha fazlasıydı. Ve ciddi, bugün benim yerimde olsaydın, kıskanmazdın."

"İşte şimdi nankörlük ediyorsun. Ashton gibi bir adamın onu bütün gece ayakta tutmasını, canına okumasını istemeyecek bir kadın tanımıyorum."

İnledim. Haklıydı. Her dakikasına bayıldım ama bu sabah uyandığımda keşke sekste bu kadar iyi olmasaydı diyorum.

Asansör istediğim kata ulaşıyor ve ben de iniyorum, "Adam doyumsuz Sienna. Sanırım iyileşmek için en az üç güne ihtiyacım var."

Yaklaşık altı aydır görmediğim koridorda ilerliyor ve midemde çalkalanan tereddütü görmezden gelmeye çalışıyorum. Bugün buraya gelmek büyük bir hataya dönüşebilir ama hiç değilse kendi iç huzurum için bunu yapmam gerekiyor.

"Bu yüzden mi sabah izin alıyorsun? Gelmeyeceğini söylemek için aradığında telefonda çok gizemliydin."

"Hayır, Boston'ı görebilmek ve kontrolden çıkmadan önce onunla bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için izin alıyorum. Telefonda temkinli davranmamın nedeni Ashton'ın banyoda olmasıydı ve ne yaptığımı öğrenmesini istemedim."

"Yani bunu ondan saklıyorsun?" Sesindeki onaylamama ifadesini duyabiliyorum ama bunu görmezden geliyorum. Ne yaptığımı biliyorum.

"Bunu ondan saklamıyorum, şu anda gerekli olmayan olası bir tartışmadan kaçınıyorum. Boston'ın nerede durduğumuzu bildiğinden emin olacağım ve bu bittiğinde, Ashton ve ben o geri gelmeden önce olduğumuz gibi devam edebiliriz."

"Mmmm, bu işin senin istediğin gibi gideceğini sanmıyorum."

Ben daha cevap vermeden arkamdan Boston'ın sesi duyuldu. "Lorelei?"

Duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. Koşuya çıkmıştı ve terden sırılsıklam olmuştu. Keskin kaslarının sergilediği çok erkeksi bir ter karmaşası.

Bakışlarımı yüzünde sabit tutarak Sienna'ya "Gitmem gerek" diyorum. Sonra da Boston'a. "Merhaba."

Burada durmuş ona bakarken dilimi tutmuş, düşüncelerimi toparlamaya çalışan bir aptal gibiyim. Kız kardeşinin dairesine varmayı, dışarıda konuşmamız için kendimi hazırlayarak beş on dakika geçirmeyi ve sonra içeri girip ona her şeyi olduğu gibi anlatmayı bekliyordum. Bunun yerine, beni hazırlıksız yakaladı.

Gardiyan ve ben de tıpkı bir Olimpiyat koşucusunun yarıştan sonra nefes almakta zorlandığını düşündüğüm gibi kelimeler bulmakta zorlanıyorum.

Dudakları sırtıtaçmış gibi seğiriyor ama kendini tutuyor ve sadece "Geldiğine sevindim" diyor.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır, dostum.

Tüm bu durumu yanlış yorumladığından oldukça eminim ve düşünceleri daha fazla ilerlemeden önce bizi aynı sayfada buluşturmam gerekiyor.

"Dur" der gibi elimi kaldırıyorum, aynı anda o da bana yaklaşıyor. Ne yazık ki elim göğsüne geldi. Bir an sonra eli benimkinin üzerinde duruyor ve bana gülümseyerek bu ziyarette olduğundan daha fazlası olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Oh, Tanrım.

Sienna haklıydı, bu iş hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyor. "Boston, ben-"

Hâlâ gülümseyerek sözümü kesiyor ve elimden tutup beni Amber'ın dairesine doğru götürüyor. "Amber kazadan beri kendini kötü hissediyor. Seni görmek onu neşelendirecektir."

"Bekle. Sana bir şey söylemem gerek," diye geveliyorum ama hedefimize ulaştığımız ki yine sözümü kesiyor.

Daire kapısının kilidini açıyor ve "Önce Amber'a yetiş, sonra seninle konuşabiliriz" diyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve "Geri dönmek çok güzel" diye eklerken bana doğru bir gülümseme daha fırlatıyor.

Endişe damarlarımda hızla dolaşırken boğazım kuruyor. Bu kesinlikle hayal ettiğim gibi gitmiyor.

Kahvemi yudumluyorum ve o kendi kahvesine şeker atarken sessizce Boston'ı izliyorum. Son bir saatimi Amber'la sohbet ederek ve midemde büyüyen korkuyu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak geçirdim. Ben Amber'la sohbet ederken Boston yanımdaki kanepeye oturdu ve sanki son beş aydır aramızda bir ayrılık yaşanmamış gibi davrandı. Amber'la işim bittikten sonra, konuşmak için alt kattaki kafeye gitmemizi önerdi. Konuşmaya ve bazı şeyleri yoluna koymaya fazlasıyla hazırdım.

"Boston, bu düşündüğün şey değil."

Kahvesinden başını kaldırıp birkaç dakika sessizce beni izliyor. "Ne olduğunu sanıyorum Lorelei?"

"Bu sabah eve gelmemin seninle tekrar birlikte olmak istediğim anlamına geldiğini düşünüyorsun. Ama öyle değil. Gelip Amber'ı görmek istedim ve ayrıca aramızdaki her şeyin gerçekten bittiğini bilmen için seni görmek istedim."

"Aramızdaki şey bitmedi. Hem de hiç. Bu sabah beni gördüğünde verdiği tepkiyi fark ettim." Daha yakına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Vücudunun bana verdiği tepki."

"Gördüğün tek tepki benim hazırlıksız yakalanmamdı." Ne düşündüğümü ve hissettiğimi bildiğini varsayması beni rahatsız ediyor. Hep öyle olmuştur.

"Neden en başta tetikte olman gerektiğini hissettin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "*İşte bu* yüzden. Sözlerimi çarpıtıyor ve kafamın karışmasına neden oluyorsun." Bir an duraksadıktan sonra ekliyorum: "Bundan daha fazlasını çıkarma."

"Burada okunacak daha çok şey *var*. Sende her zaman vardır."

"Kes şunu. Burada başka bir şey yok. Beş ay önce ayrıldık ve ben hayatıma devam ettim. Sen de öyle yapmalısın. Bunu sana çok daha güzel bir şekilde söylemek isterdim ama bana bunu yapmam için pek fırsat vermiyorsun."

Koltuğuna geri yerleşirken kaşlarını kaldırıyor. "Ashton Scott ile devam mı ettiniz? O adam hakkında çok şey biliyor musun Lorelei? Örneğin, dünyanın her yerinden kadınlarla yattığı ve bir öncekiyle işi bitmeden diğerine geçtiği gerçeğini."

İçimdeki öfke ve Ashton'ı koruma ve Boston'ın onu kötülemesine izin vermeme arzusu kabarıyor. "Onun hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, başka bir adamı aşağılayacak kadar alçalman beni şaşırtıyor. Bir kadını seni geri almaya ikna etmenin bu tür davranışlara başvurmaktan daha iyi yolları var." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Bizim için bir gelecek olmadığını söylediğimde lütfen beni dinle. Biraz eğlendik ama sonsuza kadar birlikte olmamalıydık."

O da ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Dün gece sana bu sefer o kadar kolay vazgeçmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim."

"Ben de senden lütfen bunu yapmamamı istedim. Ashton'la görüşmeye yeni başladım ve ilişkimize iyi bir şans vermek istiyorum."

"Sen beni sevdin Lorelei. Beş ay içinde birine aşık olmaktan vazgeçemezsin."

Bir süre ona bakıyorum, dikkate almadığını düşündüğüm bir gerçeğe onu incitmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Gerçeğin her zaman en iyi hareket tarzı olduğuna karar veriyorum. "Aşkın her türlüsü vardır Boston ve bizimkinin ruh eşi türünden olduğundan emin değilim. Beni yanlış anlama, seni sevdim -hâlâ seviyorum- ama bunun senin istediğin türden bir aşk olduğunu sanmıyorum."

Sertleşiyor. Buna hemen yanıt vermeyince, belki de sonunda kabulleniyordur diye düşündüm. Ama sonra diyor ki, "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bundan kaçırıyorsun çünkü korkuyorsun. Ve Ashton senin güvenli yerin çünkü benim istediğimi asla istemeyeceğini biliyorsun. Bunu çözmen için sana zaman vereceğim ama çekip gitmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Gidişini izlerken kalbim hızla çarpıyor.

Kahretsin.

Bugün bir şeyi düzelttiğimi sanmıyorum. Sanırım işi çok daha karmaşık hale getirdim.

ASHTON

LORELEI'NİN GÜZELLİĞİ NEFESİMİ KESMEKTE ASLA BAŞARISIZ OLMUYOR. ONA
SORDUĞUMDA

Bugün erken saatlerde ona sadece birkaç saat önceden haber vererek bu gece benimle bir partiye katılıp katılamayacağını sordum, evet dedi, ancak bir elbise bulmak ve zamanında hazırlanmak konusunda biraz paniklemiş görünüyordu. Ona geç kalmamızın bir önemi olmadığını söyledim, ama sonuçta her şeyi zamanında halletmeyi başardı. Ayrıca onu hiç görmediğim kadar güzel görünmeyi de başardı.

Onu parti misafirleriyle kaynaşırken izlerken, giydiği straplez kırmızı elbiseye hayran olma fırsatını yakaladım. Elbise her santimini sarıyor ve dizlerinin hemen üzerinde bitiyor. Elbisenin gösterişli bir yanı yok ama Lorelei'nin odadaki tüm gözleri üzerine çekmek için gösterişe ihtiyacı yok. Bunu kendi başına başarıyor.

Konuştuğumuz çift yanımızdan ayrılırken bana gülümseyerek yanağımı okşuyor ve "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Bu elbiseyi senin üzerinde ne kadar sevdiğimi düşünüyordum. Ve bu partide uzun süre kalacağımızdan emin değilim."

Elini yanağımdan enseme doğru götürüyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek, "Dün gece seninle birlikte olduktan sonra vücudumun ne kadar ağrıdığını biliyor musun? Bu gece bir tur daha atmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Dün gece onu sertçe becerdim. Seks, ilişkide kontrolü asla bırakmadığım bir alandır ve onun üzerimde sahip olduğu gücü itiraf ettiğim konuşmamızdan sonra, kontrolü tekrar ele almaya ihtiyacım vardı, bu yüzden bunu yapmak için seksi kullandım. Yine de içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

ondan çok fazla. Yine de, bu gece onu daha fazlası için zorlamama engel olmayacak.

Yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve dudaklarım kulağına değerken şöyle diyorum: "Yüzümü amına sokmayı ne kadar çok düşündüğümü biliyor musun? Bu gece olacak Lorelei."

Nefesi kesilirken saçlarımı kavradı. Cevap veremeden Aaron Steele tarafından bölündük. Bu gece burada olmamın sebebi o, bu yüzden kesintiye izin veriyorum.

"Seni görmek güzel Ashton," diyor ve bakışlarını Lorelei'ye çevirmeden önce bana bir saniye ayırıyor. "Peki burada birlikte olduğun güzel bayan kim?"

Lorelei'nin vücudu kaskatı kesiliyor ve onu içeri alırken gözlerindeki kısa süreli kızgınlık parıltısını kaçırmıyorum. Kendini tanıttığını düşünerek sorusuna cevap vermiyorum. Elini uzatarak, "Lorelei Winters." dedi.

İşte benim kızım.

Yüzüme yayılmak isteyen sırtışı engelliyorum. Steele kadınların görülmesi ama duyulmaması gerektiğini düşünen türden bir adam. Lorelei'ye ondan bahsetmedim ama tepkisine bakılırsa üzü ondan önce geliyor.

Steele onun elini sıktı. "Aaron Steele." Bana dönerek, "Konuşmamız gerek." diyor.

Lorelei gitmeme izin veriyor ve "Geri döneceğim" diyor.

Başımı sallıyorum ve kucaklayarak selamladığı bir kadına doğru ilerlerken onu izliyorum. Steele "Cassia bu gece burada" dediğinde dikkatimi tekrar ona çekiyorum.

Tanrım, bir an önce gitmem için bir sebep daha. Eski sevgilimle sohbet etmek bu gece yapmak isteyeceğim en son şey.

Söylediklerini duymazdan geliyorum. "Ne konuşacaktınız?"

Kaşları kalktı. "Şaşırdım Ashton. Onun gitmesine neden izin verdiğini hiç anlamadım. Cassia Brampton aile bağlantıları, uyum sağlama yeteneği ve iş dünyasındaki yerini bilmesiyle senin için mükemmel bir eş olurdu."

Bu konuşmanın tonundan hoşlanmadım. "Her konuda *yerini bilen* bir kadın isteseydim, bunu her yerde bulabilirdim Steele. Öyle bir kadın için piyasada değilim. Aslında, bir kadın için piyasada değilim. Benim zaten bir tane var. Ve buraya seninle ilişkilerimi tartışmaya gelmedim."

"Lorelei konusunda ciddi misin?" Ses tonu kuşkulu ve bu konuşmadan duyduğum hoşnutsuzluk daha da artıyor.

Lorelei'yi onunla tartışmak istemiyorum ama onu doğru yola getirmem gerektiğini de hissediyorum. "Lorelei konusunda son derece ciddiyim ve senden bu konuyu bir daha açmamamı rica edeceğim. Seninle benim aramdaki tek şey bir iş anlaşması. Hayatımla ilgili kararlarımı sana açıklamak gibi bir niyetim yok." Aaron Steele çok zeki bir işadamı ama üçüncü evliliğini yapıyor ve kadınlara karşı hıyarlılığıyla tanınıyor. Arkadaşlık kuracağım türden bir adam değil.

Yüzünü hoşnutsuzluk kaplıyor. "Bu ondan son bahsedişim olacak. Bence Cassia'dan uzaklaştığın için aptalsın ve Lorelei gibi bir kadını seçtiğin için daha da aptalsın. Hayatına ne katıyor? Aile bağlantıları sana ne sunuyor? Akıllı bir adam eş seçerken bunları düşünür. Elbette onu yanınızda tutun ama asla bundan fazlasını yapmayın."

Eğer Steele benim yapmam gereken bir anlaşma için kesinlikle gerekli olmasaydı, ondan uzaklaşır ve asla arkama bakmazdım. Bunun yerine öfkemi bastırıp, "Madem içini döktün, hadi işimize dönelim," diyorum.

Neyse ki kadınlarla ilgili tüm konuşmaları bırakıyor ve ihtiyacımız olan şeyleri tartışıyoruz. Yaklaşık on beş dakika sonra sohbetimiz sona erdiğinde, buradan gitmeye fazlasıyla hazırım ama Lorelei görünürde yok. Onu aramaya başlıyorum ama onu bulamadan Cassia'yla karşılaşınca hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ashton," diye mırıldanıyor, gözleri önce vücudumun her yerinde gezindikten sonra benimkilerle buluşuyor.

"Cassia." Göz temasını sürdürdüğümünden emin oluyorum. Cassia'nın kaldığımız yerden devam etmekle ilgilendiğimi düşünmesi için herhangi bir teşvike ihtiyacı yok.

"Nasılsın?"

Bana yaklaşmak için attığı adımı görmezden geliyorum, umarım en fazla bu kadar yaklaşır. Eğer geçmişte yaşananlar bir gösterge ise, öyle olmayacak ama insan umut edebilir.

"Ben iyiyim. Sen?" Lanet olsun, havadan sudan konuşmaktan nefret ediyorum.

Kalp şeklindeki yüzü sorum karşısında zevkle aydınlanıyor ve bunun yanlış bir hareket tarzı olduğunu çok geç fark ediyorum. "Ben iyiyim. Meşgulüm ama. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Neredeyse her gece bir parti.

yüzünü. Son zamanlarda sizi pek fazla yerde göremediğim için hayal kırıklığına uğradım ama seyahat etmekle meşgul olduğunuzu biliyorum. Seni tekrar şehirde görmekten mutluyum."

Bu karşılaşmayı hemen bitirmeliyim. Her şeyi daha da berbat etmeden önce. "Çıkmak üzereyim Cassia, bu yüzden kısa kesmek zorundayım. Ama iyi olduğunu duymak harika."

Ondan bir adım uzaklaşıyorum ama o uzanıp beni durduruyor, eliyle kolumu kavıyor. "Bir akşam yemeğe çıkmalıyız."

Yok artık.

Dönüp tekrar ona bakıyorum. "Hayır, Cassia. Biriyle görüşüyorum." Onu hayatına devam etmesi gerektiğine ikna etmek için sesim sert çıkıyor.

Birkaç kez göz kırıyor, belli ki şaşırmış. Ayrıldığımızdan beri kimseyle çıkmadım ve ilişkiyi kolay kolay resmiyete dökmeyi biliyor. "Oh," diyor, sesi biraz çatlıyor.

Elini kolumdan çekiyorum. "Güle güle." Söylediklerimi nasıl karşıladığını görmek için beklemeden o r a d a n uzaklaşıyorum. Cassia ayrılığımızı pek iyi karşılamadı ve ben hâlâ her şeyin nasıl gittiğine dair biraz suçluluk hissediyorum. Dört yıl boyunca birlikteydik ama sonunda onu sevdiğim için değil, diğer kadınlarla olduğu gibi ondan sıkılmadığım için birlikte olduğumu fark ettim. Hayatını benim etrafımda planlayan bir kadınla yapmak aptalca bir hareketti, bu yüzden kalma nedenimin farkına varır varmaz ayrıldım. Cassia bir erkekten benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu. Beni takip etmiyor ve ben de daha fazla gecikmeden odadan çıkmayı başarıyorum. On beş

dakika Daha sonra, I Sonunda bulmak Lorelei.O

derin bir adamla sohbet ediyordum ve görünüşe göre

Konuştukları her neyse onu heyecanlandırıyor.

"Ashton!" diye bağırıyor beni gördüğünde. "Gel ve Ryan Shandwick'e merhaba de. Birbirinizi tanıyor musunuz?" Kesinlikle bir şey için heyecanlı. Her santiminde bu heyecan var.

Ryan'ın elini sıkarken kolum onun belini sarıyor. "Gelişmeleriniz hakkında çok şey duydum." Yaklaşık bir yıldır Sydney'de. Ondan önce Melbourne dışında çalışıyordu. İşleri hızla büyümüş ve şaibeli işlerle ilgili söylentiler onu rahatsız etmiş.

Shandwick sırtıyor. "Lorelei seni övüyor Ashton, ama buna gerek yok, seni ve işini yıllardır takip ediyorum. Seninle tanıştığıma sevindim, dostum."

"Ryan bana Bondi'de bir apartman kompleksi üzerinde çalıştığı projeden bahsediyordu," diyor Lorelei, heyecanı hâlâ yüzünde

ses tonu, ve ben bunu merak ediyorum. Ona ne saçmalıyordu?

Shandwick hâlâ bana sırtıyor. "Henüz başlangıç aşamasındayız ama bir şeyler olacak gibi..." Telefonu çalıyor, sözünü kesiyor ve "Üzgünüm çocuklar, buna bakmam gerek. Seni arayacağım Lorelei."

Uzaklaşırken bir süre onu izledim. Hakkındaki söylentileri duymamış olsaydım bile ona güvenmezdim. Bir titreşim yayıyor ve içgüdülerim ondan uzak durmamı söylüyor. Her zaman bu içgüdüye göre hareket etmeye özen gösteririm, şimdiye kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Lorelei'ye irtibata geçeceğini söylemiş olması beni endişelendiriyor ama bunu onunla daha sonra konuşmaya bırakmaya karar veriyorum. Şu anda aklımda çok daha önemli şeyler var.

Bakışlarımı ona çevirerek, "Bu elbiseyi üzerinden çıkarmak için ciddi bir zaman ayırmaya hazırım" diyorum.

Gözleri parlıyor ve gülüyor. "Burada mı? Şimdi mi?" "Ben kolayım."

"Tamam o zaman," diyerek gülmeye devam ediyor. Kollarını elbisesinin arkasına doğru uzatarak, "Fermuarı açıp başlamamı ister misin?" diyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyorum. "Buradaki hiçbir erkeğin sana göz koymasına imkan yok."

Gözleri arzuyla yanıyor. "Beni eve götürmelisin ama dün gece beni yıprattığını söylediğimde şaka yapmadığımı bilmeni istiyorum. Bu da başka bir uzun gece olmayacak."

"Buna güvenme güzelim. Bir saat içinde daha fazlası için bana yalvarıyor olacaksın," diye söz veriyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor onu dışarı çıkarırken. "Beni seksle öldüreceğinden oldukça eminim, Ashton."

Bunu söylerken gözlerinin yavaşça kırpışını ve nefes alışının hızlanışını izliyorum. Göğsünün inip kalkışını, tenini kaplayan kızarıklığı ve alt dudaklarını ısırışını görüyorum. Bu kadınla ilgili her şey beni sarhoş ediyor. Dün gece ona üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu söylerken abartmıyordum. Bilmediği şey ise, hayatımda hiçbir kadına böyle bir güç vermediğim.

LORELEI

"MMMM, GÜNAYDIN," DIYORUM ASHTON ÖPÜCÜKLERİNİ VÜCUDUMDA GEZDİRİRKEN. Mide. Parmaklarımı saçlarına geçirerek ilerlemesini durdurmaya çalışıyorum.

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında, "Durmamı mı istiyorsun?" diyor.

"Evet... hayır... ama gerçekten, evet. Şu anda sana daha fazla katlanamam." Dudaklarının seğirmesi üzerine gözlerimi büyüttüm ve "Ciddiyim! Hayal bile edemeyeceğin kadar ağrım var. Sana dün gece daha fazlasını kaldıramayacağımı söyledim ama sen devam ettin."

Yüzlerimiz yakın olacak şekilde üzerimde pozisyon alıyor. "Ve o zaman senden hiçbir şikâyet duymadım. Hatta birkaç kez adımı haykırdığını hatırlıyorum. Farkındaysan, bu tür geri bildirimler bir erkeğe durmasını değil, devam etmesini söyler."

Koluna bir şaplak attım. Az önce söylediği şey yüzünden olabilir ya da yüzüne yayılan kocaman gülümseme onu tokatlamama neden oluyor olabilir. Her iki durumda da bunu hak ediyor. "Gelecekte çığlık atmayacağımdan emin olacağım."

Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sakın çığlık atmayı keseyim deme." Yer değiştirerek yanıma yatıyor ve tembelce karnımda desenler çiziyor. "Bugün için ne planladın?"

Ashton'ın bu yönünü seviyorum. Eğlenceli, şakacı ve normalden biraz daha yumuşak. Onun baskın yönünü hiçbir şeye değişmem ama bu yönünün de olması güzel. "Bütün gün ofisteyim. Ya sen?"

"Bu sabah birkaç toplantım var, sonra da öğleden sonrayı Jack'le geçireceğim."

"Eğlenceli bir şeyler planladınız mı?"

"Golfü eğlence olarak sınıflandırıp sınıflandırmadığınıza bağlı."

"Tanrım, hayır! Sakın benden seninle golfe gitmemi isteme. Bost-" Ashton'la yataktayken ona Boston'dan söz etmek üzere olduğumu fark edince sözümü kesiyorum. Kesinlikle yapmak istediğim bir şey değil.

Bir süre sessiz kaldı. "Lorelei, eski sevgilin hakkında benimle konuşabilirsin. O senin hayatının büyük bir parçasıydı. Ondan hiç bahsetmemeni beklemiyorum."

Ashton'a dün Boston'ı görmeye gittiğimi söylemediğim için duyduğum suçluluk duygusu içime işliyor. Ona şimdi söylemeyi düşünüyorum ama yakaladığımız rahat havayı bozmak istemiyorum. Bunun yerine, yüzümü ona dönüyorum, elimi belinin üzerinden kışına doğru kaydırıyorum ve "Tamam, ama bu noktada senden bahsetmeyi tercih ederim" diyorum.

Ereksiyonu bana baskı yapıyor ve inliyor. "Eğer elini kışında tutmaya ve vücudunu benimkinin yanında böyle tutmaya devam edersen, seni becermem konusunda yeniden pazarlık yapmamız gerekecek."

"Bunu gerçekten müzakere ettik mi yoksa ben sana bunun olmayacağını mı söyledim?"

"Müzakereler dün gece gerçekleşti. Hatırlarsan ben kazandım."

"Oh, yani bu sabah benimle birlikte olmaya çalıştığında, bu sadece anlaşmadan daha fazlasını çıkarmaya çalıştığın için miydi?"

Dudaklarında yavaş ve seksi bir gülümseme beliriyor. "Sonunda nasıl iş yapmayı sevdiğimi öğreniyor."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sıkı pazarlık yap. Asla kaybetme. Ve anlaşmadan alabileceğin her şeyi al. Bu her şeyi açıklıyor mu?" Bir bacağıma vücuduna atıp kendimi ona daha fazla bastırırken elimi kışında tuttuğumdan emin oluyorum.

"Siktir," diye tıslıyor. "İş konuşurken çok seksi oluyorsun."

Yatağı terk etmeden hemen önce öne eğilip onu öpüyorum. Ona bakıp gülümsüyorum. "Şimdi pazarlık sırası bende. Bu gece *Bay Alfa*'nın ön gösterimine iki biletim var. Beni de götürmeni istiyorum. Filmden önce de beni Agostino'da yemeğe götürmeni istiyorum."

Yataktan kalkıp bana katıldı. Emin olamıyorum ama "Seni bir piliç filmine götürmemi ister misin?" derken bakışlarında bir onay olduğunu düşünüyorum.

"Evet."

Kollarını önünde kavuşturdu. "Bu anlaşmadan benim çıkarım ne olacak?"

"Benimle zaman geçireceksin."

Dudakları seğiriyor. "Bunu istediğim zaman elde edebilirim Lorelei. Bunun için daha sıkı pazarlık yapman gerekecek."

"Belki de bunu istediğin zaman elde edemezsin."

"Ah, yani bunu kabul etmezsem kendini benden uzak mı tutacaksın?"

"Olabilir."

Başını sallar. "Hayır bebeğim, katı olmalısın. Sert. Burada kazanmak için bana sadık kalmalısın. İki numaralı kuralı unutma, asla kaybetme."

Tanrım, Ashton'la pazarlık yapmak çok ateşli. Bunu daha çok yapmalıyım. Omuzlarımı dikleştirerek, "Tamam, evet, eğer bunu kabul etmezsen bu haftanın geri kalanında seni görmeyi kabul etmeyeceğim," diyorum.

Kaşları kalktı. "İnanılmaz bir şeyle pazarlık yapmaya çalışırsan kazanamazsın."

"Kazanmayacağım!"

Kıkırdar. "Evet. Kazanacaksın. İkimiz de beni o kadar uzun süre görmeden gitmenin mümkün olmadığını biliyoruz."

Kendini beğenmişliği, bunun için daha çok mücadele etmemi sağlıyor. Şimdiye kadar kullandığım en sert ses tonuyla, "Sana şimdi ve burada söylüyorum, eğer bu gece beni bir piliç filmine götürmeyi kabul etmezsen, haftanın geri kalanında hiç kedi alamayacaksın" diyorum.

Gözlerinde ısı parlıyor. "Bir gece."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Eğer seni piliç filmine götürmezsem, bir geceliğine amcık olmayacak."

"Uh, uh. Hayır. Bir hafta."

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Üç gece."

Geri adım atmaya niyeti olmadığını anlıyorum. Bana karşı yumuşak davranmayacağını bilmeliydim. Onunla vakit geçirmeyi sevmemin nedenlerinden biri de bu. Bana eşitmişim gibi davranıyor. Ama lanet olsun ki bugün kazanamıyorum.

Parmağımı hafifçe dudaklarında gezdiriyorum. "Bunu görelim." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sikini ağzıma alıyorum. Yavaşça. Sonuna kadar. Ve sonra dışarı kaydırırken onu tutuyorum. Bir uçtan diğer uca yaladıktan sonra başımı kaldırıp, "Beni akşam yemeğine ve bu akşamki piliç filmine götürmeyi kabul edersen, hemen şimdi sikini emer ve seni boşaltırım," diyorum.

Sırıttırıyor. "İşte böyle yaparsın. Anlaştık."

Ayağa kalktım. Sikini tutmaya devam ederek, "Bunun da ötesinde, yarın gece de ne istersem yapmayı kabul edersen, filmde eve dönerken sana sakso çekerim" diyorum.

Kolları bana dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Yüzlerimiz çok yakın ve kalbim ondan yayılan ham ihtiyaç ve saygı karşısında çok hızlı atıyor. Ashton'ın beni bu şekilde izlemesi içimde derinlerde bir şeyleri uyandırıyor. O kadar erotik ve zevkli bir şey ki, bana böyle bakmayı bırakmasını asla istemiyorum.

"Doğru, güzelim, anlaşımdan çıkarabileceğin her şeyi çıkar," diyor, sesi derin ve seksi.

"Yani bu bir evet mi?"

Beni yavaşça ve çok derinlemesine öpüyor. Öpücüğü bitirdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor ve o beni tutmasa hâlâ ayakta durabilir miydim emin değilim. "Bütün bunları bir şartla kabul ediyorum, eve döndükten sonra beni bütün gece boyunca tekrar becereceksin" derken gözleri benimkileri buluyor.

Sonunda başımı sallamadan önce uzun bir süre bakışlarını tutuyorum. "Anlaştık." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu öpüyorum, "Ve kabul ettiğim son şey... buna uzlaşma denir. Çünkü bazen insanlarla pazarlık yaparken biraz al-ver yapmak zorunda kalırsın. Bil diye söylüyorum."

Kolları etrafımda sıkılaştı. Zaten sıkıca sarılmadıklarından değil, ama sanki aramızdaki son engeli de ortadan kaldırmaya çalışıyor. Sanki bana olabildiğince yaklaştırmaya çalışıyor. "Siktir, sen başka bir şeysin."

Tam onu tekrar öpmek üzereydim ki kapı çaldı. "Gidecekler," diyorum ağzımı onunkine yaklaştırarak.

"Sabahın köründe kim olabilir ki?" diye soruyor ben onu öpmeye çalışırken. "Sanırım herhangi biri olamaz."

Kahretsin, o haklı. Yardım arayan komşum olabilir. Gitmesine izin vererek, "Tamam, burada bekle. Gidip ne istediklerine bakacağım, sonra da anlaşmamızı yerine getirmek için geri geleceğim."

Üzerime bir şeyler giyip kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda komşumu görmeyi bekliyordum ama Alessandra olduğunu fark edince şaşırdım. Ağladığını görünce şaşkınlığım endişeye dönüşüyor. Yüzü şişmiş ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Ona doğru uzanarak, "Sorun ne?" diye sordum.

Onu kucaklamama izin veriyor ama sanki ne yaptığının farkında bile değil. "Seni ve Ashton'ı aramaya çalışıyordum ama ikiniz de telefonlarınıza cevap vermediniz." O kadar şaşkın ki içimi bir telaş kaplıyor.

"Aly?" Ashton bize katıldı. "Neler oluyor?"

Beni bırakıp ona doğru ilerliyor. "Annem kalp krizi geçirdi. Şu anda hastanede."

Ashton'ın yüzü soluyor, kız kardeşini kollarının arasına alıyor ve ağlarken ona sarılıyor. Alessandra tamamen yıkılmış durumda ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez Ashton şaşkın görünüyor. Bu beklenen bir tepki ama onu böyle görmek beni şaşırtıyor. Ve sadece annesinin iyi olmadığını değil, aynı zamanda bunun babasını görmek zorunda kalacağı anlamına geldiğini fark ettiğimde, hayatımın adamım için alt üst olmak üzere olduğunu biliyorum.

ASHTON

"AARON STEELE ARADI. O İSTİYOR İÇİN GETİRMEK SENİN SONRAKI TOPLANTI

Yarın için sabırsızlanıyorum," diyor Jessica, bir buçuk saat sonra onu kontrol ettiğimde telefonda bana.

Alessandra, Lorelei ve ben hastaneye vardığımızda annem hâlâ doktorların yanındayken babamı acil serviste volta atarken bulduk. Babamın volta atmasını ve endişelenmesini annem için endişelendiğine dair bir işaret olarak algılamıştım; ancak meğer bugün iş toplantılarını kaçıracağı için daha çok endişeleniyormuş. Şaşırmamam gerekirdi ama anlaşılan içimde hala karısını ve ailesini önemseyen bir baba arayan bir yan var. Beni en çok şaşırtan da buydu - bunca zaman ve yaşadığımız onca şeyden sonra, yanlış yönlendirilmiş bir umuda tutunuyor olmam.

"Steele'e bir sonraki emre kadar ofis dışında olduğumu söyle. Ve bugün için her şeyi iptal et. Burada neyle uğraştığımızı öğrendiğimde yarın hakkında sana bilgi vereceğim."

Bir an sessiz kaldı. "Sanırım pazarlık yapmaya hazır Ashton. Dün ona gönderdiğim onca şeyden sonra daha fazla bilgi istemedi."

Ne söylemediğini biliyorum. Eğer onunla görüşmezsem, yatırım yapacak başka bir şey bulabilir ve anlaşmadan çekilebilir. Bu konuda ona ihtiyacım var ama bundan da öte, annemin iyi olduğundan emin olmalıyım.

"O bekleyebilir."

"Ben her şeyi halledeceğim." Kısa bir süre duraksıyor. "Annen nasıl?" "Hâlâ doktorlarla birlikte. Bildiğimizden daha fazlasını bilmiyoruz. geldiğimizde."

"Beni bilgilendirmeye devam et Ashton." Sesindeki kasvetli ton Jessica'dan pek sık duymadığım bir şey. Hastanedeki ruh haline uyuyor.

"Yapacağım." Lorelei hiç de mutlu görünmeyen bir telefon görüşmesi için dışarı çıktıktan sonra bekleme odasında bize katıldığında aramayı sonlandırıyorum. Bakışlarına bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, "Hayır ama bugün önemli olan benim sorunlarım değil. Önemli olan tek şey annen."

"Konuş benimle Lorelei. Şu anda annem için başka bir şey yapamam ama sana yardım edebilirim." Ve Tanrı biliyor ya, dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi.

İç çekiyor ve sanki dünyanın yükünü üzerinden atıyor. Omuzları aynı anda çöküyor, bu da uğraştığı şeyin onu çok endişelendirdiğini anlamamı sağlıyor. "Willow Caddesi'ndeki bina. Sorun üstüne sorun yaşıyorum ve tam her şeyi çözdüğümü düşündüğümde yeni sorunlar ortaya çıkıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor? Ve ne tür sorunlar?"

"Birkaç haftadır. Şu anda çatının onarımı için sigorta şirketiyle uğraşıyorum ve neredeyse her gün binaya yapılan vandalizmle uğraşıyorum. Kiracımın eski sevgililerinden birinin işi olduğunu sanıyordum ama artık o kadar emin değiliz. Birkaç gündür şehir dışındaydı, bu yüzden hafta sonu bulduğu grafitiyi o yapmış olamaz. Bunun da ötesinde, yakında dükkanlarımdan birinde bir çiçekçi açacağım ve bu sabah dükkana zorla girilmiş ve içerideki duvarlara grafiti yapılmış. Neyse ki bu tür şeyleri tamir etmesi için çağırdığım bir tamircim var ama her seferinde onu çağırmak zorunda kaldığımda fatura kabarıyor."

"Müşterilere de iyi görünmüyor," diye öneriyorum. Bölgede işlenen suçlar nedeniyle kötü bir üne sahip olduğu için dükkânını kapatmak zorunda kalan çok sayıda işletmeye rastladım. Lorelei'nin bununla uğraşmak zorunda kalması beni rahatsız ediyor.

"Doğru. Bazı müşterilerin dikkatini çektiğini duydum ve bu beni endişelendiriyor. Neler olup bittiğini anlamam ve düzeltmem gerekiyor, ama bu konuda aklım başımda değil."

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Vücudundaki gerginliği de açıkça görebiliyorum. Telefonumu çıkarıyorum. "Bunu senin için araştırabilecek bir adamım var."

Eli benimkinin üzerine kapanıyor ve arama yapmamı engelliyor. Başını usulca sallayarak, "Hayır, bırak Ashton. Bugün endişelenmen gereken çok daha önemli şeyler var."

"Bunu organize etmek uzun sürmez."

Bakışları yalnız oturan Alessandra'ya kayıyor. "Ve bu süre içinde gidip kız kardeşinle konuşabilirsin. Sana ihtiyacı var." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor. "Annen iyileştikten sonra hâlâ sorun yaşarsam sana haber veririm, o zaman bana yardım edebilirsin."

Annem iyileştikten sonra.

Beynim bu yoruma takılıyor. *Sonra, eğer değil.* Lorelei'nin zihni benimkinden farklı çalışıyor. Ben kendiminkini her zaman herhangi bir durumda neyin yanlış gidebileceğini düşünmek üzere eğittim. Doğal olarak neyin doğru gidebileceğine yönelmiyorum. Bu sabah da farklı değildi. Annemin kalp krizinin olası tüm sonuçlarına ilişkin olabildiğince çok senaryo hayal ettim.

Uzun zamandır ilk defa kendimi başıboş hissediyorum. Bu sonuç üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Ve bu beni çok korkutuyor. Zihnim seçenekler bulmak için çabalıyor. Ama zaten eyleme geçirmedığımız hiçbir seçenek yok.

Lorelei yaklaşıyor. Eli kolumu okşuyor ve konuşurken sesinde bir endişe var. "Ashton, ne dediğimi duydun mu?"

Ben cevap veremedem babam konuşmamızı böldü. "Annenin bugün Bright Vakfı için katılacağı bir yemek vardı. Arayıp orada olamayacağını bildirmem gerekiyor. Yetkili kadının numarasını biliyor musun?"

İnanamayarak ona baktım. Bu sabahki davranışına karşı dikkatle kontrol ettiğim öfkem dağılıyor. Geldiğimizden beri iş ortaklarıyla telefonda konuşuyor, karısının sağlığı tehlikeyken işini bir dakikalığına bile bir kenara bırakmak istemiyor. "Hayır, lanet olası bir hayır kurumunu yöneten bir kadının telefon numarasını bilmiyorum. Bu benim zamanımı harcayabileceğim bir şey değil." İşteki başarıyı küçümsemek için her *zaman* elinden geleni yapıyor. Benden yemek organizatörünün numarasını istemesinin bana haddimi bildirme yöntemi olduğundan hiç şüphem yok.

Dudakları düzleşiyor. Onu kızdırdığının tek işareti bu. Babam duygularını gizleme konusunda olağanüstüdür. Bu beceri onun iş başarısının sırlarından biridir. "Artık vaktini ne yaparak geçirdiğini bilmiyorum, oğlum." Sesi alçak ve kontrollüdür. Her zaman çok temkinlidir.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Olduğumuz yerde kalıyoruz ve birbirimizi dikkatle izliyoruz. Durumun gerginliği beni normalde olduğumdan daha fazla geriyor

onun etrafında. O kadar gerginim ki kopmam için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyorum. Annemin prognozunu öğrenmeyi beklerken bunu yapmak istemiyorum.

Sonunda, konuşmayı ilerleten Alessandra oldu. Bize katıldı, babama telefonunu uzattı ve "Bu Margaret'in numarası. Bugünkü yemeği o organize ediyor."

Babam telefonu alırken bakışları ona kayıyor. "Teşekkür ederim, Alessandra."

Bizden ayrılıp bekleme odasından çıkarken adımlarını takip ediyorum. Gözümün önünden kaybolduğunda başımı öne eğiyorum, yüzümü ovalıyorum ve "Siktir" diye mırıldanıyorum.

"Tanrım, Ashton, bugünü atlatabilir miyiz lütfen?"

Başımı kaldırıyorum, kontrol etmekte zorlandığım öfkem biraz daha çözülüyor. "Ne oluyor, Aly?"

Ses tonum çok sert ve o da buna karşılık veriyor. Yüzünü kaplayan ıstırap, öfkeye dönüşerek saldırıyor. "Bir kez olsun ailemizin her şeyi boş verip birlikte olmasını istiyorum. Babam asla değişmeyecek. O neyse o, o yüzden neden onun söylediğini düşündüğün şeyleri görmezden gelip sorularına olduğu gibi cevap vermiyorsun? Hayat çok daha kolay olurdu!"

"Söylediğini düşündüğüm her şeyi görmezden gel.... Ne demek istiyorsun?" Öfkem kıvılcımlanıyor ve daha fazla kendimi tutamıyorum. Ne yazık ki hıncımı yanlış kişiden çıkarıyorum. Ama Alessandra'nın ve benim hayatlarımızın hikâyesi bu; ailemizin kan davası yüzünden ortalık karışıyor. İkimiz de var olmamasını istediğimiz şeyler için savaşıyoruz, çünkü ebeveynlerimizden hiçbiri bunu kabul etmek istemezken acımızı duyabilmenin tek yolu bu.

"Her zaman onun sözlerini çarpıtmak ve olmayan bir şeyi varmış gibi göstermek zorundasınız. Tanrı aşkına, tek istediği bir telefon numarasıydı. Tek yapman gereken numaranın sende olmadığını söylemekti ama hayır, Ashton Scott'ın hayır yemeği gibi aşağılık bir işe karışmadığını hatırlatmaktan kendini alamadın."

"Siktir, öyle demek istemediğimi biliyorsun. Ayrıca onun ne demek istediğini de *çok* iyi biliyorsun. Öylece durup beni aşağılamasına izin vermeyeceğim. Artık değil."

Yüksek sesle nefes veriyor. "Belki de söylediklerine çok fazla anlam yüklüyorsun." "Buna cidden inanmıyorsun, değil mi?"

Kollarını havaya kaldırır. "Bilmiyorum, Ashton! Tek söylediğim, senden sadece bir telefon numarası istedim. Eğer bu soruya cevap verebilseydin, tüm bu gerginlik önlenebilirdi."

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. "Tanrım, Aly, bu da nereden çıktı? Babamızın nasıl düşündüğünü en iyi sen bilirsin."

Vahşi gözlerle bana hemen cevap vermiyor. Yüzü sıkıntıyla buruşuyor ve kollarını vücuduna sıkıca sarıyor. Sonunda konuştuğunda, sesi duygularla boğulmuştu. Dünyaya göstermediği gözyaşlarını duyuyorum. "Ya annem başaramazsa?" Kesik kesik nefes alıyor. "Onsuz yaşayamam. Ailemiz onsuz yaşayamaz."

İçimde çalkalanan son öfke kırıntısı da geri çekiliyor ve ona doğru uzanıyorum, korkularını yatıştırmak için onu kendime çekiyorum. Gerçi Aly'nin yanında hiç olamıyorlar ama ben hep deniyorum.

Kız kardeşim çok endişelidir. Tüm korkularına benim anlayamadığım bir şekilde tutunur. Bazen onun için her şey hakkında endişelenerek zaman geçirmenin gerçeklerle yüzleşmekten daha kolay olduğunu düşünüyorum.

Onu sıkıca tutuyorum ve saçlarını düzeltiyorum. "Annem iyi olacak, biz de öyle. Ve ne olursa olsun, sen ve ben her zaman başaracağız. *Biz* aileyiz."

Vücudu kollarımda öylesine kaskatı kesilmiş ki, söyleyeceğim herhangi bir şeyin endişelerini gidermeye yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum. Bana bakıyor ve gözlerindeki ve yüzündeki endişeyi görüyorum. "Öyle olduğumuzu biliyorum ama keşke böyle olmasaydı. Keşke ailemiz daha fazla olabilseydi," diyor usulca.

"Biliyorum." Kahretsin, benim de tek istediğim buydu. Ama gözlerim sonuna kadar açık ve bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyorum.

Yaklaşan ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırdığımda babamla Malcolm'un bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Malcolm'un bakışları sıkıca karısının üzerindeydi. Gözlerinde parlayan sevgi ve endişe herkesin görebileceği kadar açık. Aly'nin bunu nasıl kaçırdığını ya da yanlış okuduğunu bir kez daha merak ediyorum.

"Bir haber var mı?" Babam soruyor.

Alessandra kucağımdan ayrılıyor ve babama cevap verirken kocasına doğru ilerliyor. "Hayır, henüz bir şey yok."

Malcolm'un kolları onu sarıyor, dudaklarına bir öpücük konduruyor ve tam olarak duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Ona doğru sarkmadan önce başını sallıyor. Kız kardeşim iş ilişkilerinde soğukkanlı ve sakin tavırlarıyla tanınıyor olabilir ama özel hayatında duygusal bir karmaşa içinde olmasından endişe ediyorum. En azından Malcolm'un onu rahatlatmasına izin veriyor.

Kaşlarını çatarken babamın yüzündeki çizgiler kırışıyor. Bileğini oynatarak saatini kontrol ediyor. "Bu doktorlar ne halt ediyor? Saatler oldu."

Ona kızmamak için dilimi ısırıyorum ve Lorelei'ye dönüyorum. "Kahve ister misin?"

Başını sallıyor. "Evet, ama bırak ben getireyim. Sen burada bekle, belki doktor bir haber getirir."

Başımı sallayarak, "Hayır, biraz dışarı çıkmam gerek. Çıkmazsam pişman olacağım bir şey söyleyebilir ya da yapabilirim."

Gözlerinde anlayış parıldıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ben de seninle geleceğim."

LORELEI

ASHTON'IN HIZINA YETİŞMEK İÇİN HIZLI HAREKET EDİYORUM.

Hastane kafeteryasına doğru. Başka biri olsa kahve almaya gittiğini düşünürdü ama ben onun babasından kaçmaya gittiğini biliyorum. Gregory Scott bu sabah bana ondan hoşlanmam için pek sebep vermedi. Karısının sağlığıyla işiyle ilgilendiği kadar ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ashton'ın onunla neden bu kadar mücadele ettiğini anlayabiliyorum. Ayrıca Alessandra ve babası arasındaki dinamiklere de bir bakış atmış oldum. Onu henüz çok iyi tanımıyorum ama Gregory'nin onayına muhtaç olduğu çok açık. Ve şu ana kadar gördüklerime göre, bu onayı elde etmenin kolay olduğunu sanmıyorum.

Ashton'ın eline uzanarak onu yavaşlatmaya çalışıyorum. "Ashton, biraz daha yavaş yürüyebilir miyiz?"

Dediğimi yapıyor ama bir şey söylemiyor. Yine de bana ihtiyacı olduğunu belli edecek şekilde elimi tutuyor.

Birkaç dakika sonra varış noktamıza ulaşıyoruz ve o da kahvelerimizi sipariş ediyor. Onu yakından izliyorum, çenesinin sertliğini ve omuzlarının gerginliğini fark ediyorum. Babası onu çok sıkı sarmış.

Sırtını hafifçe okşayarak, "Bunları yaşadığın için üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Bir cevap beklemiyorum çünkü dikkatle içkilerimizin hazırlanmasını izliyor ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ama dönüp eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda beni şaşırtıyor. "Burada benimle olduğun için teşekkür ederim."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

Ben sırtını ovmaya devam ederken gözleri benimkilere yapışıp kalıyor. Konuşmuyoruz ama kelimelere ihtiyacımız yok. Paylaştığımız sessizlik çok şey anlatıyor, tıpkı onun beden dili gibi. Yavaş yavaş erkeğimi okumayı öğreniyorum.

İçkilerimiz hazırlandıktan sonra bir masaya oturuyoruz. Biz konuşmaya fırsat bulamadan Ashton'ın telefonu çalıyor ve Alessandra'yla kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapatıp ayağa kalkıyor. "Anneme anjiyo yapacaklar ve stent takılması gerekebilir. Doktoruyla konuşmak için oraya geri döneceğim."

Kahvesini uzatıyorum ve bekleme odasına doğru yürürken onu takip ediyorum. Bu kez ondan hızını kesmesini istemiyorum. Doktorla konuşmak için ne kadar çaresiz olduğunu biliyorum. Ancak, sarışın bir kadın tam hedefimize varmadan önce onun adını haykırıp bize doğru koşmaya başlayınca görevi yarıda kesiliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak durdu. Bize ulaştığında onu selamlıyor: "Cassia."

Bu isim midemin endişeyle düğümlenmesine neden oluyor. Cassia onun yıllardır birlikte olduğu kadın.

Ona yaklaşıyor ve elini kolunun üzerine koyuyor. Ona dokunma ve sonra kolunu ovma şekli çok samimi ve ben kaskatı kesiliyorum.

Gerçek bir endişeyle ona bakarak yumuşak bir sesle, "Annen için çok üzgünüm. Elimden geldiğince çabuk geldim."

Sertçe yutkunurken gözlerimi kırıştırdım.

Gelebildiği kadar hızlı mı geldi? Sanki onu burada istiyormuş gibi konuşuyor. Belki de istiyordur. Şu anki ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki hâlâ arkadaşlardır. Bunu bilmediğim için kendime kızabilirim, çünkü şimdi midemdeki düğüm sıkılaşıyor ve kendimi stresli hissetmeme neden oluyor. Ya da endişeli. *Ya da kıskanç.*

Tanrım, kıskandım. Ben kıskançlık yapmam. Flört ederken yaşadığım bir şey değil bu. Muhtemelen çoğu zaman çıktığım adamı kendimden uzak tutmaya çalıştığım içindir. Ama şu anda Ashton ve Cassia'da bunu hissediyorum. Ona dokunma şekli benim için çok fazla. Elini kolundan çekip almak ve ondan uzak durmasını söylemek istiyorum. *Erkeğimden uzak durmasını.*

Bu düşünceler de nereden çıktı? Bugün onlar için uygun bir gün değil. Ashton annesi için endişelenirken olmaz. Onları sıkıca kilitlemeye ve dışarı çıkmalarına izin vermemeye çalışıyorum. Zaten endişelenecek bir şey olmadığına eminim. Ashton beni ne kadar çok istediğini açıkça belirtti ve her zaman dürüst oldu, bu yüzden ona güveniyorum.

Cassia, Ashton'ın yanıt vermesini beklemeden devam ediyor. "Durumu nasıl? Doktorlar şu ana kadar sana ne söyledi?"

Bu soruları sorduktan sonra bakışlarını beni içine çekmek için kaydırıyor. Beni ince bir diş tarağıyla inceliyor ve sonunda, ilgisine layık olmak için onun kriterlerinin hiçbirini karşılamadığımı hissediyorum çünkü beni hiçbir şekilde kabul etmiyor. Bakışlarını tekrar Ashton'a çeviriyor ve onun sorularına cevap vermesini bekliyor.

"Şimdi doktorla konuşmak için geri dönüyoruz," diyor Ashton, kolunu ondan çekerek. Soğukkanlı ses tonu midemdeki düğüm için harikalar yaratıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak hak iddia ediyorum.

Kolumu beline dolayarak, "Merhaba, ben Lorelei," diyorum.

Ashton'ın kolu yılan gibi omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Bunu Cassia'ya bir işaret olarak algılıyorum ve sanırım o da anlıyor çünkü bakışlarımla tekrar buluşmadan önce uzun bir süre onun koluna bakıyor.

"Cassia," der, sesi buz gibidir. Ashton'a dönerek, "Ben de seninle geleceğim," diyor.

Ashton'ın çenesi sıkılır. "Hiç gerek yok. Ayrıca, bu sadece bir aile." İçten içe seviniyorum ve anında kendimi bir sürtük gibi hissediyorum. Belki de Cassia aslında sadece Ashton'ın annesini kontrol etmek istiyor.

Ancak ona daha da yaklaşıp tekrar dokunduğunda, bugün buraya gelişinin Ashton için olduğunu anlıyorum. Ve konuştuğunda, her kelimesinin benim için olduğunu biliyorum. "Ashton, Kendall ve ben bir aile gibiyiz. Sen ve ben eskisi kadar yakın olmayabiliriz ama annen ve ben her zamankinden daha yakınız. Burada olmamı isterdi. Lütfen izin ver geleyim ve daha fazla haber için seninle bekleyeyim."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama babası bize katılıyor ve Cassia'ya "Güzel, buradasın" diyor.

Cassia Ashton'dan uzaklaşıyor ve babasına dönüyor. "Kendall için çok üzgünüm Gregory. Ben de tam Ashton'a bu kötü zamanda yanınızda olacağımı söylüyordum. İskoçlar benim için aileden sayılır."

Gregory başını salladı ve Cassia'ya onu takip etmesini işaret etti. Bana doğru sinsi bir gülümseme fırlatıp Ashton'ın elini sıkarak Gregory'yle birlikte gidiyor ve sanki her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişmiş gibi hissederek arkasından bakakalıyorum.

Ve midemdeki o lanet düğüm, milyonlarca düğüm gibi hissettiren bir şeye dönüştü.

ASHTON

"CASSIA NEDEN BURADA?" ALESSANDRA BİRKAÇ SAAT SONRA SORAR
Doktor annemin iyi olduğunu doğruladı. Ona stent takacaklar ve ardından büyük olasılıkla birkaç gün hastanede kalacak.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum, babamla Cassia'ya bakarken. Yakınlıkları beni şaşırtmaktan da öte. Babam birkaç saatliğine ayrılmış ve yeni dönmüştü; birbirlerine sokulmuş, kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Alessandra bacak bacak üstüne atıp telefonundaki e-postaları karıştırırken uzun bir nefes veriyor. "Annem ve babamla arkadaş olduğunu bilmiyordum. Onu onların evinde görmedim ve annem de birkaç kez ikinizin hâlâ birlikte olmanızı dilediğini söylemesi dışında hiçbir şeyden bahsetmedi. Bunu Cassia'yı kollarını açarak karşıladığı anlamına almadım." O bunları anlatırken düşüncelerim dağılıyor. Aralarında ne olup bittiği umurumda bile değil. Annemin sağlığı dışında önemseydiğim tek şey Lorelei ve binasıyla ilgili sorunlar. Kiracılarından birinden gelen başka bir telefona cevap vermek için bekleme odasından çıktı. Bu üçüncü.

Bugün aradı ve her birinde daha da stresli olduğunu gördüm. "Ashton, beni dinliyor musun?" Alessandra koluma vururken bana bakıyor, sorusuna cevap istiyor.

Sinirli bir şekilde sandalyemde kayıyorum. "Siktir, Aly. Ve hayır, seni dinlemiyorum çünkü Cassia'nın annem ve babamla her ne yapıyorsa onun üzerinde durmanın ne anlamı var? Bu bizi etkilemez."

Kaşları çatıldı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Cassia insanları manipüle etmesiyle tanınır. Onlarla her ne yapıyorsa senin yüzünden yapıyor, bu yüzden dikkat etmelisin."

"Neden? Beni hiçbir şeye yönlendiremez."

Sanki bir kafam daha çıkmış gibi bana bakıyor. "Akıllı bir adama göre, konu kadınlar olduğunda aptal olabiliyorsun. Ama neyse ki ben varım. Senin için dikkatimi veririm."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldanıyorum.

Bana bir tokat daha atıyor ama bu konuda başka bir şey söylemiyor.

Dikkatimi Lorelei'nin bize doğru yürümesi çekiyor. Onunla karşılaşmak için ayağa kalkıyorum ve gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. "Ne oldu şimdi?" Elimi beline dolayarak soruyorum. Hiçbir zaman herkesin içinde sevgi gösterilerinde bulunacak türden bir adam olmadım ama Lorelei söz konusu olduğunda kendime engel olamıyorum. Ona dokunma ihtiyacı karşı konulamayacak kadar güçlü.

İç geçirdi. "Kıracım kontrattan çıkmak için bir avukata danışıyor. Tüm bu grafitilerden ve hırsızlıklardan bıkmış. Onu suçlamıyorum ama şu anda ihtiyacım olan son şey o dükkânın boş olması. Tüm bu olanlardan sonra orayı kiralamak zor olacak."

Haklıydı. Adamımın bunu araştırması için zihnime bir not düşünüyorum. "Polisin elinde yeni bir ipucu var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır." Bakışları bir an için babama kayıyor, sonra tekrar bana geliyor. "Bunu sana yaptığım için gerçekten üzgünüm ama gidip bu işi çözmeye çalışacağım."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Sen git. Seni sonra ararım."

Lorelei tekrar babama bakıyor, yüzünde garip bir ifade var ve sonra başını sallıyor. "Tamam," diyor usulca.

Kaşlarını çatıyorum. "Sorun nedir?"

Başını hızlıca sallayarak, "Hayır, bir şey yok. Sadece sizin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Biz iyiyiz. Bizim için endişelenmeyin."

Alessandra'ya veda edip gidiyor. Artık onu göremeyene kadar gidişini izliyorum. Boktan bir gündü ama onun yanımda olması daha önce hiç bilmediğim bir şekilde katlanılabilir hale getirdi.

Koluma dokunan bir el dikkatimi tekrar o ana çekiyor ve Cassia'yı endişeyle bana bakarken buluyorum. "İyi misin, Ashton? Baban ve ben bunu pek iyi karşılamadığımızdan endişeleniyoruz."

"Cassia, babam benim için en son uzun zaman önce endişelenmişti, o yüzden buna inanmak çok zor. Ve evet, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

Bana yaklaşıyor. "Her zaman endişeleneceğim-"

Alessandra gözlerini devirerek, "Saçmalamayı kesebilirsin Cassia. Seni ilgilendiren tek şey sosyal konumun. Bugün buraya gelip annemizin sağlığını Ashton'ın hayatına tekrar girmenin bir yolu olarak kullanma."

"Alessandra." Babam bize katıldığında keskin sesiyle bir uyarıda bulunuyor. "Bu kadar yeter. Hakkında hiçbir fikrin olmayan şeyler hakkında konuşma."

Kız kardeşim azarlanırken gözleri irileşiyor. Hayatında sadece iki erkekten onay almıştı: Malcolm ve babamız. Malcolm kolayca verirdi. Babam, o kadar değil. Sanırım burada Cassia'nın tarafını tutması yüzüne inen bir tokat gibi.

Ona ters ters bakarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Tanrım, baba, istediğin zaman bir pislik olabiliyorsun."

Bakışları üzerime yerleşirken gözleri soğuyor. "İki çocuğumun da annelerinin sağlık durumunun nasıl olduğunu öğrenmeyi beklerken terbiyeli olmalarını tercih ederim. Özellikle de misafirimiz varken."

Sözleri karşısında içimde öfke çalkalanıyor. "Sen-"

Annemin doktoru konuşmamızı böldü. "Bay Scott, artık karınızı görebilirsiniz."

Babam doktora başını salladı. "Teşekkür ederim." Bakışları tekrar bana kayıyor ve son bir buz gibi bakışla doktoru takip etmek üzere yanımızdan ayrılıyor.

Alessandra sandalyesinden fırladı ve çantasını aldı. "Geri geleceğim." Beni Cassia ile yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Kız kardeşin benden hep nefret etti," diyor Cassia.

"Nefret aşırı bir terim." Bu bugün yapmak istediğim son konuşma. Aslında onunla hiçbir şey konuşmak istemiyorum ama görünüşe göre sıkışıp kaldım.

Ne zaman tartışsak dudakları eskiden olduğu gibi düzleşiyor. "Alessandra söz konusu olduğunda değil Ashton, ama biz birlikteyken ona karşı hep kördün, eminim bu değişmemiştir. Bir kez olsun gözlerini açıp her şeyi olduğu gibi görebilsen ne güzel olurdu."

"Beni zorlama Cassia, çünkü gördüklerim hoşuna gitmeyebilir."

Kızın kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bu, bazen açıkça görülmesi gereken şeyleri görmek istemediğimde gözlerimi bilerek kapattığım anlamına geliyor. Geçmişte bunun faydasını gördün. Geri dönemeyeceğimiz bir şeye başlamayalım."

Sertleşiyor ve çenesini kaldırıyor, yüzünü tamamen bir hoşnutsuzluk ifadesi kaplıyor. Elini kolunun altına sıkıştırarak geri atılır, "Sen kendi

Baba bir pislik olabilir, ama sen ne kadar pislik olabileceğini kabul etmiyor *gibisin*. Gregory'den çok daha kötüsün."

Bir an sonra topuklarının hastane zeminine vuruş sesi kulaklarımı dolduruyor. Bütün gün duyduğum en iyi ses olabilir. Cassia'nın ailemle ne yaptığı benim için bir muamma ama annem kalp krizinden iyileşirken onu daha çok göreceğime dair bir his var içimde. Tüm bunlarla uğraşırken yanımda Lorelei olduğu için şükrediyorum. Sadece onun varlığı bile hayatımdaki gerilimi hiç bilmediğim bir şekilde azaltıyor.

LORELEI

SIENNA İÇERİ GIRERKEN "İŞTE, YANIMDA ERZAK GETIRDIM," DIYOR.

O akşam yediyi biraz geçte mutfaka girdim ve bana üzerinde en sevdiğim pastanenin logosu olan bir poşet uzattı. "Geçirdiğin günden sonra bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Stres dolu en uzun gündü, bu yüzden iki vanilyalı keklerle karşılaşmak için çantayı açtığımda onu öpebilirim. En sevdiğim. "Sen cennetten gönderilmiş bir tanrıçasın."

Sırıttıyor. "Deniyorum."

Bir fincan uzatıyorum. "Kahve ister misin?"

Mutfak tezgahımdaki tabureye kayarak başını sallıyor. "Tabii ki. Yanında da bugün Cassia'yla neler olduğunu anlat."

"Ah, onun adını anmak zorundaydın, değil mi?"

Parmaklarını şıklatarak acele etmem gerektiğini işaret ediyor. "Dökül bakalım. Sonra bir plan yapabiliriz."

Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum. "Bir plan mı?"

"Evet, şirret eski sevgililerle başa çıkmak için bir plan. Daha önce biriyle hiç uğraşmak zorunda kalmadığını biliyorum, ama ben uğraştım, bu yüzden sana bu konuda tavsiyede bulunacak mükemmel kişi benim."

"Tanrım, bunların hepsi kulağa korkunç geliyor. Bir plana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ashton ve ben iyiyiz."

"Endişelendiğim Ashton değil. Cassia Brampton'ın bir ünü var. Hazırlıksız yakalanmak isteyeceğin bir kadın değil."

Keklerden bir ısırık alıyorum. Kocaman bir ısırık çünkü buna ihtiyacım var. Cassia için bu sefer olduğundan daha da endişeli hissetmeye başladım.

Sabah. Bütün günü bu konuda kendi kendime konuşarak geçirdim ama şimdi hepsi pencereden uçup gidiyor.

Sienna hareketlerimi not alıyor ve "Tamam, ben kahve yaparken sen otur ve kek ye" diyor.

Dediğini yapıyorum. "Benimkini sert yap. Sanırım buna ihtiyacım olacak."

Sienna'ya kadının bu sabah bana ne kadar kaba davrandığını söyledikten sonra Cassia'yla nasıl başa çıkacağıma dair bir plan yapmak için bir saat harcıyoruz. Plan çoğunlukla kendime güvenmemi ve onun Ashton'la olan ilişkimden şüphe etmeme neden olmasına izin vermememi içeriyor.

Sienna, "O aramızdan çıkana kadar her adımında yanında olacağım ve seni destekleyeceğim," diyor.

Ona gülümsüyorum. "Sen de her zaman yanımdasın."

"Evet ama bu çok daha fazlası olacak. Cassia Brampton geri dönüp kankamla uğraşabileceğini sanıyorsa hayal görüyor demektir." Telefonunun alarmı çalıyor ve çantasına uzanırken taburesinden kayıyor. "Bebeğim, gitmem gerek. Şu ateşli komşum beni bu gece bir şeyler içmeye götürecek ve bu benim gitmem için bir işaret, böylece zamanında hazır olabilirim." Bir an için yavaşlıyor. "Bütün bunlar senin için sorun olur mu? Yoksa seninle kalabilmek için planlarımı iptal mi etmeliyim?"

Onu ellerimle kışkırtıyorum. "Seni seviyorum ama iş bu konulara gelince tam bir drama kraliçesi olabiliyorsun. Beni Cassia için hazırlanmış say. Sen git ve o adamı kendine aşık et."

Yaramazca sırtıyor. "O zaten bana aşık oldu. Köpeğini ölümden kurtardığım zaman oldu bu. Onu binamızdan kaçmaktan kurtardım ve sonraki birkaç saati hayat hikayelerimizi paylaşarak geçirdik. Bu gece ilk gerçek randevumuz, bu yüzden kendimi onun için hazırlamam gerekiyor."

"Ateşli komşunun köpeği mi var?" Sienna köpekleri sever. Son sevgilisi onlardan nefret ediyordu, bu yüzden cehennemde yapılmış bir eşleşmeydi.

Yüzüne hülyalı bir gülümseme yayılıyor. "Ateşli komşunun adı Nathan ve evet köpeği var. Ve bir erkeğin bir köpeği sevmesini izlemenin saf mutluluk olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Tamam, git hazırlan. Geceyi evrak işlerini ve vergileri hallederek geçireceğim."

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu şimdiye kadarki en kötü geceye benziyor. Ashton hâlâ hastanede mi?"

Onu kapıya kadar geçirdim. "Sanırım öyle. Birkaç saat önce aradı ve bir süre orada kalacağını ve bu gece beni göremeyebileceğini söyledi. İşim bittikten sonra hastaneye geri dönecektim ama doktorlar bugün sadece aile görüşmesi istedi."

"Umarım annesi iyidir," diyor dairemnden çıkarken. "Randevumun nasıl geçtiğini sana daha sonra mesaj atarak bildiririm" diye eklerken gözleri parlıyor.

Gülüyorum. "İçimden bir ses mesaj atacak vaktin olmayacağını söylüyor." "Sana her zaman hızlı ve sinsi bir mesaj atabilirim."

Son bir kez sırtarak asansöre doğru gitmek üzere yanımdan ayrılıyor. Gidişini izlerken gülümsüyorum ve onu bu kadar mutlu görmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Dairemin kapısını kapatıp beni bekleyen evrakları bulmak üzereyken asansörün kapıları açılıyor ve Ashton dışarı çıkıyor.

Sienna'yla kısa bir süre konuştuktan sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu gece karanlık. Ve bana doğru adım atarken, içimde açlık hissi uyandıran bir yoğunlukla beni izliyorlar.

Tanrım, bu adamı nasıl da istiyorum. Ona her şekilde sahip olabilirim.

"Ashton," diye mırıldanıyorum bana ulaştığında. Parmakları kolumdaki tenle buluştuğunda vücudumdan bir ürperti geçiyor. Hiçbir erkek beni onun kadar etkilememişti. "Gecenin çoğunu hastanede geçireceğini sanıyordum."

Elini koluma dolamadan ve beni kendine çekmeden önce parmaklarını ön kolumda hafifçe gezdiriyor. Yüzünü yüzüme doğru eğerek beni öpüyor. Beni selamlamak için hızlı bir öpücük değil, bana olan açlığını ortaya çıkaran derin bir öpücük. Acele etmiyor, beni yavaşça kapıya yaslıyor. Bitirdiğinde, elleri kıcımlı kavlıyor ve ereksiyonu bana sıkıca bastırıyor. Ve ben onun için iyice tahrik olmuş ve aklımı kaçırmış durumdayım.

"Bu öğleden sonra seni özledim," diyor, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Ellerini kıcımdan çekip parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve bakışlarımız buluşsun diye yüzümü yukarı kaldırıyor. Gözlerinde bulduğum ham ihtiyaç kendi arzumu yoğunlaştırıyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var Lorelei."

Kolunu kavıyorum. "Annen nasıl?" Onun istediğini istiyorum ama bu soruyu bulmak için şehvet dolu düşüncelerimin arasından sıyrılmayı başarıyorum. Bu çok önemli. Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

"O iyi."

Cevabı keskin ve net ve hareketleri bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini açıkça ortaya koyuyor çünkü kelimeler ağzından çıkar çıkmaz beni kaldırıp içeri, kanepeme taşıyor.

Beni oraya bıraktıktan sonra kravatını gevşetirken gözlerini benden ayırmıyor. Bu sabah hastaneye takım elbiseyle gelmişti ve bütün gün takım elbise giymiş olmasına rağmen hâlâ tertemiz görünüyordu. Ağır bir aile meselesiyle uğraştığı gerçeğini ele veren tek şey gözlerindeki yorgunluk.

Atarken gömleğinin üzerinden kayan kravatının sesi odayı dolduruyor. Hâlâ dikkatle beni izliyor, gömleğinin düğmelerini açıyor. Parmakları bir düğmeden diğerine ustalıklı ilerliyor, onları çözüyor, göğsünün ve karın kaslarının pürüzsüz tenini yavaşça ortaya çıkarıyor. Kanepeye yaslanıyorum ve Ashton'ın soyunma şovunun tadını çıkarıyorum.

Gömleği yere değdiğinde bileğine hafifçe vuruyor ve parmaklarıyla ayağa kalkmamı işaret ediyor. O güzel mavi gözleri vücudumu incelemek için düşünüyor ve ayağa kalktığımda eli doğrudan kot pantolonumun düğmesine gidiyor. Hızlıca kotumu çıkarıyor ve elini külotumun içine sokuyor.

Amımı avuçlayıp başparmağını klitorisime sürterek, "Kıyafetlerini çıkar" diye emrediyor.

Ashton doğası gereği otoriterdir. Bunu onun hakkında biliyorum. Ama bu gece sanki bambaşka bir Ashton burada. Bana aç ve kontrolü ele geçirmiş, ama neredeyse kopuk görünüyor. Ve eğer daha iyi bilmeseydim, buraya sadece seks için geldiğini düşünürdüm.

Dediğini yapıyorum ve birkaç dakika sonra külotum dışında çıplak önünde duruyorum. Yine de onları hâlâ giydiğimi fark etmiyorum çünkü Ashton'ın eli ince malzemedan ziyade amımı örtüyor.

İki parmağını içime sokarken başparmağı klitorisimi okşuyor. Çok ıslığım ve onun için hazırım ve beni parmaklarıyla sikerken inliyorum. Meme uçlarımdan birini ağzına aldığı anda gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sabitlemek için ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Kendimi zevkin içinde kaybediyorum. Ashton vücudumu tamamen kontrol ederken zaman bulanık bir şekilde geçiyor.

"Siktir," diye homurdandığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yüz hatlarını dolduran vahşi ihtiyaç ifadesine bakıyorum. Boşalmaya çok yakınlam. Gözlerinde gördüğüm şey neredeyse beni uçurumun kenarına getiriyor, ama ondan önce Ashton beni döndürüyor, külotumu indiriyor ve "Eğil ve ellerini kanepenin üstüne koy" diyor.

Beni istediği yere getirdiğinde kemerini ve pantolonunu çözüyor. Vücudu benimkine yaklaşıyor, siki beni deli gibi tahrik ediyor. Elleri göğüslerimi avuçlarken, "Bu gece seni prezervatifsiz becermek istiyorum," diyor.

Bu bir açıklama, ama içinde bir soru duyuyorum. Ayrıca bunu ne kadar çok istediğini de duyuyorum. Sesi bu arzuyla çığ. "Ben temizim." Bunu ben de istiyorum. Elleri göğüslerimden belime doğru hareket ediyor. Kalçalarını kavırıyor ve bir saniye bile beklemeden içime giriyor. İçinden ilkel bir inilti geliyor ve parmakları etime daha sıkı saplanıyor.

Hayatımda hiç yaşamadığım bir vahşilikle.

Neredeyse ilkel. Vahşi
ve evcilleşmemiş.

Her saniyesine bayılıyorum.

Bana defalarca çarparken kendimi kanepeye yaslıyorum ve boşaldığımda, daha önce hiç olmadığı gibi onun adını haykırıyorum. Bu onu ateşliyor gibi görünüyor ve o da boşalana kadar içime daha sert giriyor.

"Siktir!" diye kükrüyor. Alnını sırtıma yaslariken kalçalarını tutmaya devam ediyor. "Siktir," diye mırıldanıyor yine, nefessiz.

Bir süre öyle kaldık. Sonunda doğruldu ve beni kendisine doğru çevirdi. Beni sıkı sıkı tutuyor, sanki gitmeme izin vermek istemiyor. Bakışlarında hâlâ o yoğunluk var.

"Bugün hayatımın en kötü günlerinden biriydi ama senin yanımda olman bunu katlanılabilir kıldı. Ve bu gece eve sana gelmek.... Kahretsin, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeydi." Konuşmasını aniden kesti, sanki başka bir şey söyleyecekmiş ama vazgeçmiş gibiydi.

Dudaklarını dudaklarıma değdirerek, beni başladığı öpücüğün aynısıyla kucaklıyor. Bu öpücükte onun sahiplenmesinin her zerresini hissediyorum ve sahiplenilmek isteyecek türden bir kadın olduğumu hiç düşünmemiş olsam da, bunu ne kadar sevdiğimi inkar edemem. Ashton'ın bana olan ihtiyacını hissetmeyi ne kadar çok seviyorum.

Ve bu adam için ne kadar ileri gittiğimi fark ediyorum. Ona aşık bile olabilirim.

ASHTON

GÖZLERİMİ KAPATIYORUM VE BURNUMUN KENARINI ÇİMDIKLIYORUM.

YORGUNLUKTAN ÖLÜYORUM.

Zamanımı annem Lorelei ve iş arasında bölüştürdüğüm geçen haftanın ardından. Marc Brentley ile anlaşmayı sonuçlandırmaya ve Aaron Steel'in Yeni Zelanda'da inşa etmekte olduğum tatil köyüne yatırım yapmasını sağlamaya çalışırken iş beni çok zorladı. Her iki anlaşma da sonuçlanmaya yakın değil.

"Ashton, bir hafta sonu tatiline ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor annem, istediği çay bardağını ona uzatırken.

Şu anda evde, kalp krizinden sonra iyileşiyor. Her gün onunla vakit geçiriyorum, böylece sağlığının iyiye gittiğini kendim de görebiliyorum. Bunun tek dezavantajı babamı da neredeyse her gün görmek. Her ziyaretimde onu burada bulmak beni şaşırtıyor.

"Jessica bir rezervasyon yaptırıyor." Lorelei'yi dahil olduğumuz tatil köyünde çalışmaya götürürken bunun yarı iş, yarı oyun olacağı bilgisini atlıyorum.

"Güzel."

Karşısındaki kanepeye oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun? Gerçekten hissediyorum yani. Babama ve doktorlara anlattığın saçmalıklar gibi değil."

Dudaklarını büzüyor. "Neden hep böyle bir dil kullanmakta ısrar ediyorsun? Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

"Konuyu değiştirmeyi bırak, anne."

Derin bir nefes alırken omuzları yükseliyor. Çay fincanını önümüzdeki sehpanın üzerine koyarak, "Bu evde tıkalıp kaldığım için hayal kırıklığına uğradım. Kendimi tüm aktivitelere devam edebilecek kadar iyi hissediyorum ama baban

dinlenmemde ısrar ediyor. Tüm bu dinlenmenin beni sadece yorgun düşürdüğünün farkında değil."

"Hayır, kalp kriziniz bu yorgunluğa neden oldu. Doktorunuz kalbinizin kendini onarmasının üç ay ya da daha uzun sürebileceğini söyledi."

"Pfft," diye mırıldandı. Annem her zaman inatçı olmuştur. "Öyle bile olsa, bu kanepede oturup televizyon izlemekten ve insanların beni ziyaret etmesini beklemekten daha fazlasını yapmama izin verilmeli."

Cassia'nın bize katılmasıyla sözümüz kesiliyor. Beni görünce gülümsüyor. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim Kendall. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Ama değil. Öyle olsaydı, geri gelmeyi teklif ederdi. Bunun yerine, yanıma oturmadan önce annemi yanağından öpmek için hızlıca hareket etti.

Elini bacağıma koyarak soruyor: "Nasılsın Ashton? Bir haftadır birbirimizi görmüyoruz ve ben de nasıl olduğunu merak ediyordum."

Elini bacağımdan çekiyorum. "Ben iyiyim."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." Ses tonu çok sert ve bugün hiç havamda değilim.

Ayağa kalkıp soğuk bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Bana kalırsa, artık hayatımın en ince ayrıntılarını seninle paylaşmama gerek yok Cassia."

"Ashton," diye azarlıyor annem. "Cassia'yla böyle konuşulmaz." Bakışlarımı

Cassia'dan ayırmadan, "O ne demek istediğimi gayet iyi anlıyor," diyorum.

Ben söylüyorum."

Cassia bacak bacak üstüne atar ve suratını asar. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

Bir kadında tahammül edemediğim bir özellik varsa, o da aptalı oynamaktır. Peki ya istedikleri olmayınca surat asmak? Bu beni soğutmanın kesin bir yoludur. Cassia biz birlikteyken bunu pek yapmazdı ama o zamandan beri ustalaştı. Ve bu ona yakışmıyor.

Annemin yanağına bir öpücük bırakarak, "Yapacak işlerim var, ama gününün nasıl geçtiğini görmek için sonra uğrarım" diyorum.

Beni başından savıyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelme. Burada olmayacağım. Aslında babanı bu akşam beni sinemaya götürmesi için ikna etmeyi başardım. Benim adıma fazla çaba harcamayacağı için bunu kabul edebileceğine karar verdim."

"Yarın görüşürüz o zaman." Cassia'ya kısa bir bakış atarak, "Hoşça kal Cassia," diyorum.

"Annen için endişelenme Ashton. İyi bir gün geçirmesini sağlayacağım," diye sesleniyor Cassia ben ön kapıya doğru yönelirken.

Tanrı yardımcım olsun. Neden ailem eski sevgilimle bir ilişki yaşamamı teşvik etti ki?

"Annen nasıl?" Jack mutfağa girip bu akşam için gönderdiğim yemeği kontrol ederken soruyor. Lorelei geceyi burada geçirmek için yola çıktı. Onu dışarıda yemeğe götürmektense burada organize etmeye karar verdim, böylece onunla baş başa daha fazla zaman geçirebilecektim.

"İyileşiyor." Mutfak tezgahının üzerine koyduğu boş viski bardağına bakıyorum ve bundan bahsetmemek için dilimi ısırıyorum.

Jack'in durumu hâlâ kötüye gidiyor gibi görünüyor ve ben bu konuda ona bir şeyler söyledikçe onu daha da uzaklaştırıyorum. Arkadaşlığımızın olması gereken son yer burası, özellikle de şimdi çünkü sonunda çöktüğünde bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacak. Ama lanet olsun, sevdiğin birinin kendine bunu yapmasını izlemek çok zor.

Dolaptan neredeyse boşalmış bir viski şişesi çıkarıp bir içki daha dolduruyor. "Dur tahmin edeyim, her zamanki gibi davranıyor, doktorun emirlerine karşı geliyor ve en iyisini kendisinin bildiğini mi düşünüyor?"

Kıkırdıyorum. "Evet, hemen hemen. Cumartesi için bir planın var mı? Tekneyle bir günlüğüne açılabiliriz diye düşünmüştüm."

Viskisini yudumlarken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "İyi bir plana benziyor. Ben de varım."

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Jessica: Sian az önce Willow Sokağı'nda satın alabileceğin üç binanın hazır olduğuna dair bir bildirim gönderdi.

Güzel. Ona daha fazlasını bulmasını söyle.

Jessica: Bu mesajımın seni ne kadar mutlu ettiğini söylemen için bir işaret.

Ben: Eğer bana hepsinin o n d a olduğunu söyleseydin, o zaman sana mesajının benim lanet yılımı kutladığını söyledim.

Jessica: Bu gece hiç övgü alamayacağıma göre, yarın Willow St. kafesinden bir kahve alacağım. Nasıl sevdiğimi biliyorsun.

Ben: Asistanım organize etsin.

Buna cevap vermiyor, sadece bana bu fikir hakkında ne düşündüğünü gösteren bir gif gönderiyor.

Jack, "Gülümsemenden bunun iyi bir haber olduğunu anlıyorum," diyor.

Ona bakarak başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz, ama Jessica'nın espri anlayışı bu gece tüm gücüyle ortaya çıktı."

"O kadın bir erkeği nasıl gülümseteceğini kesinlikle biliyor," diye mırıldanıyor ve eski anılara geri döndüğü anı görüyorum.

"Jack," diye uyarıyorum onu. "Oraya gitme."

İçkisinin kalanını boğazından aşağı atıyor. "İyi haber yok yani?"

"Bana emlakçımın Willow Sokağı'nda satın alınacak üç mülk bulunduğunu söyledi. Sayı çok daha fazla olsaydı haberler iyi olabilirdi. Bu mülkler için babamla mücadele ediyorum, bu yüzden ondan önce bu işi hızlıca halletmem gerekiyor."

Jack kaşlarını çatı. "Lorelei tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Buna karşı çıkacağını düşünmüştüm."

"Bu bir iş Jack. Lorelei ile hiçbir ilgisi yok."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Ve şimdi en iyi arkadaşımın, kadınlar onunla çıkmak için sıraya girdiği halde neden hâlâ bekâr olduğunu anlıyorum. Bunun Lorelei'yle bir ilgisi olmadığını düşünüyorsan kafan bulutlarda demektir."

Dolaptaki viski bardağına uzanıp kendime bir içki dolduruyorum. "Willow Sokağı'nın gelişiminin sonuçlarını gördüğünde buna neden ihtiyaç duyulduğunu anlayacak. Sydney'in geri kalanı ilerlerken o caddedeki işletmeler ölüyor, çünkü kimse orayı geliştirmeye zahmet etmedi."

Kaşları çatılıyor. "Ve sen gerçekten bunun için binasını sana satacağına inanıyor musun?"

"Satmasa da fark etmez. O olmadan da devam edebilirim. Bu sadece ona yardım edecek, o da bunun meyvelerini toplayacak. Ona her şeyi açıkladığımda bu konuda iyi olmamasına imkan yok."

Ön kapı çalındığında, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sanırım bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir olabilir. Lorelei'yi gerçekten hayatında istiyorsan tabii. Onu istemiyorsan, elbette devam et çünkü bunun iş için iyi olacağına inanıyorum. Ama bazen insanlar önce gelmelidir, dostum."

Kaşlarımı çattım. "Katılıyorum ve bu yüzden bunu yapıyorum. Herkes için finansal açıdan iyi olacak."

Başını bana doğru sallıyor. "Ama bazen başka şeyler paradan daha önemlidir."

Ön kapımdaki tıkırtı giderek artıyor. "Buna bakmam lazım. Akşam yemeğinde bize katılacak mısın?"

"Hayır, bu gece dışarı çıkıyorum."

Bu düşünce beni korkutuyor. Jack'in dünyadaki tüm alkolü elinde bulundurarak şehir dışına çıkması felakete davetiye çıkarır.

Ben itiraz edemedim, "Stres yapma Ashton, Sienna'yla çıkıyorum. O beni doğru yolda tutacaktır."

"Güzel," diye mırıldanıyorum kapıyı açmaya gitmeden önce.

Diğer tarafta Lorelei'yi bulmak vücudumdaki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Geçtiğimiz hafta olabildiğince yanımda oldu ve stres ve yorgunluk beni ele geçirdiğinde beni ayakta tuttu.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kollarını boynuma doladığında gözleri zevkle parlıyor. Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Kıyafetimi yargılama, tamam mı? Geç kalıyordum."

Vücuduna bir kez daha bakarken kıkırdıyorum. "Bu kıyafetle ilgili bir sorunum yok. Aslında bunu benim için daha sık giymeye başlamalısın. Spor salonundan yeni mi geldin?" Ceketinin altına çok renkli, dar bir tayt ve sütyen gibi bir şey giymiş. Tenini görebiliyor olmam beni fazlasıyla mutlu ediyor, bu taytın içindeki bacaklarının harika görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Seksi bir gülümsemeyle kendini bana doğru bastırıyor. "Öyle diyorsun. Ve evet, spor salonundan yeni geldim, bu yüzden beni beslemen gerekiyor. Açlıktan ölüyorum."

Yüzümü kulağına doğru eğiyorum. "Kendini sikime bastırmaya devam edersen kimse yemek yemeyecek."

Kolları boynuma dolanıyor ve kendini tekrar bana doğru itiyor. "Sanırım yemek için bekleyebilirim. Çılgın yeteneklerin yemeği telafî etmekten daha fazlasını yapıyor."

Ellerimi kışına doğru götürüyorum ve oraya şaplak atıyorum. "Hayır, önce seni besleyeceğim, çünkü bu vücuda bir kez başladığımda, ondan sürüklenmemin bir yolu yok."

Yirmi dakika sonra, bir kadeh şarap eşliğinde sohbet ederken akşam yemeğimizi bitiriyoruz. Sonuncusunu iptal etmek zorunda kaldıktan sonra yeniden planladığımız hafta sonu kaçamağımızı konuştuk ve neleri başarmak istediğimizi gözden geçirdik. Lorelei bana kiracısıyla ilgili sorunları ve bunların yakında çözüleceğine dair umutlu olduğunu anlattı. Ben de annemin sağlık durumu hakkında bilgi verdim. "Yani bugün babanı görmedin mi?" diye soruyor şarabını bitirirken. O içerken bakışlarım sıkıca dudaklarına sabitleniyor. Onları hayal ediyorum

daha sonra sikime sarıldı. "Ashton, ne dediğimi duydun mu?"

Gözlerini tekrar buldum. "Seni sikmeyi düşünmekle meşguldüm ama evet, dediğini duydum. Ve hayır, onu bugün görmedim."

Gözlerinde ısı parlıyor ve yüzünü bir gülümseme dolduruyor. "Beni becermeyi düşünmen hoşuma gidiyor ama bunu yapmadan önce sana heyecan verici bir haber vermek istiyorum."

"Bütün saatlerini benimle çıplak geçirebilmek için çalışmayı bırakmaya mı karar verdin?"

Gülüyor ve elini bacağıma koymak için öne doğru eğiliyor. "Bu gece biri çok eğlenceli."

Öne doğru eğilip üstünden göğüslerini avuçluyorum. "Hayır, sadece içinde olmaya hazırım."

"Gerçekçi olalım, çok fazla çalışıyorsun. Tüm bu seks için yeterli zamanın olmaz."

Elimi üst kısmına sokuyorum. "Çalışmadığımı kim söyledi? Çoklu görev yapabilirim. Telefonda anlaşmaları kapatırken seni beceririm. Muhtemelen daha verimli olurum."

Dudağını ısırdı ve ayağa kalktı. Bir dakika sonra, bana sarılıyor ve gömleğimin düğmelerini çözüyor. "Tamam, o zaman gerçekçi olalım. Hayatında bir şey yapmayan bir kadınla birlikte olmaktan çok sıkılırdın. Talep üzerine seks senin için çok hızlı eskirdi."

Bir elimi pantolonunun içine sokup klitorisini buluyorum. Onu okşayarak, "İşte bu yüzden sen benim için doğru kadınsın. Sadece güzel değilsin, aynı zamanda çok da zekisin."

Gözleri kapanıyor ve usulca inlerken yine dudağını ısıırıyor. Lorelei'yi hayatımın sonuna kadar zevk alırken izleyebilirdim ama yine de doymazdım.

Gözlerini tekrar açtığında bana gülümsüyor. "Bil bakalım senin kadın bugün ne yaptı?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum. Kendisine kadını demesine bayılıyorum. "Ne yaptı?"

"Bondi'de bir apartman kompleksine yatırım yapmayı kabul ettim."

Kafamda alarm zilleri çalıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Ryan Shandwick ile mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet! İnanılmaz bir anlaşma. Beni götürdüğün o partide onunla tanışacak kadar şanslı olduğuma ve bu işe dahil olma fırsatını yakaladığıma inanamıyorum."

Hay sikeyim.

Bunu araştıracaktım ama olan biten her şey yüzünden dikkatim dağıldı.

Ben bir şey söyleyemeden, "Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu.

Elimi pantolonundan çekip iki elimi de bacaklarının üzerine koyuyorum.

"Shandwick'e güvenmiyorum."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu ve ününü biliyorum." "Neymiş ünü?"

diye soruyor. "Bazı karanlık işlere karışmış."

Dudakları birbirine yapışıyor. "Bu, bunun karanlık bir anlaşma olduğu anlamına gelmez. Bugün tüm belgeleri inceledim ve bana hepsi yasal görünüyor. Yerel konsey bile onu destekliyor."

"Lanet olsun Lorelei, bu pek bir şey ifade etmiyor. Politikacılar da suçlular kadar sahtekârdır. Shandwick bunu desteklemeleri için onlara bir tür komisyon veriyor olmalı."

Doğrudu, vücudu gergindi. "Bundan emin değilsin. Sana söylüyorum, tüm bilgileri ince bir diş tıraşıyla inceledim. Beni endişelendiren bir şey bulamadım."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. "Tamam, bana bırakın. Ben araştıracağım."

"

Gözleri büyüdü ve yüzündeki kızgın ifade bana söylediklerimi anlattı yanlış bir şey var. Benden uzaklaşarak, "Bunu araştırmana ihtiyacım yok. *Ben araştırdım.*"

Ben de ayağa kalktım. "Baktığını biliyorum ama benim bu konuda senden çok daha fazla deneyimim var, o yüzden ben de bakacağım."

Uzun birkaç dakika boyunca bana baktı. Ondan öfke yayılıyor ve bu konuda neden bu kadar sinirli olduğunu merak ediyorum. Çantasını alıp omuzlarına attığında kafam daha da karışıyor.

Ona yaklaşarak, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Ya da elli."

"Nereye?" Bu evde başka bir yeri kastettiğini umuyorum. "Benim evime."

"Yani eve mi gidiyorsun? Bunu senin için araştırmayı teklif ettiğim için mi? Bu hiç mantıklı değil Lorelei."

Gözleri vahşi bir enerjiyle parlıyor, öfkesini haykıran türden. "Bana çok mantıklı geliyor. Bunu yapamayacağımı düşündüğün için çok kırıldım. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Burada sakinleş."

Çılgınca başını sallıyor. "Hayır, şu anda seni yakınımda istemiyorum Ashton."

Kolumu beline dolayıp onu kalmaya zorlamaya çalışıyorum ama o öfkeyle koşuyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

O vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu gece her zamanki patronluk taslamam için uygun bir gece değil. Sana sakinleşmek için bu geceye ihtiyacım olduğunu söylüyorum, sonra duygularımı düşünmeyi bırakmadan nasıl kontrolü ele aldığını tartışabiliriz. Daha tecrübeli olduğunu anlıyorum ama bazı şeyleri söylemenin ve yapmanın yolları olduğunu anlamam gerekiyor." Nefes almak için duraklıyor ve sonra ekliyor, "Kendimi dışarıda görebilirim."

Bununla birlikte evimden çıkıp gidiyor ve hayatımda ilk kez istediğim şeyin peşinden gitme dürtüsüne direniyorum.

Onu durdurmak, omzuma atmak ve içeri sürüklemekten başka bir şey istemiyorum.

Bu gece buradan çıkıp gitmesine izin vermek istemiyorum. Ama Lorelei sinirlendiğinde biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlamaya başlıyorum. Ve eğer onu hayatımda tutma şansım varsa, geri çekilip ona bunu vermeliyim. Yine de çok çabuk anlaması gereken şey, o anı yaşadktan sonra onun için geleceğim ve hiçbir şekilde almaya geldiğim şeyi almadan gitmeyeceğim.

LORELEI

ERTESİ GÜN ORTAK OFİSİMİZE GİRDİĞİMDE SIENNA ALÇAK SESLE ISLIK ÇALIYOR. Sabah. "Bebeğim, bütün gece parti yapmış, hiç uyumamış ve yorgunluğunu kapaticıyla örtmeye çalışmış gibi görünüyorsun. Bana parti *yaptığını* söyle. Ashton'la."

Çantamı masaya bıraktım ve bir sandalyeye yığıldım. İşe giderken aldığım kahveden uzun bir yudum aldıktan sonra homurdanıyorum: "Dün gece Ashton'la kesinlikle parti falan yoktu. Onun yerine beni üzdü ve ben de aramıza biraz mesafe koyabilmek için evinden erken ayrıldım. Bütün geceyi olanları düşünerek geçirdim ve sadece bir saat uyuyabildim."

Gözleri büyüdü ve yanıma oturdu. "O ne yaptı ki? Sebepsiz yere üzölmek sana göre değil."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, hâlâ sinirli hissediyorum ve bundan kurtulamıyorum. Ashton'la aramızda geçen konuşmayı ona anlattıktan sonra, "Sence aşırı tepki mi verdim?" diye soruyorum.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Ashton çok kibirli olabiliyor ve sen de her şeyden çok buna tepki vermişsin gibi görünüyor. İşin için çok çalışıyorsun ve eminim bu anlaşma için gereken özeni göstermişsindir, o yüzden göstermediğini ima etmesi yüzüne bir tokat gibi inerci."

İç çektim. "İşte bu noktada aşırı tepki verdim. Bunu gerçekten ima etmedi. Daha çok, daha deneyimli olduğu için araştıracağını söyledi ve haklı da. Bir anda kontrolü ele alması ve yapacağını söylemesi beni sinirlendirdi. Kendimi yetersiz hissetmeme neden oldu, bu da mantıklı düşünme yeteneğimin pencereden uçup gitmesi anlamına geliyordu." Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve sonra inliyorum. "Böyle aşırı tepki vermekten nefret ediyorum. Muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünüyor-"

Sienna sözümü kesti. "Ashton'ın senin hakkında kötü bir şey düşünmesine imkân yok. Mantıklı olmak iyi olurdu ama duygularımız ağır bastığında bu her zaman mümkün olmuyor, bu yüzden kendini hırpalama. Sadece bugün ona ulaş ve bunu konuş."

Şu anda Ashton'dan çok kendime kızgınım. Ve kendine kızmak başkasına kızmaktan on kat daha kötü.

Bir mesaj geliyor ve telefonumu kontrol ediyorum.

Boston'dan: Bugün Crave ile bazı işler yapacağım. Gelip onlarla tanışmalısın.

Crave en sevdiğim gruplardan biri ama onlarla tanışmaya gitmemin imkanı yok. Bu Boston'a yanlış sinyal gönderir. Beni daha ciddiye alacağını umarak mesajını görmezden gelmeye karar verdim.

"Neden birdenbire stresli görünmeye başladın?" Sienna soruyor.

Telefonumu kaldırıyorum. "Boston. Beni bugün Crave'le buluşmaya davet etti. Keşke ilişkimizin bittiği mesajını alsa."

"Crave! Vay anasını! Ben de geleceğim. Jett'ime kavuşmak istiyorum." Jett grubun solisti ve Sienna yıllardır ona karşı hafif bir aşk besliyor.

"S a k i n ol, Jett evleniyor. O konuda şansın yok bebeğim. Peki ya Van?"

"Doğru ya. Düğünleri için yaptıkları planları okuyup duruyorum. Presley şöyle, Presley böyle. Birbirleri için ne kadar mükemmel göründüklerine kusmak istiyorum. Ama Van'ın benim tipim olduğunu sanmıyorum. Eğer Jett'e sahip olamasaydım, sanırım Hunter'ı seçmek zorunda kalırdım."

Gülüyorum. "O dergilerde okuduğun şeylerin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayallerimi yıkma Lorelei. Dün okuduğuma göre Hunter bir kadın arıyormuş ve sarışınlardan hoşlanıyormuş. Aradığı kişi kesinlikle ben olabilirim. Bilirsin, davulculara karşı hep bir ilgim olmuştur."

Ben daha cevap veremediğim bir teslimatçı kapımızı çaldı. Elinde kocaman bir demet kırmızı gül vardı. Aramıza bakarak, "İkinizden biri Lorelei Winters mı?" diye sordu.

Sienna, "Vay canına," diye mırıldanıyor. "Adam çiçek gönderirken hiç şaka yapmıyor."

Çiçekleri alıyorum. "Teşekkürler."

Adam giderken Sienna, "O bukette en az yüz gül olmalı," diyor.

Kartı zarftan çıkardım.

Lorelei, bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Lütfen beni affet.

Karnım taklalar atıyor. Bir tartışmadan sonra hiçbir erkek bana çiçek göndermemiştir. Benim için önemli olan çiçekler değil, onun çaba göstermesi.

Dolaptan bir vazo aldım ve çiçekleri içine yerleştirdim. "Şimdi onu arayacağım ve bu konuyu konuşacağız." Onun bana ulaşmasını beklemek istemiyorum. Elimde olsa yanına gider, yüz yüze konuşurduk ama bir saat içinde hazırlanmam gereken bir randevum var.

"Gerek yok. Ben buradayım." Ashton'ın derin sesi kapı aralığından geliyor.

Döndüğümde onun bana doğru geldiğini görüyorum. Gözleri kararlılıkla yanıyor. Bunu inkâr edemem -her ne kadar bazen beni itilmek istediğimden emin olmadığım yerlere itse de, bu şiddetli dürtüsü onda en çok sevdiğim şeylerden biri.

Sienna, "Ben biraz dışarı çıkıp sizi yalnız bırakacağım," diye sesleniyor ama ne Ashton ne de ben cevap vermiyoruz. O bir görevde ve ben de onun esiri olmuş durumdayım.

"Güller için teşekkür ederim," diyorum usulca, aniden bu konuşmadan emin olmadığımı hissederek.

Bana doğru geliyor. "Çiçekleri konuşmaya gelmedim Lorelei. Yüz yüze özür dilemeye geldim. Bir daha senin duygularını düşünmeme hatasına düşmeyeceğim." Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor ve beni kendine yakın tutmak için kolunu belime doluyor. "Ama böyle bir anlaşmazlıkla başa çıkmanın en iyi yolunun benden kaçmak olmadığını anlamalısın."

Emredici sesi ve otoriter sözleri beni içinde bulunduğum büyüden kurtarıyor. Göğsüne bastırarak, "Özrünü takdir ediyorum ama

direktifle birlikte geldi. Mola vermem gerekiyorsa veririm, o yüzden buraya gelip bana bir durumla nasıl başa çıkacağımı söyleme."

Tanrım, bu adam daha fazla kibirli olabilir mi?

Yerinden kıpırdamayı reddediyor, aramızda küçük bir boşluğa bile izin vermiyor. Beni daha sıkı tutuyor. "Sana kendi alanına sahip olamayacağını söylemiyorum. Sana söylediğim şey, birbirimizden ayrı olduğumuzda aramızda bir anlaşmazlık bırakmaktan hoşlanmadığım. Bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda, mola verin ama bunu aynı çatı altında yapın. Sakinleştiginde de bana gel ki geceyi beklemek yerine o zaman halledebilelim."

İşte böyle anlarda ruhsal durumumu merak ediyorum. Bir an kibri yüzünden ona sinirleniyorum, bir an sonra sinirim tamamen geçiyor. Ashton'la sık sık duygularım arasında gidip geliyorum ve bu daha önce bir erkekle yaşadığım bir şey değil. Biriyle birlikteyken duygularım hemen hemen her zaman sabit kalmıştır.

Sabit ve biraz sıkıcı.

Ashton'la bir an bile sabit ya da sıkıcı değil.

Gömleğini kavrayarak, "Her zaman kibirli ve otoriter olmaktan nasıl kurtuluyorsun?" diye soruyorum.

Kaşları kalkıyor. "Dün gece paçayı kurtardığımı mı düşünüyorsun?" "Şey, hayır, ama-"

Ashton beni duvara yaslayıp iki eliyle belimi kavrayarak sözümü kesiyor. "Aması yok Lorelei," diye hırılıyor. "Dün gece her şeyi berbat ettim ve bu yanıma kâr kalmadı. Kendini savunmana saygı duyuyorum ama şunu bil ki, bu hayatımın en uzun gecesi idi. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Aklının nerede olduğunu bilmemek *aklımı* başımdan aldı ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Yaşamayacağımıza söz ver."

Ondan yükselen tutku, dürüstlüğü ve kendini bu şekilde ortaya koyma isteği karşısında bacaklarım güçsüzleşiyor. Yüzünü tutarak başımı sallıyorum. "Bunu bize bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Gözleri sonsuza kadar benimkileri arıyor ve sonunda uzun zamandır hapsolmuş gibi gelen bir nefes veriyor. "Teşekkürler."

ASHTON

"BU GECE, BU SABAH OLDUĞUNDAN DAHA İYİ BİR RUH HALİ İÇİNDESİN."
Jack o gece bir içkinin üzerine diyor.

Beni aradı ve işten sonra bu barda buluşmak istediğini söyledi. Sesinden bunun onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden içki içmesi konusunda tartışmak yerine kabul ettim.

Önümde duran viskiden bir yudum aldım. "Çünkü Lorelei ile aramı düzelttim."

"Bu ona Shandwick anlaşması konusunda ne kadar endişeli olduğunu söylediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hâlâ o konuyu araştırıyorum demek oluyor. Şimdilik özür dileyip konuyu kapattım ama eminim yakında bu konuyu tekrar açmam gerekecek."

"Bunun gerçekten karanlık bir anlaşma olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum."

"Lorelei'nin iyiliği için umarım yanılıyorsundur."

"Yanılmıyorum, Jack. Şu anda tek umudum, ben neler olduğunu anlamasını sağlayana kadar bu işten sıyrılabilmesi."

Boğazından aşağı biraz viski atar. "Bugün Cassia'yı iş yerinin yakınındaki kafede gördüm. Ondan kaçamadım. Ailenin ona ne kadar iyi davrandığını anlatıp durdu. Artık o kadar yakınlar mı?"

Viski bardağımı sıkıyorum. "Görünüşe göre öyle. Annemi her ziyaret ettiğimde o da orada oluyor."

"Ona neler oluyor?"

"Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum." "Sana o kadından hoşlanmadığımı söylemiş miydin?"

Kıkırdıyorum. "Sadece eline geçen her fırsatta."

Sırıttıyor. "Ve sen beni hiç dinlememeyi seçtin. Belki Lorelei söz konusu olduğunda beni dinlersin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Lorelei'den hoşlandığını sanıyordum."

"Seviyorum ve bu yüzden beni dinlemen gerekiyor. Aksi takdirde onunla ilişkini berbat edeceğinden endişeleniyorum."

"Nasıl batırabilirim ki?"

"Dur sayayım. Willow Sokağı planların. Onu ve yaptığı her şeyi kontrol altına alma ihtiyacın. Muhtemelen yapacağın yüzlerce şey daha var ama bunlar başlıcaları."

"Onu kontrol etmeye çalışmıyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum. Arada fark var." Willow Sokağı'ndaki gelişmeye yapılan göndermeyi görmezden geliyorum. Bunu zaten konuşmuştuk ve bana kalırsa yanılıyor.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Ashton. Ama işleri berbat etme. O kadından hoşlanıyorum."

Biraz daha viski içiyorum. Tüm takım elbiseliler işten eve dönerken bir şeyler içmek için dışarı çıktıklarından bar kalabalıklaşıyor. Çok gürültü çıkmadan Jack beni buraya ne için getirdiyse onu konuşmak istiyorum.

"Neler oluyor, Jack? Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bardağının kenarından bana bakıyor ve cevap vermeden önce içmek için acele etmiyor. "Amerika'ya geri dönüyorum."

Endişe mideme vuruyor. "Neden?" Şu anda olması gereken son yer orası.

"Yeni bir menajer buldum ve beni oraya geri istiyor. Okumam için bazı senaryoları var. Ayrıca kamuoyundaki imajımı düzeltmemi istiyor, yani önümde çok iş var. Oraya dönüp bu işe başlamam gerekiyor."

"Ne tür bir iş?" Tam olarak ne tür bir işten bahsettiğini biliyorum ama çekincelerimi dile getirebilmem için söylemesini istiyorum.

"Lanet olsun Ashton, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bunun için bana kızma."

"Evet, nasıl olduğunu çok iyi biliyorum Jack. Her yerde boy gösteriyorsun ve olabildiğince çok oyuncuyla kaynaşıyorsun. Partiler, etkinlikler, galalar, gidebileceğin her yer. Ve sonunda bu seni uyuşturucu ve alkole götürür ve şu anda olduğun yere geri dönersin, sadece daha kötüsüne, çünkü burada başladığın işi asla bitiremezsin. Bunu kendine neden yapasın ki?"

Yüzünde öfke parıldıyor. "Çünkü bu benim kariyerim."

"Ben de kariyerine ara vermek istediğini düşünüyordum. Ne değişti?" Ben de kızgıyım. Ama bundan da öte, arkadaşım için çok endişeliyim. Şu anda yapabileceği en kötü hamle bu ve endişelerimi dinlemeyeceğinden oldukça eminim.

"Ben bunun için yaşıyorum Ashton. Bu dürtüyü anlayabilecek biri varsa o da sensin. Sen de en az benim kadar işin için yaşıyorsun."

"Bunu anlıyorum ama neden işe dönmeden önce sağlığını kontrol altına almak için zaman ayıramıyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve ellerinin ne kadar titrediğini fark ediyorum. *Kahretsin, düşündüğümde de kötü durumda.*

"Buna ihtiyacım var. Çalışmazsam delireceğim."

Öne doğru eğildim. "İlgiye ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun? Öyle mi, Jack?" Piçlik ettiğimin farkındayım ama sakinliğimi korumakta zorlanıyorum.

İçkisini bitiriyor ve ayağa kalkarken boş bardağını yavaşça yere bırakıyor. Gözlerindeki acı açıkça görülüyor ve seçtiğim kelimelerden pişmanlık duyuyorum. "Yani ilgiden hoşlanıyorum. Hoşlanmasaydım işimi yapamazdım. Ama bunun yanı sıra, çalışmaya geri dönmek istiyorum. Onsuz kendimi kaybederim. Ve siktir git."

Bardan çıkıp gitti ve ben onu takip etme isteğime karşı koydum. Şu anda arkadaşlığımızın ihtiyacı olan son şey bu. Jack'in sağlığı ve bağımlılıkları söz konusu olduğunda umutsuzca yardıma ihtiyacı olabilir ama bir noktada bunu kendisinin fark etmesine izin vermeliyim. Sanırım o noktaya geldik ve kendine bu şekilde zarar vermesini izlemek beni kahrediyor. Şimdi tek yapabileceğim, düşüşünün şüphelendiğim kadar sert olmaması için dua etmek.

Lorelei bir saat sonra omuzlarıma masaj yaparken "Çok gerginsin," diyor.

On dakika önce gelmişim ve ne kadar gergin olduğumu görünce beni salonuna sürükledi ve kendisi kanepeye oturup bana masaj yaparken yere oturmamı emretti.

"Jack eve gidiyor."

Düğümlemlerim üzerinde çalışmaya devam etmeden önce elleri bir an için hareket etmeyi bıraktı. "Neden?"

Bana anlattığı her şeyi ona da anlattım. Onunla konuşurken olduğumdan daha da gerginim ve kelimeler ağızımdan dökülüyor. Bu alışılmadık bir durum.

Bunun olması için. Daha önce hiç bu kadar kişisel şeyler paylaştığım bir kadınla çıkmamıştım.

Bitirdiğimde bana doğru eğildi ve ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi. Başını omzuma yaslıyor ve "Senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm" diyor.

Ellerimi bileklerine doluyorum ve yüzümü çeviriyorum, böylece dudaklarını bir öpücükle yakalayabiliyorum. Öpücüğü bitirdiğimde, "Gelip kucağıma oturmalısın ve stresimi seninle atmama izin vermelisin" diyorum.

Gülümsüyor. "Kulağa hiç de otoriter gelmedi."

Gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Deniyorum."

"Biliyor musun, patronluğun sana daha çok yakıştığı zamanlar olduğunu düşünüyorum."

"Otoriter olmamı mı istiyorsun Lorelei?"

"Emin değilim. Hâlâ karar veriyorum. Yani, kötü davranışları teşvik etmek istemiyorum."

Kahretsin, onunla bu şakalaşmayı seviyorum. "Karar vermen için sana beş saniye veriyorum. Ondan sonrası tamamen kötü davranış."

Gülümsemesi arsızlaşıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Beş, dört, üç, iki, bir-"

O daha ne olduğunu anlamadan, kanepede sırt üstü yatacak şekilde hareket ettim ve onun üstüne çıktım. Eteğinin altına uzanarak külotunu buluyorum ve elimi içine sokuyorum. Bakışlarına bakarak, "Bu kaçınmaya çalıştığın türden kötü bir davranış mı? İstedğin zaman durabilirim. Sadece söylemen yeterli."

İki parmağımı içine soktuğumda gözlerini kapatıyor. "Tanrım, sakın durayım deme."

Durmaya niyetim yok. Lorelei'nin boşalmasını izlemek bu gece gündemimdeki tek şey.

Yüzümü onunkine yaklaştırarak, onu orgazma ulaştırmaya çalışırken öpüyorum. Kollarını boynuma doluyor ve beni daha önce ondan görmediğim bir acelecilikle öperken orada kavırıyor.

Sikeyim.

Bana olan ihtiyacı beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Sikimi onun içine sokmaktan başka bir şey istemiyorum ama önce onun boşalmasını sağlamak için kendimi tutuyorum.

Sırtını kanepeden yukarı kaldırıyor ve parmakları boynuma gömülürken inliyor. Başını geriye doğru bastırmasını izlerken sikim daha da sertleşiyor.

ve amı parmaklarımla etrafında titreştiğinde, neredeyse ben de boşalıyorum.

"Siktir," diye homurdandım. "Kendini kaybetmeni izlemeye bayılıyorum."

Gözleri açılıyor ve bana seksi bir gülümsemeyle vuruyor. Gömleğimin üst düğmesine uzanarak onu çözüyor ve "Beni becermeni izlemeye bayılıyorum. Bence acele edip bunu yapmalısın."

Kolumu belinin altından geçirip onu da yanıma alıyorum ve oturur pozisyona geçip üzerime oturmasını sağlıyorum. "Bence ne yapmalısın biliyor musun?"

Bakışları sıkıca benimkilerin üzerinde, o güzel gözlerinden ateş fişkırıyor. Gömleğimin sonraki birkaç düğmesini çözüyor. "Ne?"

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve eteğini yukarı itiyorum. "Benim için soyunmanı izlemek istiyorum."

Gözleri büyürken düğmelerimle uğraşmayı bıraktı. "Daha önce hiç bir erkek için soyunmadım."

Sesinde duyduğum tereddütten nefret ediyorum. Lorelei bir tanrıça. Kendine güven sorunu olmamalı. "Güzel. Senin için ilk olacağım." Dudaklarımı dudaklarına götürüp onu öpüyorum ve ekliyorum, "Ve senin tek sevgilin."

Ben o üç kelimeyi söylerken hareketsiz duruyor. Bunları söylemek benim niyetimdi ve onun tepkisini görmek istiyorum. İki eliyle yüzümü tutarak beni tekrar öpüyor. "Sadece senin," diyor usulca. Bu bir soru değil ama belirsizliği duyuyorum.

"Evet Lorelei, senin bir tanen," diyorum kararlılıkla. Burada herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum. Kafa karışıklığını giderecek diğer üç kelimeyi söylemeye hazır değilim ama Lorelei'yi sonsuza kadar hayatımda istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Birkaç dakika boyunca bakışlarımı tutuyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece izliyor. Sonra yavaşça önümde durmak için hareket ediyor.

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, güzelliği her zaman aklımı başımdan alıyor. Onun benim olması her şey demek. Bunun asla değişmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bakışlarımı buluyor ve üstünü yavaşça başının üzerinden kaydırırken bakışlarıma kilitleniyor. Yere düşüyor ama ikimiz de fark etmiyoruz çünkü ikimiz de onun yaptıklarına dalmış durumdayız.

Sırada eteği var. Bana sırtını dönmesi ve eğilirken kaykılması fermuarıma uzanmam için yeterli. A

Bir an sonra elim sikimin etrafına dolanıyor ve onu izlerken okşuyorum.

Tekrar bana dönüp baştan çıkarıcı bir şekilde bir parmağını göğüslerinin arasından külotuna doğru gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Diğer elini başının arkasına koyuyor ve parmaklarını saçlarına geçiriyor. Aynı anda kalçalarını sallamaya başlıyor.

"Siktir, bebeğim," diye törpüledim, sikimi daha sert kavradım. "Bu işte doğuştan yeteneklisin." Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve külotunun içine uzanıyor. Elini benden saklıyor ama klitorisini ovuşturduğunu görebiliyorum.

"İstiyor musun

göğüslerimi mi yoksa amımı mı görmek istersin?"

İğrenç kelimeler Lorelei'nin dudaklarından hiç bu kadar güzel çıkmamıştı. Bu işi uzatmaktan başka bir şey istemiyorum ama artık ona ihtiyacım olduğu noktaya geldim.

Öne doğru uzanarak bir elimi kalçasına doladım ve onu kendime çektim. "Seni sikebilmem için sikimin üzerine oturmanı istiyorum." Külotunu aşağı çekiyorum ve kıcını kavriyorum, o da bana sarılıyor, yavaşça amını sikimin üzerine indiriyor.

Beni içine alırken bir an için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, "Lanet olsun, çok ıslaksın," diyorum.

Kollarımı kavriyor. "Çünkü bütün gün seni düşündüm. İşten eve geldiğimde vibratörümü bile kullanmış olabilirim çünkü seni düşünmeden duramadım."

Bu sözler beni bitirdi. Kendimi daha fazla tutamıyorum. Sütyenini açıp çıkardım ve sonra belini tuttum. Ağzımı kulağına götürüp homurdanıyorum, "Becer beni bebeğim. Ve bunu yaptıktan sonra, seni hiç hayal etmediğin şekillerde becermeme hazır ol."

Hiç tereddüt etmiyor; beni deli gibi beceriyor. Sert ve hızlı ve bana verdiklerine doyamıyorum.

Hepimizin parmakları tene batıyor.

Serbest kalmak için çılınca pençeliyoruz.

Umutsuzca birbirimize ihtiyaç duyuyoruz.

Boşaldığımızda bedenlerimiz sıkıca birbirine yapışıyor, kollarımız birbirini sarıyor ve sonsuza dek sürecektir bir öpücükle ağızlarımız birbirine yapışıyor.

Onu asla bırakmak istemiyorum.

Lorelei benim her şeyim oluyor.

Sevgilim.

Sırdaşım.

Zayıflığım.

Onunla zaman geçirmek, arzuladığım tek şey.

Ve dürüst olmak gerekirse, ona aşığım.

LORELEI

"CUMA GÜNLERİ DAHA FAZLA YARIM GÜN ÇALIŞMALIYIZ."

Ashton viskisinden biraz içiyor ve masanın karşısındaki bardağın kenarından beni süzüyor. "Eğer ciddiysen Jessica'ya program yapmasını söylerim."

Gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi? Öylece rutinini mi değiştireceksin?"

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Aynen öyle Lorelei. Sen olmasını istiyorsun, ben de olmasını sağlayacağım."

Ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak sessizce onu izliyorum. Bu sabah saat on birden hemen önce Sydney'den ayrıldık ve şu anda oturup geç bir öğle yemeği yediğimiz Whitsunday tatil beldesine uçtuk. Bu, Ashton'ın odamıza adım atar atmaz beni becermesinden ve ardından uzun bir spa banyosundan sonra oldu. Cumaları izinli olduğumu söylememin tek nedeni uzun zamandır hissetmediğim kadar rahatlamış olmam. Ve bir Cuma öğleden sonrasını Ashton'la geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum. Böyle bir cevap vermesini hiç beklemiyordum.

Telefonuma gelen bir mesaj bizi böldü.

Ryan Shandwick: Pazartesi sabahı saat 10'daki toplantıda bazı şeylerin üzerinden geçmek için müsait misin?

Ashton'a endişeyle bakıyorum. Nedenini bilmiyorum, çünkü kendisiyle bu anlaşma hakkındaki görüşmemizi zaten yapmıştık. Düşüncelerini açıkça belirtti,

ve nerede durduğumu açıkça belirttim. Ve şimdi yoluma devam ediyorum çünkü bu anlaşma hakkında edindiğim bilgilerden hâlâ memnunum. Ama kavgamızdan sonra tüm bu durum hakkında kesinlikle garip hissediyorum.

Ashton kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet." Ve sonra mesajı hızlıca yanıtlıyorum.

Ben: Evet. Kilitte.

Ashton'ın kaşları derinleşiyor. "Hiç inandırıcı değilsin. Neler oluyor Lorelei?"

Telefonumu masaya bırakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Sadece işle ilgili bazı şeyler. Bu öğleden sonra ne yapacağımızı konuşmak daha çok ilgimi çekiyor." Bu hafta sonu tatil köyünü gezmek için dolu bir programımız var ve buna başlamak için heyecanlıyım. Ayrıca bu hafta sonu Ryan Shandwick hakkında konuşmamaya da hevesliyim.

Birkaç dakika daha düşünceli bir şekilde beni izledikten sonra şöyle diyor: "Jessica bizi saat beşteki şarap tadımına sokmayı başardı. Ayrıca yarın sabahki ikinci çayı için de yer ayırttı."

"Ona bayılıyorum." Her iki etkinlik için de yer ayırılmıştı ve Ashton bunları deneyimleyemeyecek olmamızın çok da önemli olmadığını düşünse de ben o kadar emin değildim. Rakiplerimizin tam olarak ne sunduğunu bilmemiz gerekiyor ki standartlarımızın da aynı derecede yüksek olmasını sağlayabilelim.

Telefonu bir mesajla çalışıyor ve ona uzanırken, "Duygular karşılıklı sanırım," diyor. Mesajı okurken, "Kahretsin, annemi aramalıyım" diye mırıldanıyor.

"O iyi mi?"

Numarasını çevirir ve telefonu kulağına götürür. "Evet. Aly az önce annemin bugün doktoruyla randevusu olduğunu hatırlattı, o yüzden nasıl gittiğini kontrol etmek istiyorum-" Konuşmayı keser ve telefonunu dinlerken kaşlarını çatar. Sonra-"Ne oluyor Cassia? Neden annemin telefonuna cevap veriyorsun?"

Mideme bir batma hissi çarpıyor. Eski sevgilisi annesinin telefonlarına mı cevap veriyor? Bu benim için alarm zillerinin yüksek sesle çalmasına neden oluyor. Zaten her türlü hissediyorum

ve Şu anki iliŐkilerinin ne olduğu hakkında. Bu sadece her Şeyle ilgili endiŐemi artırıyor.

Annesiyle konuşmadan önce hararetli bir tartiŐma yaŐıyorlar. Telefon görüşmesi sona erdiğinde parmaklarını saÇlarında gezdiriyor ve "Tanrım" diye mırıldanıyor.

Kokteylimden bir yudum alıyorum. Bu Ğleden sonra bunlardan çok daha fazlasına ihtiyaım olacak. "O nasıl?" Annesinin nasıl olduğunu bilmek istesem de, Cassia hakkında bilinmesi gereken her Şeyi gerçekten bilmek istiyorum ama ona nasıl soracağımı bilmiyorum. Tanrım, neden biriyle çıkmak bazen bu kadar zor olmak zorunda?

"Annem iyi. Randevu iyi geçti."

Onu daha fazla zorlamadan önce derin bir nefes alıyorum. "Ve?"

Sorumu yanıtlamadan önce viski bardağının yarısını boğazından aşağı dkti. "Anlayamadığım bir nedenden ötürü Cassia annemle çok zaman geçiriyor. EĞer onu sandığım kadar iyi tanırırsam, bir Şeylerin peşinde demektir."

İçimde çalkalanan sınırlar biraz olsun yatıŐtı. Benden bir Şey saklamayacağı konusunda erkeğime daha fazla gvenmeliydim. Ashton onu tanıdığımdan beri dürüst olmaktan başka bir Şey yapmadı, bu yüzden bana bu konuda açılmayacağından neden endiŐelendiĐimden emin değilim. Ancak bu Cassia'nın neyin peşinde olabileceğine dair endişelerimi hafifletmiyor. Ya da onun hayatındaki varlığının bana hissettirdiklerini.

"Ne gibi?" YumuŐakça soruyorum.

"Henüz bilmiyorum ama işin aslını öğrenmeye niyetliyim."

"Bu kadar zamanı birlikte geçirdiklerine göre annenle yakın olmalılar."

"Bu kadar yakın olduklarını fark etmemiştim. Biz birlikteyken kesinlikle değillerdi."

Başka tarafa bakıyorum. Annesinin eskiden sevdiğı kadınla arkadaşlık etmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Ve düşüncelerimi bir düzene sokmak için biraz zamana ihtiyaım varmış gibi hissediyorum.

"Lorelei." Ashton'ın derin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Aklından neler geçiyor?"

Arkamı döndüğümde onu öne doğru eğilmiş, dikkatle beni izlerken buluyorum. Düşüncelerimi zene kadar ona cevap vermek istemediğim için dürüstçe, "Bilmiyorum," diyorum.

"Evet, biliyorsun. Düşünme, sadece Şu anda aklından geçen tek Şeyi söyle."

Tanrım, benden böyle zorla cevap almaya çalışmasından nasıl da nefret ediyorum. "Gerçekten bilmiyorum Ashton. Bunu sindirmem gerekiyor."

"Zamana ihtiyacın yok," diyor sertçe. "Seni üzen bir şey olduğu yüzünden ve vücudundan okunuyor ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum çünkü aramıza girmesini istemiyorum."

"Peki," diye mırıldanıyorum, ona sinirlenerek. "Eğer bunu zorlamak istiyorsan... Eski sevgilinin annene bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum. Bu beni endişelendiriyor."

"Neden?"

"Sence neden?" *Yüce Tanrım, bütün erkekler bu kadar bilinçsiz mi?*

"Bilmiyorum. Bu yüzden sana soruyorum." Sesinde sabırdan başka bir şey yok ama bu konuda sabırsızlandığını hissediyorum. Ashton'ın kadın zihninin işleyişine karşı her zaman yüksek bir toleransı yoktur. Birlikte olduğumuz zamanların çoğunda bana karşı kendini kontrol altında tuttu ama kız kardeşine karşı buna şahit oldum.

Kokteylimin kalanını içiyorum, alkolün dozuna ihtiyacım var. Biraz önceki rahat halim kayboldu. Onunla bu konuşmayı yapmak çok zor. Hâlâ sadece çıkmakla daha güçlü hisleri kabul etmek arasındaki ince çizgide yürüyoruz ve bu konuyu açmak ona karşı hissettiklerimi kabul etmeme bir adım daha yaklaşmak demek. Ve bu konuda ne kadar savunmasız olduğumu kabul etmek.

Boş bardağımı istediğimden biraz daha sert bir şekilde masaya bırakarak, "Dürüst olmak gerekirse, siz erkeklerin bir kadını nasıl okuyacağınızı gerçekten öğrenmeniz gerekiyor. Bunu yapamıyor gibi görüldüğünüz için, size eski sevgililer hakkında hızlı bir ders vereceğim." Devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir an duraksıyorum. "Bir kadın bir erkekle çıkmaya başladığında, öğrenmek isteyeceği son şey eski sevgilisinin ailesiyle, özellikle de annesiyle hâlâ yakın olduğudur. Asıl onay almak istediği kişi annesidir ve eğer eski sevgilisi hala resmin içindeyse, bu onu her türlü rahatsız ve endişeli yapar. Eski sevgili anneyi etkileyecek mi? Annesi geçmiş ilişkiye dair umutlarını bir kenara bırakmaya hazır olacak mı? *Benden hoşlanacak mı?*" Tanrım, şimdi bir içkiye daha ihtiyacım var. Tüm bunları yüksek sesle söyledikten sonra doğru düzgün düşünemiyorum.

Ashton her şeyi düşünürken sessiz kalıyor. Sonra sandalyesini benimkinin yanına taşıırken yüzüne saf bir kararlılık ifadesi yerleşiyor. "Annem konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok Lorelei. Ya da eski sevgilimle. Cassia'nın başına gelen her neyse onu çözmeye çalışacağım, ama benim hakkımda henüz bir şey anlamadıysan, ikimizi aynı noktada buluşturacağım. Cassia'ya karşı hiçbir şey hissetmiyorum ve annemin de bana karşı çok az duygusu var.

Hayatımı kiminle geçireceğime ben karar veririm. İkinizin arkadaş olmasını isterim, ancak arkadaş olmazsanız bu ilişkimizi hiçbir şekilde etkilemeyecektir. Annemin geçmişteki ilişkim için beslediği umutlara gelince, sizi temin ederim ki hiçbir umudu yoktu. Cassia için fazla zamanı yoktu, bu yüzden bu durum kafamı karıştırdı. Ve eğer bir tahminde bulunmam gerekirse, Cassia'nın annemden çok babamdan bir şeyler koparmakla ilgilendiğini söyleyebilirim." Bana daha da yaklaşıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Tüm bunları söyledikten sonra, böyle hissettiğini bilmenin beni çok tahrik ettiğini de bilmelisin."

Bakışlarını tutarken dudağımı ısırıyorum. "Ne gibi hissetmek?"

Elini dizime koyuyor ve eteğimin altına uzanıyor, elini kalçamda gezdiriyor, yarı yolda durup orada dinleniyor. Doğru düzgün nefes alabildiğimden emin olamadığım bir noktaya kadar vücudumu aydınlatıyor. "İddiasını ortaya koyan bir kadını severim."

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki eminim duyabilir. "Pekala, bunu benim iddiam olarak düşün."

Bacağımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Bunu halledeceğim. Ve gelecek hafta benimle annemle tanışmaya geleceksin."

Ve işte böyle, Ashton dünyamdaki her şeyi yeniden düzeltiyor.

"Ne?" O akşam yemeğe çıkmak için hazırlanırken Ashton'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir bavula birkaç şey atıp işim bitti diyeceğimi mi sandın? Bir kadın erkeğiyle hafta sonu için dışarı çıktığında seçeneklere ihtiyaç duyar."

Bakışlarını süitimizdeki yatağın üzerine serdiğim kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyor ve sahip olduğum tüm kıyafet seçeneklerini inceliyor. "Lanet olsun," diye mırıldandı, "Orada bir ay sürecektir bir seyahat için yeterince kıyafet var."

Bunu duymazdan geliyorum ve akşam yemeğinde giymek için mükemmel kıyafeti aramaya devam ediyorum. Yoğun bir gün geçirdiğimiz için yorgunum ama burada geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile boşa harcamamaya kararlıyım. Tatil köyünü iş için ziyaret ediyor olabiliriz ama bu Ashton'la mümkün olduğunca seksi vakit geçirmememiz için bir neden değil. Ve onun havaya girmesine yardımcı olacağını bildiğim birkaç kıyafet hazırladım. Ashton'ın bunun için bir nedene ihtiyacı olduğundan değil.

Soyunurken çıkardığı ses kulaklarımı dolduruyor ve gömleğinin düğmelerini açmasını izlemek için dönüyorum. Onu soyunurken izlemek en sevdiğim şeylerden biri.

Düğmelerle uğraşırken beni izliyor, bakışları yoğun. "Elbiseni çıkar."

Otoriterliği beni derinden etkiliyor ve her sinir ucum ihtiyaçla yanıyor. Emrettiği gibi yapıyorum, dikkatli bakışları ve emredici tavrı her hareketimi kontrol ediyor.

Elbisemi kenara atarken, aramızdaki mesafeyi kararlılıkla kapatıyor. Yüzümü tutarak beni öpüyor, kısıtlaması kırılma noktasına yakın. Ashton ihtiyacını gizleyemiyor ve bu beni tahrik eden bir şey. Bana hiç hissetmediğim kadar arzulandığımı hissettiriyor.

Sonunda ağzımı bıraktığında, elleri göğüslerimde, boynumdan aşağı bir iz bırakarak öpüyor. Öpücüklerin arasında, "Adil bir uyarı, Pazar günü bu tatil köyünden ayrıldığımızda yürüyemeyeceksin" diye geveliyor.

Pazularını kavıyorum. "Bu tür vaatleri severim."

Ne yaptığını anlamadan beni kaldırıyor ve balkona taşıyor. İçimi hem beklenti hem de endişe kaplarken kollarımı ve bacaklarımı hızla ona doluyorum. *Neredeyse çıplaktım ve beni herkesin görebileceği bir yere götürüyordu.*

"Ashton, ne yapıyorsun? Üzerimde kıyafet yok." Odamız okyanusa bakıyor ve sokağın aşağısında her yerde insanlar var. Karanlık olabilir ama tatil köyü aydınlatılmış. *Aman Tanrım.*

Beni yere yatırıyor ve arkamda dönerek vücudumu parmaklıklara bastırıyor. *Dünyadan hiçbir şey saklamayan cam korkuluk.* Saçlarımı omzumdan süpürerek, ağzını çıplak tenime yerleştirmek için eğildi. "Henüz çıplak değilsin ama yakında olacaksın."

Korkulukları kavıyorum, neredeyse neden olduğu hislere yenik düşüyorum ama altımızdaki insanlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Sütyenimi açmak için hamle yaptığında, uzuvlarım titremeye başlıyor. Bunu burada yapabileceğimden emin değilim.

"Ashton, hayır. Yapamam." Sözlerim nefes nefese ve biraz da inandırıcı olmayan bir şekilde dökülüyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, korkumu kovalayan yasak bir heyecan var. Açık alanda seks yapma fikrinden tamamen tahrik olmak ile bu konuda gergin olmak arasında gidip geliyorum.

"Lorelei," diye kulağıma karşı hırlıyor, "Beni herkesin içinde becermek istediğini söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?"

Haklı, ona bunu söylemişim. Ama şimdi gerçekleşiyor, bunu yapabileceğimden emin değilim. "Bilmiyorum. Etrafta bu kadar insan varken yanlış geliyor." *Yanlış ama aynı zamanda çok da iyi.*

"Karanlık," diyor elini karnımda gezdirirken ve elini külotumun içine daldırırken. "Elimin nerede olduğunu görseler bile, şu anda amını parmakladığımı göremezler." Serbest eliyle boynumu tutuyor ve beni öpebilmek için başımı geriye doğru eğiyor. Parmakları içimde derinlere uzanırken dili benimkine karışıyor ve artık buna hayır dememin mümkün olmadığını biliyorum. Ağzını benimkinden çektiğinde, "Sana burada, tüm bu insanların önünde iğrenç şeyler yapmak istiyorum, ama sen istemezsen yapmayacağım" diyor.

Tanrım, o iğrenç şeylerin hepsini istiyorum. Her birini.

Kucağında dönüyorum ve ellerimi çıplak göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Bakışlarıyla buluşup başımı sallıyorum. Bunu ben de en az onun kadar istiyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye emrediyor, arzularımı ifade etmem için beni zorlarken yaptığı gibi zorlayıcı bir şekilde.

Dudağımı ısııyorum ve bir an için gözlerimi kaçırıyorum ama yüzümü tekrar yukarı kaldırarak beni göz teması kurmaya zorluyor. Böyle zamanlarda keşke daha deneyimli olsaydım diyorum. Keşke Ashton'la aynı düzeyde cinsel özgüvene sahip olsaydım.

"Söyle bana," diye tekrar hırlıyor. "Sana ne yapmamı ve nerede yapmamı istediğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde yanıp sönen arzuyu gördüğümde buna karşı gösterdiğim direncin son parçası da buharlaşıyor. Cinsel olarak farklı seviyelerde olmamız ya da bu konuda gergin hissetmem önemli değil; önemli olan tek şey bu işte birlikte olmamız ve benim onu istediğim kadar onun da beni istemesi.

Yüzünü tutuyorum ve içimdeki tüm tutkuyla onu öpüyorum. Sıcak ve çılgınca büyüyor. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok. "Herkesin görmesi için beni burada becermeni istiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, şehvetle nefes nefese kalarak. *Bunu her şeyden çok istiyorum.*

Tek bir ustaca hareketle sütyenimi çıkardı. Başını eğip göğsümü tutarken meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Serbest eli tekrar külotumun içine kayıyor ve klitorisimi buluyor. Kollarımı açıyorum ve parmaklıklara dayıyorum. Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi o anın içinde kaybederken her türlü sesi bastırıyorum.

Ashton dilinin ve parmaklarının her darbesinde beni ustalıkla orgazma yaklaşıyor. Beni oraya götürüyor ve sonra geri çekiyor. Tekrar ve tekrar

Ta ki ben ona karşı kıvranıp serbest kalmak için yalvarana kadar. Bu onun en sevdiği şey ve daha önce hiç deneyimlemediğim kadar yetenekli. Ama bu gece toplum içinde olmanın verdiği heyecan beni yeni zirvelere çıkarıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek, "Lütfen... boşalmama izin ver Ashton" diye yalvarıyorum.

Yaptığı şeyi bırakıp doğruldu ve gözleri benimkilere dikildi. "Külotunu çıkar," diye emrediyor, sesi boğuk boğuk.

Bir adım öne çıkıp kemer tokasına uzanıyorum. Bakışlarını bırakmadan, "Bunları çıkarmayı tercih ederim" diyorum.

Eli bileğime dolanıyor. "Dediğimi yap Lorelei."

Oh Tanrım.

Onun ön sevişmesine daha fazla katlanabileceğimden emin değilim. Elimi kaydırmıyorum. "Ashton-"

Bir hırıltıyla sözümü kesti. "Külotunu çıkar ve bacaklarını aç. Seni boşaltmadan önce tadına bakmalıyım."

Bu orgazm için çaresiz olmama rağmen, Ashton'ın ağzının amımda olmasına asla hayır diyemem, bu yüzden emredileni yapıyorum. Uzun birkaç dakika daha sessizce beni izliyor. Ondan titreşen yoğunluk her geçen saniye beklentimi artırıyor.

Sonunda boşaldığımda, çok sert olacak. İçimde paramparça olacak. Ve beni sikerken hemen başka bir orgazmı destekleyeceğini bilmek içimin daha da sıkışmasına neden oluyor.

Önümde diz çöküyor ve amımı öpüyor. Yavaşça ve iyice. Kalçalarımı tutarak tüm dikkatini ağızıyla beni tatmin etmeye yoğunlaştırıyor.

Bu mutluluk verici ve eğer yapabilseydim, bir daha asla yanımdan ayrılmasına izin vermezdim. Günün her saniyesi Ashton'ın ilgisini istiyorum.

Ellerini.

Ağzını.

Vücudunu.

Her şeyini.

Onunlayken dünya yokmuş gibi hissediyorum. Ve bu gece de farklı değil. Sadece o, ben ve birbirimizi ne kadar iyi hissettirdiğimiz var.

Sonunda orgazm olduğumda onun adını haykırıyorum, sesim herkesin duyması için gece havasını kesiyor.

Ashton ayağa kalkıyor, ağzıma doğru ilerlerken vücudumu öpüyor. Kendimi onun dilinde tatmak çok ateşli bulduğum bir şey. Daha önce hiç

Daha önce hoşuma gitmişti ama Ashton bir şekilde yaptığı her şeyi sevmemi sağlıyor.

"Bu hafta sonu sana sahip olabileceğim her şekilde seni istiyorum," diyor ağzını benimkinden çekip beni tekrar parmaklıklara doğru çevirirken.

Pantolonunun fermuarını açmadan önce elleri vücudumda geziniyor. Sonra kalçalarımı kavıyor ve kulağıma doğru konuşmak için yüzünü eğiyor. "Ve bu seni burada becerdiğim son sefer olmayacak." Bunu söylerken içime giriyor ve tekrar çığlık atmama neden oluyor.

Korkulukları kavıyorum ve o beni sikerken sıkıca tutunuyorum. Bu yaşadığımız en ateşli seks. Ve son zamanlarda yaptığı gibi vahşi ve evcilleşmemiş aynı ölçekte. Sanki her geçen gün benden daha çok şey talep ediyor. En derin arzularımı ortaya çıkaran her şekilde daha sert. Sanki bana doyamıyor.

Parmakları tenimi kazıyor.

Hareketleri hızlanıyor, sertleşiyor.

Beni öperken ve ısırırken dişleri boynumu buluyor.

Acı ve zevkin birbirine karışması zihnimi ve bedenimi serbest düşüşe geçiriyor.

İçime bu şekilde girerken kim olduğumu ve nerede olduğumu zar zor biliyorum. Tek bildiğim bu adama asla doyamayacağım.

"Siktir!" Bana son bir kez daha çarparken kükrüyor, elleri kalçalarımı bırakıyor ve beni çevreliyor.

Tutuşu sert, neredeyse ezici ve beni bir güvenlik hissiyle sarıyor. Tekrar orgazm oluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum, tamamen tükenmiş bir halde. *Tamamen mutluyum.*

"Siktir," diye kulağıma tırmalıyor. "Seni seviyorum."

İkimizin de etrafında dans ettiğimiz üç kelime ağzından dökülüyor.

İçimde akan her his bu üç kelimeyle yoğunlaşıyor.

Az önce kendimi mutlu hissettiğimi sanıyordum ama Ashton'ın birkaç kelimeyle beni ne kadar mutlu edebileceğini bilmiyordum.

Kollarında dönüyorum ve ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum, Ashton."

Gözleri bir süre benimkileri aradı. Sonra dudakları ağzımın üzerine düşüyor ve bana bu sözlerde ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor. Sonunda öpücüğü bitirdiğinde, "Seni asla bırakmaya niyetim yok" diyor.

Parmak uçlarımda duruyorum ve yüzünü tutuyorum. Bu adam tam olarak nerede durduğumu bilmeli. Ve bunu çok iyi bilmeli. "Güzel, çünkü eğer bunu yaparsan, seni aramaya gelirim ve bu anı sana hatırlatırım. Ve bilesin diye söylüyorum, seni bırakmaya da hiç niyetim yok. Artık benimsin."

Kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Ben uzun zaman önce senindim Lorelei."

ASHTON

"GÖRÜYORUM Kİ LORELEİ SENİN İÇİNDEKİ TÜM PISLIKLARI TEMİZLEMİYİ BAŞARMIŞ. Jessica pazartesi günü sabahın köründe şöyle diyor. "Bu yeni Ashton'ı sevdim."

Onu görmezden geliyorum. "Sian'ı tekrar arayabilir misin? O mülklerle ilgili görüşmeleri bugün sonuçlandırdığından emin olmak istiyorum."

Masama bazı dosyalar bırakıyor. "On beş dakika önce bana mesaj attı ve bir saat içinde haber vereceğini söyledi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Mesajlaşmak ne zamandan beri iş yapma biçimimiz oldu?" "Onu ilk randevumuza götürdüğüm gün."

Yığınınındaki dosyalardan birini açıyorum. "Lütfen bana, ben Willow Sokağı'nı satın almayı bitirmeden önce ondan uzaklaşmaya niyetli olmadığını söyle." Jessica en son iş yaptığım biriyle yattığında, ilişkisini bitirdiğinde anlaşma neredeyse mahvolmuştu.

"Willow Sokağı güvende. Şimdi bana Jack'in bu sabah nasıl olduğunu anlat. Sence tükenmesi ne kadar sürer?"

Dosyayı kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Şöyle söyleyeyim, onun için hiç bu kadar endişelenmemiştim. Josephine'den onu yakından takip etmesini istedim. Bu sabah iyi bir gösteri yaptı ama ben buna inanmadım."

Uzun bir nefes veriyor, vücudu sarkıyor. "Umarım bir an önce düşer de ihtiyacı olan yardımı alabilir. Bu haldeyken kendine ve kariyerine ne kadar zarar vereceğini Tanrı bilir."

Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor.

Lorelei: Bu akşam bana yemek pişirmelisin.

Ben: Bu gece senin için pek çok şey yapmalıyım.

Lorelei: Beni saat 6'da spor salonundan al.

Ben: Planladığım şeyle spor salonunu atlayabilirsin.

Lorelei: Bana masaj yapacağını sanmıştım.

Belki benimle banyo yaparsın. Şimdi gevşemeye başlayayım mı?

Tanrım. Lorelei'nin o vücudunu benim için hazırladığını düşününce hayal gücüm aşırı hızlanıyor. Beş dakika içinde bir toplantım var ve ihtiyacım olan son şey uğraşacak zamanım olmayan bir ereksiyon.

Ben: Seni beşte alırım. Bugün bana bir daha mesaj atma. Aletimin sertleşmesini gerektirmeyen arka arkaya toplantılarım var.

Bir daha mesaj atmıyor ama neredeyse anında arıyor.

"Lorelei," diyorum alçak bir uyarı tonuyla. "Yapma-"

Sözümü kesti, nefesi kesilmişti. "Senin sakinle tatlı tatlı konuşmayacağım. Sadece bunu sevdiğimi söylemek istedim."

"Siktir," diye mırıldandım. "Sikimle tatlı tatlı konuşmak için özel bir şey söylemene gerek yok. Sadece sesini duymak bile yetiyor."

Jessica'nın kaşları çatılıyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor. Ofisten çıkmadan önce, "Toplantı için dosyalarınızı getireyim," der.

Lorelei'nin seksi sesi telefonun içinden süzülür. "Ah." Çoğu zaman üzerimde yarattığı etkinin farkında olmadığı çok açık.

"Neyi seviyorsun?"

"Seninle sabah mesajlaşmaları. Seninle dalga geçiyorum. Daha fazla olmalı."

"Belki bunu sabahın erken saatlerinde yapabiliriz. Bir yatırımcıyla toplantıya girmek üzere olmadığım bir zamanda."

Gülüyor ve eğer bu doğrudan sikime vurmuyorsa lanet olsun. "Bunun eğlencesi yok, Ashton." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve bunun düzenli bir şey haline gelmesini istediğini anlıyorum. "Tamam, şimdi gitmene izin veriyorum. Beşte görüşürüz."

Beni aradığı kadar hızlı bir şekilde aramayı sonlandırıyor ve ben bir erkeğin, kadınının ilgilenmesi için her şeyi yapabileceği türden bir ihtiyaçla baş başa kalıyorum. Bugün için ayarladığım toplantılar kolayca çıkabileceğim toplantılar olsaydı, çıkardım. Hepsini iptal eder ve Lorelei'den gününü yeniden düzenlemesini isterdim, böylece onu becererek geçirebilirdim. Ama öyle değil, bu yüzden düşüncelerimi işe odaklıyorum ve onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bununla mücadele etmem, onun kalbimde ne kadar derin bir yer edindiğini gösteriyor, çünkü hayatımda bir kez bile işimi başka bir şeyin önüne koymakta zorlanmadım. Lorelei benim için bir ilk.

ASHTON

"BU HAFTAYI ÇOK SEVDİM," DIYOR LORELEI YAKINLAŞMAK İÇİN EĞİLİRKEN Öpücük. "Her bir dakikasını. Ve bil diye söylüyorum, her Cumartesi bugün gibi başlamalı."

"Sabahın 6'sında Jessica'nın beni aramasından başka bir şeyle uyandırılmayı tercih etmez miydin?"

Sırıttıyor. "O kısmı değiştirebiliriz ama seni uyandırması ve bana edepsiz şeyler yapman için ilham vermesi hoşuma gitti."

Bakışlarım içinde bulunduğumuz kafenin tezgahına yöneliyor. Willow Caddesi'nde Lorelei'nin sevdiği bir kafe ve sahibi onun dikkatini çekmeye çalışıyor. "Francesca seni istiyor," diyorum isteksizce. Haklı - bu hafta şimdiye kadarki en iyi haftamızdı ve planım bu hafta sonunun her saniyesini onunla geçirmek.

Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak, "Sana bir kahve daha getireyim," diyor.

Elini uzattım. "Sakın yan çizme."

Yüzünde bir gülümseme daha beliriyor. "Otoriter Ashton'ın ortaya çıkıp oynamasını seviyorum."

Hareketlerini takip ediyorum, bir mesaj geldiğinde düşüncesizce telefonumu elime alıyorum. Jessica'dan haber bekliyordum ama bu haberin bile dikkatimi Lorelei'dan uzun süre çekebileceğine inanmıyorum.

Jessica: Sian, Willow Street için üç sözleşme imzaladı ve iki kişi daha ilgileniyor. Çok ilgili. Şu anda beş kişi için onay aldık diyebilirim.

Güzel.

Scott'ın coşkusuna bayılıyorum. Akıllara durgunluk veriyor. Belki hepsini imzaladıktan sonra bir parti vermeyi düşünürsün.

İğnelemeleriniz dikkate alındı.

Jessica: Ve işte ben de senin kadar ince olmaya çalışıyordum. #Fail

Hafta sonunun tadını çıkar Jessica.

Telefonu masaya geri koyuyorum ve Boston Haynes'in kafeye girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Doğruca Francesca'nın tezgâhta durduğu yere gidiyor ve bir süre onunla sohbet ediyor. Ben Jessica'ya mesaj atarken Lorelei ortadan kaybolmuştu ve Francesca oturduğum masaya doğru işaret ediyor. Haynes'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana doğru yürümeden önce bir süre duraksıyor.

"Lorelei'yi arıyorum," diyor bana ulaştığında.

Koltuğuma geri yaslanıp omuz silkiyorum. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Gözlerini bana dikti. "Götlük yapma Scott. Eğer ikiniz düşündüğün kadar yakınsanız, onu görmemle kaybedecek bir şeyim yok."

"Kaybedecek bir şey olmadığını biliyorum. Sadece nereye gittiğini bilmiyorum." Bu doğru, ama nerede olduğunu bilseydim de ona söylemezdim. Haynes onu ne kadar az görürse, benim için o kadar iyi.

Yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor ve güneş gözlüklerini rahatça masaya bırakıyor. "Bekleyebilirim."

Rahat ruh halim kayboluyor, yerini kızgınlık ve onu her düşündüğümde hissettiğim sahiplenme duygusu alıyor. Ne yazık ki, itiraf etmek istediğimden daha fazla aklımda o var. Lorelei onunla ilgilenmediğini söylediğinde ona inanıyorum ama onun hayatından tamamen çıkmasını istiyorum.

Lorelei'nin dönmesini beklerken beş dakika boyunca sessizce oturuyoruz. Tek kelime etmeyi reddediyorum ve ona varlığının beni ilgilendirdiğini düşünme tatminini yaşıyorum. Ve Lorelei yanımıza geldiğinde, onu tekrar onun olacağına inandığını söyleyen bir bakışla izlemesini görmezden geliyorum. O olmayacak. Bundan emin olacağım.

"Boston," diyor, onu burada bulduğuna şaşırdığı belli. Gözleri aramızda gidip geliyor. Durumdan biraz emin değil gibi görünüyor.

"Hey," diyor ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurmaya çalışırken. Ellerinin onu tutmak için göğsüne gitmesi içimde bir zafer kabarmasına neden oluyor. Kız bunu yaptığında her tarafına yayılan şaşkınlıktan bahsetmiyorum bile. Bu zaferden çok daha fazlasına neden olur. Lanet olsun ki

üzerime çullanıp hak iddia etmek istiyorum. Ama yapmadım. Onun yerine, soğukkanlı tavrımı bozmadan oturmaya devam ediyorum. Boston Haynes beni hiç ilgilendirmediyiğini bilmeli. Durum tam olarak böyle olmasa bile.

"Neden buradasın? Amber iyi mi?"

"O iyi. Seni aramaya geldim çünkü Crave'le buluşmak için sana mesaj attığımda cevap alamadım. Bu öğleden sonra onlar için biraz daha iş yapacağım, bu yüzden bu fırsatı tekrar kaçırmamı istemiyorum."

Lorelei parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bunun onun gergin bir alışkanlığı olduğunu öğrendim. "Bugün meşgulüm Boston. Ashton'la planlarımız var."

Pislik herif ona bakmadan önce bana bakıyor. "Eminim Ashton en sevdiğin gruplardan biriyle tanışmak için biraz zaman ayırmana aldırmayacaktır." Onu bu duruma sokması beni çok sinirlendiriyor. Kullandığı manipölasyon taktiği, değer verdiğim bir kadına karşı asla kullanacağım bir taktik değil. Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum, ona ne yaptığını göstermeye hazırım.

Lorelei onu serbest bıraktığında sınırları aştı.

"Haklısın, Ashton aldırılmazdı ve kesinlikle istediğim bir şeyi yapmama engel olmazdı, ama *ben aldırırdım*. Başka neye kızarım biliyor musun? Beni bu şekilde idare etmeye çalışman. Sana aramızdaki durumu anlattım ve duygularıma saygı gösterirsen çok memnun olurum."

Boston bir süre sessizce onu izledikten sonra, "Ben de sana nerede durduğumu söyledim Lorelei. Sana biraz zaman tanıyacağımı söyledim ama aynı zamanda bir daha çekip gitmeyeceğimi de söyledim. Bu benim çekip gitmeyişim."

Bu benim için yeni bir şey ve Lorelei'nin gergin bir şekilde bana bakmasından, bu konuşmanın ne zaman yapıldığını merak ettiğimi bildiği anlaşılıyor.

"Lütfen git, Boston." Az önceki kaygısız hali de kaybolmuş, tüm vücudu gerginleşmişti.

Birkaç dakika bekliyor ama sonunda başını sallıyor. Kız onu durduramadan yanağından öpüyor. "İrtibatta olacağım."

Onun gidişini izliyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Adam gözden kaybolduğunda Lorelei bana dönüyor, gözlerindeki gerginlik hâlâ belli oluyor. "Özür dilerim, Francesca'dan kahve istemeyi unuttum. Şimdi gidip getireyim."

Kahve aklımdaki son şey. Beni pençesine alan ezici sahiplenme duygusu yüzünden doğru düzgün düşünemezken değil. "Haynes'le ne zaman konuştun?"

"Ashton, gidip kahveni getireyim, sonra bu konuyu konuşuruz."

"Hayır," diyorum güçle, "Bunu şimdi konuşacağız." Bu konuşmadan haberim olmadan bir dakika daha geçirmeme imkân yok. Sevdığım insanların benden bir şeyler saklamasıyla aram hiç iyi olmadı ama Lorelei'nin benden bir şeyler saklamasıyla ilgili hissettiklerim içimi daha önce hiç olmadığı kadar burkuyor. Bu konu ele alınacaktır ve şimdi ele alınacaktır.

LORELEI

ASHTON'I HIÇ BU KADAR SINIRLI GÖRMEMİŞTİM. YA DA BU TALEPKAR. VE zaman zaman oldukça talepkâr olmuştur. Ancak zorlayıcılığı yepyeni bir seviyede.

"Evime geldiğinin ertesi günü onu görmeye gittim." Hissettiğimden çok daha kendinden emin konuşuyorum. Midem sinirden allak bullak oldu. Kısmen Ashton'ın beni izlemesinden, kısmen de bu bilgiyi ondan sakladığım için kendimi suçlu hissetmemden. *Ama en çok da beni bu kadar yoğun bir şekilde izlemesinden.* Onu okuyamıyorum. Üzgün olduğunu biliyorum ama durumun gerektirdiğinden daha üzgün görünüyor.

Burun delikleri açıldı. "Ve sen bunu bilmek istemeyeceğimi mi düşündün?"

Sienna, Ashton'a Boston'ı görmeye gittiğimi söylememekle hata ettiğim konusunda beni uyarmıştı ama açıkçası ona söyleyip ortalığı karıştırmamanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Şimdi kesinlikle yanlış bir karar verdiğimi görebiliyorum.

"Özür dilerim ama ona gidip ilişkimizin bittiğini anlatırsam, işlerin kontrolden çıkmasını engelleyebileceğimi düşündüm."

"Peki bunun işe yaradığını düşünüyor musun?"

Tanrım, sesi neredeyse soğudu. Bu beni ondan çok uzak hissettiriyor. Olmak istemediğim bir yer. "Gerçekten işe yarayacağına inandım."

"Yani olmadığını

bilirdin?" "Ashton,

yapma-"

"Sana bir soru sordum Lorelei. O sırada ikinizin ilişkisinin bittiğini anlamasını sağlamadığını biliyor muydun?"

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve geriliyorum. Soğuk tavrı ve düşmanca ses tonu bende onunla bu konuşmayı yapma isteği uyandırmıyor. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Çenesi sıkılıyor ve bir sonraki konuşmasında kelimeleri sertliğiyle beni ısıyor. "Bu soruya karşı isteksizliğine bakılırsa, Haynes'i tanıdığını tahmin ediyorum."

"Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum," diye karşılık veriyorum, kendi hoşnutsuzluğum alevleniyor.

"Benden bir şeylerin saklanmasından hoşlanmıyorum Lorelei. Onu görmeye gideceğini bana en başta söylemeliydin. Ve seni ciddiye almadığı bilgisiyse bana gelmeliydin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Midem artık bir sinir düğümü değil; bir hayal kırıklığı karmaşası. Ve savunmaya geçiyorum. Onun bu konuda nereye gittiğini yakalamaya çalışıyordum ve her hareketim için ona bir açıklama yapmaya hazır olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Evet, yapmalıydım ama artık biliyorsun, bu yüzden neden bu kadar telaşlandığımı anlamıyorum."

"Eğer bilseydim, bununla ilgilenirdim."

Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım. Demek bütün mesele *buymuş*. Her zaman bir durumun sorumluluğunu üstlenme ve benim için bir şeylerle uğraşma ihtiyacın." Sanki ona yaklaşmak söylediklerimdeki gerçeği görmesini sağlayacakmış gibi kollarımı açıp öne doğru eğiliyorum. "Bunu benim için halletmene ihtiyacım yok Ashton. Bunu kendim yapabilecek durumdayım."

"Öyle olsaydı, Haynes bugün buraya gelmezdi, benimle sidik yarışına girmezdi, sana bunun çekip gitmek olmadığını söylemezdi ve giderken de seni öpmezdi. Sen icabına bakmadın ama ben bakacağım. Onunla işim bittiğinde, Haynes bir daha senin yanına adımını bile atamayacak."

Tamamen afallamış bir halde ona bakıyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum çünkü hayatımda hiç kimse bana Ashton'ın davrandığı gibi davranmamıştı. Duygularından kopuk olmadığını bilsem de, sanki istediğini elde etmek için bazı hesaplı hamleler yapabilmek için kendini onlardan ayırıyor. İlişkimizi bir iş anlaşmasını idare ettiği gibi idare ediyor.

Ben cevap veremeden saatine bakıyor ve ayağa kalkıyor. "Futbol maçına zamanında yetişmek istiyorsak gitmeliyiz."

Bugün Bradley'nin maçını izlemek için Alessandra ve Malcolm'la buluşmamız gerekiyordu ama ben bu konuşmayı henüz bitirmedim.

Oturmaya devam ediyorum. "Bunu tartışmayı bitirmedik."

"Bitirdik."

"Hayır, bitirmedik. Yaptığım şey için özür diledim, sen de sözünü söyledin ama verdiğin karara katılmıyorum. Benimle konuşma şeklini ya da bu konu yüzünden bana sırt çevirmeni sevmiyorum. Soğuk geliyor."

Yüzü hoşnutsuzlukla bulutlanıyor. Daha önce soğuk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tam anlamıyla kutup gibi. "Bunun için seninle tartışmaya girmeyeceğim Lorelei. Haynes'in sana yaklaşmasını istemiyorum ve bu sonuca ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Onunla aynı hizada durmak için ayağa kalktım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Ashton? Burada ilişkimizi tartışıyoruz, bir iş anlaşmasını değil. Seninle sonuçları konuşmak istemiyorum. Bu konuda nasıl bir uzlaşmaya varabileceğimizi konuşmak istiyorum. İkimizi de mutlu edecek bir uzlaşma."

"Benim yolumla ilgili bir sorun göremiyorum. Onu hayatında istemediğini söyledin ve ben de bunu gerçekleştireceğim."

Derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışıyorum. Bunu benim bakış açımdan görebilecek ya da görmeye istekli görünmüyor. "Bunu gerçekleştirmeni istemiyorum. Bunu kendi başıma yapabilmem için bana alan açmanı istiyorum. En son böyle bir konuda tartıştığımızda bana bir daha bu işi üstlenmeyeceğini söylemiştin ama şimdi tam da bunu yapıyorsun."

"O senin işinle ilgiliydi. Bu farklı. Bu bizim ilişkimizle ilgili ve kimsenin buna müdahale etmesine izin vermeyeceğim."

"Bu farklı değil!" O kadar sinir bozucu ki sinirlerimi daha fazla tutamıyorum. "Her şey ilişkimizle ilgili çünkü her şey bana nasıl davrandığınla ilgili. Benimle ilgilenilmeyeceğini ve beni ilgilendiren durumların sorumluluğunu üstlenemeyeceğini anlamam gerekiyor. Eğer bu ilişkiyi sürdüreceksen, Ashton, bunu eşitler olarak yapacağız ve benim tercihlerimi dikkate almayı öğrenmen gerekecek."

"Ve bazı durumlarda liderliği benim üstlenmem gerektiğini anlamam gerekecek. Özellikle de senin yapamayacağın belli olduğunda. Şimdi şu futbol maçına gitmemiz gerekiyor."

Bununla birlikte, arkasını dönüp kafeden dışarı çıkıyor ve beni arkasından bakakalıyor. Ona nasıl bir pislik olduğunu söylemekten ve günün geri kalanını yalnız geçirmesi için onu terk etmekten başka bir şey istemiyorum. Ancak, söz verdim

Son tartışmamızdan sonra aramızda özölmemiş bir anlaşmazlık bırakmayacağımı söyledim, bu yüzden aklımı topladım ve onu arabasına kadar takip ettim.

Yine de bu tartışmanın bitmesine daha çok var. Daha yeni ısınıyorum.

ASHTON

LORELEI'YI BOSTON HAYNES İLE HAYAL ETTİĞİMDE, DOĞRU DÜŞÜNEMİYORUM. Tüm mantıklı düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor. Hiç anlamadığım türden bir erkeğe dönüşüyorum - bir kadının davranışlarını kontrol etmesine izin veren türden.

Lorelei farkında değil ama beni taşaklarımdan yakaladı. Gerçekten de öyle. O benim, lanet olsun. Başka bir adamın onu benden almaya çalışmasına izin vermeyeceğim. Onu öpmesine de katlanmamın imkanı yok.

Futbol maçına sessizce gittik ve oraya vardığımızda Alessandra onu benden uzaklaştırdı. Malcolm ve ben gece boyunca bazı hisselerin dalışını tartışıyorduk ama gözlerim Lorelei'den neredeyse hiç ayrılmadı. Her zaman onun nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmek gibi bitmek bilmeyen bir ihtiyacım var. Onunla olmak daha önce yaşadığım hiçbir ilişkiye benzemiyor. Daha önce hiçbir kadını bu kadar önemsememiş ya da kendimi bu kadar karmaşık ve dikkatim dağılmış hissetmemiştim.

"Yürü Bradley!" Alessandra sesleniyor ve onun gol attığını görmek için bakışlarımı tam zamanında sahaya çekiyor.

Kalbim gururla kabarıyor ve neden burada olduğumu hatırlıyorum. Maçın geri kalanını yeğenimi izleyerek ve dikkatimi dağıtan her şeyden uzak durarak geçirmeyi başarıyorum. *Çoğunlukla odak dışı.* Arada bir Lorelei Bradley'e tezahürat yaparak dikkatimi tekrar ona veriyor. Ailemi kalbine kabul etme şekli karşısında büyülenmekten kendimi alamıyorum. Bu aile anlarını onunla paylaşmak, geleceğimizde birlikte olmayı dört gözle beklediğim bir şey.

"Lorelei ile aranızda neler oluyor?" Maç bittikten sonra Lorelei ve Malcolm Bradley'i bulmak için yanımızdan ayrılırken Alessandra soruyor.

"Sana bir şeyler olduğunu düşündüren nedir?" Kız kardeşimle bu konuya girmek bugün ihtiyacım olan son şey. Özellikle de kalabalığın gürültüsü kafamın içinde uğuldayarak düşünmeme engel olurken.

"İkinizi tanıyan herkes için bir şeyler döndüğü çok açık. Lorelei'nin dikkati dağınık ve konuşmaya devam edemiyor, sen de her baktığında orada olmayacağından korkuyormuş gibi onu izliyorsun. Seni *hiç* böyle görmemiştim. Benim tanıdığım Ashton korkuyla iş yapmaz. Peki neler oluyor?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bir an için onun bakışlarından uzaklaşıyorum. Eğer Aly bu işe karışırsa, kim bilir sonu nereye varacak. Kız kardeşim başkaları arasında sorun sezdiğinde yardım etmeyi sever. Bunu her zaman kendi sorunlarından kaçmanın bir yolu olarak düşünmüşümdür ve şu anda uğraşması gereken yeterince sorunu var, onun yerine benimkilere odaklandığını görebiliyorum. "Bunu yapmasak olmaz mı, Aly? Lorelei ve benim bazı şeyleri kafamızda oturtmak için biraz zamana ihtiyacımız var. İyi olacağız."

"Senin iyi olma anlayışınla bir kadının iyi olma anlayışı çok farklı. Bana gerçekten neler olduğunu anlatmalısın ki burada büyük bir hata yapmaman için sana yardımcı olabileyim."

"Burada bir hata yapmayacağım. Bir şeyleri çözeceğim. Hepsi bu."

Gözleri genişledi. "Tanrım, bu düşündüğümde de kötü. Lorelei'nin dikkatinin dağılmasına şaşmamalı. Gerçekten Ashton, insanların bazen bir şeyleri çözmek için sana ihtiyaç duymadığını neden hiç öğrenemedin? Bazen her şeyi kendi başımıza çözmek için yalnız kalmak isteriz."

"Dramatik davranıyorsun, Alessandra. Lorelei basitçe-"

"Bana sadece ne olduğunu anlat. Basitçe kelimesini kullandığında, ortalığın karışmak üzere olduğunu anlıyorum. Hiçbir kadın bir erkeğin durumu bu şekilde küçümsemeye çalıştığını duymak istemez."

Burada durup saatlerce bunu tartışabiliriz ve biliyorum ki asla pes etmez. Kardeşim bir bilgiyi yeterince çok istiyorsa, mücadeleden asla vazgeçmez. Bu yüzden ona istediğini veriyorum ve Lorelei ile aramızı daha da kötüleştirmemesini umuyorum. "Eski sevgilisi ortalıkta dolaşıyor ve kendisini rahat bırakmasını istemek için ona gittiği gerçeğini benden sakladı. Bunu yapmaya hiç niyeti olmadığını da benden sakladı. Bugün bu konuyu konuştuk ve ona sorunu halledeceğimi söyledim."

Yüzü yumuşuyor ve sesi de yumuşuyor, "Ah oğlum, bu senin için tamamen yeni bir alan. Böyle incitici bir şey olduğunu bilmeliydim."

Buna neden olacak-"

"Kızgınım Aly, incinmedim. Benden kasıtlı olarak saklanan bilgilerden hoşlanmıyorum."

"Evet, kızgın olduğumu biliyorum ama bu öfkenin nereden geldiğini sanıyorsun? Onun seçimleri seni incitti ve bunu kabul etmende bir sakınca yok. Ona böyle hissettiğini söylemelisin."

"Lorelei'ye bu konuda ne hissettiğimi açıkça belirttim. Ve bana kalırsa bu tartışma bitmiştir."

Başını yana eğdi. "Yani ona Boston'la ilgileneneğini mi söyledin?"

"Evet. Denemesi işe yaramadı. İşin yapıldığından emin olacağım."

"Tanrım, bunu ona sen mi söyledin? O yapmadıktan sonra işi senin yapmanla ilgili kısmı?"

Başımı salladım. "Onu artık hayatında istemiyor. Ona bu konuda yardım edeceğim."

"Kadınlar hakkında cidden hiçbir fikrin yok. Onları elde etmekte iyisin ama elde tutmakta o kadar iyi değilsin. Kısacası ona hedefine ulaşma yeteneğini pek düşünmediğini söyledin. Ve bu, küçük kardeşim, bir kadını üzmemek için kesin bir yoldur."

Bu konuşmanın bir anlamı yok ve benim için bitti. Alessandra, Lorelei ile ilişkimin inceliklerini bilmiyor ve benim de ona bunları açıklayacak halim yok. Arkasına baktığımda Malcolm'un bize doğru geldiğini görüyorum. Lorelei ve Bradley hemen arkalarında ve Lorelei'nin yüzündeki gülümseme bana daha önceki tartışmamızı geride bıraktığı umudunu veriyor.

Çenemi Malcolm'a doğru kaldırarak, "Döndüler, bu konuyu kapatabilir miyiz? Durumu kontrol altına aldım."

"Umarım öyledir, çünkü seni hayatında Lorelei'la birlikte olduğun kadar mutlu görmedim."

Lorelei yaklaşırken gözlerim onunkilerle buluşuyor. İçlerindeki gülümseme kayboluyor. Ve yanıma gelip, "Malcolm bizi bu öğleden sonra onlarla takılmaya ve bu akşam onların evinde yemek yemeye davet etti, ben de kabul ettim," dediğinde, hiçbir şeyi geride bırakmadığını anlıyorum.

Kaşlarımı çattım. "Bu gece için planlarımız var." Onun isteği üzerine bu öğleden sonra saat dörtte Sydney'den özel bir yatla denize açılıyoruz. İkimiz de Pazartesi gününü bloke ettik, böylece dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey olmadan denizde iki gece geçirebileceğiz.

"O planları iptal et, Ashton. Bu hafta sonu yapacak daha önemli işlerimiz var."

LORELEI

ASHTON'I OTURMA ODASINDA CASSIA İLE KONUŞURKEN İZLİYORUM.

Telefon. On beş dakika önce Alessandra'dan ayrılıp buraya geldik ve o zamandan beri telefonda konuşuyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla ailesiyle aralarında bir şeyler oluyor ve Cassia Ashton'ı evlerine gidip müdahale etmesi için ikna etmeye çalışıyor.

"Ben tavrımı açıkça ortaya koydum Cassia," diyor Ashton, sözlerine buzlar yapışmış, "Ben karışmıyorum. Bu annemle babamın ilk tartışması değil."

Onun cevabını dinliyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Dur. Hayır dedim. Yarın annemle görüşeceğim ama şimdi gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," diyor gözleri benimkileri bulurken.

Bir şeyle uğraşmak mı?

Ben onun için sadece "bir şey" miyim?

Ondan uzaklaşıyorum ve oturma odasından balkona doğru yürüyorum. Ona çok kızgınım. Bu öyle bir öfke ki, kırılma noktasına ulaşana kadar her geçen dakika artıyor. Bugün olanlardan sonra artık kırılma noktasındayım. Aramızdaki bu öfkeyle kız kardeşindeki akşam yemeğini nasıl atlattığımızdan bile emin değilim.

"Lorelei."

Ona dönmeden önce son bir kez balkon korkuluklarına tutunuyorum. Kavgaya etmek istemiyorum ama onun kontrolcü tavırlarına ya da yaptığı bir şeye itiraz ettiğimde beni görmezden gelmesine de katlanamayacağım.

Gözleri dikkatimi çekmek istiyor. "Konuşmaya hazır mısın?" "Evet."

Sessizliğini korurken kaşları kalkıyor. Sanki söyleyecek bir şeyi yokmuş ve sadece benim düşüncelerimi dile getirmemi bekliyor ki onlarla başa çıkabilsin. Bütün gece tavrı değişti ve ben bunu aşım.

"Bana öyle bakma," diyorum titrerken. Hava soğuk ama o keskin ısırtığı istiyorum. Odaklanmama yardımcı oluyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, "Ne gibi?" Sesi ve vücut dili hayal kırıklığını ve kızgınlığını haykırıyor ve ben bunu görmezden gelip konuşmaya çalışsam da yapamıyorum.

"Sanki düşüncelerimin geçerli olduğunu kabul etme zahmetine bile katlanamıyormuşsun gibi. Sanki bütün bu durumu çözmek için zaman ayırmaya bile değmezmiş gibi. Bütün gece bana kızgındın ve ben-"

"Bu hafta sonu birlikte uzaklara gitme fırsatını boşa harcadığımız için kızgınlım.

Haynes'in hâlâ hayatında olmasına da kızgınlım. Ama sana kızgın değilim."

"Şey, kesinlikle öyle hissediyorum."

"Bak," diye başladı ama sözünü kestim.

"Hayır, bakma." Bu sabah yaptığı gibi beni yine ezmesine izin vermeyeceğim. "Belli ki tüm bu durumu farklı açılardan görüyoruz, bu yüzden ben kendi bakış açımı tekrar ifade edeceğim. Nasıl hissettiğimi zaten açıkça belirttim, ama sen dinlemedin. Bu sefer bunu kabul etmeni istiyorum çünkü seninle bu tartışmayı sürdürmek istemiyorum."

Buna çenesini sıkamak dışında bir tepki vermiyor, ben de derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Kendi bildiğini okumaya ve hayatındaki her şeyden sorumlu olmaya alışkın olduğunu biliyorum ama ben bu ilişkinin böyle gitmeyeceğini düşünüyorum. Bu sabah da söylediğim gibi, bu işte eşit olmalıyız. Aksi takdirde, seninle bir ilişki içinde olmak için hiçbir neden göremiyorum. Bir durumla mücadele ettiğimi düşündüğün anda devreye girip kontrolü ele alman hoşuma giden bir şey değil. Özellikle sana gelip yardım istemediğim sürece kendi sorunlarımı kendim çözmeme izin vermene ihtiyacım var."

"Eğer bir şeyle mücadele ediyorsan, yardım etmek istemem çok doğal."

"Hayır, yardıma ihtiyacım olup olmadığını *sorman* doğal olurdu."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Evet, yani burada sorunun ne olduğundan emin değilim."

Gözlerim açılıyor. Cidden hiçbir fikri yok. "Sorun şu ki sormuyorsun, sadece varsayıyorsun."

Gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Tanrım, Lorelei, sana yardım etmeye çalıştığım da gerçekten sinirlenecek misin? Bu hiç mantıklı değil."

Ve işte beni daha da kızdırmaya başladı. "Neden nereden geldiğimi göremiyorsun?" Bunu anlayamaması beni çıldırtıyor.

"Sorunu anlamıyorum. Haynes'le başa çıkamadın, bu yüzden sana yardım edeceğim."

"Aman Tanrım, Ashton, bu sadece onunla ilgili değil! Bundan çok daha fazlası var. Akıllı bir adama göre bu konuda aptallık ediyorsun."

Öfkesi alevleniyor; gözlerinde ve yüzünde bunu fark etmemem mümkün değil. Ama cevap veremedi telefonla konuşuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, arayanın kimliğine bakıyor. Sonra telefonu kulağına götürerek, "Yine ne var Cassia? Bir şeyin ortasındayım." Ses tonu sert, daha önce herhangi biriyle konuşurken duyduğumdan daha sert. Bu ses tonuna maruz kaldığım günü bir daha görmemek için dua ediyorum.

Yüzümü ondan çevirip Sydney silüetine bakıyorum. Rüzgâr şiddetini artırmış ve içimi bir ürperti kaplarken kollarımı kendime sarıyorum. Bunun havadan mı yoksa Ashton'la tartışmamızın gidişatından mı kaynaklandığından tam olarak emin değilim.

Balkona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes daha çekiyorum. Ashton'la birlikte olmayı seviyorum ama iyi bir eş olduğumuz konusunda şüphelerim var. İkimiz de çok iradeliyiz ve ben boyun eğmeye hazırken, o bu kelimenin anlamını bile bilmiyor gibi görünüyor.

"Al, üşümüştün," diyor Ashton, ceketini omuzlarıma yerleştirirken düşüncelerimi bölüyor.

Etrafımda sabitliyorum ve tekrar ona dönüyorum. Telefonuna başımı sallayarak, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Bilmiyorum. Arayan yine Cassia'ydı. Görünüşe göre annemle babamın kavgası, annemin bir şeyler fırlatmaya başladığı noktaya kadar tırmanmış."

Kaşlarımı çattım. "Bu annen için olağan bir şey mi?" Hâlâ onunla buluşacağım. Ashton'ın bu hafta Perşembe günü için organize ettiği akşam yemeği ertelenmek zorunda kaldı.

"Hayır. Bu beni endişelendiriyor."

"Gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalısın." Biz sorunlarımızı konuşurken gitmesini istemiyorum ama annesinin ona ihtiyacı olduğunda onu görmezden gelmesini de istemiyorum.

Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçiriyor, tedirgin. "Bunu çözene kadar gitmek istemiyorum."

Şu anda çok karışık duygular içindeyim ve onun da öyle olduğundan eminim, bu yüzden gitmesi muhtemelen en iyisi olacaktır. Biraz boşluk bize zaman kazandırabilir.

düşün.

"Git. Döndüğünde burada olacağım."

Birkaç dakika boyunca düşünceli bir şekilde beni izliyor, sanki gerçekten burada olup olmayacağıma karar vermeye çalışıyormuş gibi. Sonunda başını salladı. "Tamam. Elimden geldiğince çabuk olacağım."

"Acele etme, Ashton. Biraz ayrı kalmalıyız." Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gerçek bu.

Bana yaklaşırken yüzüne kararlılık yerleşiyor. Eli belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Sıkı ve kararlı bir şekilde kavırıyor ve ses tonu talepkâr, "Ayrı kalmak tam da ihtiyacımız olmayan şey Lorelei. Döndüğümde burada olacağını söyle."

Gözlerinin içine bakıyorum, ruh halindeki ani değişim karşısında biraz nefesim kesiliyor. Bazı durumlarda kontrolü ele alan Ashton'ı sevmesem de, bu otoriter ve talepkâr Ashton'ı seviyorum. Bu Ashton bana sahip olunması ve kontrol edilmesi gereken bir mal gibi hissettirmek yerine istediğimi hissettiren Ashton. "Olacağımı söylemiştim zaten."

Gözleri benimkileri arıyor. "Tekrar söyle."

Elimi koluna koyuyorum. "Burada olacağım."

Beni öpmek için eğilmeden önce birkaç dakika oyalanıyor. Derin bir öpücük olarak başlamıyor, daha çok dudaklarda bir fırça gibi, ama aramızda her zaman var olan elektrik bugün daha da yükseliyor. Birbirimize kızgın olabiliriz ve bir anlamaya varamıyor olabiliriz ama birbirimizi ne kadar umutsuzca istediğimizi ya da farklılıklarımızı çözmeyi ne kadar çok istediğimizi inkar edemeyiz.

Benimle işi bittiğinde, ihtiyaçtan ağrıyan bir karmaşa içindeydim. Öyle olmak istemiyorum ama öyleyim. Ona yapıştım, ağzını tekrar kendime çektim. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Neden birdenbire onun şu anda çekip gitmesinin bizim için kesinlikle yanlış bir şey olduğunu hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. Tek istediğim ona kalması için yalvarmak ama yapamıyorum. Annesinin ona ihtiyacı varken olmaz.

Öpüşmeyi bitiriyorum ve onu itiyorum. "Git," diyorum, nefes nefese.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, ki bunun için onu suçlamıyorum. Ruh halimdeki değişimler yüzünden benim de kafam karışık, onun da öyle olması gerektiğini biliyorum. Yine de tartışmıyor. Bir dakika sonra gözümün önünden kayboluyor ve ben kollarımı tekrar kendime doluyorum. Havadaki soğukluk daha da artmış durumda ve yine havadan mı yoksa Ashton'la aramızda olanlardan mı kaynaklandığına karar veremiyorum. Tek bildiğim içimin huzursuzlukla dolup taşıdığı ve nedenini anlayamadığım.

ASHTON

"EVINE GIT, ASHTON. ANNEN ŞU SIRALAR anlar," diyor babam evlerine vardığımda bana. Bir viski dolduruyor ve küçümseyerek ekliyor: "Cassia'nın neden seni bu işe bulaştırma gereği duyduğunu anlamıyorum. Bugünlerde ailenin bir parçası gibi değilsin."

Bana karşı olan tavrını görmezden geliyorum.

"Annem nerede?" "Cassia onu yatırıyor."

Burada neler döndüğüne ya da Cassia'nın neden bu işe karıştığına dair en ufak bir fikrim yok ama işin aslını öğrenmeye niyetliyim. Ofisinden çıkıp koridordan yatak odalarına doğru ilerlerken kapıya uzanıyorum ama Cassia kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve arkasından kapatıyor.

"Neredeyse uyuyor," diyor sessizce, belli ki onu rahatsız etmemem gerektiğini anlatmaya çalışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yolumdan çekil Cassia. Annemi görmek istiyorum."

"Hayır," diyor onun için nadir görülen bir sertlikle. Cassia birlikte olduğumuz süre boyunca benimle pek çok konuda tartışmış olabilir ama bu tonda konuştuğu pek görülmemişti. "Çok üzgün. Bırak uyusun, sonra yarın gel ve onu gör."

Babamı görmek zorunda kaldığım için mi, Cassia'yı burada bulduğum için sinirlendiğimden mi, yoksa Lorelei ile bugün yaşadığım tartışmalardan dolayı hissettiğim kargaşadan mı bilmiyorum ama kolundan tutup onu annemin yatak odasından uzaklaştırıyorum. Onu koridorda yakaladığımda, "Burada neler oluyor ve neden seni de ilgilendiriyor?" diye soruyorum.

Sesimdeki öfkeyle gözleri açılıyor ya da belki de onu hırpalama şeklimden dolayıdır çünkü bu benim her zamanki tarzım değil. Kolunu tuttuğum yerden çekerek fısıltıyla bağırdı: "Benimle böyle konuşma. Ben sadece ailene yardım etmeye çalışıyorum."

"Nasıl?" Talep ediyorum.

Bakışlarım altında sertçe yutkunuyor. "Annen beni akşam yemeğine çağırdı. Babanla tartışmaya başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu. İşler hızla yokuş aşağı gitti ve annen kendini kaybetti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Babana bağılıyor, sonra da tabak ve bardakları fırlatıyordu. Onu yatak odasına götürmeyi başardım ve sakinleştirdim, sanırım baban da sakinleşti."

"Ne için tartışıyorlardı?"

Kısa bir süre tereddüt ediyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "İstemesem sormazdım."

İç çekerken omuzları çöküyor. "Babanın bir ilişkisi varmış.

O da öğrenmiş."

Lanet olası pislik.

Yumruklarımı

sıkıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım. Bu babamın ilk ilişkisi değil. İkinci ilişkisi bile değil. Son sayıma göre en az beş ilişkisi olmuş ve bunlar sadece benim bildiklerim. Annemin kaç tanesinden haberdar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Babamın ofisine dönmek için ondan uzaklaşıyorum ama koluma uzanıp beni durduruyor. "Ashton, yapma."

Onunla tartışmadan, garaj yolundan gıcırdayarak çıkan arabasının sesi düşüncelerimi bölüyor. Geriye dönüp bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Neden tüm bu zamanı ailemle geçiriyorsun?" Soru niyetlendiğimden daha öfkeli çıkıyor. Bugün her şey boka sarıyor ve duygularımı dizginleyemediğimi hissediyorum. Eğer babamla yüzleşmiyorsam, bu yüzleşmeye razı olacağım.

Vücudu geriliyor. "Bunu yapmamda bir sorun mu var?"

"Evet, büyük bir sorun var Cassia. Sen ve ben birlikte değiliz, bu yüzden nedenlerini anlamıyorum. Ve birinin bir şey yapma nedenini anlamadığımda, içten içe karanlık bir şeyler döndüğünü bilirim. O yüzden konuşmaya başlayın ve hiçbir şeyi atlamayın."

"Ashton, senin için endişeleniyorum. Bugün çok gergin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil. Neler döndüğünü bilmek istiyorum," diye bağıyorum, hiç hissetmediğim bir kontrol kaybı hissederek.

Dudakları düzleşiyor. "Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum. Anneni her zaman sevdim ve arkadaşlığımızı başlattığında bunun kimse için bir sorun olacağını düşünmedim. Bu seni hiçbir şekilde etkilemez. Tek yaptığı ona vakit geçirebileceği ve sıkıntılarını paylaşabileceği birini vermek. Yakınlaştık ve onun arkadaşlığına senin anlayabileceğinden çok daha fazla değer veriyorum. Keşke annenin güvendiği ve sırlarını paylaştığı biri olduğu için mutlu olabilsen. Özellikle de baban onun için bir piçken."

Tüm bunları anlıyorum ve annemle arkadaş olmaya çalışırken ona karşı tam bir pislik gibi davrandığımı fark ediyorum. Haklı, bu beni hiçbir şekilde etkilemiyor.

Ondan bir adım uzaklaşarak enseme ovuyorum. "Siktir, özür dilerim. Bektan bir gün geçirdim ve acısını senden çıkardım. Annem için burada olmana minnettarım."

Beni sessizce izliyor, vücudundaki gerginlik azalıyor. Başını sallayarak usulca "Tamam." diyor. Sonra tekrar bana yaklaşıyor ve elini göğsüme koyuyor. "Bu konuda konuşmaya ihtiyacın var mı? Ben her zaman yanıdayım."

"Hayır." Cassia ile konuşmak ihtiyacım olan şey değil.

Ben onu durduramadan uzanıp elini boynuma doluyor. Yüzümü aşağı çekerek beni öpüyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Lanet olsun Cassia, ne oluyor?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve gözlerindeki meydan okumayı görüyorum. "Bana bir şey hissetmediğini söyleyemezsin Ashton. Aramızda her zaman bir şeyler vardı ve bence bunu kendine itiraf etmenin zamanı geldi."

Bu ilişkinin bitmesine izin verememesine duyduğum öfke damarlarımda dolaşüyor. Başımda yeterince dert var; listeye bir de onu eklememe gerek yok. "Aramızda hiçbir şey yok ve bunu anlayıp yoluna devam etmelisin."

Ses tonunda bir burukluk belirliyor ve şöyle diyor: "Yani şu küçük kaçamağına devam edebilmen için mi?"

"Lorelei ile aramızdaki şey küçük bir kaçamak değil."

Yüzündeki kaş çatma çizgilerini düzeltmeden önce bana pis bir bakış fırlatıyor. Benden uzaklaşarak, "Kendini kandırmaya devam edebilirsin ama eninde sonunda seninle benim birlikte olmamız gerektiğini anlayacaksın. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bununla birlikte benden uzaklaştı. Eğer söylediklerinin doğru olduğunu bir an bile düşünüyorsa bu kadın kendini kandırıyor. Bir daha asla birlikte olamayız.

Eve geldiğimde Lorelei duştaydı. Soyunup ona katılmaktan başka bir şey istemiyorum ama bugün o durumda olmadığımızı biliyorum. Bırakın beni becermeyi, yüzüme bile zor bakıyor. Bu yüzden yatağa uzanıp onu bekliyorum, aletimin her geçen dakika daha da sertleşmesini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Lanet olsun.

Bunu yapamam. Aramızdaki uçurumun daha da derinleşmesine izin veremem. Ve bunu durdurmak için bildiğim en iyi yol ona dokunmak. Az önceki öpücüğüme verdiği karşılık, bunu bilmem için gereken tüm kanıt. Aşmamız gereken bazı sorunlar olabilir ama bunların seks hayatımızın önüne geçmesine izin vermeyi reddediyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerek yatağın üzerine bırakıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimi çıkarmayı bitirdiğimde buhar tenimi ısıtıyor. Duşa girdiğimde Lorelei'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bulduğum şey karşısında nefesimi tutuyorum.

O bunu istemiyor.

"Ashton," diyor. Sesi yumuşak ama bir uyarı içeriyor. "Neredeyse bitirdim."

Bugün hissettiğim her duygu içimde kendini açığa vuruyor ama en baskın olanı korku. Lorelei'ı kaybetme korkusu. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim, bu yüzden kontrolden çıkmadan önce durumun kontrolünü ele alıyorum.

Ona doğru ilerleyerek, "Bana sırtını dönme Lorelei. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Hâlâ halletmemiz gereken şeyler olması sana dokunmayacağım anlamına gelmez. Her şeye rağmen seni her zaman isteyeceğim."

Onu kafesleyip belinden tuttuğumda nefesi kesiliyor. Elleri göğsümde, vücudundan sular akarken, "Senin içinde kaybolamam ve eğer-" diyor.

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Daha önce başladığımız konuşmayı bitirdiğimizden emin olacağım, ama şimdi seni almamam mümkün değil. İhtiyacımız var

Bu." Tanrım, buna ne kadar ihtiyacımız var.

Geçmişte başka kadınlarla yaptığım seks, Lorelei ile yaptığım seksin benim için ifade ettiği anlamı asla ifade etmedi. Onunla olmak beni daha da yakınlaştırıyor. Her seferinde onu biraz daha açmama yardımcı oluyor. Sevmekten ve daha fazlasını istemekten başka bir şey yapamadığım parçalarını ortaya çıkarıyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman ve yaptığımız sohbetler onu tanımama yardımcı olabilir ama seks *onun* hiç temas etmediği o parçasını ortaya çıkaran anahtardır. Ve onun bu parçasına dokunmak için her şeyi yaparım, çünkü ona teslim olduğunda bana her şeyini verir. Bana kalbini uzatıyor ve istediğim kadar benim olduğunu söylüyor. Ve ben onu sonsuza dek istiyorum.

Göğsüme daha sert bastırıyor, gözlerinde bir özür var. "Hayır, istemiyoruz. Seks şu anda ihtiyacımız olan son şey."

Ve bu sözlerle birlikte elimden kurtulup duştan çıktı. Ben de arkasından bakakalıyorum, buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Ve bunu nasıl düzeltebileceğimi.

LORELEI

SESSİZCE UZANIYORUM YANIMDA YATAĞIMDA VE DIŞARI BAKIYORUM
PENCERESİNDEN

Ashton'ın yatak odası. Bu sabah saat yediyi biraz geçiyor ve ben ancak üç saat uyuyabildim. Ashton'ın da pek uyumadığını biliyorum. Dün gece duştan sonra yine tartıştık ve bir yere varamadık. Bir saat ileri geri gidip geldikten ve her ikimiz de sinirlendikten sonra ona yatacağımı söyledim. Boş odada. Bu konuda benimle tartıştı ve sonunda burada onunla kalmayı kabul ettim. Ben yatarken o aşağıya, ofisine gitti. Aramızda dayanılmaz bir sessizlikle geçen uzun bir gece oldu ve bugünü iple çekmiyorum.

O banyoya gitmek için çıkarken yatak kayıyor. Bir süre sonra duş başlıyor ve tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Aramızdaki bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım, çünkü kalbim gidişattan dolayı çok fazla acıyor. Belki de ondan çok fazla şey bekliyorum ve çok talepkâr davranıyorum. Ashton gibi bir erkekle hiç çıkmadığım için, bir ilişkide onun ihtiyaçlarıyla başa çıkmaya alışık değilim. O neyse o ve ben onunla çıkmaya onu değiştirmeye çalışmak için başlamadım. Gece boyunca epey düşündükten sonra, yaptığı her şeyin bana yardım etmek için olduğunu anladım. Yoluma çıkan benim güvensizliğim ve bu sadece benim üzerinde çalışabileceğim bir şey. Bu Ashton'ın suçu değil.

Duşta ona katılmak ve ateşkes ilan etmek niyetiyle yataktan çıkıyorum. Şifonyerinin yanından geçerken telefonu çalıyor. Annesi için endişelendiğini biliyorum, bu yüzden onun arayıp aramadığını kontrol ediyorum. Arayan o değildi. Ekranda Cassia'nın adının yanıp söndüğünü gördüğümde midem bulanıyor. Muhtemelen annesiyle ilgili olarak aradığını biliyorum ama ona yakın olmasından hoşlanmıyorum.

Ashton'la yine böyle. Yakın olduklarını düşündüğümde değil, ama son zamanlarda etkileşime girdikleri zamanların sayısı artıyor gibi görünüyor.

Bu beni tedirgin ediyor.

Emin değilim.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum, çünkü Ashton onu unuttuğunu fazlasıyla belli etti, ama yine de hislerimden kurtulamıyorum.

Zil sesi kesiliyor ve hemen bir mesaj geliyor. Bunun mahremiyetine bir saldırı olduğunu biliyorum ama yine de okudum. Belki mesajı acildir diye kendime hak veriyorum ama ben bile bu gerekçeye inanmıyorum.

Burnumu
sokuyorum.

Onu
gözetliyorum.

Ve mesajı okuduğumda, keşke okumasaydım diyorum.

Cassia: Dün gece seni öptüğüm için üzgünüm ama senin de bunu hissettiğini görmezden gelemezsin. Ara beni.

Titreyen ellerimle telefonu yere bırakıyorum ama bir mesaj daha geliyor ve okumadan edemiyorum. Gözlerimi ayıramadığım bir tren enkazı gibi.

Ama bu mesaj Cassia'dan değil.

Jessica: Sian'ın senin için daha fazla özelliği var. Bu hızla gidersen Willow Sokağı'nın kralı olacaksın.

Willow Sokağı'nın kralı mı?

Ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum ama Ashton'ın Willow Sokağı için bir şeyler planladığından şüpheleniyorum. Mülkümü satın almak için bana geldiğinde böyle tanışmıştık.

Neden bana söylemedi?

Telefonunu yere bırakıp kıyafetlerimi buluyorum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken kalbim hızla çarpıyor.

Ashton dün gece Cassia'yı öptü.

Bir Şeyler hissettiğini düşünüyor.

Benim sokağımla ilgili bir anlaşma yapıyor.

Evet, *benim sokağım*. Orada  m r boyu sürecek anılarım ve Willow Sokağı için benim istediğimin aynısını isteyen, orada iŐyeri olan bir arkadaş ağım var - dokunulmadan kalmasını.

 imdeki hastalıklı duyguyu bastırıyorum ve aceleyle giyiniyorum. Ne yaptığımı, neden Ashton'la bu konuyu konuşmak yerine giyindiğimi bilmiyorum ama rotamı değiştirecek kadar doğru düşünemiyorum.

"Lorelei." Derin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ebeveyn odasıyla yatak odası arasındaki kapıda duruyor, havluyu beline sarmış, kaşlarını çatmış bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum, kafamdaki tüm düşünceler birbirine çarparak hatırlayabildiğim en büyük karmaşaya neden oluyor.

"Cassia'yı mı öptün?" Muhtaç gibi göründüğümü umursamadan ağzımdan kaçırıyorum. Kahretsin, bu adam beni delirtiyor. Hayatımda hiç böyle davranmamıŐtım.

Bana doğru ilerlerken kaşları daha da  atılıyor. "Ne?"

Telefonunun olduğu Őifonyeri çılgınca işaret ediyorum. "Ve Willow Sokağı'nı satın mı alıyorsun?"

Őifonyere baktı ve telefona uzandı. Mesajları okuduktan sonra, bana doğru yürürken telefonu yatağın üzerine bırakıyor.

Çenesi sert, omuzları kararlı. "Cassia'yı *ben*  pmedim. O beni öptü. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, yanılıyor, hiçbir Şey hissetmedim. Ama bu konuda bir konuşma yapmayacağım çünkü bana kalırsa ortada tartıŐılacak bir Şey yok."

 rkildim. Sözleri keskin ve onlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Daha da yaklaşıyor. "Willow Sokağı'na gelince, evet, orada mülk satın alıyorum ama bu asla bir sır değildi. Tanıştığımız gün seninkini almaya çalıştığımı hatırlarsın."

Nefes alıŐveriŐim hızlanıyor, olan bitene dair hissettiğim belirsizlik göğsümde ağır bir yük oluşturuyor. Ona söylemek istediğim Şeyler boğazıma takılıyor ve tek s yleyebildiğim Şu oluyor: "Willow Sokağı'nın kralı olmaya çalıştığını bilmiyordum."

Kaşlarını  atıyor. "Jessica'nın sözlerini bana karşı kullanma."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sanki kendimi onun buzundan korumaya çalışıyormuşum gibi. "Peki planın ne o zaman? İmparatorluğunu genişletmek ve para kazanmak için hepimizi satın alıp buldozer gibi ezecek misin?"

"Lanet olsun Lorelei, şimdi de bunu çarpıtıyorsun-"

Ondan yayılan kibirden rahatsız olarak kollarımı indiriyorum. "Hayır, hiçbir şeyi çarpıtmıyorum. Sadece buradaki planın ne olduğunu bilmek istiyorum. Açıkçası buna hazır olmam gerekiyor çünkü beni etkileyecek."

"Etkilemeyecek."

"Bunu nasıl söylersin? Willow Sokağı'nı geliştirirseniz tabii ki beni etkileyecek."

"Sadece iyi anlamda. Planladığım şeyin meyvelerini toplayacaksın."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun, Ashton. Willow Sokağı'nın bozulmasını istemiyorum. Neden olduğu gibi bırakmıyorsun?"

Hayal kırıklığı arttıkça burun delikleri alevleniyor. "Düzgün düşünemiyorsun. Willow Sokağı'nı geliştirmek akıllıca bir iş kararı. Duygularını bu işin dışında tutmalısın."

"Bunu bana az önce söylemedin!" Şimdi bağıriyorum, varlığımın her zerresi öfkeyle gerilmiş durumda. İş yapış şeklimle ilgili güvensizliklerimin her birine saldırıyor ve ben de incinmişliğime engel olamıyorum.

Ayrıca büyükannemden bana kalan tek şeyin, Willow Street'in de peşinde ve bu konuda savaşımadan teslim olmayacağım.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Bir adım geri atmalıyız" diye homurdandı.

"Hayır! Soruma cevap vermelisin. Plan nedir?"

Şakağındaki damar nabız gibi atıyor ve öfkesini kaybetmemek için savaştığını söyleyebilirim. "Alışveriş ve ofislerden oluşan çok katlı bir merkez. Bunun için çok fazla destek var ama devam etmesi için sizin binanıza ihtiyacım yok."

Başımı salladım. "Her iki durumda da bunun olmasını istemediğimi neden anlayamıyorsun? İçeri girmeni ve orada sahip olduğumuz şeyi mahvetmeni istemiyorum. Orası bu şehrin el değmemiş son kısımlarından biri. Siz buna ilerleme diyebilirsiniz ama ben buna açgözlülük diyorum."

Ürkme sırası ondadır. Ancak cevap vermeye fırsat bulamadan ayakkabılarımı ve telefonumu alıp ekliyorum: "Buna gerek görmüyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ben odanın içinde kapıya doğru ilerlerken. Yavaşlamıyorum. "Eve."

"Lorelei," diyor, sesi alçak ve itiraz dolu.

Duruyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum. Vahşi bir enerji yayılıyor içimden, "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve düşünmek için zamana."

"Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda. Artık bunu yapabileceğimden emin değilim."

Bir süre sessiz kaldı, vücudu kaya gibi ve yüzü taştan bir duvar gibi. "Bu tartışmayı bitirene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Onun o sert gözlerine bakıyorum, aynı yoğunlukta karşılık veriyorum. "Orada durup istediğin kadar emir yağdırabilirsin Ashton, ama bu sefer beni dinlemiyorsun. Eğer aramıza biraz mesafe koymazsam, bu tartışmanın sonucundan hoşlanacağından emin değilim."

Çenesini çalıştırıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sana bir gün vereceğim Lorelei, bir saniye bile fazla değil. Bazı şeyleri çözümsüz bırakmayı sevmiyorum."

Uzun bir nefes alıyorum. "Bir günden daha uzun bir süreye ihtiyacım var." Bu cevap onu mutlu etmiyor. "Ne kadar uzun?" "Bilmiyorum."

Birkaç acı dolu an boyunca birbirimize bakıyoruz, her ikimiz de açtığımız yaralardan geri çekiliyoruz. Bu hafta sonu bizi ayırdı ve bundan sonra nereye gidebileceğimizden emin değilim.

Beni mutsuz bir şekilde eve bırakıyor ve beni içeri almasına hayır dediğimde hiç zorlamıyor. Kendi evimin sığınağında, kapalı kapılar ardında güvende olduğumda, gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Bunu nasıl bu kadar berbat ettik?

ASHTON

"PISLIK PERŞEMBE'YI SEVMEDİĞİME KARAR VERDİM.

Pislik Pazartesi, Salı ya da Çarşamba," diyor Jessica Perşembe sabahı erkenden masama bir yığın dosya bırakırken. "Ve eğer Lorelei'nin az önce bana söylediği gibi, Cuma günü de Pislik'in içindeyse, sanırım yarın işten izin alabilirim ve seni bunu kendi başına yaşaman için bırakabilirim."

Lorelei'nin adı geçince başım dikleşti. "Lorelei ile mi konuşuyordun?"

"Evet, Stan'le tesis geliştirme konusunda yapacağınız bir sonraki toplantı için tarih belirlemek üzere onu aradım."

"Ve?" Tanrım, Lorelei'yle tartışmamızdan ve o zamandan beri konuşmamış olmamızdan dolayı o kadar gerginim ki Jessica'nın bana istediğim bilgiyi vermesi için her zamankinden daha sabırsızım.

Talebimi haykırırken dudakları büzülüyor. "Biliyor musun, belki de artık eve gitmeliyim. Bu ruh halin artık eskidi ve açıkçası bana bu tür saçmalıklara katlanmam için yeterince para ödemiyorsun."

Sandalyeme yaslanarak uzun bir nefes veriyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Kaşları çatıldı. "Elindeki en iyi özür bu mu? Lorelei'yle aranı düzeltmek istiyorsan bunun üzerinde ciddi çalışmalıyız. Seni temin ederim ki iki basit kelimeden daha fazla bir özür arayacaktır."

"Özür dilemem gereken şeyler olduğunu varsayıyorsunuz."

"Ne için tartıştığınızı ya da onu neden üç gündür görmediğinizi bilmiyorum olabilirim ama özür dilemen gereken şeyler olduğuna dair bahse girerim

için. Ama Ashton, senin huylarını ve kibirli bir pislik olabileceğini biliyorum, bu yüzden sana her ne olduysa uzun uzun düşünmen ve ne için özür dilemen gerektiğini bulman gerektiğini söylüyorum. Sonra da az önce benden dilediğinden daha iyi bir özür dilemelisin."

Havamdayım. Evet. Lorelei'nin sessizliği beni hayal kırıklığına uğrattı ve gün geçtikçe daha huzursuz ve gergin oluyorum. Ona gitme isteğimle savaşmak her geçen dakika daha da zorlaşıyor. Ama Jessica yanılıyor; özür dileycek bir şeyim yok. Lorelei ve ben sadece ilişkimizi nasıl yürüteceğimizi bulmaya çalışıyoruz. Ne zaman bir anlaşmazlık yaşasak kaçıp gitmeyi bırakırsa, sorunlarımızı daha iyi çözebiliriz.

Jessica'yla ilişkim hakkında tartışmaya girmek bugün gündemimdeki son şey, bu yüzden konuşmayı asıl soruma geri kaydırıyorum. "Stan ve Lorelei ile toplantı ne zaman?"

Bana özellikle sinirlendiği anlar için ayırdığı bakışıyla bakıyor. Başka bir azarlama bekliyorum ama gelmiyor. Onun yerine, "İyi, beni görmezden gel. Ama haklı olduğumu göreceksin. Toplantının önümüzdeki Pazartesi günü ve o duvarda bir sinek olmak için oh. Tabii o zamana kadar aklın başına gelir ve Lorelei'den özür dilemezsen." Ofisimden çıkmak için dönerken, "Masamda olacağım. Bana ihtiyacın olursa, önce pislik durumunu kontrol et, çünkü bana iyi davranmadığın sürece sana cevap vermeye niyetim yok."

Onun iğneleyici sözlerini duymazdan geliyorum ama "Lorelei'nin yarın Pislik Cuması olacağını söylemesiyle ne demek istedin?" diye sesleniyorum. Bu terimi kullanmaktan nefret ediyorum ama Lorelei'nin ne dediğini bilme ihtiyacım Jessica'nın ifadesine duyduğum nefretten daha büyük.

Tekrar bana bakıyor. "Ona yarına kadar aranızdaki sorunları çözmüş olmanızın mümkün olup olmadığını sordum. Hayır dedi." Bununla birlikte beni savaşan düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Sandalyemi çevirip ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum. Genelde şehir manzarası odaklanmama yardımcı olur. Bugün ise bana hiçbir şey sunmuyor.

Lorelei düşünmek için zaman istediğini açıkça belirtti. Ona üç gün verdim. Başkasına vereceğimden iki gün daha fazla. Sorunları havada bırakmayı alışkanlık haline getirmedim ve bir konuyu tartışmak için birini ne zaman arayacağım ya da göreceğim konusunda dikte edilmeyi de alışkanlık haline getirmedim. Lorelei farklı. Ona aşığım ve hayatımda ilk kez ileriye dönük en iyi yoldan emin değilim. Tahmin edilemez biri.

Genelde takdir ederim ama bu sefer, isteklerine karşı gelip onu rahat bırakmayı reddedersem nasıl tepki vereceğini bilmeyi tercih ederim.

Telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor.

Kulağıma götürdüm. "Aly, ne oldu?"

"Lorelei ile aranı düzelttin mi diye soracaktım."

"Yanına yaklaşmama izin verseydi düzeltirdim." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, sözlerim amaçladığımdan daha sert çıktı. Kız kardeşimin ve asistanımın kendilerini bu duruma dahil etme ihtiyacı hissetmeleri çok fazla.

"Hâlâ onu görmeye gitmedin mi? Ya da onu aramadın?"

"Bana onu rahat bırakmamı söyledi. Ben de onu rahat bırakıyorum."

"Vay canına, bu yeni bir Ashton Scott. Sanırım onu dinlemenden etkilendim."

"Dramatik olma, Aly. Ve etkilenme. Onu dinlemeyi bırakmak üzereyim."

"Oh kahretsin. Sanırım gelip bunu mahvetmediğinden emin olmalıyım. Bir kadın sana onu rahat bırakmanı söylediğinde ince bir çizgi vardır ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığından oldukça eminim. Ben oraya gelene kadar hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

"Şimdi kapatıyorum. Tabii beni aramanın bir nedeni yoksa?"

"Seni aramamın nedeni *bu*. Lorelei'yi zaten kızdırdığından daha fazla kızdırmadığından emin olmak istiyorum."

"İlişkilerimi kendi başıma idare edebilecek durumdayım. Seni bu akşam arayacağım, böylece gelecek haftaki futbol antrenmanını ve bana hâlâ ihtiyacın olup olmadığını konuşabiliriz."

Aramayı sonlandırıyorum ve hemen Lorelei'nin numarasını çeviriyorum.

Neredeyse hemen cevap veriyor. "Ashton." Adım yumuşak bir mırıltı, bana ruh hali hakkında hiçbir ipucu vermiyor.

Direkt konuya giriyorum. "Neredesin?"

Tereddütü istediğimden daha uzun sürdü. "Neden?"

"Lorelei" -neredeyse bir hırıltı ve kesinlikle bir talep- "Sana bir soru sordum. Neredesin? Seni görmeye geliyorum ve Pazar günü ortasında kaldığımız konuşmayı bitireceğiz."

İç çekti. "Ofisimdeyim ama konuşmaya hazır değilim. Düşüncelerimi toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Arabamın anahtarlarını aldım. "Hayır. Seni görmek için bir dakika daha beklemeye niyetim yok. Zaten çok uzun süre bekledim."

"Lütfen buraya gelme. Senden bu haftanın geri kalanını bana ayırmanı istiyorum, hepsi bu. Sonra sana geleceğim."

Bu haftanın geri kalanı mı?

Onsuz bir hafta geçirmemin imkânı yok.

"Bir uzlaşma," diye önerdim. "Sen bana bunu ver, ben de sana haftanın geri kalanını vereyim." Kısa bir süre duraksıyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. "Seni bugün görmem gerek."

Kafam ve kalbim daha önce hiç deneyimlemediğim duygu ve düşüncelerle dolup taşıyor. Onu görmeye hiç kimseyi görmeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var.

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda, sesi tereddütlü, bu konudaki kararsızlığını ele veriyor. "Gel ve beni gör, ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

Bugün vaat aramıyorum. Benimleyken nasıl hissettiğini ona hatırlatma fırsatı arıyorum. Bu duygunun şüphelerinden daha ağır basacağına güveniyorum.

Ben geldiğimde kapıya sırtını dönmüştü ve gözlerim, giydiği lacivert elbise sayesinde tam olarak sergilenen o seksi bacaklarına takıldı. Elbise kalçalarını zar zor örtüyor ve hemen bugün onu kaç pisliğin gördüğünü merak ediyorum. Kaç tanesi gözlerini onun bacaklarında gezdirdi ve ellerinin bacaklarında gezindiğini hayal etti? Bu birkaç dakika boyunca onu izlerken içime dolan sahiplenme duygusu çok büyük. Bu tür duyguları daha önce hiç yaşamamıştım ve bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için kafam çok karışıyor.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Yine de kesin olarak bildiğim tek şey Lorelei'nin benim olduğu ve bunu ona hatırlatmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiği.

"Lorelei," diyorum ofisine girerken.

Gafil avlanmış gibi arkasını dönüyor ve bakışlarımla karşılaşılıyor. "Ashton." Sesinde belirsizlik var. "İyi zaman geçirmişsin. Seni bu kadar erken beklemiyordum."

İyi bir zamanlama yapmadım; zorladım. Ama Lorelei'nin bana nasıl baktığını görünce buraya nasıl hızla geldiğimi düşündüm.

Gözlerini benden ayırma ve sesinin her zamanki gibi nefes nefese ve yumuşak olduğuna dikkat et. *O hâlâ benim.*

"Nasılsın?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken soruyorum. Yorgun görünüyor. Ayrıca burada olduğum için endişeli görünüyor.

Cevabını oluşturmak için bir an düşündükten sonra, "Yoğun bir hafta oldu. Kendimi birden fazla yöne çekilmiş hissediyorum ve yeniden şarj olmak için bir hafta sonu iznine hazırım."

Meşgul olduğunu biliyorum; güvende olduğundan emin olmak için güvenlik görevlilerimden James'e ona göz kulak olmasını söyledim ve o da her gününü toplantılar ve diğer işlerle doldurduğunu bildirdi.

"Bugün için ne planladın?"

Alnı kırışarak kaşlarını çatıyor. "Bunu bilmek istediğin için mi yoksa planlarımı iptal etmemi istediğin için mi soruyorsun?"

"İkisi de."

Yüzünde kısa süreli bir bıkkınlık ifadesi belirliyor. "Sana bu haftanın geri kalanına ihtiyacım olduğunu söyledim, o yüzden lütfen bunu yapma. Zaten her konuda kafam karışık. Buraya gelip beni bir karara zorlamaya çalışman kafamı daha da karıştırıyor."

"Hâlâ konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum ama kafanı karıştıracak ne var ki?"

Bana dilsizmişim gibi bakıyor ve sonra başını sallayarak, "Aramıza neden mesafe koyduğumu bilmiyorsun, değil mi?" diyor.

"Hayır, ama yaşadığın bu kafa karışıklığından emin değilim."

Elini kalçasına koyarak, "Tamam o zaman, neden senden bir hafta uzak kalmaya ihtiyacım olduğunu söyle."

Nefesli ve yumuşak bir tondan meydan okuyan bir tona büründü ve aramızda yeni bir tartışma çıkacağını hissediyorum. Bunu durdurmak için elimi koluna koyuyorum ve "Duralım ve yeniden başlayalım. Francesca'nın kafesine gidip oturup bunu konuşmaya ne dersin?"

Yüzünde kararlılık ifadesi belirliyor. "Ashton, hayır. Bugün bu konuya girmeyeceğim. Gitmen ve düşünmeme izin vermen gerek."

Benim kararlılığım da hayal kırıklığım gibi alevleniyor. "Lorelei, düşünmek için dört gecen vardı. Şimdi konuşma zamanı. Neden benden uzak kalmak istediğine gelince, düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Yeni ilişkilerde bu tür sorunların ortaya çıkması doğaldır. Ancak uzun süre ayrı kalmak sorunlarımızı çözmemize yardımcı olmayacaktır."

"Şu anda konuşmak istiyor *olabilirsin* ama benim ihtiyacım olan bu değil. Kavramaktan aciz görüldüğün şey bu - benim olayları senden farklı bir şekilde ele aldığım ve bazı şeyleri çözmenin farklı yollarına sahip olduğum. İhtiyacın olan şeyin bugün beni görmek olduğunu anladım, bu yüzden gelmene evet dedim. Şimdi, istediğim şeyi bana verebilirsen gerçekten minnettar olurum."

Bu işin beklediğim gibi gitmeyeceğinin farkına varıyorum. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilemiyorum. Haftanın geri kalanını onsuz geçirmek, ona vermek bir yana, düşünmek bile istemediğim bir şey ama bunu kabul etmezsem sorunlarımızın katlanacağını görebiliyorum.

"Pazar akşamı saat yedide seni alıp yemeğe götüreceğim. Ondan sonra seni eve bırakırım ve bu konuyu konuşuruz." Beklentiyle kabul etmesini bekliyorum ve eğer kabul etmezse, aşırı önlemlere başvurabilirim. Bu kadın beni boğacakmış gibi hissettiren düğümlerle sardı ve bu düğümleri çözmek için yapmayacağım şey yok. Birkaç dakika daha sessizce beni izliyor, her geçen saniye devrilme noktasına yaklaştığının farkında değil. Sonunda başını salladı.

"Pazar akşamı yedide."

Bütün hafta tuttuğum nefesimi zihinsel olarak dışarı veriyorum. Teşekkürler.

LORELEI

CUMA GÜNÜ ONUN EVINE VARDIĞIMDA SIENNA GÖZLERİNİ BANA DIKTI.

Gece. Şarap, peynir ve en sevdiğimiz seksenler filmleriyle kız kıza bir gece geçireceğiz. *Flashdance*, *Footloose* ve *Dirty Dancing*'in hayatla başa çıkmak çok zor olduğunda başvurduğum filmler olduğunu biliyor ve her zaman film ve şarap eşliğinde konuşmak için böyle bir geceyle bana destek oluyor. Ancak bana bakışları Patrick Swayze'ye doyup doymayacağım konusunda beni kararsız bırakıyor. Bana bütün soruları sormak istediğinde attığı bakışı atıyor.

"Dün sabah seni gördüğümünden daha kötü görünüyorsun. O zamandan bu zamana ne oldu?"

Getirdiğim peynir ve kraker torbasını mutfak tezgahının üzerine bırakıp iç çekiyorum. "Ashton oldu." Dünden beri konuşmadık, o yüzden ofisime uğradığını bilmiyor.

Gözleri irileşti. "Aman Tanrım," diyor ve bir şişe şarap almak için buzdolabına uzanıyor. "Bana her şeyi anlat."

O kadehlerimizi doldururken ben de ona Ashton'la aramızda geçen konuşmayı anlatıyorum. Ona her şeyi anlattığımda, kanepesinde bağdaş kurmuş oturuyoruz ve ben ilk kadeh şarabımı çoktan bitirmiş oluyorum.

"Yani senin nereden geldiğini anlamıyor mu?" diye soruyor, kadehimi yeniden doldururken.

"Hayır." Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sence mantıksız mı davranıyorum? Dürüst olmak gerekirse, bana bunu nasıl gördüğünüzü söyleyin, çünkü burada ne yapacağım konusunda tamamen kafam karıştı. Ashton ve ben bir ilişki yürütemeyecek kadar farklı mıyız, anlayamıyorum."

ya da sonunda her şeye degeceğini umarak sıkı çalışmam mı gerekiyor?"

Düşüncelerini anlatmaya başlamadan önce biraz şarap içiyor. "Tamam, Ashton'ın muhtemelen kendi istediğini elde etmeye alışkın olduğu ve doğasının her zaman kontrolü ele almak olduğu konusunda hemfikir olabiliriz. Bana sorunları çözen bir adam gibi geliyor, bu yüzden muhtemelen Boston olayında da bunu yaptığını düşünüyor - mücadele ettiğin bir konuda sana yardım ediyor. Haklı ya da haksız olduğunu söylemiyorum, sadece hayatını hep böyle yaşadığını düşünüyorum. Shandwick anlaşmasında da aynıydı. Sana yardım etmek istedi. Sadece her şeyi kötü idare etti."

Başımı salladım. "Evet, katılıyorum. Merak ettiğim şey, ne yaptığını anlayıp anlayamayacağı ve eğer anlarsa, yardım istemeden önce işleri kendim halletmeye çalışmak istediğimi anlayıp anlamayacağı."

Duraksayıp düşünceli bir şekilde beni izlerken yüzü yumuşuyor. "Sanırım karar vermeniz gereken şey, ilişkinizin başlangıcında ondan biraz daha fazla eğilmeye istekli olup olmadığınız, çünkü dürüst olmak gerekirse Ashton'ın bazı konularda sizinle yarı yolda buluşmaya alışmasının biraz zaman alabileceğini düşünüyorum. Ve ayrıca, bunu söylemekten çekiniyorum, çünkü burada sizin tarafınızdayım, bence bazı güvensizlikleriniz burada devreye giriyor. Bunun suçunu tamamen Ashton'a yükleyebileceğini sanmıyorum."

"Tanrım, biliyorum," diye kabul ediyorum kanepeye yaslanırken. Onunla olan bu tartışmadan dolayı kafamın karışmasının bir başka nedeni de bu. Yoluma çıkan bir mil uzunluğunda güvensizliklerim olduğunu biliyorum. Sadece onları yoldan nasıl çekeceğimi bilmiyorum.

Sienna biraz peynir alıyor ve konuştuklarımızı düşünürken şarabını yudumluyor. "Sen her zaman Küçük Bayan Bağımsız oldun ve bunun tamamen değişeceğini sanmıyorum. Ve yapabileceğin herhangi bir değişiklik senin için zor olacak çünkü bu senin varsayılan başa çıkma yöntemin. Bir diğer konu da Willow Street'teki gelişme. Bu tür şeyler Ashton'ın kanında var ve bunu sizin bakış açınızdan görebilecek mi bilmiyorum. Yani, belki biraz kendine gelir ama ondan senin için bu yönünü değiştirmesini beklemek adil değil. Tıpkı onun da sizin görüşlerinizi değiştirmenizi beklemesinin adil olmadığı gibi. Tek yapabileceğiniz orta yolu bulmaya çalışmak. Bu, her ikiniz için de çaba gerektirecek bir şey. Karar vermeniz gereken şey, bu işi Ashton için yapmak istiyor musunuz? Onun birlikte bir gelecek inşa etmek istediğin kişi olduğunu düşünüyor musun?"

Ashton'la bir gelecek hayal ederken kalbim hızlanıyor. Bu düşünmem gereken bir soru bile değil; onunla bir hayat kurmak istiyorum.

Sienna düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Ben bunu söyledikten sonra aklına gelen ilk şeyi söyle bana."

"Onu hayatımda istiyorum ama-"

Başını iki yana sallar. "Hayır, henüz ama yok. Bunlar bir dakika içinde düşünülmesi gereken şeyler. Öncelikle, onu hayatında ne kadar istediğini bilmek istiyorum. Uğruna savaşılabileceğin, ödün verebileceğin ve hayatını ortaya koyabileceğin bir adam mı, yoksa engeller çok büyüdüğünde çekip gidebileceğin biri mi? Bu sorunun cevabını öğrendikten sonra, 'ama'lar hazırlanmanız gereken engeller haline gelir ve biz de onları önceden belirlemeye başlar ve onlara nasıl yaklaşacağımıza dair stratejiler geliştiririz."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Bu Sienna'nın süper güçlerinden biri. O bir liste yapıcı ve listelerini her zaman tamamlıyor. Her şeyin olmasını sağlar. Ve bir sorunu her yönüyle bilmeden asla ele almaz. Ben mi? Benim "ama"lara takılma eğilimim var. Ve bazen hayallerimin peşinden gitmeme engel olmalarına izin veriyorum.

"Ashton için savaşmak istiyorum. Onun, uğruna ödün vermeyi öğrendiğim ve uğruna dünyanın öbür ucuna gittiğim adam olmasını istiyorum," diyorum usulca, kalbimin dışarı atmaya çalıştığı tüm "ama"ları içimden bastırırken, Ashton'a kalbimi ve ruhumu versem bile onu kaybedebileceğime dair en büyük korkumdan bahsetmiyorum bile.

Hayatımdaki insanları kaybetmekten her zaman korkmanın mantıksız olduğunu biliyorum ve yıllar boyunca bu korkuyu aşmaya çalıştım, ancak içimde derinlerde yaşıyor. Çoğu insanı kendimden uzak tutmamın, sadece birkaçının yaklaşmasına izin vermemin nedeni bu. Kendimi hiçbir zaman bir erkeğe tam olarak veremememin nedeni de bu.

"Tamam," diyor gülümseyerek, "Hadi işe koyulalım."

Ashton ve ben orta yolu bulabilir miyiz bilmiyorum. Ashton gibi bir erkeğin baskın tarafını ortaya koyması için bağımsız çizgimin yeterince gevşemesine gerçekten izin verebilir miyim bilmiyorum, ama onu deneyecek kadar sevdiğimi biliyorum. Bana bu haftayı vermiş olması, onun da beni deneyecek kadar sevdiğini gösteriyor çünkü bu şekilde uzlaşmanın Ashton'ın tarzı olduğunu sanmıyorum. Ve bu benim için her şeydir.

ASHTON

"EĞER LORELEI WINTERS'DAN SIKILIRSAN, DONNA

Aaron Steele Cuma gecesi beni katılmaya zorladığı partide bulduğunda "iyi bir dikkat dağıtıcı" dedi. Genelde amaçsız olduğu için uzak durduğum türden bir etkinlikti ama Steele bu gece benimle iş konuşmak istediğinde ısrar etti.

Ona dönerek, Yeni Zelanda anlaşmasında onun katılımına ihtiyacım olduğunu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Eğer anlaşmanın devam etmesi için ona kesinlikle ihtiyacım olmasaydı, Lorelei'yi küçümsemeye devam etmesine sinirlendiğim için arkama bile bakmadan uzaklaştırdım. Bunun yerine, düşüncelerime sıkı sıkıya tutunarak, "Kimi kastettiğini bilmiyorum. Her iki durumda da ilgilenmiyorum."

Sydney Limanı'na bakan pencereden tek başına bakan uzun boylu sarışın bir kadına doğru başını sallıyor. "Donna Stark. Her zaman ağzı sıkıdır. Lorelei'nin asla haberi olmaz."

Alışılmadık duygular içimden geçerken çenemi sıkıyorum. Birlikte çalıştığım insanların hayatlarını ya da ilişkilerini nasıl yürütmeyi seçtiklerini hiç umursamadım. Evlerine, eşlerinin yanına gitmeden önce bir gecede beş kadınla yatabilirlerdi ve ben gözümü bile kırpmazdım. Bu gece, çok daha farklı hissediyorum. Bu gece, bir zampara olduğu ve Lorelei'yi aldatmayı düşünebileceğimi varsaydığı için Steele'i yumruklamak istiyorum.

Onunla yaptığım anlaşmayı bozmadan önce buradan gitmem gerekiyor, viskimin kalanını boğazımdan aşağı atıyorum ve sonra "Benimle ne konuşmak istiyordun?" diye soruyorum.

Yavaşça içkisini yudumlarken gözleri Donna'dan ayrılmıyor. "Satın aldığın Willow Sokağı mülklerini satman gerekiyor. Babana."

Sanki bunu yapmam gerekiyormuş gibi. Ancak bu dünyanın nasıl işlediğini biliyorum ve Steele'in bana satmamı söylemesinden daha fazlası var. "Neden?"

Bakışlarını bana çevirerek yapbozun eksik parçasını bırakıyor. "Eğer satmazsan Yeni Zelanda anlaşması gerçekleşmeyecek."

İçimde öfke birikirken gözlerim onunkilere dikiliyor. "O mülkleri babama vermezsem anlaşmadan cayacak mısın? Onun seninle ne alıp veremediği var?"

"Satmak, vermek değil, Ashton. Ve onun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu basit bir ticari işlem. Onda benim istediğim bir şey var ve karşılığında o mülkleri istiyor."

"Babama bir şey satmam için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Ondan istediğini almak için başka bir yol bul."

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Tek yol bu ve eğer tatil köyüne yatırım yapmamı istiyorsan, bunu gerçekleştireceksin."

Donna Stark konuşmamızı bölerek bize katıldı. Bakışlarımla buluşmadan önce gözleri açlıkla vücudumda geziniyor. Bana biraz fazla yaklaşarak mırıldandı: "Ashton Scott. Tanışmamız çok uzun sürdü."

Bu konuda ne hissettiğimi ona söylerken ses tonum buz gibi. "Ve tekrar karşılaşmamız da uzun zaman alacak." Steele'le arama biraz mesafe koymak isteyerek tekrar ona dönüyorum ve "İrtibatta olacağım" diyorum. Talebini yerine getirmeye hiç niyetim yok ama bunu sindirmek ve alternatif bir plan yapmak için zamana ihtiyacım var.

Donna'nın şaşkın ifadesini görmezden gelerek gitmek için dönüyorum.

"Çabuk ol, Ashton," diye sesleniyor Steele. "Gregory bu satışın önümüzdeki hafta içinde gerçekleşmesini istiyor."

Bu gece söylediği her şey beni çileden çıkardı ama beni en çok kızdıran şey, babamın Steele'in hareketlerini yönlendirmeyi ve anlaşmamı riske atmayı başarmış olması. Onunla arama mesafe koymamın bir nedeni vardı ve bu şekilde işini oğlunun önüne koyması da bunun merkezinde yer alıyordu.

Partiden ayrılmak için kapıya doğru ilerliyorum ama Cassia çıkarken beni pusuya düşürüyor. "Ashton, bekle," diye sesleniyor aceleyle odanın diğer ucuna geçerken.

O bana ulaşmadan çıkmaya çalışarak ilerlemeye devam ediyorum ama aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Elini bileğime dolayarak, "Konuşmamız gerek" diyor.

Yüzümü bir kaş çatma ifadesi kaplıyor. "Konuşmamız gerekmiyor. İhtiyacım olan şey beni bırakman ve böylece buradan defolup gidebilmem."

Sözlerim ya da ses tonum ya da belki ikisi birden onu incitti ve o bu incinmişliği örtmeye çalışsa da ben bunu gözlerinde görüyorum ve ona karşı bu kadar sert olduğum için pişmanlık duyuyorum. Ama hiçbirini geri almak için çaba sarf etmiyorum; babama ondan fazlasını düşünemeyecek kadar kızgınım.

Gitmeme izin vermek yerine beni daha da sıkıyor. "Neyin var? Bu gece neden bu kadar huysuzsun?"

Onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı Cassia? Halletmem gereken şeyler var."

Yine isteklerime saygı göstermek yerine tam tersini yapıyor ve bana yaklaşıyor, vücudu bedenime sürtünüyor. Elini kolumda gezdirerek, "Bir konuda stresli ve kızgın görünüyorsun. Neden bunu benimle konuşmuyorsun? Bize bir içki getireyim ve konuşabileceğimiz sessiz bir yer bulayım. O öpücük hakkında hâlâ konuşmadık ve annenle ilgili bazı şeyleri de seninle konuşmak istiyorum. Durumu pek iyi değil ve sanırım bunu senden saklıyor."

Öpücük aklımdaki son şey ama annemden bahsetmesi dikkatimi çekti çünkü benden bir şeyler sakladığından şüpheleniyordum. Babamın başka bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra, sorunlarıyla başa çıkmak için her zamanki yolunu seçmiş ve kendini sosyalleşmeye vermiş gibi görünüyor. Dünyaya mutlu bir yüz sunuyor ve aksini bilmesem babamla birlikte mutlu olduklarını düşüneceğim.

"O öpücükle ilgili konuşacak bir şeyimiz yok." Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğimi bilmesini sağlayan bir bakışla itirazını susturuyorum. "Annem hakkında daha fazla şey duymak istiyorum ama bunu burada yapmak istemiyorum. Seni eve bırakayım, yolda bana bildiklerini anlattırırın."

Gülümsüyor ve onu eve bırakma teklifimin konuşmamızın bir yolundan daha fazlası olduğunu varsaydığını biliyorum. Cassia söz konusu ben olduğumda her zaman çok fazla varsayımda bulunmuştur ve onu içeri götürmeden bıraktığımda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. "Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyor.

Varsayımlarını düzeltme zahmetine girmiyorum ve onu dışarı çıkarmak için elimi sırtına koyuyorum. Ayrılırken elini boynuma doğru uzatıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurabilmek için hareketimi yavaşlatıyor. Bu o kadar ani oluyor ki onu durduracak zamanım olmuyor. Geri çekilip bana muzaffer bir gülümseme verdiğinde, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Öfkem alevleniyor ve elimi sırtından çekiyorum. "Planlar değişti," diye bağıriyorum. "Annemle kendim konuşacağım. Seni bir daha görmek istemiyorum Cassia. Aramızda olduğunu düşündüğün şey her neyse, öyle değil. Bunu sana kibarca anlatmaya çalıştım ama şimdi açıkça söylüyorum, aramızdaki ilişki uzun zaman önce bitti ve bir daha asla birlikte olmayacağız."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne dediğini bilmiyorsun Ashton. Kafan bir şeylerle meşgul ve doğru düşünemiyorsun."

"Benim ne dediğimi bilmediğimi ne zaman gördün?" Ses tonum kutup gibi. Bu sefer beni çok zorladı. İhtiyacım olan son şey, bu partideki birinin o öpücüğe tanık olması ve bu konuda yanlış bir fikre kapılması.

Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Neden buna karşı çıkıyorsun? Ve neden bana bu kadar kötü davranıyorsun? Sadece deniyorum-"

Hayallerini bir dakika daha dinlemek istemediğim için sözünü kestim. "Mücadele ettiğim tek şey senin gerçekliği kavrayamaman. Söylediklerimi dinle. Bu iş bitti." Bununla birlikte, en başta hiç gelmemem gereken bu lanet partiden nihayet ayrılıyorum.

ASHTON

CUMARTESİ SABAHİ SAAT 4:00'TE ÇALAN TELEFONUN SESİ BENİ DERİN UYKUMDAN Cumartesi sabahı. Arayanın Josephine olduğunu görünce nefes alışım yavaşlıyor.

"Josephine," diye mırıldanıyorum halsizce, kendimi tamamen uyandırmaya çalışıyorum ki bu aramada tamamen hazır bulunabileyim. "Jack iyi mi?"

"Sana bu haberi veren kişi olmaktan nefret ediyorum Ashton ama hayır, o iyi değil. Bugün menajerinin söylediği bir şey yüzünden herkesin içinde sinir krizi geçirdi ve bir restoranı dağıtmasıyla sonuçlanan bir alem yaptı. Asistanı beni aradı ve uzun lafın kısası, hastaneye kaldırıldı." Bir an duraksıyor, zihnime söylediği her şeyi yakalaması için zaman tanıyor. "Berbat durumda ve sanırım sana gerçekten ihtiyacı olacak."

Yataktan kalkarak Los Angeles uçağına binmek için yapmam gerekenleri zihnimde planlamaya başlıyorum. "Onu gördün mü?"

"Kısa bir süre. Ama geri döndüğünden ve menajerinin ona yapmasını söylediği her şeyi yapmaya başladığından beri düşüşe geçti, yani iyi bir yerde olmadığını bilecek kadar gördüm."

Bunu bana söylemesine gerek yok; ben zaten biliyorum. Bu düşündüğümünden daha hızlı oldu ve Jack'i bu durumda görmek hoşuma gitmese de en azından artık ihtiyacı olan yardımı almaya başlayabilir.

"Aradığın için teşekkürler. Bugün uçakta olacağım."

"İstersen benimle kalabilirsin," diyor, ses tonu seksi bölgeye kayıyor. Burası bizim için tanıdık bir yer ve bir gece ya da birkaç günden fazla bir şey beklemediğimizi bilerek kolayca gittiğimiz bir yer, ama benim için işler değişti.

"Biriyle görüşüyorum." Josephine bunun benim için önemini biliyor. Partnerlerine hiçbir zaman tam anlamıyla sadık kalmamış olsa da, aldatma konusundaki duruşumu anlıyor ve saygı duyuyor. İlişkilerimde asla yaptığım ya da göz yumduğum bir şey değil.

"Bu üç kelimeyi bana bir daha söyleyeceğinden emin değildim" dediğinde gülümsediğini duyabiliyorum. Bana ondan bahset ve lütfen Cassia'ya hiç benzemediğini söyle."

"Cassia'ya hiç benzemiyor. Şimdi, eğer bugün Los Angeles'a gideceksem, telefonu kapatıp bir uçak bileti ayırtmam gerekiyor."

"Evet, öyle ama bu konuşmanın bittiğini sanma. Jessica'yı arayacağım ve sen buradayken seninle bir akşam yemeği planlayacağım, o zaman bana bu kadınla ilgili her şeyi anlattırın."

Bunun olacağından hiç şüphem yok çünkü Josephine'in her zaman istediğini elde etme gibi bir eğilimi var. Onun isteklerini yerine getirmeyi nasıl başardığımı Allah bilir ama genellikle başarıyorum.

Jack'in doktoru ve yattığı hastaneyle ilgili detayları öğrendikten sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz ve hemen Jessica'yı arıyorum.

"Lütfen bana bu saatte aramanın iyi bir nedeni olduğunu söyle, sadece bana da Göt Cumartesi'yi uygulamaya karar verdiğin için değil," diyor.

Bavulumun fermuarını açıp içine giysilerimi yerleştirmeye başlıyorum. "Jack hastanede."

Bir an sessiz kalıyor ve tekrar konuştuğunda sesindeki uyku hali ve huysuzluk kayboluyor. "Uçuşlarınızı, otellerinizi ve arabalarınızı ayarlayacağım. Başka ne yapmamı istiyorsunuz?"

Jack'in sağlığı söz konusu olduğunda yabancı yetersizlik ve güçsüzlük duygularını bastırmaya çalıştığım bir noktada, Jessica'nın hareketlerimden emin olması beni rahatlatıyor. Bu duyguyu ya da nereden geldiğini anlamıyorum ama bana güven veriyor. Jack'in sağlığı üzerinde herhangi bir kontrolüm olmayabilir ve düşmesine izin verdiğim için suçluluk hissediyor olabilirim ama onun yanında olmak ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ona Jack'in doktoru ve hastanesi hakkında bilgi verdikten sonra, "Bunları araştırın. Nasıl çalıştıkları hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Jack'in annesini aramamı ister misin yoksa Josephine bunu çoktan yaptı mı?"

Josephine'e oğlu hakkında bilgi vermek için Bronwyn Kingsley'i arayıp aramadığını sormama gerek yok. Aramadığını biliyorum çünkü bu ikisi arasında kaybolmuş bir sevgi yok. Bronwyn, Josephine'in kalbini kırmasının ardından Jack'in hayatındaki en dip noktayı unutmayı reddediyor.

"Hayır, havaalanına giderken onu ararım." Bu konuşmayı başkasına bırakmak istemiyorum.

"Tamam, sen toparlan, ben de sana uçuş detaylarını göndereyim. Peki ya Ashton?"

"Mmm?" Aklım bu konuşmadan Lorelei'ye kaydı. Onu aramalı ve neler olduğunu anlatmalıyım.

"Bu senin hatan değil."

Sözleri beni geri çekiyor ve Jessica'nın beni ne kadar iyi tanıdığını bir kez daha hatırlıyorum. Ve yine, bunda garip bir rahatlık var. Bu bana Alessandra bana göz kulak olduğunda nasıl hissettiğimi hatırlatıyor.

"Bu benim hatamış gibi geliyor," diye bağıyorum. Duygularım üzerimden akıp giderken, en yakın arkadaşımın bu rahatsızlıkla uğraşmak zorunda kalmasına duyduğum öfke ve kızgınlığa tutunuyorum. Öfkeyle oturmak endişeyle oturmaktan daha kolay. Hayatıma korkuyu sokmak gibi bir niyetim yok ama Jack kendine bakmayı reddettiğinde korku beni hep çember içine alıyor. Kendi cehennemine her inişinde, bu seferin son olabileceği konusunda biraz daha endişeleniyorum. Jack'in içinde olmadığı bir hayat düşünemiyorum ve bu beni her zaman ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya itiyor. Öfkeme tutunmak beni ileriye götürüyor. Korkuma saldırıyor ve onu sessiz olmaya zorluyor. Ne yazık ki bu, öfkemi onlardan çıkardığımda etrafımdakilerin acı çekmesi anlamına geliyor.

Jessica burayı iyi bildiği için iç geçiriyor. "İstediğin kadar bağırp çağırabilirsin ama bu Jack'in kendine bakmamayı seçtiği için şu anda hastanede olduğu gerçeğini değiştirmeyecek."

Bu konuyu tartışmaya devam etmek istemiyorum. Tek istediğim Lorelei'yi aramak ve onun sesini duymak. "Uçuş bilgilerini alır almaz bana gönder. Ve son uçuşta yaptığın gibi beni tuvaletlerin hemen yanına oturtmamaya çalış."

"Evet, Pislik Cumartesi geldi," diye mırıldanıyor telefonu kapatmadan önce.

Bu geç saatte hangi koltuğa oturacağım konusunda fazla bir seçeneği olmayacağı konusunda benimle konuşmaktan kaçınıyor, çünkü bizim işimiz bu. Yani, *onun yaptığı* bu. Jessica soğukkanlılığımı kaybetmem için bana ne zaman zaman vereceğini bilir. Her zaman geri dönüp beni hizaya getirmeye çalışacaktır ama biraz iğneleyici de olsa izin verdiği o beş saniyelik özgürlük, hayal kırıklığımı dışarı atmamı ve sonra merkezime dönmeye başlamamı sağlıyor.

Ona kahve fişı göndermek için bir not alıyorum. Ve daha iyisini yapmak için. Tanrı biliyor ya, bunca yıl bana katlandıktan sonra bunu hak ediyor.

Tekrar elimdeki işe odaklanarak toparlanmayı bitiriyorum ve Lorelei'yi arıyorum. Bu arama için çok erken ama kendimi durduramıyorum. Bu noktada onunla havaya ihtiyacım varmış gibi konuşmalıyım.

Aramam sesli mesaja düşüyor, ben de tekrar deniyorum. Üç denemeden sonra, beni geri araması için bir mesaj bırakıyorum. Daha sonra duş alıp giyiniyorum, aklımda Jack'e nasıl yardım edeceğime dair sürekli bir düşünce uğultusu var. Giyindiğimde, bana ihtiyacı olduğu sürece onunla birlikte Los Angeles'ta kalmaya karar verdim. Ayrıca uçmadan önce Lorelei'ye uğramaya karar verdim. Bu bizim için daha kötü bir zamanda olamazdı ve gitmeden önce onu görüp konuşmam gerekiyor. Aramıza fiziksel bir mesafe koymadan önce iyi olduğumuzdan ya da en azından iyi olma şansımız olduğundan emin olmalıyım.

LORELEI

CUMARTESİ SABAHİ UYANDIĞIMDA "AMAN TANRIM," DIYE MIRILDANDIM.

YAVAŞÇA

Sienna'nın koltuğunda oturur pozisyona geçerken irkiliyorum. "Tanrım, neden bu kadar çok içtik?"

Sienna soruma cevap verdiğinde beni şaşırtıyor. Salonda benimle birlikte olduğunu fark etmemiştim. "Seni suçluyorum. Bugün gidip Ashton'ı görme ve onunla aranızdaki sorunları çözme kararını kutlamak istemeseydin, şu anda burada cehennemde yaşıyormuşuz gibi hissetmezdik."

Onu görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Karşımdaki diğer kanepenin yanında yerde oturuyor. Kaşlarımı çatarak, "Neden yerdesin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Burada sızmış olmalıyım."

Her ne kadar yapmamaya çalışsam da, çünkü canım acıyor, gülüyorum. "Cuma gecesi nasıl parti yapılacağını biliyoruz, değil mi?"

"Bebeğim, parti yapan sendin. Ben sadece gezintiye çıkmıştım." Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Ve daha çok içmelisin. Dün gece çok komiktin ve telefonunu tuvalete düşürüp almak için çırpındığında gülmekten altıma işemek üzereydim."

Yine kaşlarımı çatıttım. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Kahretsin, sorun olur mu?" Etrafıma bakınarak telefonumu arıyorum ama bunun için pek enerjim yok, bu yüzden Sienna'nın cevabını bekliyorum.

Elini mutfaka doğru sallıyor. "Biraz pirincin içine attım. Umarım işe yaramıştır. Tek söyleyebileceğim, bunu yaptığında tuvaleti çoktan kullanmamış olmana şükretmek. Kullanmış olsaydın asla dokunmazdım."

Tanrım, az içmeye geri dönmeliyim. Bu şekilde daha az akşamdan kalma ve daha az aksilik oluyor.

"Duş almam lazım," diyorum salondan dikkatlice çıkarken.

Baş ağrımı karıştırmama çabam başarısız oluyor ve keskin bir ağrı sarsıntısı beni vuruyor. Elimi başıma koyup gözlerimi sıkıca kapattığımda Sienna, "Şu anda ihtiyacın olan şeyin duşta durmak olduğundan emin değilim. Sana en iyi akşamdan kalma ilacımı yapacağım ve belki ondan sonra duş almaya hazır olursun."

Tekrar oturuyorum ve ona bakmak için gözlerimi açıyorum. "Bu kürün içinde ne var?" Omzunun üzerinden seslendiğinde mutfığa doğru gidiyordu, "Gizli şeyler, ama güven bana, işe yarıyorlar."

Ona birçok nedenden ötürü güveniyorum, en azından nasıl tedavi edileceğini bilecek kadar akşamdan kalma olması dışında. Koltuğa yaslanarak onu bekliyorum ve zihnimin Ashton'a kaymasına izin veriyorum. Sienna ilişkimizle ilgili tereddütlerimi aşmama yardımcı oldu ve ben de onu arayıp bugün görüşmek için bir şeyler ayarlamak için sabırsızlanıyorum. Nihayet korkularımı bir kenara bırakmaya ve onunla bir geleceğe adım atmaya hazırım. Ancak, onu aramadan önce akşamdan kalmalığının geçmesi gerekiyor, bu yüzden belki de önce ona bir mesaj gönderirim. Telefonum çalıştığı sürece sorun yok. Bu düşünce beni koltuktan kaldırıp mutfığa götürüyor, böylece telefonumu kontrol edebiliyorum.

Yanına gittiğimde Sienna telefonunda dikkatle bir şeyler okuyordu. Kafasını kaldırıp bakmıyor, aksine yavaşça kaydırıp okumaya devam ediyor. Her ne ise, tüm dikkatini ona vermiş.

Bir pirinç kabının içine koyduğu telefonumu bulup açmaya çalışıyorum. Ekran boş kalıyor ve umutsuzca güç düğmesine tekrar tekrar basmaya çalıştıktan sonra öldüğü sonucuna varıyorum.

"Ugh. Yeni bir telefon almam gerekecek."

Sienna sonunda yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Üzgünüm bebeğim. Bu berbat bir şey."

Telefonuna başımı salladım. "Ne okuyordun?"

Telefonu tezgâhın üzerine bırakıp ellerini birbirine vuruyor. "Sadece Facebook. Şimdi şu içkileri sana verelim."

Ses tonunda, yüz ifadesinde ya da beden dilinde bir gariplik var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama garip bir şeyler var. Ona sormama fırsat vermeden bana iki bardak uzatıyor. Birinde bulanık görünümlü berrak bir sıvı, diğerinde ise domates suyu olduğunu düşündüğüm bir şey var.

"İç bakalım," diyor.

Gözlerimi ona dikerek soruyorum: "Neden birdenbire bu kadar tuhaf görünmeye başladın? Sanki beni bir şeylerin içine itmeye çalışıyorsun." Bir an duraksıyorum. "Tanrım, bu içeceklerin içinde ne var? Tuhaf sağlık haplarından bazılarını parçalayıp buraya serpiştirdin, değil mi?" Sienna vitaminler ve takviyelerle çok ilgili ve bana da sürekli bunları dayatmaya çalışıyor ama bu pek hoşuma giden bir şey değil. Özellikle de hapların içindekilerin yarısını bile bilmezken.

Dudakları düzleşiyor ve bana bıkkın bir bakış fırlatıyor. "Bunların ikisinde de hap yok. Sadece hindistan cevizi suyu ve domates suyu var."

"Gerçekten mi? Bana tedavinin gizli olduğunu söylemiştin, şimdi de burada büyü olmadığına inanmamı bekliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Vudu mu? Cidden mi? Vudu yüzünden mi bu kadar sağlıklı olduğumu düşünüyorsun?"

"Hayır, bence sağlıklısın çünkü iyi besleniyor ve egzersiz yapıyorsun. Vudu haplarının sağlığına katkıda bulunduğunu sanmıyorum."

Elini bana doğru sallayarak mırıldandı: "İç şu lanet içkileri Lorelei. Ve vudu hakkında konuşmayı kes."

Başım ağrımına ve kendimi berbat hissetmeme rağmen sırtıyorum. "Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü seni ve benimle ilgilenme şeklini seviyorum." Biraz daha sert sırtıyorum. "Ve hapların hakkında konuştuğunda bunu eğlenceli buluyorum. Şu şeyi yapıyorsun-"

Dairesinin kapısı yüksek sesle vuruluyor ve konuşmamız bölünüyor. Ne olup bittiğini kontrol etmek için ayrıldığında arkasından bakakalıyorum. Kısmen bugün yavaş hareket ettiğim ve bu içecekleri içmek için enerji toplamaya çalıştığım için, kısmen de herkesin Sienna gibi bir arkadaşı olması gerektiği düşüncesinde kaybolduğum için.

Bardakların ikisini de boşaltıyorum ve bunu yaparken yüzümü buruşturuyorum. Hindistan cevizi suyunu da domates suyunu da sevmiyorum ama ikisini de deneyecek kadar kötü hissediyorum. Bardakları duruladıktan sonra düzgünce yıkanmaları için lavabonun yanına koyuyorum ve bakışlarım Sienna'nın telefonuna takılıyor. Açık bırakmıştı ve bir haber makalesi okuyormuş gibi görünüyordu. Telefona uzandığımda makalenin en üstünde Ashton'ın bir fotoğrafını görüyorum. Haber başlığının hemen altında, "Cashton İmparatorluğu Patlayacak."

Cashton mı?

Bununla ne demek istediklerini anlamaya çalışarak okumaya başlıyorum. Anlamam uzun sürmedi. Ya da kalbimin duracak gibi olması. Bir sonraki fotoğrafı gördüğümde değil. Ashton ve Cassia'nın öpüştüğü bir fotoğraf.

"Kahretsin, bunu görmeni istemezdim," diyor Sienna mutfığa geri dönerken. "Dedikodu bu ve muhtemelen saçmalık."

Dikkatimi makaleden uzaklaştırmak için mücadele ediyorum. "Öpüşüyorlar, Sienna." Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve bu son zamanlarda ilk öpüşmeleri değil. Bana dedikodu gibi gelmiyor."

Yine de çaresizce ona inanmak istiyorum. Birinin bir şekilde bu görüntüyü Photoshop'la değiştirerek onu öpmüş gibi gösterdiğine inanmak istiyorum. İstemediğim şey ise Ashton'la bu ilişkiyi sürdürme kararımı yeniden düşünmek zorunda kalmak. Her şey kırbaç gibi hissettirmeye başladı. Bir de akşamdan kalma olunca, durumu mantıklı bir şekilde düşünmek daha da zorlaşıyor.

"Onu arayıp bu konuyu sorman gerek. Hemen bir sonuca varma."

Kafa karışıklığı beni ele geçirmeye başlıyor ve düşüncelerim milyonlarca farklı yöne koşuyor.

Onu istemiyor. Onu

öpmez.

Bunların hepsi onun işi olmalı.

Onu manipüle ediyor.

Ona güvenebilirim.

Beni istediğini açıkça belirtti, onu değil.

Ama sonra, diğer tüm düşünceleri silip süpüren bir düşünce ortaya çıkıyor.

Belki de beni beklemekten yoruldu ve uğraşmaya değmeyeceğime karar verdi.

Sienna'ya bakıyorum, içimi kaplayan korkuyu yutkunarak bastırıyorum.

"Onu arayamam. Telefonum çalışmıyor ve numarasını bilmiyorum."

"Facebook. Ona bir mesaj gönder ve seni benim telefonumdan aramasını söyle." Tanrıya şükür birimiz doğru düşünüyor.

Onun telefonundan Facebook hesabıma giriyorum ve ona mesaj atıyorum. Gönder tuşuna bastıktan sonra Sienna'ya bakıyorum. "Umarım bunu yakında alır. Akşamdan kalma olduğum için kendimi yeterince hasta hissediyorum. Onu beklemek beni öldürebilir."

"Tamam, dramatik davranıyorsun. Sakinleşelim ve sana biraz yemek yedirelim. Bunun yardımı olur."

Başımı sallıyorum. "Böyle bir zamanda yemek yiyemem." Dramatik davrandığım konusunda haklı ve bu hiç bana göre değil ama Ashton'la iletişime geçme konusunda daha önce hiçbir erkek için hissetmediğim kadar stresli hissediyorum. Ona ve sadakatine inanıyorum ama onunla konuşmam ve bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmedikten emin olmam gerekiyor. İçimde kalan tek şüphe bu.

Yarım saat sonra mesajıma hâlâ cevap vermemişken Sienna, "Yeter! Duş alıp giyineceğiz ve sonra da yemeğe çıkacağız. Burada oturup Ashton'ı beklemek hiç verimli değil. Bir ara arayacaktır. Yani, adam seni ne kadar çok istediğini açıkça belirtti. Kesinlikle arayacaktır."

Umarım haklıdır. Dün geceyi korkularımın temeline inerek geçirdikten ve Ashton'ı ne kadar çok sevdiğimi ve hayatımda olmasını istediğimi kendime itiraf ettikten sonra, onun haklı olduğuna güveniyorum.

LORELEI

"LORELEI, İŞTE B U R A D A S I N ! GELDİN VE SONRA ORTADAN KAYBOLDUN.
"diyor Ryan Shandwick, gözleri bu gece benim için heyecandan biraz fazla ışıltılı.

Havamda değilim. Ashton'dan bütün gün haber alamadım, bu yüzden heyecandan başka bir şey hissetmiyorum. Üstüne üstlük, Ryan bu öğleden sonra beni aradı ve şu anda bulunduğumuz partiye davet etti ve defalarca hayır demeye çalıştıktan sonra sonunda pes ettim. Bana burada onunla görünmemin gelişimimiz için önemli olduğunu söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve yüzümü göstermeyi kabul ettim. Neredeyse bir saattir buradayım ve çok yakında ayrılmayı planlıyorum. Bu parti sığ sosyeteden, gösterişli iş adamlarından ve yeterli parayla satın alınabileceğinden şüphelendiğim hükümet yetkililerinden başka bir şey değil. Benim tarzım insanlar değil. Ryan'ın neden burada olmamın önemli olduğunu düşündüğünden emin değilim.

Gücümü topluyorum çünkü beni kalmaya ikna etmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Ryan'ın iyi olduğu bir şey varsa o da asla pes etmemek ve hayır cevabını asla kabul etmemek. "Ben gitmek üzereyim."

Başını sallarken koluma uzanıyor. "Gidemezsin. Tanışman gereken insanlar var."

Bir dakika geçmeden beni odanın diğer ucuna sürükledi ve bardaki bir grup insana katıldık. Ve ben Cassia Brampton'a bakıyordum.

Böyle bir şey olamaz.

Bu gece gelmeyi neden kabul ettim ki?

O kadar insan arasından onunla karşılaşmak zorundaydım.

Ryan beni iki adamla tanıştıırken düşüncelerimi bölüyor ama dikkatimi konuşmaya tam olarak veremiyorum çünkü tek düşünebildiğim Ashton'ın Cassia'yı bana tercih edip etmediği.

Bugün beni arayıp sormaması ilişkimize olan güvenimi dibe vurduruyor. Sienna bana moral vermeye çalıştı ama Ashton'ın beni istediğini ne kadar sık söylediğinin bir önemi yok; gerçek şu ki Cassia'yı öptü ve beni aramadı. Bunlar beni isteyen bir adamın davranışları değil.

"Biraz hasta görünüyorsun," diyor Cassia bana doğru eğilirken. "Her şey yolunda mı?"

Beni hazırlıksız yakalıyor ve cevabımı verirken tökezliyorum. "Oh, öyle mi? Hayır, hasta değilim. Ben iyiyim. Yani, dün gece kız kıza bir gece geçirdim ve biraz fazla içtim, belki de hala bunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorumdur."

Tanrım, konuşmayı kes. Tek

kelime daha etme. Onunla

muhatap olma.

Saçımı düzeltiyorum.

Bu kadın beni geriyor.

Yüce İsa.

Saçını düzeltmeyi bırak.

Aslında, nefes almayı kes.

Hemen şimdi.

Gülümüyor ve normalde gülümsemenin olması gerektiği gibi güzel bir anlamı olduğunu hissetmiyorum. Hayır, Cassia'nın gülümsemesi benimle konuşurken zihninde bir şeyler hesaplıymış gibi hissettiriyor. "Kız kıza bir gece geçirmiş olman çok güzel. Böyle zamanlarda bizi ayakta tutan hep arkadaşlarımız olur, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi zamanlarda?"

Gülümsemesi kayboluyor ve bana sempati ile bakıyor. Neredeyse acıyarak. "Bu konuyu açmam kabalık olur ama madem bu konudan bahsediyoruz, Ashton'la aramızda tekrar böyle bir şey olacağından haberim olmadığını bilmeni isterim. Bunu planlamamıştık ya da-"

Gregory Scott konuşmamızı böldü. "Kendi adıma oğlumun aklının başına geldiğini görmekten memnunum." Cassia'yı yanağına bir öpücük kondurarak selamlıyor. "Kendall çok mutlu. Yakında seni görmeye gelecek."

Kusmak istiyorum. Aslında, *kusabileceğimden* oldukça eminim. Şu anda neler oluyor?

Bu insanlar neden bu kadar kaba? Sanki ben burada değilmişim gibi Ashton ve Cassia'nın ilişkisi hakkında benim önümde konuşuyorlar.

Onlar hakkında ne düşündüğümü söylemek istiyorum ama zihnim karmakarışık. şu anda oradaki hiçbir düşünceye güvenmiyorum, bu yüzden onun yerine hiçbir şey söylemiyorum ve Ryan'ın dikkatini çekip gideceğimi haber vermeye çalışıyorum.

Ben bunu yaparken Cassia "nın telefonu çalıyır ve bir göz attıktan sonra Gregory ile benim aramda gidip geliyor. "Kabalık ettiğim için üzğünüm ama ben Ashton. Buna bakmam gerek." Sonra telefonu "Merhaba hayatım" diyerek açıyor ve gruptan ayrılıyor.

Oda dönüyor ve ben terbiyemi kaybediyorum. Ryan için onlara tutunmaya çalışıyordum ama artık bunu yapamıyorum bile. Bu insanların etrafında bir saniye daha durmamın imkânı yok.

Bir veda bile etmeden, arkamı dönüp çıkışa doğru koşuyorum. Dışarı çıktığımda gözyaşlarım yüzümden akıyor ve hıçkırıklara boğulmak üzereyim. Bir taksi çağırıyorum ve arkaya yerleştikten sonra yeni telefonumu çıkarıyorum. Bugün eskisinin yerine aldığım telefonu. Ashton'ın numarasını bulup cevap vermesini bekliyorum. Aklımdan bir parça almak üzere. Ve bu hiç hoş olmayacak. En azından bittiğimizi haber verme zahmetine girmezse.

Cevap vermiyor ve ben de inanamayarak telefonuma bakıyorum. Cassia'yı arayabiliyor ama benim aramalarıma cevap veremiyor mu? Hayatındaki tüm kadınlara böyle mi davranıyordu? Tanıdığım adamın böyle davrandığını hayal bile edemiyorum ama yine de son yirmi dört saatte olan her şeyi görmezden gelemiyorum.

Aman Tanrım.

Bu gerçekten sonumuz, değil mi?

ASHTON

LOS ANGELES'A UÇUŞ HER ZAMANKINDEN DAHA UZUN SÜRÜYOR VE LAX'e vardığımda. Ancak bu durum gümrükten geçme ve havaalanından olabildiğince hızlı çıkma çabalarımı yavaşlatmıyor. Beni yavaşlatan şey ise Lorelei. Daha doğrusu, gümrükten çıktıktan sonra ondan gelen beş öfkeli sesli mesaj.

İlk iki mesaj birbiri ardına geldi.

Lorelei: *Ciddi misin?* Az önce Cassia'yı aradığında tam önünde duruyordum, yani şu anda meşgul olmadığını biliyorum. Yine de telefonuma cevap verme nezaketini bile göstermedin. O partide onu öptüğün yetmiyormuş gibi benimle olan ilişkini bitirmek için beni aramadın ya da görmeye gelmedin mi? Şu anda karşımda olmadığın için çok şanslısın Ashton, çünkü karşımda olsaydın, taşaklarını tekmeler ve benim kadar canının yanmasını sağlardım.

Lorelei: Yani, çok iyi bir durumda olmadığımızı biliyorum ama bana senin için tek kadın olduğumu ve sorunlarımız üzerinde çalışmak istediğini hissettirdin. Senin gibi bir kadından diğerine geçebilen erkekleri anlamıyorum, ama bunun sana olduğumdan daha fazla aşık olmadan önce olmasına sevindim. Ve baban! Tanrım, tam bir pislik. Orada durmuş Cassia'ya annenle döndüğün için ne kadar mutlu olduklarını söylüyor.

onunla. Hem de gözümün önünde! Siz Scott erkekleri bir kızı nasıl değersiz hissettireceğinizi iyi biliyorsunuz.

Son üç mesaj yaklaşık bir saat sonra geldi ve Lorelei her mesajda daha da üzgün görünüyordu.

Lorelei: Dün bütün geceyi seninle ilgili duygularımı anlamaya ayırdığıma inanamıyorum. Bütün. Bütün. Geceyi. Bütün hafta seni düşünerek geçirdiğim saatlerden bahsetmiyorum bile. Tanrım, aramızda özel bir şeyler olduğunu düşünecek kadar aptalım. Senin için ödün vermeye hazırdım, Ashton. İlişkilerde hiç iyi olmadığım bir şey ama senin için deneyecektim çünkü uğruna dünyanın öbür ucuna gideceğim adamın sen olduğuna karar vermiştim. Ve sen *onu* seçtin! Erkeklerin Cassia gibi kadınlara karşı nasıl bu kadar kör olduğunu anlamıyorum. O sadece senin statünle ilgileniyor. Sana onun verebileceğinden çok daha fazlasını verebilirdim. Benimle neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Lorelei: Sana başka bir şey söyleyeyim. Küçük Bayan Bağımsız olabileceğimi biliyorum ve muhtemelen benim gibi kadınlarla uğraşmaya alışık değilsin. Her lanet talebinize boyun eğmeyen kadınlarla. Ama ilişkimiz için çaba göstermeye ve daha çok boyun eğen taraf olmaya istekliydim çünkü senin daha önce boyun eğmek zorunda kalmış bir erkek olmadığını fark ettim. Daha önce hiç senin gibi kontrolü ele alan, her şeyi benim için düzeltmeye çalışan bir erkekle birlikte olmadım. Ve bir erkeğin bunu yapmasına izin verme konusunda iyi olmayabilirim, ama senin için deneyecektim! Senin için savaşıacaktım. Şimdi söyleyebileceğim tek şey, Tanrı'ya şükür ki tüm bu mücadeleyi *vermeden önce* senin nasıl bir adam olduğunu öğrendim.

Lorelei: Şu an sana çok kızgınım! Sabah bunları sana anlattığıma pişman olacağımı biliyorum ama içimi dökmem gerek. Seninle tanıştığım ilk günden beri uzak durmam gerektiğini biliyordum. Sen çok

O gün çok kibirliydin ama beni yemeğe çıkardığında daha fazlasını gördüğümü sandım. Ve yolun her adımında, bana şu anda gördüğümünden çok farklı bir adam gösterdin. O benim sevdiğim adamdı. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirdiğim, ödün verdiğim, eğildiğim ve uğruna savaştığım adamdı. En kötüsü de senin için tüm bunları yapmaya hazır olmam değil. Hayır, tüm bunların en kötü yanı, şimdi seni sevmeyi nasıl bırakacağımı bulmak zorunda olmam. Ve bir kez daha sevdiğim birini kaybettim. Umarım Cassia sana istediğin her şeyi verebilir, çünkü ben veremeyeceğime eminim.

Tanrım, uçuşum sırasında ne oldu böyle?

İçimden Lorelei'yi aramak geldi. Ancak bu konuşmaya hazırlıklı gitmek istiyorum. Onun ve ailemin Cassia'yla tekrar birlikte olduğumuzu düşünmesine neyin sebep olduğunu bilmem gerekiyor. Bu yüzden onu aramak yerine Jessica'yı aradım.

Hemen telefonu açtı. "Jack nasıl?" Endişesi sesinden belli oluyor. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen hâlâ uyanık olması ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor.

"Onu henüz görmedim. Şimdi hastaneye gidiyorum. Başka bir şey duydun mu?"

"Hayır, ama annesini görmeye gittim ve bütün günü ve gecenin büyük bir kısmını onunla geçirdim. Onun için hiç olmadığı kadar endişeli. Görünüşe göre, buradayken ona bazı gerçek dışı şeyler söylüyormuş."

"Ne tür şeyler?"

"Hayatından ve yalnızlıktan bıktığını ve kafasını dağıtmak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Bunların daha önce de söylediği şeyler olduğunu, ama bu sefer gerçekten yalnız ve her şeye bir son vermek için çaresiz görüldüğünü söyledi."

"Lanet olsun. Neden ikimizi de aramadı?"

İç geçiriyor ve ben onun yorgunluğunu duyuyorum. Bu Jack'in başına geliyor ama hepimiz bunu hissediyoruz. "Bilmiyorum. Şimdi ona sormak anlamsız geldi. Tüm bu olanlar içinde yaptığı en kötü şeyin o restoranı çöpe atmak olmasına sevindim. Bu sefer her şey çok daha kötü olabilirmiş gibi geliyor." "Ashton, onu iyileştireceğiz, değil mi?" diye usulca sormadan önce duraksıyor.

"Evet." Bundan daha azını kabul etmeyeceğim.

"Ne kadar sürerse sürsün orada kalabilmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne gerekiyorsa. Sadece söylemen yeterli."

Onun bu sözü içimi rahatlatıyor. Jessica işleri halledebilecek kapasitede ve bu da bana Jack'e ayırmam gereken zamanı ve alanı sağlayacak. Ama önce, Lorelei. "Jessica, ben gittiğimden beri neler oldu? Lorelei, Cassia'ya döndüğümü düşünüyor ve nedenini bilmiyorum."

"Kahretsin, ben de bilmiyorum. Bugün Bronwyn'le birlikteyken çevrimdişiydım. Şimdi araştırıp seni arayacağım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra Jessica'nın bu konuda benim kadar karanlıkta olmasının ne anlama geldiğini düşünüyorum. O hiçbir konuda karanlıkta kalmaz. İşinde bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de bu; herkesin işini bilmek onun işi. Şu anda bilmemesi, Jack'le kafasının nerede olduğu hakkında bana çok şey anlatıyor. Jessica soğukkanlı davranıyor ve hayatta çok fazla insanı ya da çok fazla şeyi önemsemediymiş gibi bir görüntü veriyor ama Jack'e çok değer veriyor. Aralarında geçen onca şeyden sonra bile. Ve bu onu açıkça endişelendiriyor.

Beni geri araması için geçen sürede telefonumdaki diğer mesajları kontrol ediyorum. Çeşitli gelişmelerle ilgili birkaç sorun ortaya çıkmış ama düzeltilemeyecek bir şey yok. Yine de bir mesaj var ki, onu tekrar ediyorum. Babamdan geliyor, Cassia ile doğru seçimi yaptığım için beni tebrik ediyor ve Willow Sokağı'ndaki binaları satın almak için sabırsızlandığını söylüyor. Jessica aradığında mesajını dinlemeyi henüz bitirmiştım. Lorelei'yi arayıp bu karmaşayı çözmeye niyetli olmasaydım, babamı arar ve onu yola getirirdim. O binalara elini süremeden cehennem donacak. Bunun da ötesinde, Cassia ve benim hakkımda onu doğru yola getirmek istiyorum. Ve Lorelei'nin bir daha kendini değersiz hissetmesine neden olursa, bana hesap vereceğini bilmesini istiyorum.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyor Jessica, "ve sana söylemiştim diyeyim."

Tanrım. "Ne hakkında?"

"Çok uzun zamandır çıktığın o sürtük hakkında. Seni geri kazanmak için kirli oyunlar oynayacağını söylemiştim ve sonunda oynadı. Tabii Cuma gecesi o öpüşmeyi başlatan ve sonra da gazetelere yeniden birlikte olduğunuza dair bir haber yazdıran sen değilsen. Ama bugünlerde aletin sadece bir kadında gözü olduğunu bildiğimden, tüm bunları yapanın sen olmadığından oldukça eminim, bu da beni sana söylemiştim konusuna geri götürüyor. Bu arada, Jack ve uçuşlar yüzünden sosyal medyayı kontrol etmediğini biliyorum, ama cidden, seni Facebook'la biraz daha hızlandırmamız gerekiyor. Orada çok sık bulunmayarak çok şey kaçıırıyorsunuz." Kısa bir süre durakladıktan sonra

"Ayrıca, neden Lorelei'nin o öpücükten haberdar olmasını gerekli görmedin? Dürüst olmak gerekirse, flört konusunda bir ders almalısın. Bu seni bir yığın dramadan kurtarabilirdi."

Her gün Facebook'a girmek gündemimde değil ve Jessica da bunu biliyor. Orada dönen dedikodularla ya da saçmalıklarla ilgilenmediğimi açıkça belirttim. Ama birkaç ayda bir bana bu konuda patronluk taslamaya çalışıyor. Ve bu konuşmayı her yaptığımızda olduğu gibi, onu görmezden geliyorum. Ayrıca, zihnim Cassia hakkında söylediklerini düşünmekle meşgul ve bu konuşulması gereken çok daha önemli bir konu.

"Uçmadan önce onu aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi ve havaalanına giderken dairesine uğradığımda evde değildi."

Niyetim Jessica'yı arayıp Lorelei'yi haberdar etmesini istemektir; ancak Jack'in annesi son dakikada beni arayarak bunu yapmamı engelledi. Bronwyn oğlu için endişelenmekten perişan olmuştu ve ben de konuşmayı aceleyle getirmeyi reddettim. Sağlığı nedeniyle uçamıyordu, bu yüzden hatta kalıp onu sakinleştirmeye çalıştım. Sonunda, uçak kalkmaya hazırlanırken uçuş görevlisi neredeyse telefonumu kulağımdan koparacaktı.

"Şimdi sizin için bir şey yapmamı ister misiniz? Belki Cassia'yı çağırıp ondan parçalar koparmamı? Gecenin bu saatinde bunu kimse için yapmam ama senin için yaparım."

Başka bir zaman olsa Jessica'nın alaycılığı beni gülümsetirdi ama bugün değil. Tek düşünebildiğim bunu düzeltmekten değil. "Bir

şeye ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Hiç eğlenceli değilsin. Şimdi uyumaya gidiyorum ama Cassia'yla ilgilenmemi istersen ya da Jack'le ilgili bilmem gereken bir gelişme olursa aramaktan çekinme."

"İyi geceler Jessica."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonumda Lorelei'nin numarasını açıyorum. Muhtemelen uyuyor olması umurumda değil; konuşmamız gerekiyor.

Aradığımda cevap vermiyor, ben de tekrar deniyorum. Bu dört kez oldu. Beşinci denememde cevap verdi.

"Ashton, geç oldu ve yorgunum. Ve o sesli mesajlarda söylemem gereken her şeyi söyledim." Sesi titriyor ve Cassia'ya olan kızgınlığım artıyor. Düzelttikten sonra bu yüzden gazabıma uğrayacak.

Lorelei'nin varsayımları. Ve bir daha asla Lorelei ile arama girmemesini sağlayacağım.

"Ve şimdi konuşma sırası bende, çünkü anlattığın hikâye yanlış."

Sanki yatakta pozisyon değiştiriyormuş gibi boğuk sesler kulaklarımı dolduruyor. Söylediklerime cevap verdiğinde sesi daha uyanık geliyor. "Mesele de bu zaten, senden herhangi bir hikâye almadım. Senden bir şey duymadım. Ve şimdi beni aramanın zamanı değil. Uyumaya çalışırken olmaz. Uzun bir gün oldu ve bu konuşmayı yapamayacak kadar yorgunum. İyi geceler."

Bununla birlikte, telefon bağlantısını kesti. Hemen geri arıyorum, ama üç denemeden sonra cevap vermeyince, muhtemelen telefonunu sessize aldığına ve bir daha cevap vermeye niyeti olmadığına karar veriyorum.

Tanrım.

Bunun için zaten çok gerginim. Uyanıp konuşmaya hazır olana kadar saatler geçecek. Bu arada ben de Jack'le uğraşıyor olacağım.

Uzun bir gün olacak.

ASHTON

HASTANE KORIDORUNU ARŞINLIYOR VE PARMAKLARIMI SAÇLARIMDA GEZDIRİYORUM Jessica'yı aramak için telefonumu çıkarırken. Burada saat öğleden sonra 3'ü biraz geçiyor, bu da Sydney'de onun için sabah 8:00 civarı demek.

"Günaydın, günışığım," diye cevap veriyor, düz tonu neşeli sözleriyle uyuşmuyor.

"Anladığım kadarıyla fazla uyumamışsın."

"Doğru anladın. Şimdi, sevgili eski sevgilini görmem için bir direktifle mi arıyorsun? Yoksa Jack'le ilgili haberler için mi arıyorsun, yoksa bu tamamen işle mi ilgili? Sen cevap vermeden önce bilgin olsun, bu sabah Cassia'yı almak için tam da uygun ruh halindeyim. İşin senin yüksek standartlarına göre yapılacağından emin olabilirsin. Pazar günü senin için ayak işlerini yapmaktan şikâyet bile etmeyeceğim."

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve uzun, yorgun bir nefes veriyorum. Gün çok yorucuydu ve son yirmi dört saat içinde birkaç saatten fazla uyumamıştım ama Jessica esprileriyle gerginliğimi biraz olsun azaltmayı başardı.

"Jack çok yorgun ve uyuyor. Daha önce doktoruyla konuştum ve her şey planlandığı gibi giderse onu bir iki gün içinde taburcu edecekler. Ondan sonra bir süreliğine psikiyatristine düzenli ziyaretlere geri dönecek." Ona her şeyi açıklamak zorunda değilim. Jessica nasıl gittiğini bilecek kadar bu yoldan geçti. Tedavinin bu aşamasının ne kadar yoğun ve önemli olacağını biliyor.

"Tamam, güzel. Hastanede değil de evdeyken daha iyi başa çıkıyor. Yaptığı hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin verme. Bu aşamada hıyarlık yapabileceğini biliyorsun."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyor ama Jessica'nın kendini katkıda bulunuyormuş gibi hissetmesinin bir yolu bu. "Şu anda bir pislik olamayacak kadar yorgun ama üç gün sonra tam bir piç moduna girecek."

"Kulağa doğru geliyor." dediğinde gülümsediğini duyabiliyorum.

Konuyu değiştirerek, "E-postamı aldın mı?" diye soruyorum. Bugün halletmesini istediğim işlerin bir listesini e-posta ile göndermişim.

"Evet. İlgileniyorum. Lorelei ile her şeyi hallettin mi?"

"Hayır. Ama halledeceğim."

"Gazetenin dedikodu bölümüne bakmadığını bildiğim için bugün sen ve Cassia hakkında bir haber daha yayınladılar. Çift sayfalık güzel bir haber. Hatta bunun için ikinizin birkaç kişisel fotoğrafını gönderme zahmetine girmiş ve bazı soruları yanıtlamış. Gidip onu görmemi ve durumu düzeltmemi istemediğinden emin misin?"

Yükselen öfkemi kontrol altına alıyorum. Görünüşe göre hem Jessica hem de Alessandra eski sevgilim konusunda haklıydı. Cassia'ya karşı daha sert davranmalıydım. Bu hatayı onunla tekrar yapmayacağım.

"Bugün ilgilenecekler listemde. O işleri bitirdiğinde bana haber ver. Senin için daha fazla işim olabilir. Ve Jessica, bugün çalıştığın için teşekkür ederim." Pazar günü asla çalışmayacağı konusunda uzun zaman önce anlaşmıştık. Burada sınırları zorluyorum ve bunu benim için yaptığı için ona minnettarım.

"Önümde uzun bir spa hafta sonu görüyorum. Parası patronum tarafından ödenecek." Gülümsüyorum. "Asistanıma rezervasyonu yaptıracağım."

"Tamam, git. Telefonu kapat. Yapacak işlerim var."

Jessica'dan telefonu kapattıktan sonra Alessandra'yı arıyorum.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun Ashton?" diye homurdanıyor cevap verdiğinde. "Tanrı aşkına, bugün Pazar. Çocuğun olmadığını biliyorum, bu yüzden Pazar günlerinin önemini anlamayacaksın, ama biz küçük insanlar doğuran insanlar için Pazar günleri uyumaya çalışırız. Lütfen ileride başvurmak üzere bunu not alın. Ve lütfen bana iyi bir sebep için aradığınızı söyleyin, öylesine sohbet etmek için değil."

"Çok fazla kelime kullandın, Aly. Pazar günü, küçük insanların bitkin bir kuşçusu için etkileyici."

"Birther bir kelime değil, bilgin olsun." "Artık öyle."

Malcolm'un sesiyle birlikte daha çok homurtu ve itiş kakış duyuyorum, "Tamam, kalkıyorum. İkimizi de uyandırmayı başardın, şimdi konu her neyse bana anlat, ben de burada uzanıp Pazar sabahımı mahveden pislikten şikâyet ederken uyumaya çalışayım."

"Bu hafta annemi gördün mü?"

"Evet. Neden?"

"Nasıldı?"

"Babamın başka bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra nasıl olduğunu sanıyorsun? Pazartesi günü onu görmeye gitmedin mi? Bana gittiğini söylediğine yemin edebilirim."

"E v e t , ama sanırım biz konuşurken duygularını kontrol altında tuttu. Cassia bana durumunun iyi olmadığını söyledi."

"Cassia mı? Onu ne zaman gördün? Ve daha da önemlisi, neden o kadının yakınında bulunuyorsun? Sana onun kötü haber olduğunu söyleyip duruyorum."

"Sanırım bu hafta sonu gazeteleri okumadın."

"Hayır." Duraksıyor. "Neden? İçlerinde ne var? Ve neden bu konuşmada on adım gerideymişim gibi hissediyorum?"

"Bu uzun bir hikâye. Şu anda girmek istemediğim bir hikâye çünkü seninle annemi konuşmayı tercih ederim. Bu yeni ilişkide aklı nerede?" Kalbini nasıl etkilediği konusunda da endişeliyim. Kalp krizinden bu yana çok zaman geçmedi.

"Anladığım kadarıyla, ilişkisi yokmuş gibi davranıyor. Ve babamın hala o diğer kadınla görüştüğünden eminim. Annem kalp krizi yüzünden hala çok yorgun ama sanki sağlığıyla ilgili hiçbir sorun yokmuş gibi kendini yeniden sosyal hayatın içine attı. Onun için endişeleniyorum ve bence onu görmeye gidip biraz akıl vermeye çalışmalısın. Seni beni dinlediğinden çok daha fazla dinliyor."

Babam hâlâ diğer kadınla görüşüyor. James'e bunu doğrulattım. Ve babamın aldatma geçmişini bildiğimden, annemin bu konuda çektiği ıstırap ilişkisini bitirmesine neden olmayacak. Annem her ne kadar öyle olduğunu düşünmek istese de, annemin acısı onun için çok az şey ifade ediyor. Aletini pantolonunun içinde tutamıyor.

"Los Angeles'tayım, Aly. Onu görmeye gidemem."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra çığlığı kulaklarımı doldurdu. "Aman Tanrım! Orosu! Bekle, onu neden öptün?"

"Sanırım haberleri yeni gördün."

"Evet, ama son soruya cevap verme zahmetine bile girme. Bunu bir şekilde manipüle etmiş olmalı. Tanrım, Lorelei nasıl? Cassia'nın boynunu sıkmaya hazır mı? Ben olsam hazır olurum."

Ona olan biten her şeyi anlattım. Konuşmak istediğim son şey olsa da, Jack'le ilgili endişelerimi dağıtmak için iyi bir fırsat ve ayrıca Alessandra'nın bu konuşmayla beni rahat bırakmasına imkân yok.

Ona tüm bilgileri vermeyi bitirdikten sonra, "Sana söylemiştim," diyor.

"Evet, hem sen hem de Jessica," diyorum kuru bir sesle.

"Yani Lorelei ile aranı düzeltmek için eve geliyorsun, değil mi? Yani, her zaman Jack'le birlikte olmak için geri dönebilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu konuda ikilemdeyim çünkü Jack için burada olmak istiyorum ama aynı zamanda Aly'nin söylediği şeyi de yapmak istiyorum. İçimin derinliklerinde hangi seçimi yapacağımı biliyorum ve bu Jack olacak. Şu anda Jack olmak zorunda. Tek umabildiğim Lorelei ve benim Cassia'nın kirli oyunlarından kurtulabilecek kadar güçlü olmamız.

Ona cevap veremediğim mırıldandı, "Kahretsin, gitmem gerek. Çocuklar kalkıp evin içinde koşturuyorlar ve Malcolm'un şu anda evde olduğunu sanmıyorum."

"Senin yanında olduğunu sanıyordum?"

İç geçirir. "Evlilik ve ebeveynlik hakkında öğrenmen gereken çok şey var küçük kardeşim. Seni sonra ararım."

İki hemşire koridorda yanımdan hızla geçip bana nerede olduğumu hatırlatırken aynı anda telefon susuyor. En iyi arkadaşımın bu hastanede yaşam savaşı verdiğini hatırlıyorum. Çünkü annesinin Jessica'ya anlattığına göre, yaptığı şey tam olarak buydu.

Tüm sorunlarımı bir kenara bırakıp Jack'in odasına doğru yürüyorum. Benim uğraştığım her neyse, onun yaşadıklarının yanında sönük kalıyor. Lorelei'a yapacağım telefon görüşmesi bekleyebilir.

Odaya girdiğimde hâlâ uyuyordu, ben de yatağının yanına oturup pencereden dışarı bakarken onun yaşadıklarını düşünüyorum. Jack manik bir yükselişten sonra her zaman olduğu gibi bitkin durumda ve yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmaya hazır olmasının birkaç gün alacağını biliyorum ama ben odasından çıkmadan önce kısa bir konuşma yapmayı başardık. Orada olduğumu bildiğini pek belli etmese de ona her adımında yanında olacağımı söyledim.

"Aklında ne var?"

Jack'in sesini duyunca gözlerimi kırpttırıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Zar zor uyanıyor ama bir şey düşündüğümü anlayacak kadar net.

"Sen."

Gözleri tamamen açılıyor ve orada gördüğüm boş ifade karşısında nefesimi tutuyorum. *İyileşmek için daha çok yolu var.* "Aklında benden başka ne var? Başka bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Bunlar endişelenmen gereken şeyler değil Jack. Şu anda yeterince uğraşman gereken şey var."

Sırt üstü dönüyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Kafam düşünmek zorunda olmadığım şeylerle dolu Ashton. Bana bir dakikalığına aklımı dağıtacak bir şey ver."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğiliyor ve uzun bir nefes alıyorum. Çok yorgunum ve düşünme yeteneğim uykusuzluktan zarar görmeye başladı. Sorunlarımı Jack'le paylaşmanın onun için iyi olup olmayacağından emin değilim ama bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Ve gerçekten de düşüncelerine ara vermeye ihtiyacı var.

"Cassia, Lorelei ve benim için sorun yarattı ve Lorelei'de Cassia'ya geri döndüğüm izlenimini bıraktı."

Tavana bakarak, "Ne kadar kötü?" diye soruyor.

"Şöyle söyleyeyim, Lorelei'den gelen beş öfkeli sesli mesaja katlandım ve bana Cassia'nın aradığım şeyi bana verebileceğini umduğunu söyledi. Sonra da benimle telefonda konuşmayı reddetti."

Bana baktı. "Yani, kötü."

Başımı salladım.

"Bunu onunla düzeltmek için ne zaman eve uçuyorsun?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Eve gitmiyorum."

Birkaç dakika sessizce beni izliyor. "Benim yüzümden burada kalma. Vicdanımda bu pisliği istemiyorum." Ve işte her zaman böyle zamanlarda ortaya çıkan huysuz piç. Beklediğimden biraz daha erken.

Bir hemşire sözümüzü kesti ve ben de yapması gerekeni yapabilmesi için odadan çıktım. Mükemmel zamanlama, çünkü böyle bir ruh haline girdiğinde kavga aramaya başlıyor. Ve ben ne kadar kışkırtılmamaya çalışsam da Jack hangi düğmelerime basacağını biliyor.

Kafeteryaya gidip bir kahve alıyorum ve kendimi uyandırmaya çalışıyorum. Aklımda Lorelei var ve saat daha sabahın dokuzu olmasına rağmen

Sydney, onu aramaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bu konuşmayı yapmam gerek. Her şeyi yanlış anladığını bilmesini istiyorum.

Üçüncü çalışta cevap veriyor. "Ashton, daha erken." Sesi soğuktu ama onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de öfkelenirdim.

Ancak, meramımı anlatabilmek için bu konuşmanın kontrolünü ele almam gerekiyor. "Sana neler olduğunu anlatacağım ve sen de sessiz kalıp söyleyeceğim her şeyi dinleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Bu onun dikkatini çekiyor ve soğuk tonu alevleniyor. "Artık bana patronluk taslayamazsın, o yüzden-"

"Lorelei," diye homurdandım, "benimle kavga etmeyi bırakıp dinlemelisin. Bu işte senin bildiğinden çok daha fazlası var."

"Sana ne bildiğimi söyleyeyim, Ashton. Cassia'yla fotoğraflarını gördüğümü biliyorum. Ben oradayken aradığın Cassia ile konuştuğumu biliyorum. Ayrıca babanın bu haberden duyduğu memnuniyeti dile getirdiğini de biliyorum. Bana bunları değiştirecek ne söyleyebilirsin ki?"

Olanlara hem kızgınım hem de onun tepkisi beni tahrik ediyor. Lorelei sonunda kartlarını masaya koydu. Beni istiyor ve benim için savaşılmaya hazır. Ve Cassia'yı çok kıskanıyor. Bu kıskançlık yüzünden incinmiş olması hoşuma gitmese de, bu benimle olan ilişkisine tamamen bağlı olduğunu gösteriyor. Şimdi tek yapmam gereken beni dinlemesini sağlamak.

"Jack hastaneye yatırıldı. Onun yanında olmak için Los Angeles'a uçtum. Cassia ve benim aramda gördüğün öpücük var ya? Hepsi onun işiydi. Ben azmettirmedim ve bunu istemediğime de eminim. O haberi kimin bastığını bilmiyorum ama öğrenir öğrenmez işlerini kaybedecekler. Cassia'yı aramama gelince, bu saçmalıktı. Belli ki seni kıskandırmaya çalışıyordu."

Sessizlik. Ve sonra-"Oh... Oh Tanrım, Jack için çok üzgünüm. O iyi mi?"

Bu kadını sevmemin nedenlerinden biri de bu. Her ne kadar üzgün ve acı çekiyor olsa da, şu anda kendisinden çok Jack için endişeleniyor. Daha önce çıktığım kadınlardan hiçbiri bu şekilde tepki vermemişti.

"Hayır, ama onun iyi olması için her şeyi yapıyoruz."

Tekrar sessizleşti, ben de "Gitmeden önce seni aramaya çalıştım ve sana ulaşamayınca evine uğradım ama evde değildin. I-"

"Telefonumu tuvalette düşürdüm," diye ağzından kaçırıyor. "Bu yüzden bana ulaşamadın. Çalışmıyordu. Ben de Sienna'nın evindeydim." Sesi

"O sesli mesajları bıraktığım için özür dilerim. Gerçekten de Cassia'yı bana tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek Lorelei. Bir daha asla Cassia'yı seçmeyeceğim. *Asla. Seni seviyorum.* Ve eğer bir daha böyle bir şey olursa, herhangi bir varsayımda bulunmadan önce benimle konuşana kadar beklemelisin."

"O varsayımları neden yaptığımı anlayabiliyorsun, değil mi?" İşte tanıdığım Lorelei, her zaman benimle tartışıyor.

"Evet ama benim aramamı bekleyseydin tüm bunlar önlenebilirdi."

"Bekledim. Sen aramadın."

"Burada oturup bütün günü bunun için tartışarak mı geçireceğiz?"

"En azından bu sonuçlara nasıl vardığımı anladığını söyleyebilir misin?"

Doğruyu söylemek gerekirse, burada oturup onunla bütün gün tartışabilirdim. Yine de yapmamayı tercih ediyorum, bu yüzden ona aradığı şeyi veriyorum. Bu noktada ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim. "Bu sonuçlara nasıl vardığını anlıyorum. Cassia'nın seni bir daha böyle bir duruma düşürme fırsatı bulamayacağından emin olacağım. Sana söz veriyorum, onunla ilgileneyeceğim. Sesli mesajlarında söylediklerine gelince, her isteğime boyun eğmeyen kadınlarla uğraşmaya alışık olmadığım konusunda haklısın. Bazı günler bana meydan okuyorsun ve beni test ediyorsun. Ama eğer benim için kendini değiştirirsen, seni dizime yatırır ve tokatlarım. Bu ilişkide yapılacak her türlü eğilme ikimiz tarafından yapılacaktır. Sadece senin tarafından değil. Bu ilişki için asla tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın. Ben de seninle birlikte savaşacağım, çünkü hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Sen benim her şeyimsin."

Cevabı biraz zaman alır. "Sana sonsuza kadar meydan okuyacağımın farkındasın, değil mi? Yani, eğer seni hiç rahat bırakmayacağımı sanıyorsan, hayal görüyorsun. Yine de, birkaç kez tehdit ettiğin şu şaplak olayı kulağa hoş geliyor, bu yüzden belki de elini kıcıma götürene kadar biraz gevşemeye ikna olabilirim."

Hay sikeyim.

Elimin onun kıcında olduğu düşüncesi sayesinde bir dakikadan kısa bir süre içinde yorgunluktan tamamen uyanık hale geldim.

Cevap vermeye fırsat bulamadan usulca ekliyor: "Seni seviyorum Ashton Scott ve bir daha asla varsayımda bulunmayacağıma söz veriyorum. Ve seninle birlikte sonsuza dek bizim için savaşacağım."

LORELEI

SIENNA, "SANIRIM GÜNÜN PEK İYİ GEÇMİYOR," DIYOR.

Pazartesi öğleden sonra ortak ofisimize döndü. Ben ofiste yangınları söndürmeye çalışırken o bütün gün dışarıda müşterileriyle birlikteydi. Huzurevindeki haftalık güzellik programımı iptal etmek zorunda kaldığım için sinirliyim.

Kalemimi bıraktım ve sandalyeme yaslandım. İç çekerek başımı sallıyorum. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

Karşıma oturuyor ve dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyuyor. "Evet, gerçekten öyle. Yine mi Ashton?"

Onun adını duyunca biraz canlanıyorum. "Hayır, bugün iyi giden tek şey o. Geri kalan her şey. Huysuz kiracılar, boktan sigorta şirketim ve Ryan Shandwick. Hepsinin arasında, eve gidip çikolata ile yatağa girmek istiyorum." Pazartesi günkü spin dersimin bugün olacağını sanmıyorum.

"Ryan ne yaptı? Birlikte iyi çalıştığınızı ve işlerin yolunda gittiğini sanıyordum?"

"Bana bir şey yapmadı ama bu sabah büyük yatırımcılardan birinin hafta sonu çekildiğini öğrendim. Büyükanнем aracılığıyla tanıdığım Bob Darwin'di. Eskiden birlikte iş yaparlardı ve bana her zaman onun güvenilebilecek iyi adamlardan biri olduğunu söylerdi. Neyse, ben de onu aradım ve neden çekildiğini sordum. Bana gizlilik hükümlerine bağlı olduğunu, ancak bu gelişme karşısında dikkatli davranmam gerektiğini söyledi. Ve şimdi Ashton'ın söylediği her şey

İçimde bir şeyleri kaçırdığıma ve gerçekten kötü bir karar verdiğime dair hasta bir his var."

"Sen de bu işten çekilmeyi düşünüyor musun?"

Tedirginliğimi yutuyorum ve tekrar başımı sallıyorum. "Bunu yapmak bana çok pahalıya mal olacak. En iyi hareket tarzının bu olduğundan emin değilim." Ashton'ın bunu gözden geçirmesini istiyorum ve Jack'le birlikte olmasaydı ona sormaktan çekinmezdim. Ama benim iş anlaşılmamı gözden geçirmekten çok daha önemli bir şey yaparak dikkatini dağıtmak istemiyorum.

"Peki planın nedir?"

Başımı masaya koymadan önce bir süre sessizce ona bakıyorum ve "Sana yatak ve çikolata demiştim" diyorum.

"Tamam, belli ki bunun için hâlâ bir plana ihtiyacımız var. Kiracınız ve sigorta şirketinizle aranızda neler oluyor? Yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi her konuda seninle tartışmayı bıraktılar mı?"

Başımı kaldırarak ona gülümsedim. "Bu tam olarak böyle hissettiriyor. Hayır, durmadılar ama kiracım yola gelmeye başladı. Bir süredir duvar yazısı yok ve başka bir sorun da yok, yani sakinleşmiş görünüyor. Yani, çoğunlukla. Hâlâ işlerini aksattığı gerekçesiyle kirasının bir kısmını geri ödememi istiyor."

Sienna kaşlarını çatıyor. "Herhangi bir aksama var mıydı? Bana bundan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Neredeyse hiç. O sadece sert oynuyor, ben de ona karşılık veriyorum. Ona ne vermek istediğimi söyledim, tartışmaya devam etmek istiyorsa avukatlarımızla görüşebilir. Bu ona benden alacağından daha pahalıya mal olacak."

"Bunu sevdim," diyor sırtarak. "Konuyu değiştirecek olursak, bence bu akşam dışarı çıkmalıyız. Sevdiğimiz o küçük İtalyan restoranında akşam yemeği yiyebiliriz ve gelecek ay bir kızlar hafta sonu için plan yapabiliriz. Uzun zamandır böyle bir şey yapmadık ve benim buna çok ihtiyacım var."

"Ben de," diye katılıyorum. "İtalyan yemeği kulağa hoş geliyor. Ben de sonrası için çikolata alacağım." Ashton bu gece beni geç saatte arayacak. O, çikolata ve Sienna'yla geçireceğim zaman sayesinde belki her şey için daha az stresli hissederim.

Ofisimizin cam duvarına vurulan bir kapı dikkatimi çikolata düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Döndüğümde Boston'ın içeri girdiğini görüyorum.

"Selam," diyor. "Şimdi iyi bir zaman mı?"

Cevabımda tereddüt ediyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Onu son gördüğümde Ashton ve benim aramda büyük bir ayrılığa neden olmuştu. Ve her ne kadar ben

O zaman da Ashton'ın bakış açısından kolayca görebiliyordum, şimdi de öyle. Ashton Boston'ı benim hayatımda istemiyor, ben de Cassia'yı onun hayatında istemiyorum, bu yüzden eski sevgilimin geleceğimin onunla olmadığını anlamasını sağlamalıyım.

Ona doğru yürürken, "Şimdi konuşmamız için çok iyi bir zaman" diyorum.

Bana doğru uzanıyor, eli bileğimin etrafında kıvrılıyor. Bu tanıdık bir hareket; birlikte olduğumuz zamanlarda beni böyle selamlardı. Bu ve bir öpücük. "Evet, gelip iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Belli ki hafta sonu gazeteleri görmüş ve bunu beni kendisine yaklaştırmak için bir yol olarak kullanıyor olabileceği hissine kapılıyorum. Her ne yapıyorsa, ben bundan hoşlanmıyorum. "Ben iyiyim Boston. Gazetede okuduğun her şeye inanma."

Ses tonum soğuk ve o da bu soğukluğu kaçırmıyor. "İnanmıyorum ama bir öpücüğün nasıl öpücükten başka bir şey olabileceğinden emin değilim Lorelei." derken kaşları birbirine çarpıyor.

"Cassia Brampton'la öpücükten başka bir şey de olabilir. Güven bana. Ama bunu tartışmak istemiyorum. Birbirimizi son gördüğümüzde ne olduğunu konuşmak istiyorum."

Başını sallıyor ve yüzündeki ifade beni şaşırtıyor. Hoşuna gitmeyecek bir haber almak üzere olduğunu bilen bir adamın takınacağı türden bir ifade değil bu. Hayır, Boston kendinden emin görünüyor. Kendinden emin. Tekrar bir araya gelmemizin an meselesi olduğuna gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Bugün ona karşı son derece katı olmam gerekecek.

"Konuşurken gidip bir kahve içelim," diye öneriyor.

Sienna elinde çantasıyla bize katılıyor. "Sizi biraz yalnız bırakayım." Bana bakarak, "İşiniz bittiğinde bana mesaj atın," diye ekliyor.

O ofisten çıkarken ben de tüm dikkatimi Boston'a veriyorum. "Bunu tartışmak için kahve içmemize gerek yok. Seni bir daha görmek istemediğim dışında söyleyecek pek bir şey yok."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bunu kastetmiyorsun. İkimiz için de anlam ifade eden bir geçmişimiz var. O kavgadan sonra asla gitmemeliydim ama sanırım ikimizin de birbirimize ait olduğumuzu fark edebilmemiz için o zamana ihtiyacımız vardı."

İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden ona söylemem gereken şeyi söylemek benim için zor. Ama bunu Ashton ve kendim için yapmalıyım. "Boston, seni sevmiyorum. Bunu duymak acı veriyorsa özür dilerim ama gerçek bu. Seni kaybetmekten korktuğum için seninle evlenmeye hayır dediğimi sanıyordum ve bu doğru olsa da, şimdi bunun tam neden olmadığını anlıyorum. Seninle evlenemezdin çünkü

Sen benim için doğru adam değildin. Artık bunu biliyorum çünkü doğru adamla tanıştım. Onunla birlikte olmak seninle birlikte olmaktan tamamen farklı ve bunun nedeni onu her parçamla seviyor olmam. Kendimin bir kısmını ondan uzak tutmaya çalıştım çünkü herkese yaptığım şey bu, ama beni bu şekilde açmayı başarmış olması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ashton benim ruh eşim."

Boston uzun, acı dolu birkaç dakika boyunca sessizce bana bakıyor. Dürüst olduğum için kendimi iyi hissediyorum ama aynı zamanda bu ikimiz için de acı verici. Sonunda, "Bazı yönlerini kendine sakladığını biliyordum, ama beni eninde sonunda benimle paylaşacak kadar sevdiğini de düşünüyordum. Sanırım bu konuda yanılmışım. Beni yeterince sevmemişsin."

Sesindeki acı beni derinden etkiledi. Yine de haklı değil. Sorun onu yeterince sevmemem değildi; sorun bizim birlikte olmamamızdı. Sizin için doğru kişi değilse, birini ne kadar sevmeye ve onunla birlikte olmaya çalıştığınızın bir önemi yoktur. Aşk her zaman zordur, ama ruh eşiniz söz konusu olduğunda öyle bir zordur ki, bitkin düştüğünüzde bile gecenin karanlığında birbirinize sarılırsınız. Belki fiziksel olarak değil ama her zaman duygusal olarak. Sadece bir noktayı kanıtlamak için savaşmazsınız; paylaştığınız aşka tutunmak için savaşırırsınız. Ve ayrıldığınızda, kalbiniz dayanılmaz derecede ağırlaşır. Boston'da bunları hiç yaşamadığım için haklı olduğumu biliyorum.

Tüm bunları ona açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Şu anda bunları duymak için doğru yerde değil. Umudum ruh eşini bulması ve tüm bunları kendi başına anlaması.

"Hoşça kal Boston," diyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor, çünkü bu karar ne kadar doğru olsa da, hayatımın bir bölümünü kapatmak hâlâ zor.

Beni inançsızlıkla izlerken dudakları düzleşiyor. Ama bu konuda benimle tartışmıyor. Onun yerine başını sallıyor. "Umarım sana istediğini verebilir."

Boston Haynes ikinci kez hayatımdan çıkıp gitti. Bu sefer, varlığımın her zerresiyle bunun bizim için doğru şey olduğunu biliyorum. Benim için. Benim geleceğim Ashton'la. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Erken uyanmışsın," diyorum Ashton akşam 9'u biraz geçe beni aradığında. "Seni bir saat kadar daha beklemiyordum." Onun olduğu yerde saat sabahın dördü.

"İyi uyuyamadım. Jack dün gece iyi değildi ve aklımdan çıkmıyor. Bana gününü anlat."

Jack'i düşünmeden edemiyorum ve Ashton'a onu sormak istiyorum ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını hissediyorum, o yüzden bunu başka bir zamana bırakıyorum. "Sienna ve ben akşam yemeğine çıktık. Gelecek ay kızlar için bir hafta sonu planlamıştık. Sonra eve geldim ve çok fazla çikolata yedim." Boston'la ilgili kısmı atlıyorum çünkü bunu ona söylemeye ısınmak istiyorum. Cassia fiyaskosunu daha yeni atlattık ve önceki kavgamızla ilgili hâlâ konuşmamız gereken şeyler olduğunu bilsem de, bu konuyu rahatça konuşabilmemiz için bize biraz zaman ve alan tanımak istiyorum.

"Çok fazla çikolata diye bir şey var mı?"

Gülümsüyorum. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Çikolatadan benim anladığım gibi anlıyorsun."

"Beni sadece çikolata bağımlılığım yüzünden mi seviyorsun?"

Gülümsemem büyüyor. Ashton'ın böyle davranmasına bayılıyorum. "Bu bağımlılığından haberim yoktu. Onayladığımı söylemeliyim. En sevdiğin tür hangisi?"

"Soruma cevap vermedin."

Yatağımdaki yastıklara yaslanarak rahat bir pozisyona geçiyorum. Bunun uzun bir konuşma olacağını umuyorum. "Seni sevmemin *birkaç* nedeni daha var ama çikolata listenin başında yer almalı. Yaşlandığımda ve kalçalarım o çikolatadan biraz taşıdığımda beni anlayacağını ve hala seveceğini hissediyorum."

"Şu *anda* neyi sevdiğimi bilmek ister misin?" "Neyi?"

"Şimdiden benimle yaşlanmayı düşünüyor olmanı."

Karnım çırpınıyor. "Seninle ilgili pek çok şey düşünüyorum."

"FaceTime'a geç. Seni görmem gerek." Sesindeki eğlenceli, flörtöz ton kayboluyor, yerini sevdiğim o otoriter tonu alıyor.

Dediğini yapıyorum ve bir saniye sonra ekranımda beliriyor. Karnım bu manzara karşısında çırpınmaktan çok daha fazlasını yapıyor. Adamım çok ateşli. Çıplak göğsü ve yataktaki seksi, dağınık saçları arasında, keşke bir kıta uzakta olmasaydı diyorum.

Bakışları üzerimde geziniyor. Gözlerindeki sıcaklık telefonda bile inkar edilemez. "Kahretsin, seni özledim," diye homurdanıyor, bakışlarımla tekrar buluşuyor.

Bu dört kelimeden sonra işin nereye varacağından oldukça eminim ama Ashton beni şaşırtarak şöyle diyor: "Boston'a gittiğini öğrendiğimde böyle tepki vermemeliydim. Ben de sana onunla ilgileneceğimi söylememeliydim."

Gözlerini bir an olsun bırakmıyorum. "Bugün Boston'ı gördüm. Ona sana aşık olduğumu ve onu bir daha görmek istemediğimi söyledim." "Ve geleceğimin seninle olduğunu açıkça belirttim." diye eklediğimde sesim daha da ciddileşiyor.

Tüm bunları anlıyor ama yorum yapmıyor. Bunun yerine, "Willow Street için seninle kavga etmek istemiyorum, ama-" diyor.

Sözünü kestim. "Bu konuda aptallık ettim Ashton. Elbette Willow Sokağı sonsuza dek aynı kalmayacak. Eğer onu geliştiren sen olmazsan, başkası olacak. Bu yüzden değiştiğini görmekten nefret etsem de, seninle bu konuda daha fazla tartışmayacağım. Ayrıca, sanırım güvensizliğim olması gerekenden çok daha fazla işin içine girdi."

Kaşlarını çatıyor. "Ne güvensizliği?"

Tüm bunları ona itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama güçlü bir ilişki kurma umudumuz varsa bu yönlerimi onunla paylaşmam gerektiğini biliyorum. Kendime güvenmediğim yönlerimi. "İşle ilgili kararlarımda duygularıma yer vermem gerektiğine inanıyorum ama aynı zamanda bu konuda kendimden şüphe duyuyorum çünkü bunu yapan çok fazla başarılı iş insanı görmüyorum. Willow Street için planlarınız üzerine tartıştığımızda, bana duygularımı bu işin dışında tutmamı söylediniz ve bu benim tüm güvensizliklerimi aynı anda vurdu. Her şeyden çok buna tepki gösterdim."

Yatağından kalkıp ayağa kalkıyor ve bana daha da fazla ten görüntüsü veriyor. "Kontrolü ele almak benim doğamda var, yani bu yakın zamanda değişmeyecek. Ama bir sorunun olduğunu hissettiğimde kontrolü ele almak için çalışacağım. Ve iş yapma şekline gelince, bu konudaki düşüncelerim hakkında bir pislik gibi davranmamak için çaba göstereceğim."

Yapmamaya çalışıyorum ama gülüyorum. Sorgulayan bakışları karşısında, "Tüm bunları söylediğin için seni seviyorum, özellikle de pislik olmamaya çalışmanla ilgili kısmı. Yani, bunun senin için kolay olacağını sanmıyorum ama denemeni izlemek eğlenceli olacak."

Söylediği her şeyde gerçekten sevdiğim şey, tutamayacağını bildiği sözler vermemiş olması. Bir pislik olabileceğini kabul etti ama

Kendini yeterince iyi tanıyor ve bana yeterince saygı duyuyor, bana dünyayı vaat edip sonra sadece yarısını vermeyecek kadar.

"Şu anda burada olsaydın, ben-" diye söze başladı ama kapıma vuran biri dikkatimi ondan uzaklaştırdı.

Yatağımdan kalkarak, "Bana bir saniye ver. Kapımda biri var." "Gecenin bu saatinde mi?"

"Evet, garip. Muhtemelen Sienna'dır. Şu sıralar ona göre biraz fazla havalı davranan bir adamla görüşüyor. Bu konuda kararsız, çünkü ondan gerçekten hoşlanıyor ve günlerce ortadan kaybolan bir adama alışık değil."

Ön kapıya ulaşış açıyorum. Jessica diğer tarafta duruyor.

Asistanını içeri sokarken Ashton'a "Şimdi telefonu yüzüne kapatacağım," diyorum. Henüz tanışmadık ama onu internette görmüştüm ve o fotoğraflar onun hakkını vermiyordu. Jessica şaşırtıcı derecede güzel bir kadın.

"Kim o?"

Ona söylemeli miyim emin değilim. Bu ziyaretin sadece Jessica ve benim aramda olabileceğini hissediyorum. Karar vermeden önce bekleyip ne olacağını göreceğim. "Bir arkadaş. Uyandığımda seni ararım. Umarım Jack bugün daha iyidir."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Jessica'ya "Merhaba. İçeri gelsene."

Onu salonuma kadar takip ediyorum, keşke ben de onun kadar kendime güvenerek yürüyebilseydim. Ufak tefek bir kadın, görünüşe bakılırsa 1.80'den fazla değil ama onunla geçirdiğim bu kısa süreye rağmen, odaya girdiğinde odaya hükmettiğini söyleyebilirim. Dik duruşundan, başını dik tutuşundan ve gözlerinin size başka tarafa bakma seçeneği vermemesinden. Kusursuz tarzından bahsetmiyorum bile. Louboutin ayakkabılarından küçük siyah elbisesine, mükemmel manikürlü tırnaklarından kusursuz cildine ve elmas mücevherlerine kadar Jessica'yla ilgili her şey özgüven çılgınlıkları atıyor.

Bakışlarını kanepemde gezdiriyor ve "Bayıldım. Bu kırmızı muhteşem." Sonra bana dönerek işe koyuldu. "Geç geldiğim için özür dilerim. Aslında hayır, üzgün değilim çünkü sana vereceğim şey çok isteyeceğin bir şey."

Söylediği şey tüm dikkatimi çekiyor. "Bir içki ister misin yoksa sadece bilgi alışverişi mi yapıyoruz?" Jessica'nın her zaman lafı dolandırmadan sadede gelmek ve işleri halletmekle ilgili olduğu hissine kapılmışımdır ve bu gece de kesinlikle aynı hissi alıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Elinde ne var?"

Cevabı beni şaşırtıyor ama bir şeyler içmek istediğini umuyorum çünkü Ashton'ın çok güvendiği ve saygı duyduğu bu kadınla biraz zaman geçirme fırsatı istiyorum. "Çay ve kahve dışında pek bir şey yok. Yine de kahvenin muhteşem olduğunu söyleyebilirim. Uğruna ölünecek harika bir karışım. Yine de gecenin bu saatinde kahve istemeyebilirsiniz."

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Tatlım, günün ya da gecenin her saatinde kahve içerim. Beni 'ölmek için' diye kandırdın."

Buna neyin sebep olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama birden kendimi onun yanında tamamen rahatlamış hissediyorum. Bir şeyler içmek için kalmaya karar verdiğinde bir yumuşama ya da başka bir şey oldu.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Jessica beni takip ediyor, sahip olduğum her şeyi inceliyor. Genelde biri bunu yaptığında hoşuma gitmez ama onda sorun yokmuş gibi geliyor. Yargılıyormuş gibi değil, sadece evimi neyle doldurmayı seçtiğimle ilgileniyormuş gibi hissediyorum.

"Bu yemek kitabına bayılıyorum," diyor en sevdiğim Tayland yemek tarifleri kitabımı eline alarak. "Benimki de seninki kadar kullanılmış görünüyor." Kitabı karıştırırken gülümsüyor ve bana bakıyor. "Muhtemelen benimkinde de bir o kadar yemek sıçraması vardır."

Neden bilmiyorum ama onu evde yemek pişirmekle vakit geçiren biri olarak hayal etmemiştim. Jessica'da çok fazla gizli katman olduğunu hissediyorum.

Telefonuma bir mesaj geliyor.

Ashton: Mars çikolataları benim favorim.

Sırıtiyorum, bu sorumu hatırlamasına bayılıyorum. Konuşmamız bittikten sonra tekrar düşünmesine bayılıyorum.

"Sırıtişından anladığım kadarıyla Ashton'dı," diyor Jessica.

Ona hızlıca bir cevap gönderirken başımı sallıyorum.

Ben: Benim için olgunlaşmış kiraz.

Ben: Not: Sana rüşvet olarak verebileceğim şeyler listeme Mars çikolatalarını da ekliyorum.

Ashton: Bunun için çikolatadan çok daha etkili Şeyler var.

Telefonumu yere bırakıyorum ve Jessica'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunun için zgünüm. Şimdi, kahvenizi nasıl alırsınız?"

Bar taburelerinden birine kayıyor ve kollarını mutfak tezgahına dayıyor. "Süt, Şekersiz, lütfen." Hafif bir duraksamadan sonra, "Ashton'ı bir süredir tanıyorum ve onun senin kadar mükemmeli biriyle çıktığını hiç görmedim. Seninle yaptığını gibi bir kadınla mesajlaştığını da hiç görmedim."

Yaptığım Şeyi bıraktım ve "Gerçekten boktan bir günü oldukça harika bir gün haline getirdin. Bunu bana sylediğın için teşekkür ederim."

Çantasını açtı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bana uzatarak, "Bu her Şeyi daha da gzelleŐtirebilir" dedi.

Kâğıtta ne yazdığını okudum ve sonra ona baktım. "Kimin programı bu?"

Kaşları hafifçe kalkıyor ve bana komplocu bir bakış atıyor. "Cassia'nın. Onu ziyaret etmek istersen işine yarayabilir diye düşündüm."

Bunu yapmak istiyorum. Artık onun saçmalıklarına inanmadığımı ve Ashton'ın artık benim olduğunu ona açıkça belirtmek istiyorum. Sadece onu nasıl bulacağımdan emin değildim. Jessica bana Cassia'nın programının ayrıntılı bir listesini vermekle kalmadı, aynı zamanda adresleri de listeledi.

"Ashton'ın asistanı olduğunu biliyorum ama açıkçası seni ondan almayı düşünüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, kimse beni Ashton'dan alamaz, ama eğer pazartesi pisiik yapmayı bırakmazsa, bunu yeniden düşünmem gerekebilir."

Erkeğime olan sadakatini bildiğim için onu Şimdi daha da çok seviyorum. "Pislik Pazartesi günleri nedir?"

Sanki bana bir hikâye anlatmak için yerleşiyormuş gibi sandalyesinde kıpırdanıyor. "Arayı kapatmamız gereken çok Şey var kızım," diye başlıyor. Sonra güneşin altındaki her Şey hakkında konuşarak birkaç saat kaybediyoruz ve o gittiğinde yeni bir arkadaş bulunduğumu biliyorum.

Cassia Brampton tam bir kötü kız. Jessica'nın dün geceki listesini kullanarak onu bu sabah spor salonunda buldum ve bir kadına çok kötü davranmasını izliyorum. Arkadaş gibi görünüyorlar ama Cassia son birkaç dakikasını kadına kuaförünü değiştirmesi gerektiğini söyleyerek geçirdi çünkü kadının saçını nasıl şekillendireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ayrıca kadının giydiği kıyafeti de beğenmediğini söyledi. Cassia ile konuşmak için fırsat kolluyorum ve kıyafetlerle ilgili fikrini söylemeyi bitirdiğinde beni görüyor. Yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yerleşiyor. Bunu silmek için sabırsızlanıyorum.

Arkadaşımdan uzaklaşarak bana doğru geliyor. "Lorelei. Bu spor salonuna üye olduğumu bilmiyordum."

Tanrım, bu kadın başka bir şey. Hem züppe hem de işbirlikçi. Bir kadının sahip olabileceği en kötü iki özellik.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Üye değilim. Hikayelerimizi açıklığa kavuşturmak için seni görmeye geldim."

Kaşlarını çattı ama bu bile sahteydi. "Özür dilerim. Beni orada kaybettin. Ne hikâyesi?"

Yüzündeki o üstün ifadeyi tokatlamak istiyorum. Ve ben şiddet yanlısı biri değilim. Cassia içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Ashton'a geri döndüğüne dair kendine ve dünyaya anlattığın hikâye. Dürüst olmak gerekirse, kendinle ve yalanlarınla nasıl yaşadığından emin değilim Cassia. İkimiz de o öpücüğün senin çıkarların ve benim Ashton'dan şüphe etmem için tasarlandığını biliyoruz. Ashton hakkında açıkça anlamadığın şey şu ki, o bir şey istediğinde, onu elde eder. Ve *beni* istiyor. Seni değil."

Kaşları kalktı. "Ashton hakkında anlamadığın şey, onun kolayca sıkılması. Yakında senin de yerin dolacak, çünkü inan bana, dışarıda onun kapısını çalacak yeterince kadın var. Bu şehirde Ashton Scott'tan daha çok arzulanan başka bir adam tanımiyorum."

Gülümsüyorum. Elimden geldiğince küçümseyerek. "Evet, bana senden ne kadar sıkıldığını söyledi. Sanırım sığ kaltaklardan bu beklenir." Yaşadığı şoktan büyük zevk alıyorum. "Ayrıca benimle yaşlanmak istediğini de söyledi. Bunu sana hiç söyledi mi?"

Yüzündeki ifade bu sorunun cevabı konusunda bana şüphe bırakmıyor. O cevap vermeden önce, "Ben de öyle düşünmüştüm." diyorum. Bir adım daha yaklaşıp onun alanına giriyorum ve sesimi alçaltarak şöyle diyorum: "Geri çekil sürük, çünkü erkeğim için savaşıırken benimle karşı karşıya gelmek istemezsin. Ve yap

Hata yok, nazik ve verici bir insan olabilirim ama benim olan bir şeyin peşine düştüğünüzde, onun için savaşırım. Ve Ashton benim."

Buna ne diyeceğini beklemiyorum. Ağzının açık kalması ve omuzlarının çökmesi beni fazlasıyla mutlu ediyor. Bugün buraya bunun için geldim. Geldiğimde yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi olabilir, ama onunla ayrılan benim.

ASHTON

PAZARTESİ AKŞAMI SAAT YEDİYİ BİRAZ GEÇE OTEL ODAMA GİRİYORUM. BİR SÜREDİR Jack ile hastanede uzun bir gün geçirdim ve son zamanlarda pek iyi uyuyamadığım için çok yorgunum. Ve konuşmak istediğim insanlara ulaşamadığım için çok kızgınım. Bu saat dilimi farklılıkları bazen beni çok sinirlendiriyor. Jack'in benden uzak durması da ruh halime yardımcı olmuyor. Doktoru bugün geç saatlerde bana Jack'i yarın eve göndereceğinden neredeyse emin olduğunu söyledi ve kendi ortamına döndüğünde bana açılacağını umuyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp sıcak bir duş alıyorum ve sıcaklığın ağrıyan kaslarıma işlemesine izin veriyorum. Henüz spor salonuna gitmeyi başaramadım ve Josephine'le akşam yemeği planladığım için şu anda bir seans yapacak zamanım yok. Yine de yemekten sonra en az bir saatimi orada geçirip hem bu karışıklıkları hem de sinirlerimi düzeltmeye çalışacağım.

Duştan sonra havlumu belime sararken, babam bugün erken saatlerde yaptığım aramaya geri dönüyor.

"Ashton, anladığım kadarıyla bu telefon Willow Sokağı'ndaki mülklerin satışını görüşmek için."

"Hayır değil. Lorelei ile olan ilişkiyi konuşmak için."

Bu onu hazırlıksız yakaladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunun bittiğini sanıyordum. Aklının başına geldiğini ve Cassia'ya geri döndüğünü sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün. Cassia'ya geri dönmek gibi bir niyetim yok ve Lorelei ile evlenmek gibi bir niyetim var."

"Sen bir aptalsın. Cassia'nın sana sunabileceği o kadından çok daha fazla şey var."

"Onun bana verebileceği hiçbir şey yok ama zaten ben sosyal bağlantılar için evlenmiyorum. Ben sen değilim."

"Ağzından çıkana dikkat et evlat. Annenle onu sevdiğim için evlendim." "Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Eğer onu seviyor olsaydın oradaki bütün sosyal tırmanışçı sürtükleri sikeyim."

Babam neredeyse hiç soğukkanlılığını kaybetmez ve bugün de farklı değil. Şöyle demekten başka bir tepki vermiyor: "Sanırım Willow Sokağı'ndaki mülkleri bana satmayı düşünümüyorsun. Asistanınızdan hiçbir şey duymadım."

Tartışmak istemediği bir konuda ona meydan okuduğumda her zaman yaptığı gibi konuyu değiştiriyor. Ve bu her seferinde olduğu gibi, bunun peşine düşerek nefesimi boşa harcamıyorum, çünkü bu bizi hiçbir yere götürmeyecek.

"Doğru tahmin ediyorsun."

"Steele gelişiminizden vazgeçecek. Onun yerine geçecek biri var mı?"

"Bu seni ilgilendirmez." Kimsem yok ve Steele vazgeçerse milyonlar kaybederim ama babamın bunu bilmesine asla izin vermem.

"Sana bir teklifim var. Cassia'yla evlenmeyi kabul edersen, Willow Sokağı'ndan çekip gideceğim."

Bununla birlikte, Cassia'nın ailemle neden bu kadar yakınlaştığına dair her şey yerli yerine oturmaya başladı. Başından beri babamla birlikte bu planın içindeyse hiç şaşırمام.

Telefonumu daha sıkı kavıyorum. "Cassia seni kandırdı. Masaya her ne getirdiğini düşünüyorsan, seni temin ederim ki getirmiyor. Sırf iş anlaşması yapmak için bir kadınla evlenme fikrini bir an bile aklımdan geçireceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir. Böyle bir nedenle evleneceğime sahip olduğum son kuruşa kadar bırakır giderim. Bir şey daha var: Lorelei'ye geçen gece davrandığın gibi davranırsan, keşke yapmasaydım diyeceğin bir şey yaparım."

Telefonu bıçaklayarak, konuşmamızdan öncekinden daha öfkeli bir şekilde bağlantıyı kesiyorum. Babam ve eski sevgilimin Lorelei ile olan ilişkiyi bitirmek için komplo kurmaları, normalde yaşamadığım türden bir öfkeye neden oluyor. Yaptığı iş saçmalıklarıyla başa çıkabilirim ama ilişkiyi bozmaya başladıkları an, ikisinin de pişman olacağı andı.

Havluyu belimden çözerek kurulanmayı bitiriyorum ve yatağa atıyorum. Sonra akşam yemeği için giyecek bir şeyler bulup giyiniyorum. Josephine beni bekliyor olacak ama önce yapmam gereken bir telefon görüşmesi var.

Cassia hemen cevap veriyor. "Hey! Bugün telefonlarına cevap veremediğim için özür dilerim. Çok meşguldüm-"

"Neyle meşgul olduğun umurumda değil Cassia. Bunu konuşmak için aramadım."

"Oh," diyor ve sesindeki şoku duyabiliyorum. Onunla bu şekilde konuşmama alışık değil ama yaptığı numaraları yapmaya devam etmek istiyorsa buna alışması gerekecek. "Tamam," diye devam ediyor, "Ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun, o yüzden benimle oyun oynamayı bırak. İlişkimizi ve bundan sonra nasıl ilerleyeceğini konuşmak için arıyorum."

"Ashton, ben-"

Aklından geçenleri şimdiden duyabiliyorum, bu işten nasıl sıyrılacağını bulmaya çalışıyor ve ben bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. "Ailenin şirketinde sahip olduğum hisseleri hatırlıyor musun? Babanın bulaştığı pislik yüzünden itibarın tehlikeye girdiğinde aldığım hisseleri?"

"Evet. Neden? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"O zamanlar seni kurtardım çünkü sana değer veriyordum. Sen bu ilgiyi aldın ve bir daha seninle hiçbir şey yapmak istemediğim noktaya kadar ezdin. Üstüne üstlük sevdiğim kadını incittin. Kimse bunu yapamaz ve yanına kâr kalmaz. Lorelei'ye bir kez bile ters bakarsan, o hisselerin hepsini çöpe atarım. Eğer beni bir daha öpersen, o hisseleri de çöpe atarım. Ve tüm dünyanın bunu yaptığımı bilmesini sağlarım çünkü onlar kötü bir yatırım. Bir daha kimse onlara dokunmayacak ve ailen her şeyini kaybedecek. Değer verdiğin her şeyi kaybedeceksin." "Anlaşıldı mı?" diye eklemekten önce duraksıyorum.

Babam Cassia ile beni evlendirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor çünkü Cassia'nın ailesinin varlıklı olduğuna inanıyor. Bilmediği şey, bugünlerde şirketlerini ayakta tutan şeyin benim param olduğu. Eski paraya iyi bakılmazsa uzun ömürlü olmaz ve babası çok fazla kötü yatırım yaptı.

Cevap verirken sesindeki zehri kaçırmadım. "Partiye geç kaldın, Ashton."

"Hangi partiye?"

"Kız arkadaşının spor salonunda beni pusuya düşürdüğü ve herkesin önünde olay çıkardığı parti. Seni kovalamaya devam edersem beni alaşağı etmekle tehdit etti bile. Görünüşe göre siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Lorelei'nin Cassia'ya karşı tavrı aldığı düşüncesinden duyduğum hazzı inkâr edemem. Bu onun bizim için savaştığının açık bir işareti.

"Soruma cevap vermedin," diye onu zorluyorum. Bu görüşmeyi sonlandırmaya çoktan hazırım ama önce aynı sayfada olduğumuzdan emin olmalıyım.

"Evet, gayet netiz. Ve ne kadar aşağılık biri olduğunu söylememe izin ver. Senden kurtulduğuma memnunum."

"Ben değişmedim. Ben her zaman bir pisliktim. Aramızdaki tek fark, sadece bazı insanların içimdeki pislği ortaya çıkarması ve sen de o insanlardan biri oldun."

Telefonu kapattım ve uzun bir nefes verdim. Şükürler olsun ki bitti. Artık dikkatimi benim için önemli olan insanlara odaklayabilirim.

On dakika sonra otelin restoranına girip Josephine'i arıyorum. Pencereye yakın bir masadan bana el sallıyor ve ben de ona doğru ilerliyorum.

Ayağa kalkıp beni kucaklayarak ve yanağıma bir öpücük kondurarak selamlıyor. Kollarımı tutarak, "Tanrım, çok iyi görünüyorsun. Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Aynı şey onun için de söylenebilir. Çok güzel bir kadın ama Josephine'in güzelliği rahat hareket etmesinden geliyor. Bir gülüşü ve uzun sarı saçlarını savuruşuyla odadaki her erkeğin dikkatini çekebiliyor. Onlu ve yirmili yaşlarında modellik yapmış ve her zaman insanları kendine çeken bir özgüvene sahip olmuş.

Gülümsüyorum. Onun yanında olmak bile beni rahatlatıyor. Tanıştığı herkes üzerinde böyle bir etkisi var.

Oturuyoruz ve bir şişe şarap sipariş ettikten sonra "Nasılsın?" diye soruyorum.

Sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Çok iyiyim. Birbirimizi görmeyeli bir yıl olduğuna inanamıyorum. Çoğunlukla ajansla meşguldüm. Ve biraz da seyahat." "Ve aşk." diye eklerken gözleri parlıyor. Ben de onu bulmaya çalışıyordum. Bunu nasıl yapacağıma dair sırlarını benimle paylaşman gerekecek."

Bu beni şaşırttı. Josephine hiçbir zaman bir yuva kurmak istemedi. O özgür bir ruh ve kendini paylaşmayı seviyor. "Nasıl gidiyor? Aday var mı?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. Sonunda benimle paylaşmadan önce birkaç dakika geçti, "Jack ve ben bir süre daha denedik."

bir süre. Sanırım sana söylemedi."

Bu beni şaşırtmadı. Bir keresinde Jack'in kalbini kırmış ve Jack bir daha oraya gitmeyeceğine yemin etmiş olsa da, o düşüncesiz biri. Arkadaşım hayatı anı yaşar ve akışına bırakır. Eğer bir şey hissediyorsa, sonuçlarını düşünmeden onu takip eder.

Şarabımız geldi ve ona düşünceli düşünceli bakarken biraz içtim. "O yapmadı. Her ne kadar bu sefer dostça bittiğini varsaysam da merak ediyorum, onu yine aldattın mı?"

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Bu çok sert Ashton."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Pek sayılmaz. Ne de olsa bu senin imza hareketin."

Şarabından bir yudum alarak başını sallıyor. "Haklısın. Ama hayır, ben ıslah olmuş bir hilekârım. Hayatımı birlikte geçireceğim birini bulma konusunda ciddiym. Jack o adam olmak istemediğini fark etti, biz de yollarımızı ayırdık. Ve evet, dostane bir şekilde."

"Gerçekten mi? *O mu* bitirdi?"

"Tabii ki bitirdi. O başka bir kadına aşık." Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere dikildi. "Eminim bunu biliyorsundur?"

"Siktir," diye mırıldandım. *Jessica*.

"Hâlâ onunla bir şansı var mı?"

Biraz daha şarap içiyorum. "Eğer bana onu hâlâ sevip sevmediğini soruyorsan, cevabım evet. Ama onunla başka bir şansı olup olmadığına gelince, bunun cevabı da şüpheliyim."

"Çok yazık."

Konuşmayı değiştirmem gerekiyor. Jack benim en iyi arkadaşım ve onu mutlu görmek istiyorum ama Jessica'ya karşı korumacı hissediyorum. Onları tekrar birlikte düşünmek bile istemiyorum. İlişkileri vahşi ve yoğun ve bu ikisini de kırdı. Ve aldatan Jack olmasına rağmen, bunun onun başka bir kadını becermesinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Bunun onu rahatsız eden karanlıktan kaynaklandığını biliyorum ve *bu* onun asla geri dönmesini istediğim bir yer değil. Bu yüzden Josephine'e modellik ajansının nasıl gittiğini sorarak sohbeti başka yöne çektim ve uzun, tembel bir akşam yemeğinin tadını çıkardık. Ve Los Angeles'a geldiğimden beri ilk kez, zihnimi kaplayan endişeden kısa süreliğine kaçıyorum.

ASHTON

JACK'IN BENİM KADAR MUTLU OLMADIĞINI ANLADIĞIM GÜNÜ HATIRLIYORUM. olduğunu sanıyordum. On yedi yaşındaydık ve okuldaki son yılımızdı. Jack herkesin çekindiği bir çocuktü. Her zaman güler ve en iyi türden bir kaosa neden olurdu. Öğretmenler onun yüzünden saçlarını yolmakla sınıftaki coşkusunu teşvik etmek arasında gidip gelirlerdi. Jack okulu ya da öğrenmeyi sevdiğinden değil; sadece insanların etrafında olmayı ve ilgi odağı olmayı seviyordu. Ta ki sevmediği güne kadar.

O gün beni tam göğsümden vurdu. Beni sarstı. En iyi arkadaşımın gülümseyip kahkahalar atarken herkesi kendinden uzaklaştırdığını ve kendini karanlık bir odaya kilitlemek istediğini görmek, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde biri için endişelenmeme neden oldu. Hayatımda ilk kez korku hissettim.

Jack için her zaman endişelenirdim ama şimdiye kadar aynı düzeyde bir korku yaşamamıştım. *Bu zamana kadar.* Uyumakta zorlanıyorum ve tam kapasiteyle çalışmıyorum. Arkadaşıma neler olduğunu anlamakta zorlanıyorum çünkü Los Angeles'a geldiğimden beri beni dışlıyor. Benimle birkaç kez sohbet etmiş olabilir ama ben onu avucumun içi gibi tanıyorum ve o bana sırtını döndü.

Jack'in doktoru, hastaneye yatışından dört gün sonra, bugün hastaneden çıkmasına izin verdi ve yaklaşık iki saat önce Carbon Beach'teki evine vardık. O doğruca yatak odasına yöneldi, ben ise onu nasıl açacağımı bilemez bir halde uzaklaşmasını izledim. Bu alışık olduğum bir duygu değil ve kafamı karıştırıyor. Doktoru bana sadece onun yanında olmamı, ilaçlarını aldığından ve terapi seanslarına katıldığından emin olmamı tavsiye etti. Sevdiklerimin "yanında olmak" benim güçlü yanımd değil,

Yani bu benim için bir öğrenme eğrisi. Olumlu bir sonuca zorlamayı tercih ederdim ama burada istenen şey zorlama değil.

"Ashton."

Jack'in okyanusa bakan arka güvertesinde oturduğum yerden başımı kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. "Çok uyudun mu?" Kahretsin, en iyi arkadaşım ile havadan sudan konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

Bana doğru yürüyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. Sıcak bir yaz günü olmasına rağmen üzerinde siyah bir eşofman altı ve gri bir Henley var. Gerçek Jack tarzıyla sorumu duymazdan geliyor ve "Eve ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor.

Bakışlarını suya doğru takip ediyorum. "Artık bana ihtiyacın olmadığına ikna olduğumda."

"Sana ihtiyacım yok, Ashton. Evine git."

"Kimin görüşü bu, Jack? Senin mi yoksa doktorunun mu?"

Bana bakarken dudakları düz bir çizgi haline geliyor. "İlaçlarımı alıyorum ve psikiyatristimle görüşüyorum. Konuşacak başka birine ihtiyacım olursa Josephine'i ararım. Evine git. Benden çok daha önemli işlerin olduğunu biliyorum."

Birine ihtiyacı olduğunda arayacağı tek bir arkadaşından bahsetmesi beni şaşırtıyor. Jack'in bir günde sayamayacağı kadar çok tanıdığı insan var ama iş başa düştüğünde, kaç tanesi gecenin bir yarısı aklı başından gittiğinde onun yanında olur? Bu Hollywood hayatı başka bir şey. Ve ilk kez değil, artık onun için iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Şimdi onu görmezden gelme sırası bende. "Annen Jessica'ya geçenlerde onu gördüğünde her şeyin bitmesi için çaresiz görüldüğünü söyledi."

Omuzları gerilerek bu konudan duyduğu rahatsızlığı bana belli ediyor. Ama beni şaşırtarak susmadı. "Hayatıma son vermeyi düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?"

Ciğerlerimdeki hava tıkanmış gibi hissediyorum. Bu tartışmadan Jack kadar ben de kaçınmak istiyorum, çünkü onun cevabıyla ne yapacağımdan emin değilim. "Evet," diye zorluyorum.

Uzun bir nefes veriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Hayır. Ama evet."

Tanrım, bu da ne demek şimdi? "Yani bu bir evet mi?"

Gözlerini gözlerime dikeyiyor ve yaşadığı umutsuzluğun derinliğini görüyorum. İçim içime sığmıyor. *Neden bunu onun için düzeltmiyorum? Onu iyileştirmenin bir yolunu bulmalıyım.* "İntihara inanmıyorum ama bu benim için gelmeyeceği anlamına gelmiyor."

İşte cevabım buydu ve istediğim cevap bu değildi, ama içten içe onun vereceğini bildiğim cevap buydu.

"Tamam, az önce evde ilgilenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu söyledin ya? Bunu bana bir daha asla söyleme." Endişe ve öfkeyle koşuyorum ve kelimelerim hararetli bir nefesle dışarı fırlıyor. "Onlarca yıldır arkadaşız Jack ve bunu görmezden gelmemin imkanı yok."

Öfkeme karşılık veriyor ve günlerdir ondan ilk kez bu düzeyde bir duygu görüyorum. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. "Bu iş biraz karışık olacak Ashton. *Ben* dağınık *biriyim*. Zihnim hiç olmadığı kadar karanlık ve doğruyu söylemek gerekirse, bu sefer kendimi bu boktan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum." Kaşları kalktı. "Bu senin için yeterince dürüst mü? Duymak için beklediğin şey bu muydu?"

Nihayet.

"Bu harika bir başlangıç noktası, Jack." Ayağa kalkıyorum. "Şimdi bize öğle yemeği hazırlayacağım, sonra da sahilde yürüyüşe çıkacağız."

"Gerçekten mi? Bu iş böyle mi olacak? Sorumluluğu alıp hayatımı sen mi yöneteceksin?"

Başımı sallıyorum, günlerdir hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

"Evet."

Jack'in doktoru rutine ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de bunu ona vereceğim. Günden güne, saatten saate onun yanında olacağım, ona yardım edeceğim, onu kızdıracağım, sinirlendireceğim ve iyi bir yere dönmesi için ihtiyacı olan her şeyi yapacağım. Bunu birlikte yapacağız.

Sahilde yürüyüşe çıktıktan sonra Jack'i benimle birlikte film izlemeye ikna etmeyi başardım. Film bittikten sonra, saat 17:00 sularında, yatak odasına geri dönüyor ama ben ona akşam yemeği için Tayland yemeği sipariş edeceğimizi söylemeden önce değil. Bu benim ondan yemek yemesini beklediğimi bildirme yöntemim, çünkü onu kendi haline bırakırsam akşam yemeğini atlayacağından ve sabaha kadar odasından çıkmayacağından oldukça eminim.

Jessica aradığında kendime bir kahve yapmış ve e-postalarımı kontrol etmek için giriş yapmıştım.

"Bugün Pislik Çarşambası, çünkü Ryan Shandwick Lorelei'nin götünü sikti ve sana söyleyeyim, bundan hiç zevk almayacak," diyor ben daha tek kelime edemeden. Jessica'yı kızdırmak için çok şey gerekiyor ama

Sözcüklerinin öfkeli bir sel gibi akmasına bakılırsa, Shandwick bunu başarmış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Adam şüpheli ama şu ana kadar Lorelei'yi buna ikna edecek bir şey bulamadık.

"Herald yarın Eyalet hükümetindeki yüksek seviyedeki yolsuzlukla ilgili bir haber yayınlayacak ve ana odak noktaları Lorelei'nin bağlı olduğu gelişme. Bildiğim kadarıyla, yakın zamanda katıldığı bir partide politikacılarla çekilmiş fotoğraflarını yayınlayacaklar. Shandwick o geceyi Lorelei'yi onlarla tanıştırmak ve büyükannesinin itibarını kullanarak bu gelişmeye onay vermelerini sağlamak için kullandı. Ayrıca onlara yüklü miktarda para da verdi ama Lorelei'yi bu işin yüzü olarak göstermesi, bu işin ondan çok Lorelei'yi vurmasını sağlayacaktır."

Hay sikeyim.

"Bununla ben ilgilenirim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet, aslına bakarsan var." Sesindeki öfke azalıyor ve memnuniyet gibi bir şey duyuyorum. "Senin için Shandwick hakkında biraz bilgi topladım. Görünüşe göre reşit olmayan kızlara, özellikle de iş ortaklarından birinin kızına karşı bir ilgisi var. Sana bazı fotoğraflar gönderdim. İyi eğlenceler, rica ederim."

Görüşmeyi sonlandırdık ve gönderdiği e-postayı açtım. Jessica işine gelince gerçekten bir rock yıldızı. Lorelei'yi bu karmaşadan kurtarmak için ihtiyacım olan şey tam olarak bu.

İhtiyacım olanı bulana kadar telefonumdaki kişileri arıyorum. *Sydney Morning Herald*'ın editörü. Muhabirlerinden biri Cassia ve benim hakkımda o haberi yayınladığından beri onu arayacaklar listemde tutuyordum ama Jack'le meşguldüm. Şimdi bana iki konuda yardımcı olabilir.

"Ashton Scott," diye cevaplıyor telefonu, sesinde bir gülümsemeyle. "Konuşmayalı uzun zaman oldu."

Robert Carmody ile dostane bir ilişkimiz var. Çoğunlukla ona elimden geldiğince yardım ettiğim, ağımdaki insanlarla bağlantı kurmasını sağladığım için. Bugün, bu dostane ilişki sona erebilir. Sesindeki gülümseme kesinlikle kaybolacak.

"Robert, yardımına ihtiyacım olan bir sorunum var."

"Devam et."

"Yarın Lorelei Winters ve Ryan Shandwick'in yer alacağı bir haber yayınlayacaksınız. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Yeniden yazılması gerekiyor. Lorelei Winters'ın Shandwick'le ya da o gelişmeyle hiçbir ilgisi yok."

"Kaynaklarımızın bize söylediği bu değil. Elimde her şeyi doğrulayan fotoğraflar ve e-postalar var."

"Kaynaklarınız yanılıyor. Tıpkı hafta sonu Cassia Brampton ve benim hakkımda yanıldıkları gibi. O makale tamamen uydurmaydı ve önce benimle bilgileri teyit etmeden yayınlamanız beni pek etkilemedi."

"Elimizde fotoğraflar vardı Ashton. Cassia da bunu doğruladı. Tıpkı bu makalede olduğu gibi. Fotoğraflar ve bazı saygın kişilerden teyit." Sesi sertleşiyor ve ekliyor, "Bunu çekmeyeceğim."

"Evet, öyle. Aksi takdirde, seninle işimiz biter. Bağlantılarım sizin için çok değerli olduğundan, bunun sizi ve gazeteyi ne kadar etkileyeceğini biliyorum."

Bu onu bir an için sakinleştirdi. "Sanırım Lorelei Winters'a bağlı olduğunla ilgili duyduğum hikâyeler doğru. Bir kadını işinizin önüne koymanızın beni şaşırttığını söylemeliyim, çünkü bu tür tehditler bana pek hoş gelmiyor ve bunun ileride *sizi* nasıl etkileyeceğini görmekten nefret ediyorum." Öfkesi satırlara yansıyor ama söylediği hiçbir şey beni yanlış bir adım attığıma ikna etmiyor.

"Makaleyi yeniden yaz ve Lorelei'nin adını tamamen çıkar. Ve bunu yaparken, o saçma haberi yazan muhabiri de kov. Onun adını bir daha asla bir köşe yazısında görmek istemiyorum."

"Bana ihtiyacın olduğu bir zaman gelecek Ashton. O zaman geldiğinde, sakın arama."

Hat kesiliyor ve ben hemen Jessica'nın Shandwick için bana e-posta ile gönderdiği numarayı tuşluyorum. Neredeyse hemen cevap veriyor.

"Shandwick."

"Ryan, ben Ashton Scott. Küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Ne demek istediğimi anladı ve şöyle dedi: "Harika! Bir süredir sizinle temasa geçmeye çalışıyordum. Bir gelişme var-"

"Shandwick, gelişiminiz hakkında her şeyi biliyorum ve ilgilenmiyorum. Ancak, iş ortağınızın kızıyla olan ilişkinizi tartışmakla ilgileniyorum. Üç aydır onu becerdiğini biliyor mu?"

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, "Sen neden bahsediyorsun?" "Direkt konuya gireceğim. Lorelei o projeden çekiliyor, ve onun aslında bu işe hiç karışmadığını açıklayacaksınız."

Başlamak için. İnsanlara ne söyleyeceğin umurunda değil ama elimdeki bu kızla olan fotoğraflarını kimseye göndermemi istemiyorsan, Lorelei'nin adının yanlışlıkla seninle ilişkilendirildiğini açıkça belirteceksin. Anlaşıldı mı?"

"İş yapma şeklin hakkında her şeyi duydum ve artık doğru olduğunu biliyorum - sen lanet olası bir iş parçasısın, Ashton," diye öfkelenildi.

"Duymadığın bir şey varsa, o da konu sevdiklerim olduğunda yapamayacağım hiçbir şey olmadığıdır. O yüzden Lorelei'nin adını lekellersen seni mahvedeceğimi söyledüğimde bana inan."

"Önce seni mahvedebileceğimi düşünmüyor musun? Geniş bir ağım var-"

Yine sözünü kestim. "Elinden geleni yap. Endişelenmiyorum. Şimdi, beklentilerim konusunda hâlâ kafanı karıştıran bir şey yoksa, bu görüşmeyi sonlandırıyorum ve bir daha senden haber almak istemiyorum."

"Siktir git," diye mırıldandı telefonu yüzüme kapatmadan önce.

Shandwick'in söylediğim her şeyi yapacağından hiç şüphem yok. O fotoğraflar ortaya çıkarsa mahvolur, bunu o da biliyor. Ve bana yönelik tehditleri söz konusu olduğunda, bu riski almaya hazırım.

Rehberimde gezinirken Marc Brentley'in numarasını buldum. Babamın Willow Sokağı'ndaki mülkleri kendisine satma talebine karşı koymak için yavaş yavaş bir plan hazırlıyordum. Brentley'i de içeriyor ama riskli çünkü pazarlığı takdir etmeyecektir ve geri tepebilir. Ancak şimdi bu yolu seçmek için başka bir nedenim var, bu yüzden onu arıyorum.

"Ashton," diye cevap veriyor, "bugün aranacaklar listemde sen de varsın. Bu anlaşmayı nasıl sonuçlandıracağız? Yakında bir duyuru yapmak istiyorum."

Ben de buna güveniyorum. "Anlaşmayı imzalamaya ve yüz milyon daha yatırım yapmaya hazırım ama bunun için bazı şartlarım var."

"Ne tür şartlar?"

"İki şey. Birincisi, babamla yatağa girdiğinizi duyduğum Willow Street projesi. Oradan uzaklaş ve onu da ikna et. O mülkleri bana bırakması için onu ikna et. İkincisi, Lorelei Winters'ı işe almak istiyorum. Bu işte benim ortağım olacak. Bu hafta imzalayacağız ve duyuruyu yaptığınızda onun adını da benimkiyle birlikte istiyorum."

"Bu tür manipülasyonlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Ve bunu yapmana şaşırdığımı söylemeliyim. Bunun senin tarzın olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Öyle değil. Ama bu anlaşmada öyle."

"Lorelei Winters belli ki senin için bir şey ifade ediyor."

"Öyle."

"İşle özel hayatı birbirine karıştırmayı sevmem Ashton. Onu buraya sen getirdin, kişisel meseleleri bu işin dışında tutmak senin sorumluluğunda. Buna müsamaha göstermeyeceğim."

"Olmuş bilin."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Bir anlaşmamız var ama bu benimle bu şekilde son pazarlığın olacak" dedi.

Elimden gelse biriyle bu şekilde son kez pazarlık yapacağım. Ben de en az onun kadar bu tür şeylere karşıyım. Ama hayatımda ilk kez bunu yapmak için bir neden buldum.

Görüşmeyi bitirdiğimizde arkamdan Jack'in sesi geliyor. "Bu duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

Yüzümü ona döndüm. "Ne dedin?"

"Kişisel şeylerin iş kararlarını etkilemesine izin veriyorsun. Etkilendiğimi söylemeliyim. Lorelei bunu kabul etmen için seni nasıl ikna etti?"

"O ikna etmedi." Şimdi onu ikna etmesi gereken kişi benim. Yapmak istemediğim bir konuşma.

Oturduğum masada bana katılıyor ve önüne bir kupa koyuyor. Ne içtiğinden emin değilim ama umarım viski değildir. Jack'in şu anda ihtiyacı olan son şey bu. "Bu da senin kontrolü ele aldığın ve onun sadece bununla uğraşmak zorunda kaldığı başka bir durum mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle ama iyi bir nedeni var." Sonra ona her şeyi açıklıyorum. Bitirdiğimde bir içki alıyor ve sandalyesine yaslanıyor.

"Seni hiç bir kadına aşık görmemiştim. Artık zamanı gelmişti." Başını yana eğerek ekliyor: "Onu kalması için davet etmelisin."

"Bunun şu anda senin için en iyi şey olduğundan emin değilim." "Neden?"

"İyileşmek için rutine ve alana ihtiyacın var. Lorelei'nin yanında olması bunu engelleyebilir."

"Hayır, onun yanımda olması ihtiyacım olan boşluğu sağlamama yardımcı olabilir." Tekrar öne doğru oturup dirseklerini masaya dayadı. "Burada çılgınca bir şey yapmadığımdan emin olmaya çalışıyorsun ve bunu takdir etsem de, 7/24 gözümün önünde olman beni delirtecek. Sana ihtiyacım olduğunu biliyorum ama Lorelei buradaysa zamanını doldurmana yardımcı olur, yani sürekli benimle uğraşmazsın."

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de kabul etmekte tereddüt ediyorum. Lorelei'yi görmekten başka bir şey istemesem de, hiçbir şeyin Lorelei'yi görmeme engel olmasını istemiyorum.

Jack'in iyileşmesi.

"Bunu düşüneneğim." Düşüneceğimden emin değilim.

"Lütfen düşün." Gülümsüyor. Geldiğimden beri gördüğüm ilk gülümseme bu. "Ayrıca, onunla takılmayı seviyorum. Muhtemelen o da bana en az senin kadar yardımcı olacaktır." Sonra içkisinin kalanını boğazından aşağı atıyor ve ayağa kalkıyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken, "O kupada ne vardı Jack?" diye seslendim. Bana dönüp bakarak, "Viski" dedi.

Bunu söylerken kaşlarını kaldırmasından viski olmadığını anlıyorum. Bu aynı zamanda onu iyileştirmek için iyi bir şansımız olduğuna dair ilk ipucu, çünkü mizahının geri dönüşünü işaret ediyor.

LORELEI

BUGÜN SADECE ÇARŞAMBA VE BEN BU HAFTAYI ÇOKTAN GERIDE BIRAKTIM. DURUM Kiracımla aramızdaki anlaşmazlık öyle bir noktaya geldi ki, anlaşmazlığımızı çözmek için mahkemeye gitmemiz gerekeceğinden eminim. Ve Ryan Shandwick'ten düşündüğüm kadar hoşlanmadığımı fark ettim. Tam olarak memnun olmadığım bir konuda ileri geri e-posta gönderiyorduk ve bana karşı giderek daha küçümseyici olmaya başladı. Bu sabah saat sekizden hemen sonra ofise geldim ve o zamandan bu yana geçen bir saat içinde cevapları yoğun ve hızlı bir şekilde geldi. Ve kaba. Bununla birlikte, son e-postama cevap vermedi, bu yüzden onu bilgisayarından sürükleyen bir şey olmuş olmalı. Bu erteleme için rahatladım ve bir mola vermeye karar verdim.

Ofisten çıktım ve kahve almak için dışarı yöneldim. Daha ilk yudumumu almıştım ki Ashton bana FaceTime attı.

"Hey sen," diyorum, ondan haber aldığımı sevinerek. Ondan ayrı kalmanın en kötü şey olduğuna karar verdim. Onu o kadar çok özleyorum ki.

"Bir şey konuşmamız gerekiyor ve bir şey söylemeden önce beni dinlemeni istiyorum." Selamlaşma yok, havadan sudan konuşma yok. Konuşmak istediği her neyse ciddi görünüyor. Yüzündeki ifade de bunu doğruluyor.

"Tamam ama beni biraz geriyorsun. Her şey yolunda mı?"

Yüzündeki ifade değişmiyor ama gözlerinde bir şey parlıyor. Telefonda ne olduğunu anlamak zor ama omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor. "Bugün bir telefon aldım ve Herald'ın yarın hükümet yolsuzluğuyla ilgili bir haber yayınlayacağı konusunda beni uyardı."

"Tamam," diyorum, nereye varmaya çalıştığını anlayamadan.

"Haber Ryan Shandwick'in gelişimine ve rüşvet verdiği hükümet yetkililerine odaklanacaktı." Bir an duraksıyor. "Lorelei, Shandwick onayları almak için büyükannenin adını ve itibarını kullandığı için senin de işin içinde olduğunu düşünüyorlardı. Gazete senin adını lekeleyecekti."

Onu dinledikçe taşlar yerine oturmaya başlıyor ve birden Ryan'ın bu anlaşma için neden benim peşime düştüğü anlaşılıyor. Tanrım, onun amaçlarını göremeyecek kadar aptalmışım.

"Öyleydi' derken ne demek istiyorsun?"

"Adının makaleden çıkarılması için bazı torpiller yaptım. Ayrıca Shandwick'i aradım ve artık onun saçmalıklarının bir parçası olmadığını söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Zorla söylerken burun delikleri alevleniyor: "Bu, geliştirmenin sensiz devam edeceği anlamına geliyor. Senin adın artık bu işin içinde olmayacak."

Ve benim itibarım güvende. Bahsetmediği kısım bu. Aynı zamanda sağlamak için çok çalıştığı şey de bu.

Ona teşekkür edemeden devam ediyor: "Marc Brentley ile de konuştum ve onunla birlikte üzerinde çalıştığım geliştirme projesine katılacağını söyledim. Shandwick'e yatıracağın parayı yatırabilirsin. Kabul ederseniz, bu işte benim ortağım olacaksınız. Duyuruyu bu hafta içinde yapacak. Eğer istemiyorsan-"

Sözünü kestim. "Seni seviyorum."

Bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum. Ashton, isminin işimi ileriye götürecek bir şeye iliştilmesini sağladı çünkü Marc Brentley'nin yatağa girdiği herkes, diğer herkesin yatağa girmek istediği kişidir. Shandwick anlaşmasından alabileceğim herhangi bir kötü reklam kokusu bu anlaşmanın gölgesinde kalacak.

Yüz ifadesinden tüm bunları kabul ettiğime tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyor. "Taşaklarımı kesmeye hazır değil misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, taşakların güvende." Gülümseyerek ekliyorum, "Beni gerçekten seviyor olmalısın." Tüm bunları başarmak için hangi ipleri çekmek zorunda kaldığını hayal edebiliyorum ve biliyorum ki bunlar kolay ipler değildi.

"Lorelei, hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Seni güvende ve mutlu tutmak için yapmayacağım şey yok."

Ŗu anda onun yüzünü görebildiğim için çok mutluyum. Az önce bana karŖı beslediğini söylediği sevgi gözlerinden fiŖkırıyor.

"Seni çok özledim. Los Angeles'ta ne kadar kalmayı d Ŗ n yorsun?" "En az birkaç hafta, belki daha fazla."

Duymak istediğim bu değildi ama bunu beklemem gerektiğini biliyordum. Ve Ashton'a olan saygım, arkadaŖını her Ŗeye tercih ettiğini bildiğim için daha da artıyor. "Tanrıya Ŗ k r FaceTime'ımız var. Bu gece seni arayacağım, böylece benimle edepsizce konuŖabilirsin."

Gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Benim için seksi bir Ŗeyler giy." Bana dönmeden önce bir süre telefonda uzaklara bakıyor. "Gitmem gerekiyor. Jessica konuŖtuĐumuz her Ŗey hakkında ihtiya ın olan tüm bilgileri sana gönderecek."

"TeŖekk r ederim Ashton," diyorum usulca. "Daha önce yardımını kabul edemememle ilgili sorunlar yaŖadıĐımızı biliyorum ama bu konuda gerçekten minnettarım."

G r Ŗmeyi bitirdikten sonra, bu kadar kısa sürede ne kadar çok Ŗeyin deĐiŖtiĐini d Ŗ n yorum. Ashton'ın benim için bu iŖin sorumluluğunu üstlenmesinden gerçekten memnunum. Çoğunlukla onun baŖardıĐı her Ŗeyi benim baŖarmamın mümkün olmadığını bildiğim için ama aynı zamanda tavrındaki deĐiŖimi hissettiğim için. Yaptıklarından memnun olmamı beklemiyordu, bu da bana tartıŖmamızla ilgili söylediğim her Ŗeyi dinlediğini gösteriyor. Bu dinleme benim için dünyalara bedel. Beni dinlediğini hissettiriyor. Ve bu, birlikte geleceğimize baŖlamamız için harika bir yer.

 Ğle yemeğinden hemen önce Ashton'ın babası ofisime geldi, her g zeneğinden zehir fiŖkırıyordu. Gregory Scott'ı en iyi günlerinde bile korkutucu bir adam olarak g rm Ŗt m; bu tamamen yeni bir seviye.

"Az  nce Marc Brentley ile telefonda g r Ŗt m ve g r n Ŗe göre pençelerini oğluma ge irmiŖsin," diye öfkelendi, neredeyse dumanlar tütüyordu.

Omuzlarımı dikleŖtiriyorum ve soğukkanlılığımı korumak için çok  alıŖıyorum. Bu adamın beni aŖaĐılamasına asla izin vermeyeceğim. "Peki bu nasıl oluyor Gregory?"

Gözleri açılıyor ve sanırım buz gibi ses tonum ve sorum onu etkilemiyor. *Siktir et onu.* "Bu iŖe akıl almaz miktarda para yatırdı.

Brentley'i benimle yaptığı iş anlaşmasından vazgeçirmek için."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Henüz işin aslını öğrenemedim ama seninle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Brentley ve ben Willow Sokağı'nı geliştiriorduk ve senin de o sokakta bir binan olduğuna göre, Ashton'ın seni satmaya zorlanmaktan alıkoymaya çalıştığını varsayabilirim." Parmağını havaya kaldırıp bana doğru uzattı. "Hata yapma, kimse benimle uğraşıp da kazanamaz. Buna pişman olacaksın, oğlum da öyle."

Düşüncelerim Ashton'ın bunu neden yaptığına dair kafa karışıklığıyla dönüyor. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama bu düşünceler daha sonrası için; şu anda babasıyla uğraşmak zorundayım.

"Büyükannem bana hep söyleyecek güzel bir şeyim yoksa çekip gitmem gerektiğini öğretirdi. Benim de söyleyecek güzel bir şeyim yok ve burası benim ofisim olduğuna göre, gitmesi gereken kişi sizsiniz."

"Evet, yüce Pearl Winters. Her zaman Sydney'deki bizlerin yarısından üstün olduğunu düşünürdü. En başta bu işte olmaması gerekenleri kurtarabileceğini düşünürdü. Size şunu söyleyeyim, ezik kardeşimi kurtarmayı başaramadı. Düşündüğü kadar iyi değildi."

Ağzından çıkan zehir beni o kadar şaşırttı ki bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. Sonra hepsi bir anda dökülüverdi. "Kimsenin sana nasıl bir pislik olduğunu söylediğini sanmıyorum. Sanırım hepsi senden ve dürüst olurlarsa onlara neler yapabileceğinden korkarak yaşıyor. Ben öyle biri değilim. Sen lanet olası bir pislüksin Gregory. Oğluna ve kızına davranış şeklin ve az önce kendi kardeşin hakkında söylediklerin arasında, birinin seninle bir şey yapmasına şaşırdım. Ama sanırım para konuşuyor ve birilerinin seninle konuşmasının tek nedeni bu." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, nasıl bir adam olduğunu düşündükçe her geçen saniye daha da sinirleniyorum. "Para benimle konuşmuyor, bu yüzden seninle bir daha konuşmak ya da iyiliğini kazanmaya çalışmak gibi bir niyetim yok. Ashton'a gelince, ona pençelerimi geçirmedi ama o beni seviyor ve birini sevdiğinde onun benim için yaptığı gibi sen de onun için bir şeyler yaparsın. Sen bunu anlayamazsın çünkü hayatında hiç kimseyi sevmediğinden oldukça eminim."

Bana ters ters bakıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesiliyor. "İşiniz bitti mi Bayan Winters?"

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz." Kapıyı işaret ederek, "Buradan yürüyerek çıkmalı ve bir daha asla geri dönmemelisin" diyorum.

Son bir pis bakışla, beni öfke ve inançsızlıkla titrerken bırakarak ofisimden çıkıp gidiyor. Kendime bir fincan çay yapıyorum ve Ashton'ı aramadan önce sakinleşmek için yavaşça içiyorum.

"Lorelei," diye mırıldanıyor, benden haber almaktan duyduğu memnuniyet sesinden belli oluyor.

Ashton'ın zevki benim için her şey demek, çünkü sadece benimkinin alevlenmesine neden olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu dünyada yalnız olmadığımı hatırlatarak beni merkeze yerleştiriyor. Artık ona bağlıyım. *Ben onunum.*

"Az önce baban ziyaretime geldi. Büyükanнемin amcanı tanıdığını biliyor muydun?"

Hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğinde de sesi kasvetli. "Ondan bir dükkan kiraladığını biliyordum, evet. Neden? Babam ne istiyordu?"

Bu konuyu henüz konuşmadığımıza şaşıyorum ama birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızı hatırlatıyorum kendime. "Sana pençelerimi geçirmemden hoşnut olmadığını ve Willow Sokağı'yla ilgili planlarını bozmana izin vermeyeceğimi söylemek için geldi. Neler oluyor, Ashton? O kadar öfkeliydi ki, daha önce bir erkeğin öfkелendiğini gördüğümünden emin değilim."

"Kahretsin," diye mırıldandı, "Bunu onunla halledeceğim. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum."

"Benim için hiçbir şeyi halletmeni istemiyorum. Sadece neler olduğunu merak ediyorum, çünkü bütün bunları yeni öğrendim."

Bizi FaceTime'a geçiriyor ki bu iyi bir şey; yüzünü görebilmek kendimi daha yakın hissetmemi sağlıyor. "Brentley'le yaptığım anlaşma seni olduğu kadar babamı da kapsıyordu. Willow Sokağı'nı geliştirmesini istemiyorum, bu yüzden bunun olmayacağından emin oldum. Neden bunun senin suçun olduğunu düşündüğünü anlamıyorum."

"Baban ve sen Willow Sokağı'nı neden bu kadar çok istiyorsunuz?"

"Willow Sokağı, Victor Amcamın hayatının çok büyük bir parçasıydı. Bir keresinde bana bahsettiğin mobilya dükkânının sahibi idi ve bana hayat ve iş konusunda kendi babamdan çok daha fazlasını öğretti. Victor kötü bir dönem geçirdi ve ben on yedi yaşındayken işini kaybetti. Willow Street'i geliştirme isteğim buradan geliyor. Onun bölge için bir vizyonu vardı ve ben de bu vizyonu hayata geçirmek istiyorum."

Ashton'ın Willow Sokağı'nı buldozerle yıkması hakkında düşündüğüm her şey şimdi sorgulanmaya başladı. Bu onun bana daha önce göstermediği bambaşka bir yönü. Gerçekten sevdiğim bir yönü.

"Baban da mı bu yüzden istiyor?"

Başını sallıyor. "Siktir, hayır. O ve Victor anlaşılamadılar. Birbirlerinin tamamen zıttıydılar ve babam kardeşiyle herhangi bir şey yapmamdan nefret ederdi. Ama annem teşvik etti, Tanrı'ya şükür. Babam muhtemelen Victor'la ilgili boktan anılarını ve onu mahvettiği gerçeğini yıkmak için bunu istiyor."

Tanrım, Ashton'ın babası düşündüğümünden de kötüymüş. "Bunu nasıl yaptı?"

Kanepeye oturuşunu izliyorum. Yerleştikten sonra bana cevap verdi. "Sen bana anlatana kadar büyükannenin Willow Street Fonu'nun zor durumdaki işletmelere yardım ettiğini bilmiyordum. Victor'a yardım ettiğini de bilmiyordum. Hep babamın ona borç verdiğini ve bir şekilde yardım ettiğini düşünmüştüm. Sen bana fonun nasıl işlediğini anlatınca, babamın kardeşine yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadığını anladım. İşler kötüye gittiğinde de babam hiçbir şey yapmadı. Victor ondan sonra içmeye başladı ve sonunda ölene kadar içti. Babam da öylece durup ona izin verdi."

Kalbim Ashton için acıyor; bunu yaşamak zorunda kaldığı için. Ve her şeyi yepyeni bir ışık altında görüyorum - yaşadıklarından dolayı yaptığı şeyleri.

"Amcanın ve senin başına gelenler için üzgünüm. Victor inanılmaz bir adamdı ve hayatıma pek çok yönden dokundu."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve nefes veriyor. "Evet, öyleydi."

Onu amcası ve yaşadıkları hakkında düşünürken izlemek, onu zaten özlediğimden çok daha fazla özlememe neden oluyor. Kollarımı ona dolamak ve onu rahatlatmak istiyorum çünkü bu olay onu etkilemiş gibi görünüyor. Ve Ashton'ın etkilenmiş görünmesi pek sık rastlanan bir durum değil.

"Seni özledim," diye geveliyorum, kendimi durduramıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hemen Los Angeles'a giden bir uçağa binmelisin." Büyüyerek verdiği emirlerden biri bu ve beni derinden etkiliyor.

Tanrım, bunu yapmaya ne kadar ihtiyacım var.

"Jack'le meşgulsün," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Jack de seni burada istiyor."

"Gerçekten mi?" Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Evet, gerçekten. Benim dikkatimi sürekli ondan uzaklaştırarak ona biraz nefes aldıracağını düşünüyor."

Jack'in n e r e d e n geldiğini anlayarak gülüyorum. "Dur tahmin edeyim, sen Patron Ashton olup ona sürekli ne yapması gerektiğini söylüyorsun."

Bunu görmezden geliyor. "Yarın sabah ilk uçakla gitmeni istiyorum."

Ve işte sevdiğimi inkar edemeyeceğim otoriter tavırları. "Yeniden planlayamayacağım işlerim olabilir," diye atılıyorum, sırf patronluğunu daha fazla ortaya çıkarmak için. Onun için yeniden planlayamayacağım ya da planlamayacağım hiçbir şey yok.

"Uçuş rezervasyonunu kendim yaparım ve gerekirse James'i seni uçağa kadar sürüklemesi için gönderirim."

Gülümsüyorum. "Yarın görüşürüz."

"Güzel," diye homurdanıyor ve bunu söyleme şeklinden ve bana bakışından, benim onu görmeye ihtiyacım olduğu kadar onun da beni görmeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum.

ASHTON

LORELEI'İ BEKLEMELİK İÇİN LAX'TEKİ KALABALIKLA SAVAŞIYORUM. SIKTIR, BEN Bugün sabırsızım. Ona yanımda ihtiyacım var.

Gideceğim yere vardığımda ve o gelmeden önce muhtemelen biraz daha zamanım olduğunu anladığımda babamı arıyorum. Doğru zamanı bekliyordum, ona tam olarak ne istediğimi ifade edebilmek için olan biten her şeyi düşünüyordum.

Telefonu hemen açıyor. "Neredeyse gece yarısı oldu, Ashton. Annen uyuyor."

Sanki annemin uyuması onun umurunda. Ama bu konuyu açmıyorum çünkü bugünkü aramamın nedeni bu değil. "Dün gece senin hakkında ilginç bir şey öğrendim. On yıl önce bağlı olduğun inşaat kazası hakkında bildiklerimi birilerine anlatmayı düşünmemen neden olacak kadar beni kızdıran bir şey."

"Evlat, benimle bu yolculuğa çıkmak istemezsin." Sesi sertti. Soğuk. Tıpkı hayatımda beni hayal kırıklığına uğrattığı zamanlardan hatırladığım gibi.

"Sanırım yapabilirim baba. Özellikle de Lorelei'la yatmaya devam edersen."

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Perde arkasında yaptığı onca şeyi gerçekten bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyor.

O bu soruyu sorarken, yolcuların Lorelei'nin geleceği kapıdan geçtiklerini görüyorum ve konuşmaya devam ederken onu arıyorum.

"Willow Sokağı'ndaki binasına sürekli zarar vermesi ve binayı sana satması için birilerine para verdin. Adamlarımdan biri bu konuyu araştırıyor ve dilersem daha ileri gidebilmem için gereken kanıtı bana gönderdi."

Buz şingirtisini ve viski olduğunu tahmin ettiğim şeyi yudumlarken çıkardığı sesi duyuyorum. "Benden ne istiyorsun Ashton?"

"Lorelei'yi rahat bırakmanı istiyorum. Vandalizmi bırak, onu görmeye gelmeyi bırak, onu tehdit etmeyi bırak. Bir daha asla yanına yaklaşma. Eğer bunu yaparsan, yıllar önce güvenlik sorunları olduğunu bildiğin halde o binaya onay verenin sen olduğunu herkesin öğrenmesini sağlarım. Eğer bu ortaya çıkarsa, ikimiz de sonucu biliyoruz." Bu onu gömecekti.

Lorelei'yi fark ediyorum, bakışlarım ona yöneldiğinde içim daralıyor.

Onaylamadığını tıslıyor. "Ne zaman kirli oynamaya bu kadar istekli oldun?"

Lorelei'ye doğru ilerliyorum, gözlerim sıkıca onunkileri tutuyor. "Bana iyi öğrettin baba."

"Hayır, öğretmedim. Öğretmiş olsaydım, amcığın iyi bir iş anlayışının önüne geçmesine izin vermezdin."

Lorelei'ye uzanıyorum ve boştaki elimi beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve babama, "Bana öğrettiğin az şey eksikti ama bana önemli şeyleri öğreten bir kadın buldum," demeden hemen önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Sen aklını kaçırmışsın oğlum."

Elimi Lorelei'nin kışına koyuyorum. "Belki, ama onsuz çok daha mutluyum. Bir anlaşmamız var mı?"

"Var. Ama bunlardan herhangi biri ortaya çıkarsa, ikinizi de parça parça ederim."

Kadınımın gülümsüyorum, babamın söylediği hiçbir şeyi duymuyorum. Bunların beni eskisi gibi etkilemesine kesinlikle izin vermiyorum. "Anneme sevgilerimi ilet."

Aramayı sonlandırıyorum, telefonumu cebime atıyorum ve elimi Lorelei'nin saçlarının arasından geçirerek onu kavriyorum, ardından dudaklarına kondurduğum öpücükle diğer tüm düşünceleri zihnimden siliyorum.

"Siktir, sana sahip olmayalı çok uzun zaman oldu," diyorum geri çekildiğimde.

Bana sertçe bastırıyor, elleri gömleğimi kavriyor. "Beni eve götür."

Sözlerindeki sıcaklığı ya da benimkiyle eşleşen ihtiyacı özlemiyorum.

Kadınım beni en az benim onu istediğim kadar istiyor.

Jack'in evine gitmemiz bir saatten biraz fazla sürüyor, bu süre içinde Lorelei elini bedenimden çekmiyor. Bacağımın, kolumun, göğsümün ve yüzümün arasında gezdiriyor. Ve ne zaman fırsat bulsa beni öpüyor. Geçmişte kadınların bu tür davranışları beni rahatsız ederdi. Onunlayken, buna doyamıyorum. Jack'in evine vardığımızda, onun için cehennem kadar sertleşmişim.

Bağajdan bavulunu alıp bakışlarımı ona sabitledim. Beni izlerken dudağını ısıyor ve yüz ifadesinden beni çıplak ve içinde hayal ettiğinden hiç şüphem yok. "Jack bu sabah dışarıda, yani seninle kıyafetsiz bir randevumuz var." Yolculuktan yorgun düşmüş olması umurumda bile değil; onu doyurmak için bir saniye daha bekleyemem.

Gülümsemesi o güzel yüzünü aydınlatıyor. Uzun yolculuklar bile Lorelei'nin güzelliğine engel olamıyor. "Önce duş almam gerek."

Botu kapatıp ona doğru yürüyorum, varlığımın her zerresi ihtiyacımın alev alev yanıyor. Bu elektrik gibi ve daha önce yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyor. Bir haftadan uzun bir süredir sevdiğim kadından yoksun olmak beni yarı çılgın bir adama dönüştürdü, ellerimi ve ağzımı ona götürmek için yanıp tutuşuyorum. "Duşta başlayacağız."

Başıyla onayladığını işaret ederken gözleri arzuyla yanıyor. Onu içeri ve Pasifik Okyanusu'na bakan yatak odamıza götürüyorum.

Çantasını yatağın üzerine bırakıyor ve tavandan tabana pencerenin önünde duruyor. "Aman Tanrım, bu manzara inanılmaz!"

Arkasına geçip ellerimi kalçalarında ve poposunda gezdirdikten sonra giydiği pantolonun ön tarafına doğru dolaştırıyorum. Parmaklarımı bel bandına geçirip yavaşça indirirken kulağına doğru konuşuyorum: "Duştan sonra seni bu pencerenin önünde, dudakların sikimin etrafındayken çıplak istiyorum." Pantolonu yere düştü ve ben de külotunu çıkardım. Vücudunu pencereye doğru iterek, "Beni boşalttıktan sonra, seni bu cama çarpacağım ve seni hiç sikmediğim kadar sert sikeceğim" diye homurdanıyorum.

İnliyor ve bu haftalardır duyduğum en tatlı ses. Tanrım, duşa giremeyebilirim.

Elimi amına doğru götürdüğümde eliyle amını kapatıyor ve "Duşa gir Ashton. Bu kadar kirliysen seni sikmeyeceğim."

Onu yerinde tutuyorum, henüz elimden çıkmasına izin vermiyorum. "Ne kadar kirli olduğun umurumda değil. Sana sahip olmayalı neredeyse iki hafta oldu."

Başını omzuma yasladığında dudaklarından bir inilti daha dökülüyor. Vücudunun benimkine karşı sallanma şekli, bu sesle birleştğinde neredeyse söylediği her şeyi görmezden gelmeme ve içine girmeme neden oluyor.

Ellerimi bırakıyorum ve uzaklaşıyorum. "Tamam, git. Bir dakika içinde orada olacağım." Ona temizlenmesi için biraz zaman vermek istiyorum, böylece benim için hazır olacak, ama aynı zamanda kendime ait bir ana da ihtiyacım var.

Kendimi yavaşlatmam gerekiyor. Ayrılığımızdan sonra, onu mümkün olan her şekilde hayatımda tutma arzum çok yoğun. Hayatımda ilk kez dikkatim isimden çok bir kadına odaklanmış durumda. Ve Lorelei'nin benim geleceğim olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe olmasa da, bu benim için tamamen yeni bir bölge.

Bir zamanlar temkinli ve tedbirli olduğum yerde, artık bu tedbiri bir kenara bırakmaya hazırım. Her ne pahasına olursa olsun bu ilişkiyi tüm hayatımın merkezi haline getirmeye hazırım. Bu beni uzun zamandır hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyor. Lorelei'yi bunaltmamak için kendimi yavaşlatmam gerekiyor.

Yatak odasından çıkıp arka güverteye çıkıyorum ve güneşin birkaç dakikalığına beni ısıtmasına izin veriyorum. Bakışlarım Jack'in arazisi üzerinde geziniyor, yan taraftaki havuzu ve evin sırtını dayadığı sahili inceliyorum. Burası yaklaşık beş yıldır onun ve buraya gelmeyi her zaman sevmişimdir çünkü okyanus beni sakinleştirir. Beni Hawaii'deki evimi almaya ikna eden de aynı sakinleştirici etkiydi. Şimdi de bende işe yarıyor. Beş dakika sonra duşta Lorelei'ye katılmaya hazırım.

Banyoya girdiğimde gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Lorelei saçlarını yıkarken başını arkaya yaslamıştı ve gözlerim çıplak vücudundan aşağıya doğru akan suyla aynı yolu izliyordu. Aletim onun için zaten sertleşmiş durumda ama bu manzara bunu daha da pekiştiriyor. Birkaç dakika sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum ve onunla birlikte duşa giriyorum.

Ellerini saçlarında gezdiriyor, suyu gözlerinden uzaklaştırıyor ve bana yaklaşıyor. Avuçlarını göğsüme koyuyor, bakışlarını kısa bir süreliğine karın kaslarıma indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor ve "Senden bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum" diyor.

Onu fayanslara yaslıyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Bundan emin olacağım."

Bir saniye bile kaybetmeden dudaklarına yapışıp onu öpüyorum.

Hay sikeyim.

Bu
dudaklar.
Bu vücut.
Bu kadın.

Bu hayatı onsuz yapamayacağımı içten içe biliyorum. Buraya kadar tek başıma geldim ama o yanımda olmadan bir adım daha atmak istemiyorum.

Bir bacağına vücuduma doluyor, sonra diğerini. Aynı anda onu kaldırıyorum ve duvara yashıyorum. "Kahretsin," diye törpüledim, "Bu işi aceleye getirmek istememiştim, ama bunun olmasına imkân yok."

Bana yapışarak yalvarıyor, "Acele etme. Sana şimdi içimde ihtiyacım var."
Sertçe içeri itiyorum ve iniltisi havayı dolduruyor.

Tanrım.

Onsuz nasıl bu kadar uzun zaman
geçirdim? Dışarı çekiyorum, tekrar
içine giriyorum.

İstediğimi alma konusunda lanet bir vahşi gibiyim.

Lorelei'nin istediğini aldığından emin olmak için durmuyorum bile.

Yapamıyorum.

Arzu, onu becermek için duyduğum çiğ cinsel ihtiyaç dışında her şeyle olan tüm bağlantımı kaybetmeme neden oluyor.

*Ona sahip
olmak için.*

Düşünmüyor
um. Sadece
hissediyorum

.
Ve bu dünyadaki en güzel duygu. "Aman Tanrım," diyor

Lorelei, beni daha sıkı kavrayarak.

Tırnakları içime batıyor.

Kalçaları daha hızlı hareket
ediyor.

Amcığı etrafımda daha sıkı sıkıyor.

"Siktir!" Kükreyerek ona son bir kez daha çarpıyorum.

Birlikte boşalıyoruz ve işimiz bittiğinde tekrar dudaklarını bulup onu öpüyorum. Bu daha derin, daha yavaş bir öpücük. Daha az çılgınca. Ve çok daha uzun.

Orada oyalanıyorum, henüz ağzımı onunkinden çekmeye hazır değilim. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Uzun zamandır uğraştığım bir kararı verdiğim an. Hayatımın gidişatını tamamen değiştirecek bir karar. Ve bunu Lorelei'nin beni öpüş şekliyle birlikte hatırlamak istiyorum, sanki sonsuza kadar kollarımda kalmak istiyormuş gibi.

Sonunda geri çekildiğimde, bakışlarını buluyorum. "Seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum." Gülümsemesi derinleşiyor. "Ve beni böyle becermeni *gerçekten* seviyorum."

Bu ikimizi de yapar.

Bir parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Senin için bir şeyim var." Gözleri parlıyor. "Ne?"

"Mutfakta." Ondan uzaklaşıyorum ve gitmesine izin veriyorum. "Ben bu bedene zaman ayırırken önümüzdeki birkaç saati atlatmanı sağlayacak."

"Ooh, yemek! Beni çok iyi tanıyorsun."

Duşumuzu bitirdik ve onu kuruladım. İkimize de havlu sardıktan sonra ona mutfağın yerini gösteriyorum ve onun için bir fırın poşeti bıraktığım tezgâha başımla selam veriyorum.

Çantaya uzanırken geniş mutfağa şöyle bir göz gezdiriyor. "Jack ev seçerken hiç şırmarmıyor, değil mi? Evi muhteşem." Pencereden sahile bakıyor. "Ve o manzara için ölünür. Geleceğimde güneşin altında çok zaman geçireceğimi görüyorum."

Kalçamı mutfak tezgahına yaslıyorum ve elimi uzatıp kalçasına koyuyorum. "Jack kesinlikle rahatına düşkün ve burası da onlarla dolu. Avustralya'da sahip olduğu çiftlik evinin tam tersi."

Çantayı açarken bana baktı. "Jack'in bir çiftlik evi mi var?"

Şaşkınlığına kıkırdıyorum. "Evet, ıssız bir yerde. Grafton yakınlarında. Yaklaşık üç yıldır orada yaşıyor ama fazla vakit geçirmiyor. Geçirdiğinde de zorlanıyor."

Şu anda beni dinliyor çünkü çantanın içinde ne olduğunu keşfetti. Bir kek çıkarırken "Aman Tanrım, sen bombasın" diye fişkırıyor. Ben daha tek kelime edemedi kocaman bir ısırık aldı ve ağzı kekle doldu. Dudaklarını krema süslüyor. *Mükemmel*.

"Çikolatalı da var ama o daha sonra."

Kaşlarını kaldırarak vücudunu benimkine bastırıyor. "Ne tür çikolata? Ve üzerimden yalamayı mı planlıyorsun?"

"Siktir," diye homurdanıyorum. "Beni burada öldürüyorsun."

Elini belime doluyor. "İyi, çünkü bana yaptıklarını kelimelere dökemiyorum bile."

Çikolatayı sakladığım çekmeceye uzandım. Bunu bulmak için Los Angeles'ta çok aramam gerekti.

Cherry Ripes'ı görünce parmakları tenime saplandı. "Öldü. Bana yaptığın şey bu. Senin gibi harika bir adamı nasıl elde ettim?"

Parmaklarımı köprücük kemiğinde gezdiriyorum ve kulağının arkasındaki saçlarının arasından geçiriyorum. O şanslı olanın kendisi olduğunu düşünüyor, oysa ben şanslı olanın *ben olduğumu* biliyorum. "Çikolatanın seni etkilemesine izin verme. Ben hâlâ geçen haftaki pisliğim. Ama daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun."

Ve olacağım.

Onun için, bana ihtiyacı olan adam olmak için dağları yerinden oynatacağım.

ASHTON

"DÜN GECE LORELEI'NIN INSTAGRAM'INI GÖRDÜM. SONUNDA KAFANI TOPARLAMIŞSIN. "Alessandra, Lorelei Amerika'ya geldikten iki hafta sonra telefonda bana bunu söyledi.

Lorelei ve Jack'i havuzda izlerken bacaklarımı önüme uzatıyorum. Son iki hafta onun için zor geçti ama Lorelei'nin burada olması yardımcı oldu. Düşündüğümünden çok daha fazla.

Lorelei arkadaşşıma çaresizce ihtiyaç duyduğu kadın ilgisini göstermeyi kendine görev edinmişti. Yükselmek isteyen yıldız adaylarından, ona asılan hayranlarından ya da yaşam tarzlarını finanse etmek için parası olan bir erkeğin peşinde koşan kadınlardan gördüğü türden değil. Hayır, Lorelei onunla sadece oturup konuşarak, sahilde birlikte yürüyerek ve en sevdiği TV programlarını birlikte izleyerek zaman geçirdi. Yavaş yavaş odasından daha sık çıkmaya başladı ve ben bunu ona borçluyum. Arzuladığı ama bir türlü bulamadığı kadın arkadaşşı o oldu. Ben de bir adım geri çekilip onlara birlikte zaman ayırdım çünkü ikisinin de buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Lorelei ile geçirmeyi dört gözle beklediğim zamanlar gecelerdi. Birbirimizin en derin arzularını, korkularını, hayallerini, hedeflerini, acılarını ve hayattaki sevinçlerini tanımak için saatler harcadık. On dört gece boyunca birbirimizin katmanlarını yavaşça soyduk. Hayatlarımızı birlikte yaşamaya hazır bir şekilde kendimizi tamamen açtık.

"Dün benimle konuştun, Aly. O zamandan beri ne değişti?" Instagram'la uğraşmadığım için neyi kastettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"İkinizin yemekte çekilmiş bir selfie'sini paylaşmış. İşte, az önce sana mesaj attım. Bir göz at. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Mesajlarımı kontrol ediyorum ve fotoğrafı buluyorum. "Ne arıyorum ben?" Lorelei ve benim kameraya gülümsediğimiz bir fotoğraf. Alessandra'nın benim göremediğim neyi gördüğünden emin değilim.

İç geçiriyor. "Tanrım, siz erkekler bazen çok yavaşsınız. İkinizin de ne kadar mutlu görüldüğüne bakın. Lorelei'nin gözlerindeki o gülümseme bana erkeklediğinizi söylüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Ashton, seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Sesi yumuşuyor ve ekliyor: "İkiniz adına da çok mutluyum."

Bahsettiği şeyleri not ederek fotoğrafa daha yakından bakıyorum. Gerçekten de mutlu görünüyorum. Kendimde bundan daha fazla görebildiğim şey ise huzur. Memnuniyet. Ve Lorelei mutluluğuyla nefes kesici bir güzelliğe sahip.

"Sen ve Malcolm nasılsınız?"

"Hmm, nereden başlasam? İyiyiz ama o hâlâ bazı konularda hiç olmadığı kadar sinir bozucu. Yani, dün bana araba kullanmamın kötüye gittiğini söyleyecek kadar yüzüstüleşti. Buna inanabiliyor musun? Lanet olası sürüşü hakkında ne düşündüğümü ona hiç söylemedim. Ayrıca uyguladığım diyet hakkında da bir şeyler söyledi. Dün gece buna çok pişman oldu, sana söyleyeyim."

İçkime uzandım. "Ne dedi?" Malcolm'un kötü bir şey söylediğini hayal bile edemiyorum.

"Karbonhidratların ona göre çok düşük olmasıyla ilgili bir şey. Adamın birkaç kilo vermek için ne gerektiği hakkında hiçbir fikri yok."

"Aly, o seni seviyor. Açlıktan ölmeni istemiyor. Bunu kötü anlamda söylemesine imkân yok. Söylediği şeylere bu kadar anlam yüklemeyi bırakmalısın. Bizler erkeğiz. Gizli bir gündemimiz yok. Karbonhidratlar çok düşük diyorsak, karbonhidratlar çok düşüktür demek istiyoruzdur. Diyet seçiminde kötü olduğunuzu ya da bu ifade üzerinde saatlerce düşündükten sonra varabileceğiniz başka bir sonucu kastetmiyoruz." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Siz ikiniz hâlâ terapistle görüşüyor musunuz?"

"Evet, o da erkekler ve söyledikleri hakkında seninle aynı şeyi söylüyor. Bazen onu da Malcolm kadar sinir bozucu buluyorum."

Kıkırdıyorum. Kız kardeşim şu sıralar nevroitik dönemlerinden birini yaşıyor ama iki gün önce Malcolm'la yaptığım bir konuşmada aralarının yavaş yavaş düzelmeye başladığını söyledi, bu konuda içim rahatladı. "Lorelei yarın evde olacak. Ben hâlâ buradayken ona göz kulak olacağına söz ver. Babamın ya da Cassia'nın ona bir daha yaklaşmasını istemiyorum."

"Cassia dikkat çekmemeye çalışıyor ama inan bana, o sürtük Lorelei'ye yaklaşırsa benimle uğraşmak zorunda kalır. Babama gelince, bugün annemle hiç konuştun mu?"

"Hayır."

"Sanırım onu terk etti. Beni Sofitel'den aradı ve çatı katında kaldığını ve elinden gelen her şeyi babama yüklediğini söyledi. Gerçekten zihinsel bir çöküş yaşıyor gibi hissediyorum. Kötü anlamda değil ama 'onu da orospularını da sikeyim' tarzında. Ben buna varım." Bir nefes alıyor. "Her neyse, Lorelei'yi havaalanından alıp ona göz kulak olacağım. Eve dönmen ne kadar sürer sence?"

Bana söylediği her şeyi gözden geçiriyorum ve annemle görüşmek için bir not alıyorum. Babamdan ayrılma fikri beni fazlasıyla mutlu ediyor. "Muhtemelen bir hafta kadar. Eve gelip bazı işleri hallettikten sonra tekrar Jack'le kalmak için geri dönsem bile. Belki onu benimle kısa bir geziye gelmeye ikna edebilirim."

Lorelei havuzdan çıktı ve bana doğru geldi. Üzerini neredeyse hiç örtmeyen beyaz bikinisini suyla tenine yapışmış. Gözlerimi göğüslerinden ayırmakta zorlanıyorum ve onu izlerken sikim sertleşiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bir çuval giyse bile sertleşirdim.

"Gitmem gerek," diyorum. "Lorelei'nin uçuş saatini sana bildirmesini sağlarım." "Eve döndüğünde görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

Ben telefonumu yere bırakırken Lorelei sezlongda kucağıma kayıyor. Üstüme uzanıyor, beni ıslatıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Beni öpmeyi bitirdikten sonra, "Kiminle konuşuyordun?" diye soruyor.

Elimi kışına götürüp bir parmağımı bikini altının kenarından geçiriyorum. "Aly. Yarın seni havaalanından alacak."

Güneş vurdukça bronzlaşan yüzüne tembel bir gülümseme yayılıyor. "Eve gitmem gerektiğini biliyorum ama gitmek istemiyorum. Burada, güneşin altında sonsuza dek seninle yaşamak istiyorum."

Daha önce bana hiç bu kadar güzel sözler söylenmemişti ama inliyorum çünkü her geçen saniye ve söylediği her kelimeyle onu ters çevirip içine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kışına şaplak atıyorum. "Ben bir içki alacağım. Sen de ister misin?" Üstümde kıpırdanıyor. "Sana acı mı çektiriyorum?"

"Siktir," diye tıslıyorum. "Eğer bunu bir daha yaparsan, kışına şaplak yiyeceksin."

Gözlerinde ısı parlıyor. "Sana söyledim, o şaplaktan çok hoşlanıyorum." Yüzümdeki acı dolu ifadeyle beni itiyor. "Tamam, tamam, ben gidiyorum. Kışım senin elinden güvende. Ben de içecek bir şeyler alayım. Ne istiyorsun?"

Tanrım. Şimdi tek düşünebildiğim elimin onun kışında olduğu.

"Sert bir şey olsun. İhtiyacım olacak," diye mırıldandım.

Havuz alanından çıkarken kahkahası havada süzülüyor. Lorelei artık seks oyuncakları ya da beni herkesin içinde becermek konusunda utangaç bir kadın değil. Beni nasıl azdıracağını çok iyi biliyor ve işine geldiğinde kirli oynamaktan çekinmiyor. *Tam da sevdiğim gibi.*

Jack kendini havuzdan çıkarıyor ve yanımdaki şezlonga oturmaya geliyor. Kurulanırken, "Bu kadını özleyeceğim." diyor.

Ona bakıyorum. Gözlerinde biraz hayat var, bu da rahatlatıcı. İlaçlarını düzenli olarak alıyor ve iyileşmek için kendisine söylenen her şeyi yapıyor. Yine de yanılsamaya kapılmıyorum - iyileşmesi zaman alacak. Bugün iyi bir gün geçiriyor ama yarının ne getireceğini asla bilemeyiz. Tek yapabileceğimiz bir ayağımızı diğerinin önüne koymaya devam etmek.

Bu benim not aldığım bir ders, çünkü bu süreç hayatımı her zaman nasıl yaşadığımdan çok uzak. Hedefler belirler, her adımın üstesinden gelir ve hedeflediğim şeyi başarıyorum. Ve gerekirse saf güç kullanırım. Ancak Jack'in çıktığı bu yolculuk bana bazen salt gücün yeterli olmadığını gösteriyor. Bazen çok fazla sabır ve inanç gerekiyor. Ayrıca paranın her şeyi düzeltemeyeceğini de öğreniyorum. Etrafımızda insanların da olması gerekiyor. Ve onlar olmadan, paranın satın alabileceği şeyler çok az şey ifade ediyor.

Ona bakıyorum. "Ben gittiğimde sen de benimle eve gelmelisin. Sadece kısa bir ziyaret için, sonra buraya geri döneriz."

Saçındaki suyu silkelerken bunu düşünüyor. "Belki."

Bu kadar kolay bir cevap beklemiyordum ama yarın bu fikre tamamen karşı çıkabilir. Ruh hali her gün değişiyor.

Telefonum çalıyor ve ben daha açamadan Jack açıyor. "Alo, güzelim," diye cevap veriyor ve ses tonundan Jessica olduğunu anlıyorum.

Kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu bana uzatıyor ve "Sanırım bir süreliğine seninle Sydney'e döneceğim" diyor.

Jack'in Jessica'ya aşık olduğunu düşünmemeye çalışarak telefonu alıyorum. Kulağıma götürerek, "Steele'le seyahatimiz nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Her şeyi onayladı. Her şey yolunda gidiyor. Ama aradığım konu bu değil."

"Öyle mi?"

"Sian'ın elinde satın alabileceğiniz başka Willow Sokağı mülkleri var. Bilgileri e-posta ile gönderdim, bakma fırsatınız olduğunda, her şeyin iyi görünüp görünmediğini bana bildirin, ben de bunu gerçekleştireyim."

"Hepsi bu kadar mı yani?"

"Neredeyse. Bunlardan sonra sadece üç tane daha var."

"Güzel."

"E l i n d e n gelenin en iyisi bu mu? Bunu bir araya getirmek tam bir kabustu. İyiden biraz daha fazlasını arıyorum."

"Tüm bu mülkleri aldıktan sonra Francesca'dan ömür boyu bedava kahve alacaksın. Ben hallederim." Francesca'nın kahvesi onun favorisi haline geldi.

"Çoğu asistanın ikramiye aldığı yerde ben bedava kahve alıyorum. Aferin bana." "Hoşça kal Jessica."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve Lorelei'nin evden çıkıp tekrar dışarı gelirkenki hareketlerini takip ediyorum. Jack'in sesi, ona daha sonra ne yapacağıma dair düşüncelerimi bölüyor. "Hâlâ Willow Sokağı'nı satın alıyor olmana şaşırdım. Lorelei bu konuda ne hissediyor? Ve Tanrı aşkına, bana bildiğini söyle. Bana dersini aldığını söyle."

Ona döndüm. "Onları hâlâ satın alıyorum ve içimden bir ses sokak için planladığım şeyin Lorelei'nin hoşuna gideceğini söylüyor."

"Siktir," diyor aynı anda Lorelei, "Neyi beğeneceğim?" diye soruyor.

Onu kucağıma çekiyorum. "Henüz endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Doğru zaman geldiğinde sana söyleyeceğim."

Tenindeki ellerim dikkatini dağıtıyor. "Tamam," diye kabul ediyor ve sırtını işaret ediyor. "Bana masaj yapmalısın."

Ben kadınının isteğini yerine getirirken Jack yanımda oturmuş başını sallıyor ve hayatımı bir saniye bile değiştirmeyeceğim düşüncesine kapılıyorum. Son birkaç hafta zorlu geçmiş ve Jack cehennemi yaşamış olsa da, hepimiz hâlâ ayaktayız. Ve bunu birlikte yapıyoruz.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim.

LORELEI

ASHTON'I GÖRMEYELİ 12 GÜN OLDU.

Bugün onu göreceğim için duyduğum heyecanı anlatamam. Uçağı bu sabah erkenden kalktı ve beni ofisimde görmeye gelmeden önce duş almak için doğruca eve gitti. Onunla havaalanında buluşmak istedim ama beni görmeden önce yapması gereken bir şey olduğu konusunda ısrar etti. Her şey oldukça gizemliydi ama onunla tartışmadım. Uzun sürmedi.

Tam kahve yapmıştım ki kapıdan derin bir ses geldi. "Lorelei."

Bu adamın beni etkileme şekli daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Birkaç kez aşık olup ayrıldım ve birçok kez aşık oldum ama hiçbirisi Ashton'a karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz.

Onu çok daha derin bir seviyede seviyorum. Kendime bile tam olarak açıklayamadığım bir düzeyde. Aşkım her şeyi tüketiyor. Aynı anda hem şiddetli hem yumuşak, hem yoğun hem de nazik. Telaşsız ama aynı zamanda çılgınca ve çaresiz. Ve her şeyden öte, koşulsuz. Bir daha asla bir tartışmadan çekip gitmeyeceğim ve onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi anlamak için zamana ihtiyacım olduğunu söylemeyeceğim. Ashton'la sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Ofisime giriyor ve bakışlarımın lacivert takım elbisesine kaymasına engel olamıyorum. Tanrım, adam takım elbise giyebiliyor.

Bana ulaştığında ellerimi göğsüne koyup ceketinin altından geçiriyorum. "Merhaba." Onu gülümseyerek selamlıyorum.

Beni izlerkenki yoğunluğu yüzünden arzularım damarlarımda dolaşüyor. Saat sabahın onu bile değil ve ben onunla soyunmaya hazırım. Takım elbiseyi ne kadar seviyorsam, onu üzerinden çıkarmayı o kadar çok istiyorum.

Sonunda bana istediğim şeyi, bir öpücüğü vermeden önce gözleri birkaç dakika benimkileri arıyor.

Bir elini belime dolayarak beni kendine çekiyor ve ağzı benimkinin üzerine düşüyor. "Seni gördüğüme sevindim" demek için nazik bir öpücük değil bu. Bu, "Seni seviyorum ve bir daha asla senden ayrılmak istemiyorum" diyen, morartıcı, sahiplenici bir öpücük.

Tam da arzuladığım öpücük.

Ağzımı bıraktığında, ellerini sıkıca üzerimde tutuyor ve "Umarım günü boş geçirmişsindir" diye geveliyor.

Dizlerimin bağı çözüldü. Tanrım, onun otoriterliğini nasıl da özlemişim. Ashton tarafından sevilme ve istenme gibisi yok. "Evet, bütün gün ve gece boyunca tamamen seninim."

"Güzel. Daha sonrası için planlarım var ama önce seni özel bir yere götürmek istiyorum."

Beni nereye götürmek istediğini merak ediyorum, ancak önce beni soymak istememesi beni şaşırtıyor. Geçen hafta Los Angeles'a geldiğimde ellerini üzerimden çekememişti.

"Tamam, çantamı alıp kapıyı kilitleyeceğim."

Gözlerini benden ayırmadan sabırla bekledi. Ruh halinde daha önce onunla deneyimlemediğim bir şey var. Sinirli ve gergin ve bu bana da bulaşıyor. Beni nereye götürmek istediğini anlamaya çalıştıkça heyecanım artıyor.

Gitmeye hazır olduğumda, beni arabasına götürüyor ve gideceğimiz yere götürüyor. Willow Caddesi'ndeki binanın önündeki otoparka yanaştığında şaşıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak, "Neden buradayız?" diye soruyorum.

Arabadan inip kapımı açmak için yanıma gelmeden önce aldığım tek cevap "Sana göstermek istediğim bir şey var" oluyor.

Dışarı çıkıyorum ve bana rehberlik edebilmesi için elimi tutmasına izin veriyorum. Caddede Francesca'nın kafesine doğru yürüyoruz ve onun bizi izlediğini görüyorum. Biz yaklaştıkça Ashton'a gülümsüyor ve bu, burada bir şeylerin içinde olmayan tek kişinin ben olduğumu hissettiren bilmiş bir gülümseme.

"Masa sizin için hazır," diyor ona.

Adam başıyla onaylıyor. "Teşekkür ederim." Sonra beni kafenin arka tarafında güzel bir masa örtüsü ve çiçeklerle dekore edilmiş bir masaya götürüyor.

Kafeye şöyle bir göz attığımda, sabahın bu saati için alışılmadık bir şekilde boş olduğunu fark ediyorum.

Koltuğumu çekerken soruyorum: "Neler oluyor Ashton? Neden buradayız?" Tanrım, umarım bana hoşuma gitmeyecek bir şey söylemek üzere değildir. *Bu yüzden mi gergin?*

Karnımda sinirler uçuşuyor ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Karşıma oturuyor. "Ya seni buraya getirecektim ya da o gün maçıtan sonra gittiğimiz McDonald's'a götürecektim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben kayboldum. Ne demek istiyorsun?"

Gözleri yine şiddetle yanıyor. "Demek istediğim, seni benim yapmaya ilk karar verdiğim yere götürmek istedim. Geriye dönüp baktığımda, bunun McDonald's'ta mı yoksa burada mı olduğuna tam olarak karar veremedim. Willow Sokağı senin için çok önemli olduğu için burayı seçtim."

Beni neden buraya getirdiğini anladığımda karnımdaki sinirler kelebeklere dönüşüyor. Ya da en azından beni neden buraya getirdiğini *düşünüyorum*.

Hala düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyordum ki devam etti: "Seninle tanışmadan önce hayatım için net bir planım vardı. Tam olarak nereye gittiğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı biliyordum. Her şeyi bildiğimi sanıyordum." Gözleri tüm dikkatimi istiyor. "Görünüşe göre her şeyi tam olarak bilmiyormuşum." Ceketinin cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Masanın üzerine koyup bana doğru uzatıyor. "Babam bana hayatıma da işime yaklaştığım gibi yaklaşmamı öğretti - çok az duyguyla. Hayat fethedilmesi gereken bir meydan okumadır ve içindeki her şey sahip olunması gereken bir şeydir. Bir savaşı kazandım ve sonra hızla diğerine geçtim. Yol boyunca amcamın bana tutkunun bana rehberlik etmesine izin vermem ve önceliklerimi doğru belirlemem konusunda öğrettiklerini unuttum. Sonra seninle tanıştım ve sen her şeyi değiştirdin."

Zorlukla nefes alabiliyorum.

Ashton'dan yayılan duygular kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyor. Bana verdiği kâğıtta ne yazdığına dair hiçbir fikrim yok çünkü okumadan önce konuşmasını bitirmesini bekliyorum. Ve tüm bunlarla nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Bana evlenme teklif edeceğini sanıyordum ama bu bir evlenme teklifi gibi gelmiyor.

O devam ederken ben sessiz kalıyorum: "Kendime Willow Street'i istediğimi söyledim çünkü bu iş için mantıklıydı. Öyle de oldu. Ama bundan çok daha fazlası vardı. İşten başka bir şey olarak görmeye istekli değildim, çünkü işim olmadan hayatımın ne amacı **o l a b i l i r d i** ki?

Lorelei, sen benim dünyamı açtın ve bana uzun zaman önce gömdüğüm yanlarımı hatırlattın." Kâğıda başını sallıyor. "Aç onu."

"Ashton," diye başlıyorum, telaşla ve nereye varmaya çalıştığını anlayamadan.

"Mektubu aç Lorelei." diyerek sözümü kesiyor.

Dediğini yaparken ellerim titriyor. Bu her neyse, sanki hayatımda bir şeyleri değiştirecekmiş gibi önemli hissettiriyor.

Mektubu açtıktan sonra okuyorum ve şaşkınlığım tepkimi anlatmaya yetmiyor bile. Kalbimin daha önce hızlı attığını düşünüyorsam, şimdi neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Başımı kaldırıyorum ve tekrar bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Aman Tanrım...." Başka kelime gelmiyor. Ashton hepsini çaldı.

Mektup avukatından. Mektupta Ashton ve benim artık Willow Sokağı'ndaki tüm mülklerin sahibi olduğumuz yazıyor. Eşit sahipler. Willow Sokağı'ndaki her türlü gelişmede eşit söz hakkına sahip olduğumu ve benim onayım olmadan hiçbir gelişmenin gerçekleşemeyeceğini vurguluyor.

Ashton ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak benim olduğum yere geliyor. Diz çöküyor ve cebinden mavi bir kutu çıkarıyor.

Göğsüm sevgiyle sıkışıyor.

Elimi tutarak, "Hayatımı sensiz geçirmek istemiyorum. Seni yanımda istiyorum. Bana meydan okumanı. Beni daha iyi bir adam olmaya itmeni. Yolumu unuttuğumda beni geri çekmeni istiyorum. Seninle birlikte çocuk büyütmek, seninle birlikte tutkularımın peşinden koşmak ve seninle birlikte yaşlanmak istiyorum." Elim bırakıyor ve içindeki zarif elmas yüzüğü görmem için kutuyu açıyor. "Lorelei Winters, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Evet." Sandalyeden fırlayıp kendimi onun kollarına atarken duygu karmaşası içindeyim. Yüzünü tutarak deli bir kadın gibi başımı sallamaya devam ediyorum. "Evet, seninle evleneceğim, Ashton Scott." Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve onu en uzun süre öpüyorum. Bu adamı öpmeyi asla bırakmak istemiyorum. O benim her şeyim.

Sonunda öpüşmeyi bitirmeyi başardığında, bana o çok sevdiğim gülümsemesini fırlatıyor. Doyamadığım gülümsemesi. Ashton'ın yoğunluğunu ve tutkusunu seviyorum ama bana gülümsediğinde kendimi evimde hissediyorum.

Yüzüğü parmağıma geçirirken, "Willow Sokağı'ndaki mülklerle ne yaptığını bildiğinden emin misin? Onlarla istediğini yapmanı kolaylaştırmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi yüzünden gitmiyor. "Buna güveniyorum, bebeğim."

Oh

Tanrım.

Bu adam.

Beni de yanına alarak ayağa kalktı ve beni kendine çekti. "Bunu senin için de kolaylaştırmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Ona seksi bir gülümsemeyle vurdum. "Buna güveniyorum, bebeğim. Oh, ve bir şey daha?"

Soru sorarcasına kaşlarını çatı. "O popo

tıkacını geri almam gerekecek."

Teklifinde benden yapmamı istediği her şeyi yapabilirim. Ona meydan okuyabilir, onu zorlayabilir, onunla çocuk büyütebilir, onunla tutkularımızın peşinden gidebilir ve onunla yaşlanabilirim çünkü hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey onu sevmek. Onun için her şeyi değiştirdiğimi ve dünyasını açtığımı düşünüyorum. Bilmediği şey ise bana dünyayı *verdiği*. Ve ona sonsuza dek sınıksız sarılacağım.

EPILOG

ASHTON - 8 YIL SONRA

"Baba," diyor Dana bacağıma sarılarak, "Annem parti için giyinmeme yardım etmen gerektiğini söyledi çünkü geç kaldık."

Uzanıyorum ve kızımı kollarıma çekiyorum. Kızıl saçları Hawaii'deki evimizin penceresinden içeri süzülen öğleden sonra güneşinde parılıyor. O ve ben bu sabah dışarıda çok uzun zaman geçirdik ve sonunda içeri girdiğimizde Lorelei bana onun ölümü olacağını söyleyen bir bakış attı. Normal bir günde Dana'yla sahilde ne kadar uzun süre yüzüp oynadığımızı umursamazdı ama bugün benden yapmamı istediğı şeyler vardı.

Burnuna dokunarak gülümsedim. "Bugün için elbiseni seçtin mi prenses?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Evet, ama annem onu giyemeyeceğimi söyledi."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Elbette Dana, Lorelei'nin hayır dediğı bir şeyi seçmişti. Kızım da en az karım kadar inatçıdır. Dana için sık sık mücadele etsem de, annesinin bu elbise hakkında söylediklerine karşı çıkmamın imkanı yok. Lorelei'nin hormonları üç aydan kısa bir süre önce üçüncü çocuğumuzun doğumundan sonra allak bullak olmuşken olmaz. Hayalarım benim için bundan daha değerli.

"Birlikte başka bir elbise seçmeye ne dersin?"

Küçük yüzü kaşlarını çatı. "Hayır! Ben mor elbiseyi giymek istiyorum!"

Yatak odamdan onunkine kadar yürüyüp onu yere bırakıyorum. "Sana aldığım mavi elbiseyi neredeyse hiç giymedin. O elbiseyi seçersen çok sevinirim."

Ben onu ararken bana bakıyor, karar vermeye çalışırken iri yeşil gözlerini kırıştırıyor. Sonunda, "Tamam," diyor ama sanki tam olarak ikna olmamış gibi uzatıyor.

Elbiseyi dolaptan çıkarıp yatağını örten pembe Barbie battaniyesinin üzerine seriyorum. Alessandra'nın ona milyonlarca başka Barbie ürünü aldığıında aldığı battaniye. Şımarıklık, kız kardeşimin çocuklarımı nasıl sevdiğini anlatmaya yetmez bile.

Otururken yanıma gelmesini işaret ediyorum. "Giyinmene yardım edeyim, sonra da saçını yapması için Aly Teyze'yi bulmamız gerekebilir."

Gözleri parlıyor. "Evet!"

Dana dört yaşında kıpır kıpır bir çocuk, bu yüzden onu giydirmek olması gerekenden çok daha uzun sürüyor, ama ona karşı her zaman sabırlı olmaya özen gösteriyorum. Asla babam gibi davranıp çocuklarımı aceleye getirmeyeceğim ya da onlardan uzaklaşmayacağım.

Daha elbisesinin son düğmesini iliklemeyi yeni başarmıştım ki, yüzünde saf bir sevinç ifadesiyle zıplamaya başladı. Bakışlarını takip ettiğimde, Alessandra'nın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapının girişinde durduğunu görüyorum. Gözlerindeki neşe Dana'nınkiyle aynı. Bu ikisi arasında özel bir bağ var.

Odaya giren Aly, Dana'nın koşması için kollarını açıyor ve onu kaldırıyor. "Merhaba benim güzel kızım. Görüyorum ki baban sana muhteşem bir elbise seçmende yardımcı olmuş." Bana bakıyor ve ekliyor, "Ve annenin seveceğini bildiğim bir elbise."

Dana'nın küçük kolları Alessandra'nın boynuna dolanır. "Babam saçımı senin yapacağını söyledi. Örgü istiyorum."

"Bugün sihirli sözcüklerimiz var mı?" Aly sorar. Dana başını sallar. "Lütfen!"

"Tamam, sen fırçanı ve saç bağını bul, ben de saç örgüsü yapayım.

Baban da gidip annene Autumn konusunda yardım

edebilir." "Burada iyi misin?" diye sordum.

"Evet, sen git karına yardım et." Ben kapıya doğru yönelirken sesleniyor: "Bu arada sevgili kocamı görürseniz, lütfen ona bugün dışarıdayken kiralık arabamızdaki göçüğü benim yapmadığımı söyleyin. Onu otoparkta öyle buldum."

Kaşlarımı çattım. "Neden ona söylememi istiyorsun?"

"Neden söylemeyeyim ki?" Benim şaşkın ifadem üzerine ekliyor: "Biliyorsun, bütün gün etrafta dolaşıp çarpacak araba aradığımı sanıyor. Bu sefer benim hatam değildi ve bu haber senden gelirse, dinlemesi için yarı şansım var."

Başımı iki yana sallıyorum. Kız kardeşim beni eğlendirmekte asla başarısız olmuyor. "Bu konuda söyleyeceğim hiçbir şeye kulak asmayacaktır."

Dana'ya dönüyor ve saçlarını tararken mırıldanıyor, "Gerçekten, siz erkekler. Sadece bana güvenin. Ben kocamı tanırım."

"Kocamı tanıyorum Aly ve seni de tanıyorum. Ve sanırım hepimiz ona göçükten bahsetmekten kaçınmaya çalıştığını biliyoruz."

Elini bana doğru sallayarak, "Her iki durumda da lütfen ona söyle. Ayrıca annem az önce geldi. Marty ile birlikte. Gelemeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

Annem babamdan ayrıldığından beri geçen sekiz yıl içinde ilginç erkeklerle çıktı, Marty en ilginç. Benim onun için seçeceğim türden bir erkek değil, biraz düşüncesiz ve benim için biraz fazla özgür ruhlu, ama onu hayatında hiç olmadığı kadar mutlu ettiğini inkar edemem.

Alessandra hayranı değil. Marty onun için çok gürültülü ve kaba. Omuz silkiyorum. "Her zaman bir ihtimaldi."

Dudaklarını büzüyor. "Eğer sevdiği o iğrenç şakaları yapmaya başlarsa, bu konuda söyleyecek bir şeyim olacak. Onun kaba ağzına bir gece daha katlanamam. Annemin onda ne bulduğunu anlayamıyorum."

Ben anlayabiliyorum. O babamızın tam tersi ve annemin de onda bunu gördüğüne eminim. Ve onun mutluluğu için, orada burada birkaç kaba şakaya katlanacağım.

Saatime bakarak, "Kızlar on dakikanız var, sonra sizi aşağıya istiyorum" diyorum.

Dana olduğu yerde kıpırdanıyor, yüzünde sabit bir gülümseme var. Bütün hafta boyunca bu partiyi dört gözle beklemişti. Parti sevgisi konusunda kesinlikle teyzesine çekmiş. "Evet, baba!"

Onu bulmak için aşağı inmeden önce Lorelei'nin ve benim yatak odama gidiyorum.

Parti tüm hızıyla devam etmeden önce ona vermek istediğim bir hediye var.

Tam elbise dolabına girip hediyei cebime atmıştım ki Lorelei'nin elleri arkamdan bana doğru kayıyor. "Bunun senin doğum günü partin olduğunu biliyorum ama gerçekten herkesin eve gitmesini istiyorum, böylece seninle baş başa kalabilirim," diye mırıldanıyor.

Dönerek belini kavıyorum ve onu aynaya doğru itiyorum. Yüzümü boynuna doğru eğip önce orasını, sonra da köprücük kemiği boyunca öpüyorum. Üzerindeki straplez elbise ağzımı her zaman tenine çekiyor.

Dudaklarına doğru ilerlerken, "Parti vermek senin fikrindi," diyorum.

Gömleğimin üst düğmesine uzanıyor ve açıyor. "Teknik olarak on dakika daha başlamayacak. Bu süre sana mutlu yıllar dilemem için yeterli."

"Kimin Autumn'u var?"

Bir sonraki tuşa basıyor. "Jack. Bebekleri ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Cidden, karısının ona bir çocuk daha vermesi gerekiyor."

"Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum. Ondan bir tane alabildiği için şanslı."

Elleri ustalıkla gömleğimin düğmelerini açıyor. Bakışlarını vücuduma çevirerek ellerini karın kaslarıma bastırıyor ve dudağını ısırıyor. "Yemin ederim her geçen yıl daha da seksi oluyorsun."

Söyledikleri ya da bana dokunması değil, dudağını ısırma şekli onu döndürmeme ve sikimi ona sürtmeme neden oluyor. Saçlarını yana doğru süpürerek kulağına doğru hırslıyorum: "Aile üyelerimizden birinin bizi basacağını düşünmeseydim, seni domaltıp öyle bir sikerdim ki buradan çıkarken zorlanırdın."

Dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Kimse içeri girmeyecek."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Konu mahremiyet olduğunda ailemizin sınırları yoktur. Kız kardeşim, annem ve Jessica arasında çok uzun süre ortadan kaybolursak biri mutlaka bizi aramaya gelir.

Boynundan öperim. "Sana bir hediyem var."

"Yani seks yok mu? Yani, ağzını amıma koymana bile razıyım." Hay sikeyim.

Karım hiç beklemediğim bir anda müstehcen konuşmalar yaparak beni çıldırtmaya bayılıyor. Bana bunun benim hatam olduğunu söylüyor. İlk çıkmaya başladığımızda ona iyi öğretmişim. Ona yıllar içinde sanatını mükemmelleştirdiğini ve artık rahatlayabileceğini söylüyorum. Buna her zaman güler ve devam eder.

Hediyesini çıkarıp ona veriyorum. "Eğer bu gece beni kızdırmaya devam edersen, daha sonra sana şaplak atmayacağım." Bugünlerde onu tokatlamakla tehdit etmiyorum; tokatlamamakla tehdit ediyorum. Ondan sonra her zaman istediğimi alıyorum.

Arkasını döner ve suratını asar. "Hiç eğlenceli değilsin." "Hediyeni aç."

Hediyeyi açıyor, "Hâlâ her zamanki gibi patronluk taslıyorsun" diye mırıldanıyor -ağzı açık kalıyor- "Aman Tanrım, bu çok güzel!" Mücevher kutusundan kolyeyi çıkararak, gözlerini bulmak için başını kaldırmadan önce birbirine kenetlenmiş iki kalbin üzerinde ne yazdığını okumak için bir dakika harcıyor. "Teşekkür ederim, bu

mükemmel." Kalplerden birinin üzerinde isimlerimiz, diğesinde ise üç çocuğumuzun isimleri kazılı.

Ondan yayılan sevgi göğsümün tam ortasına çarpıyor ve kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Lorelei'yi şimdi her zamankinden daha çok seviyorum. Bazı günler bu duygu beni boğuyor ve bugün de o günlerden biri.

Kolyeyi alıp çenemi kaldırarak ona bakıyorum. "Arkanı dön."

Dediğimi yapıyor ve kolyeyi boynuna takabilmem için saçlarını önümden çekiyor. İşim bittiğinde tekrar bana dönüyor. "Sanırım seni tutacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Olmama ihtimalin hiç yoktu. Ve eğer aklından geçerse, bunun bir parçası olmayacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Sanırım kalmam için bana patronluk taslayacaksın."

"Beni iyi tanırırsınız, Bayan Scott."

Kalpleri tutarak, "Ya bir çocuğumuz daha olursa?" diyor. "Böyle bir şey söz konusu mu?"

"Şey, belki. Henüz durmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Onu yakınımaya çekiyorum. "Bu konuda nerede durduğumu biliyorsun. Scotts'tan oluşan bir futbol takımım olduğu için çok mutluyum." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Senin için başka bir şeyim var."

Gözleri parlıyor. "Ne? Sürprizleri sevdiğimi biliyorsun."

"Jack ile birkaç aydır bir şey üzerinde çalışıyorduk ve bu hafta her şey tamamlandı." Cebimden telefonumu çıkarıp ona kaydettiğim bir resmi gösteriyorum. Sorgulayan bakışları karşısında açıklıyorum: "Bu, Jack'le birlikte çocukların eğitimine yardımcı olmak için kurduğumuz yeni bir fonun logosu. On milyon dolarla başlıyoruz ve Willow Street Fonu'nda olduğu gibi bu fonu da senin yönetmeni istiyoruz."

Gözleri parlayarak bana bakmadan önce logoya daha yakından bakıyor. "Pearl Winters Fonu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Bana büyükannenizin kilisede çocuklara nasıl yardım ettiğini ve her çocuğun eğitim almasına nasıl inandığını anlatmıştınız. Jack ve ben bu mirası devam ettirmek için sizinle birlikte çalışmak istiyoruz."

Milyonlarımızı kazandıktan sonra geri vereceğimizi hep söyledik. Her zaman babalarımız gibi olmayacağımızı söyledik.

Lorelei bu haberi düşünürken Dana ve iki yaşındaki oğlumuz Mason koşarak içeri girdiler. "Anne! Parti başlıyor!" Dana heyecanla haykırıyor. Annesinin kıyafetlerini çekiştirirken Mason kollarını bacağıma doluyor.

Karım merakla beni izliyor. Bir erkeğin tüm hayatını uğruna yaşayacağı türden bir bakış bu.

İkimiz de Dana'ya cevap vermeyince, Lorelei'nin kıyafetlerini daha sert çekiştiriyor. "Anne! Sen ve babam neden gelmiyorsunuz?"

Lorelei uzanıp Dana'yı kollarının arasına alıyor. "Bir dakika içinde geliyoruz. Söz veriyorum. Babam bana bir şey söylüyor."

"Sana ne anlatıyor?"

Lorelei tekrar bakışlarımla buluşuyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Bana Jack Amca'yla yaptıkları inanılmaz bir şeyi anlatıyor."

Çocuklarımız kıpırdanıyor ve birbirlerine sarılıyorlar ama ben tamamen karıma odaklanmış durumdayım, o da ağzımı kendine çekip beni öpüyor. Bitirdiğinde şöyle diyor: "Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Sen, Ashton Scott, tanıdığım en iyi adamsın ve ben de senin karın olduğum için çok şanslıyım. Senin yanında olduğum ve hayatını paylaştığım için çok şanslıyım."

Kolumu onun etrafında sıkıyorum. "Tüm bunlar senin sayende Lorelei. Bana nasıl sevilleceğini gösterdin ve daha iyi bir adam olmamı sağladın. Bu benim daha iyi bir adam olmam."

Gözyaşlarının arasından sırtarak beni tekrar öpüyor. "Seni tutmakla ilgili söylediğim şey var ya?" Başımı sallayınca devam ediyor: "Bana bu konuda patronluk taslamana gerek yok. Sonsuza dek seninim."

BU SERİNİN BİR SONRAKİ KİTABI!

Ashton Scott'ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Ashton ve Lorelei'nin hikâyesini . Bu serideki bir sonraki kitabım olan ve Ekim sonunda çıkacak olan KILIÇLARIN ONU'nda onlardan daha fazlasını göreceksiniz. Bu Jack & Jessica'nın kitabı!sevmişsinizdir

Tanıtım yazısı:

Uyuşturu
cu.

Alkol.

Şöhret.

Jessica Calvary.

Bağımlılıklarımдан sadece birkaçı.

Her birini tekmelemenin zamanı geldi çünkü beni yavaş yavaş öldürüyorlar.
İlaçları atıyorum.
İçki şişelerini boşaltıyorum.
Gelecek hafta çekmeye başlayacağım filmi bırakıyorum.
Kariyer intiharı yapıyorum ve temizlenmek için ıssız bir yere gidiyorum.
Elimi tutması için bana ayık bir arkadaş gönderdiler.
Tek sorun, en büyük zayıflığımı göndermeleri. Jessica
Calvary.
Boku yedim.

Jack Kingsley.
Hollywood kraliyeti.
Ateşli, ukala ve dokunulmaz.
Herkes ondan bir parça istiyor. Ben
hariç herkes.
Ben Jack'ten bir parça aldım ve bu beni kırdı.
Şimdi yine hayatımın tam ortasında. Hala ateşli.
Ve ukala.
Ama dokunulmaz değil.
Hayır, o çok dokunulabilir ve ellerimi onun üzerine koymam için her şeyi yapıyor.
Benim için dua et.

Çıkış tarihi:

31 Ekim - Amazon & KU

Kılıçların Onlusu'nu Goodreads TBR'ınıza ekleyin

***Not: Kafanızı karıştırmamak için 2018'in geri kalanı için yayın programım
burada!***

17 Ekim - Kalplerin Savaşı (Storm MC Reloaded) 31

Ekim Kılıçların Onlusu

AYRICA, seksi bekar baba romantizm kitabım Nefesimi al'a bir göz atmak için okumaya devam edin!

Yeni kitaplardan, satışlardan haberdar olmak ve ücretsiz bonus içerik almak için haber [bültenime](#) kaydolun.

Facebook'[taysanızkatılmak katılabileceğiniz okuyucu grubum](#) , kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel çekilişlere ve gelecek kitapların ön gösterimlerini okumak için bir var.

Bu kitabı sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. İnceleyerek ve anlatarak kitaplarım hakkında konuşulmasına yardımcı olduğunuz için minnettarım.
arkadaşlar hakkında!

Ve çalma listesi! [Buradan](#) göz atın.

NEFESİMİ ÇALIN SNEAK PEEK

SEKSI BİR BEKAR BABA ROMANTİZMİ

Birinci Bölüm

Callie

Bu gece hiç seks yapmayacağım.

Üç aylık seks kuraklığımın, karşımda oturan adam "Giydiğin pembenin tonuna bayıldım" dediği anda devam edeceğini biliyorum. Ona çok yakışacak bir kravatım var."

Hiçbir erkek pembe kravat takmamalı. Tarih boyunca.

Şarap kadehimi alıp ayağa kalkmadan önce boşaltıyorum. "Uyumlu olduğumuzu sanmıyorum Rick. Bir araya getirdiğin yapbozları ve sahip olduğun pembe kravatı öğrenmek eğlenceli olsa da, son zamanlarda o kadar çok randevuya çıktım ki, birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi bile bile bir saat ya da daha fazla oturacak halim yok."

Ağzı açık kaldığında içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama içimdeki seks açlığı çeken kadın bağılıyor: "Yapma! Vajinanı senden daha mutlu edecek kişi o değil." Ben de yerimde duruyorum ve hızlıca bir özür diliyorum, "Bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim, ama sonunda senin için doğru kişiyle tanıştığında bana teşekkür edeceksin," dedikten sonra aceleyle çıkıyorum.

On beş dakika sonra, evimden uzaktaki evim olan Elixir'e giriyorum ve uzun bir rahatlama nefesi veriyorum.

Barmenlerden biri ve en iyi arkadaşım olan Avery, "Ucuz atlatmış gibi görünüyorsun," diyor elindeki votkaya uzanırken.

İsteyeceğim.

Bar taburesine çökerek başımı sallıyorum ve dirseklerimi tezgâha dayıyorum. "Evet, tamamen zaman kaybı olan bir randevum daha oldu. Sence doğru kişiyi bulmak için kaç erkeği gözden geçirmem gerekecek? Kahretsin, bu noktada, bana bu gece için ateşli bir seks teklif edebileceğini düşündüğüm bir adamla yetinebilirim." Bana uzattığı votka ve kolayı alıyorum ve bardağın neredeyse yarısını bir yudumda içiyorum.

Kaşlarını kaldırarak, "Bu geceki adam ateşli seks için uygun değil miydi?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır. Bulmaca çözmeyi seven ve annesiyle Pazar öğle yemeği dışında neredeyse hiç dışarı çıkmayan ineklerden hoşlanmıyorsan hayır." Cidden, adam neredeyse beni uyutacaktı.

"Kahretsin, bu adamları nereden buluyorsun Callie?"

"Çoğunlukla online arkadaşlık sitelerinden. Sana onlardan bahsetmiştim." Yüzündeki yargılayıcı ifadeyi görüyorum ve mırıldanıyorum: "Beni yargılama, Bayan Ben Asla Yatmak İçin Mücadele Etmem, hepimiz senin kadar şanslı olamayız."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve gülüp bardaki her erkeğin dikkatini çektiğinde, onu seksi bir şekilde tokatlamak istiyorum. Ama onu bir kız kardeş gibi seviyorum ve ona hiçbir şeyi çok görmüyorum, özellikle de zor bir hayatı olduğu için ve bana kalırsa başına gelen her iyi şeyi hak ediyor.

Yüzüne bir sırtıma yerleşirken ellerini savunmacı bir hareketle havaya kaldırıyor. "Yargılamak yok, söz." Bardağımı işaret ederek, "Bitir şunu, ben de sana bir tane yapayım" diyor.

Arkamdan alçak bir ıslık sesi geliyor ve Tyler'ın bize gülümsediğini görmek için dönüyorum. "Avery'nin birine içki ısmarlamayı teklif ettiğini hiç duymamıştım. Luke bugün personele indirim falan mı yaptı?"

Avery alay ediyor. "Bir yıldır kardeşin için çalışıyorum ve bir kez bile personel indirimi yaptığını görmedim."

Tyler, bakışları Avery'nin bileğini kaplayan yeni dövmeyle odaklanırken, "Doğru," diye onaylıyor. Çenesini sallayarak "Senin dövme ne yazıyor?" diye soruyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve Avery'ye nasıl baktığını anlıyorum. Bu ikili bir oda tutmalı ve bu işi bitirmeli, çünkü neredeyse bir yıldır birbirlerinin etrafında dolanıp duruyorlar. İkisinin de bir şeyler olmasını istediği arada bir bara giren kediden bile belli oluyor ve Tyler'ın neden sorumluluğu üstlenip onu

Onun. Onu daha önce de kadınlarına patronluk taslarken görmüştüm ve bana kalırsa en iyi arkadaşşıma patronluk taslama zamanı geldi.

"Avery!"

Luke'un sesiyle sıçradım.

O ses. Karnımın arzuyla çırpınmasına neden oluyor ve tepkimi yatıştırmak için içkimin kalanını hızla yudumluyorum çünkü kabul edelim, benim sesim Luke'un vücudunda benzer bir tepkiye neden olmuyor. Onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmam gerekiyor. Aramızda hiçbir şey olmayacak.

Avery'nin kafası patronuyla göz göze gelebilmek için döndü. "Evet?" Gizliden gizliye onu neşelendiriyorum. Luke ne kadar huysuz olursa olsun, onun kendisini sinirlendirmesine asla izin vermiyorum.

Kaşları çatılmış bir halde bize doğru geliyor. "Arkadaki adamlar sana sorun çıkarıyor mu?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve Avery'ye kaymadan önce bir an oyalanıyor. O Avery'yle adamları tartışırken ben de bakışlarımı onun vücudunda gezdiriyorum. Kimse Luke Hardy gibi kot pantolon giymiyor. Belki de bunun nedeni hiçbir erkeğin onunki gibi bir kışa sahip olmamasıdır. Ve giydiği gri tişörtün altında göğüs kaslarının ve karın kaslarının dalgalanışı... O kaslarla ilgili rüyalar gördüm. Parmaklarımı onun siyah saçlarının arasından geçirdiğim ve o sevişirken tutunduğum rüyalarımın bahsetmiyorum bile.

"Callie, yine komplo mu kuruyorsun?"

Dikkatimi tekrar bana kendini beğenmiş bir bakışla bakan Avery'ye veriyorum. Bir sonraki kitabımın planını yapmadığımı biliyor; Luke hakkında edepsiz şeyler düşündüğümü de çok iyi biliyor.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırarak başımı sallıyorum. "Evet, karşılıksız şehvet ve umutsuzca sekse ihtiyaç duyan bir kız hakkında yazdığım kitabı planlıyorum." Gözlerim Luke'a kayıyor ve onun beni daha önce hiç görmediğim bir şekilde izlediğini fark ediyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama gözlerinde farklı bir şey var. Başka biri olsa şehvet derdim ama o Luke ve bana hiç ilgi göstermemişti.

Tyler kıkırdıyor. "Sana söylemiştim Callie, bir erkeğin aranızdaki kuraklığa son vermesini istiyorsan, söylemen yeterli. Sana bu konuda yardım etmek isteyecek bir sürü erkek tanıyorum."

Luke, Avery'ye dönmeden önce Tyler'a kaşlarını çatıyor. "On beş dakika kadar dışarı çıkmam gerekiyor ama arkadaki şerefsizlerin sana cehennemi yaşatacağından endişeleniyorum."

Avery onun endişesini elinin tersiyle itiyor. "Bana bir şey olmaz, ayrıca Callie yanımda. Gençken karatede siyah kuşak almıştı, o yüzden gerekirse onlarla başa çıkabileceğine eminim." Bana attığı göz kırpması, sözlerinde hissettiğim alaycılığı doğruluyor ve ben de ona ayak uyduruyorum.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, hafifçe çömelip kollarımı önümde X şeklinde kaldırarak. Luke her zaman çok ciddi ve gülümsemek ya da kahkaha atmak yerine sadece bana bakıyor.

"O adamların yakınına bile gitme. İkiniz de." Tyler'a bakarak, "Ben yokken burada kalabilir misin?" diye soruyor.

Tabureden kayıyorum ve mırıldanıyorum, "Tanrı aşkına Luke, sakın ol. Biz yetişkin kadınlarız ve kendi başımızın çaresine bakabiliriz." Cevabını beklemeden Avery'nin bana hazırladığı yeni içkiyi alıp bardan uzaktaki masalardan birine doğru ilerlemeye başlıyorum. Adamdan ne kadar etkilensem de, zorba ve aşırı korumacı tavrı bazen beni çıldırtıyor.

Yerime yerleşirken, kulağımın dibindeki sıcak nefes ve derin bir ses karnımın yeniden çırpınmasına neden oluyor. "Neden her söylediğime karşı çıkmak zorundasın?"

Aman Tanrım.

Ona nereye gideceğini söylemek istediğim kadar onu istiyorum.

"Çünkü her zaman haklı değilsin," diye cevap veriyorum, bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. Bir elini sandalyemin arkasına koymuş, diğer elini de masaya dayamış. Vücudu hafifçe eğilmiş, söylediklerimi anlayarak beni izliyor. Gözlerimi indirip kollarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama bir kızın ancak bu kadar iradesi olabilir ve ben bugünlük bu kadar. Bu haftanın geri kalanı için. Kimi kandırıyorum ben? Luke etraftayken, bu yılın geri kalanı için iradem tükendi.

Bakışlarımı indiriyorum.

Tanrı aşkına, neden bir adam bu kadar çok şeye kutsanmış? Sadece beni günaha sürükleyebilecek o seksi yeşil gözlere, gün boyu tutabileceğim o popoya ve uğruna ölünecek karın kaslarına sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda hakkında porno film çekilebilecek acayip kol kaslarına da sahip.

Lütfen. Yap. Onu. Gitsin.

Hayır, kalsın.

Saatlerce kalsın ki ben de bakabileyim.

Ve sonra biraz daha bakayım.

Siktir, bırak o kasları yalayayım. "Callie."

Göz kırpıyorum.

Gözleriyle tekrar buluşunca, "Ne?" dedim. O kadar tahrik olmuş durumdayım ki dudaklarımı tek bir kelimenin etrafında zorlukla birleştirebiliyorum; bir cümleyi nasıl bir araya getireceğimden emin değilim.

Vücudunu yaklaştırırken yüzü benimkine yakın. Çenesinin sıkışma şekli bana onun sinirli olduğunu düşündürüyor, ki bana karşı her zaman böyle davranır. Avery ile yaptığım bir konuşmada Luke'u en çok sinirlendiren kişi seçilmiştim ve görünüşe göre bugün de bunu başardım. "O adamlardan uzak dur." Çakıllı sesi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor, diğer her şeyi engelliyor ve bir anlığına, duyularıma çarpan her şeyi işlerken zaman içinde askıya alıyorum.

Misk kokusu.

Nefesindeki nane.

Vücudu bana yakın.

Ağzından çıkan kelimeler.

"Onlardan uzak duracağım," diye zorluyorum sonunda, damarlarımda dolaşan arzuyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gözleri genişlerken yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Kahretsin, bu bir ilk olurdu." Haklı, ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de muhtemelen o adamlar konusunda da haklı. Otoriter tavırları bazen canımı sıkırsa da, bu durumda sadece beni kollamaya çalıştığını biliyorum.

Sandalyeden kalkıyor ve dik duruyor. "Uzun sürmeyecek. Ben yokken sen ve Avery'nin beladan uzak durabileceğinizi düşünüyor musun?"

Ona suratımı astım. "Bizi yalnız bıraktığın son seferde başımıza gelen belanın bizim suçumuz *olmadığını* bilmeni isterim." Gerçekten de değildi. Belki küçücük bir kısmı öyleydi ama bunu Luke'a asla açıkça itiraf etmedim.

Kaşları kalktı. "Callie, ertesi gün gazete manşetlerinde 'Çirkin Çakal Şehre Geliyor' yazıyordu. Sen ve Avery barımı neredeyse bir striptiz kulübüne çevirirken, müşterilere içkileri barın arkasından değil üstünden servis ettiniz. Bu nasıl başkasının suçu olabilir?" Bu olay üç ay önce yaşanmıştı ve sesindeki az da olsa mizahı duymak rahatlatıcıydı çünkü bir ay önce hiç mizah yoktu. Belli ki bunu geride bırakmış.

Ayağa kalkıp elimi kalçama koyuyorum. "Sen burada değildin Luke. Bazı müşteriler arasında olanları görmedin. Kavga etmeye hazırlanıyorlardı, ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Barın üzerinde dans etmek işe yaradı, dikkatlerini başka yöne çektiler."

Başını sallayarak, "Polisleri arayıp onlarla ilgilenmelerini isteyebilirdin" diye mırıldandı.

Onunla bu konuya girmek istemediğim için bu seferlik ona bırakıyorum. "Geri dönmek iyi oldu, değil mi?"

"Evet, sanırım öyleydi." Parmağıyla beni işaret etti. "Bu gece bar dansı yok."

Ona dil çıkarma isteğine direnerek başımı sallıyorum ve onu uzaklaştırıyorum. "Git! Tyler ve ben Avery'yi beladan uzak tutacağız."

Bana sessizce baktığı birkaç dakikadan sonra nihayet başını sallayıp gidiyor. Kendime engel olamıyorum; kışını tekrar kontrol ediyorum.

Tanrım.

Biriyle yatmam lazım.

Ertesi gün Grind'deki garsonluk işimi bitirdikten sonra, oturup dizüstü bilgisayarına bakarken kafenin gürültüsünü bastırıyorum. Meşgul olurlar ve bana ihtiyaçları olursa diye burada kaldım. Ayrıca, evimin sessizliği yerine kafenin atmosferini tercih ediyorum. İnternetteki flört profilimi geliştirmeye çalışıyorum ve şu anda sahip olduklarımı okudukça sıkılıyorum. Potansiyel randevuların ne kadar sıkıcı olacağını hayal edebiliyorum.

25

Bekar.

Kadın.

Hayalimdeki yazarlık kariyerine doğru ilerliyorum.

Yogayı, okumayı, arkadaşlarla vakit geçirmeyi seviyor.

Sikeyim.

Klavyede sil tuşuna basıyorum ve hayal kırıklığı içinde yeni bir flört profili yazıyorum.

Seks için çaresizim.

Kazançlar Bok para Garsonluk ise çaresizce
çalışıyor için olsun bir yayıncılık anlaşması.

Sadece çekirdek kaslarını güçlü tutmak için yoga yapıyor - inanın bana, erkekler beni becerdiklerinde bana teşekkür ediyorlar.

Sahip olduğum üç arkadaşımın takılıyor.

Çok fazla okuyor çünkü seks yapamıyor. Seks için umutsuz olduğumu söylemiş miydim?

"Gerçekten mi?" Arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Luke'un arkamdan karşımdaki koltuğa doğru ilerlediğini görmek için başımı kaldırdım. Kalbim daha hızlı atmaya başladığında kendini belli ediyor ve boğazımdaki kuruluğu yutkunarak bastırıyorum.

Tanrım, neden beni hep bu kadar etkiliyor?

Masama oturuyor ve kaşlarını içeri çekiyor. "Bugün çalıştığını sanıyordum."

"Yeterince yoğun olmadığı için vardiya yine yarıya indirildi. Yoğunluk olur da bana ihtiyaç duyarlarsa diye burada kalıp yazayım dedim." Hayatımın hikayesi - gelirim epey düşük miktarlara iniyor.

Kaşları daha da çatıldı. "Faturalarını nasıl ödüyorsun?"

"Birikimlerim darbe alıyor diyelim. Muhtemelen yeni bir iş aramalıyım." Yeni bir iş arama fikrinden nefret ediyorum ve bu yola girmeden önce evsiz kalmam gerektiğinden oldukça eminim. Değişim ve ben birlikte iyi gitmeyiz, çoğu zaman benim zararına olur.

Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin, Callie."

Yüzünde gördüğüm ve sesinde duyduğum benim için duyduğu endişe karşısında kalbim küçük bir dans yapıyor. Luke'u bir yıldır tanıyorum ve benim için her zaman biraz gizemli biri oldu. Bildiğim tek şey benden birkaç yaş büyük olduğu ve Elixir'i babasından miras aldığı. Geçmişi biraz kabataslak ve bizimle bu konuda pek bir şey paylaşmadı. Avery, Luke barı devralmadan önce bir yıl boyunca babasının yanında çalışmış ve Luke babası ölene kadar sahnede olmamış. Yerel halk onun hakkında dedikodu yapıyor ama gün ışığına çıkan somut bir bilgi yok. Tek bildiğim Luke Hardy'nin dürüst olduğu ve kendisine en yakın olanlarla ilgilendiği ve benim için önemli olan da bu.

"Neden Elixir'de birkaç vardiya çalışmıyorsun? Tanrı biliyor ya, dün bir çalışanımı kaybettikten sonra yardıma ihtiyacım var. Bu arada, dün gece ben bir süreliğine ayrılırken Avery'ye yardım ettiğin için teşekkürler."

Neredeyse bir yıldır gizliden gizliye aşık olduğum adam için gerçekten çalışmak istiyor muyum?

Tereddüt ediyorum. Önerisinden kaçınarak, onun yerine Avery hakkında konuşmayı tercih ediyorum. "Endişelenme. O çocuklar uslu durdular, bu yüzden sorun çıkmadı. Tyler da bize göz kulak oldu. Dostum, kardeşinle Avery hakkında konuşmalısın. Belli ki onu istiyor."

"Neden konuyu değiştiriyorsun?" Gözleri beni bırakmıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Beni o kadar yakından izliyor ki neredeyse mahrem hissediyorum.

Kalbimin yaptığı dans gergin, koordinasyonsuz bir jig'e dönüşüyor. "Yapmıyorum. Sadece sana bir şeyi işaret ediyorum."

"Kardeşimin aşk hayatına karışmıyorum." Bakışlarımı tutmaya devam ediyor ve önerisine vereceğim yanıtı beklediğini biliyorum. Beni ne kadar gergin hissettirdiğini anlamakta zorlanıyorum - erkeklere karşı hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"İş teklifi için teşekkürler, ama önce bana bahsedilen bazı garsonluk işlerini takip edeceğim. Eğer onlar olmazsa, hâlâ birine ihtiyacınız olup olmadığına bakarım."

"Şimdiden bazı teklifler mi aldın?"

"Evet," diye yalan söyledim, ya bana inanmasını ya da bundan vazgeçmesini istedim. Onun yanında zaten olduğumdan daha fazla bulunmanın benim için iyi olmayacağına karar verdim.

"Tamam, ama bir değişiklik olursa bana haber ver. Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım var."

"Edeceğim." Kalbim zikir yapmayı bırakıyor ve normal atışlarına geri dönüşüyor. Şükürler olsun ki beni rahat bırakıyor, her ne kadar durumun gerçek yüzünü okuyabildiğinden emin olsam da.

Öne doğru eğilerek soruyor: "Neden aşkı internette aramaya devam ediyorsun? Orada tanıştığın her erkek ya ezik çıktı ya da senin tipin değil."

Kötü bir niyeti olmadığını biliyorum ama sözleri canımı yakıyor. Kendimi zaten bir erkek bulamayan, hatta sadece sevişemeyen bir ezik gibi hissediyorum; Luke'un bu gerçeği dile getirmesine ihtiyacım yok. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak cevap veriyorum: "Ben pes eden biri değilim Luke. Eninde sonunda birini bulacağım."

"Arkadaşlık sitelerinde gezinmeyi bırakırsan döneğ olarak sınıflandırılacağını hiç sanmıyorum. Tek önerim, belki de bir şeyi zorlamayı bırakırsan, o şey hiç beklemediğin bir anda gerçekleşebilir."

Ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı ve çantamı aldım. Kalbim yine o lanet olası dansı yapmaya başladı ve eminim yüzüm kırmızının hoş bir tonuna dönüştü. Bugün artık onunla konuşmak istemiyorum. Şu anda utanç ve kızgınlık karışımı bir haldeyim. "Aşk aramak için arkadaşlık sitelerini kullanmakta yanlış bir şey görmüyorum ve eğer o siteleri araştırmak istiyorsam, bu benim işim, senin değil." diye çıkıştığım da kızgın tarafım galip geliyor.

Ona son bir bakış attıktan sonra arkamı dönüp kafeden çıkıyorum. Mantıksız davrandığımı ve aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama Luke'un beni kışkırtmak gibi bir huyu var.

Siktir git, Luke Hardy.

Kendime bir erkek bulacağım ve size bunun yapılabileceğini göstereceğim.

İkinci Bölüm

Callie

"Bu adamı nereden buldun?" Avery, gözleri sevgilimin üzerinde ve dili neredeyse ağzından dışarı sarkmış bir halde soruyor.

Ağzının suyu aktığı için onu suçlamıyorum. Adam bir kızın erkeğinin seksi olmasını istediği her yönden seksi.

Uzun boylu.

Koyu renk, dalgalı, yeni sikilmiş gibi görünen saçlar.

Beni az bir eforla yatağa taşıyabileceğini gösteren kaslar.

Saatlerce öpebileceğin Tom Hardy dudakları. Ian

Somerhalder gözleri. Cehennem gibi baştan çıkarıcı.

Bu adamla ilgili tek bir sorun var. Ağzını açıp konuştuğunda, çirkinliği ortaya çıkıyor. Son iki saatimi onunla yemek yiyerek geçirdim ve ilk yirmi dakika içinde ayrılmak istedim. Hiç ara vermeden günlerce kendisi hakkında konuşabileceğine ikna oldum ve o da tam olarak öyle yaptı. Ancak, yemekten sonra bir şeyler içmeyi önerdiğinde, onu Luke'un barına götürme ve ona hava atma fırsatını kaçırmadım.

Luke'a.

Kimsenin ondan bir kadının bir erkekten etkilenebileceği kadar etkilenmediğini bilmesine gerek yok. Avery'ye gerçeği daha sonra söyleyeceğim ama şimdilik Luke'un beni arkadaşlık sitesinden bulduğum bir adamla görmesini istiyorum. Ve beni o adamla gülümserken ve iyi vakit geçirirken görmesini istiyorum.

Luke'a internetten bir erkek bulabileceğimi göstereceğim.

Tanrım, çılgınca davranışlarımı harekete geçiriyor ve bunun beni gülünç duruma düşürdüğünü bilsem de kendimi durduramıyorum.

"Dwayne arkadaşlık sitesindeki eşleşmelerimden biriydi," diye cevap veriyorum tezgâha yaslanıp onun çocuklarla konuşmasını izlerken. Luke'un yüzü

Dwayne'i dinlerken sürekli kaşlarını çatıyor. Öte yandan Tyler, sanki konuşmayla ilgileniyormuş gibi oldukça hareketli görünüyor. Muhtemelen de öyle -Dwayne bütün gece futbol hakkında neredeyse hiç konuşmadı ve Tyler da futbol konuşmaya bayılıyor.

Avery'yi dudaklarını yalarken yakalamak için dönüyorum. Bana sırtıyor ve şöyle diyor: "Bahse girerim bu adam yatakta ustadır. Şu kaslara bak. Eminim gece boyunca dayanacak gücü vardır."

Haklı, ama ondan istediğim son şey seks. Ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü sekssiz geçen üç ay aklımı karıştırıyor. Tek düşündüğüm şeyin biraz seks yapmak olduğundan eminim.

Az önce doldurduğu votkaya uzanıp başımı sallamadan önce uzun bir yudum alıyorum. "İlgilenmiyorum bile."

Gözleri genişliyor ve ağzı açık kalıyor. "Ha?"

İçkimin bir kısmını daha geri attım ve sonra tüm hayal kırıklıklarımı dışa vurdum. "Tanrım, bugünlerde bir erkek bulmak neden bu kadar zor? Tanrı aşkına, sadece benimle kendisi kadar ilgilenen, terbiyeli bir adam istiyorum." Votkanın geri kalanını yudumluyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmeden önce boş bardağı yere çarpıyorum. "Hayır, boş ver onu! Randevunun en azından bir kısmında her sözüme asılacak bir erkek istiyorum. Biraz ilgi iyi olurdu. Dwayne gibi bir adam sadece kendisiyle ilgilenir ve bahse girerim onunla seks yapmak fiyasko olur. Muhtemelen boşalır ve spordan geri kalmamak için lanet olası televizyonu açmadan önce kadınıyla ilgilenildiğinden bile emin olmazdı. Ugh." Avery'nin şişkin gözlerini ve başını sallamasını görmezden geliyorum. Hatalı olduğumu düşünebilir ama adamın iki saatini izlemek zorunda kalan o değil.

"Kahretsin," diye mırıldanırken arkamdan bir boğaz sesi geliyor.

Arkamı döndüğümde Dwayne'i bana bakarken buluyorum. "Anladığım kadarıyla bu gece bir yere varmayacak." Sözleri beni şaşırtmıyor, sadece şüphelerimi doğruluyor.

Lanet olsun. Artık bunu kurtarmanın bir yolu olmadığını anladım. "Hayır."

Anahtarlarını almak için cebine uzanmadan önce bakışları bir an daha üzerimde kalıyor. "Yemekte de öyle düşünmüştüm ama bir içkinin seni biraz gevşetebileceğini düşündüm."

"Bence artık gitmelisin." Avery'nin korumacı tavrı devreye giriyor ve öfkesi alevleniyor. Her zaman beni kolluyor ve bunun için onu seviyorum.

Dwayne bizden bir adım uzaklaşıyor. "Beni gitmiş bilin," diyor ve bir an sonra bardan çıkışını izliyoruz.

"Ne dangalak ama!" Avery haykırıyor, gözleri öfkeden çılgına dönmüş. "Tek istediği seksti."

Ben inledim. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bunun için oldukça çaresizim."

"Evet, ama en azından sen de çıkacak bir erkek arıyorsun. Onun için standartlarını düşürmediğine sevindim."

Luke'un Dwayne'in ardından baktığını görüyorum ve gözlerimiz bir an için buluşuyor.

"Başka bir fiyasko mu?" Tyler bize katılıp dikkatimi Luke'tan uzaklaştırırken soruyor. Avery, "Bence onsuz daha iyi," diye düşüncelerini dile getiriyor. İç çekiyorum. "Evet, başka bir fiyasko. İyi adam bulmak neden bu kadar zor?"

Tyler sırtıyor. "Tam karşında bir tane tanıyorum, ona bir şans vermeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum. Seni izleyiş şekli her şeyi ele veriyor ama sen bunu göremiyor gibisin."

"Lütfen beni aydınlat ki bunu düzeltebileyim." Kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tyler adını söylemeden önce adamın biri bana çarpıyor ve içkisini yeni elbisemin üzerine döküyor.

Bu gece daha kötü olabilir mi?

"Siktir!" Tyler diyor ki. Adamı gömleğinden yakalıyor ve ben daha ona ağzının payını verme fırsatı bulamadan onu uzaklaştırıyor.

Avery bana bir rulo kağıt havlu uzatıyor ve ben de elbisemdeki alkolü olabildiğince emmeye çalışıyorum. Rom kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve kızgınlığım artıyor.

Kağıt havluyu tezgaha bırakırken Avery'ye "Ben hanımlara gidiyorum bebeğim," diyorum. "Bu kağıt havludan daha fazlasını gerektirecek. Her tarafım rom oldu."

Bana sempatiyle bakıyor ve başını sallıyor. "Evet, sanırım haklısın." "Bana bir votka yapar mısın? Double olsun, lütfen."

"Sana kocaman bir votka yapacağım," diye söz veriyor ve banyoya gitmek için yanından ayrılıyorum.

İlk işim elbisemi temizlemek.

İkinci iş: Bu geceyi aklımdan çıkarmak için gerektiği kadar votka içmek.

"Şunu anlamama izin verin, faturaları ödemek için garsonluk yapıyorsunuz ama hayaliniz kitap yayınlamak mı? Ve ilk iki taslağın için şimdiden bir ton ret cevabı mı aldın?" Son bir saattir birlikte içtiğim adam, benim hakkımda şimdiye kadar öğrendiklerini anlatırken kelimeleri gevelememek için kendini zor tutuyor.

Önümdeki votkadan kalanları içiyorum. "Bu şekilde anlattığında neredeyse iç karartıcı oluyor ama evet, özetle ben buyum." Reddedilen el yazmalarım yüzünden içimde tuttuğum yetersizlik duyguları yeniden su yüzüne çıkıyor ve ruhum biraz daha buruşuyor.

Hiç başarılı olabilecek miyim?

Gençliğimden beri yazıyorum ve şu anda dördüncü kitabım üzerinde çalışıyorum. Reddedilmenin sonunda beni sakat bırakacağından korktuğum için üçüncü kitabımı kimseye göndermedim. Hal böyle olunca, her gün kendimle savaşıyorum. 'Bu iş bende' ile 'Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok' arasında gidip gelen zihin kırbaçları, her gün kendime attığım bir dayak gibi geliyor.

Adam -adını çoktan unuttum- beni dürtüyor. "Hayat iç karartıcı. Bunu yaşayan tek kişi senmişsin gibi hissetme. Bu yüzden içiyorum." Uzun bir yudum almadan önce birasını bana doğru kaldırıyor.

Tanrım.

Çok olumsuz.

Bu adam birlikte vakit geçirmem gereken türden biri değil.

Masadan bir adım uzaklaşarak gitme niyetimi belli ediyorum. "Sohbet için teşekkürler."

Kaşlarını çattı. "Gidiyor musun? Gece daha yeni başlıyor."

"Yarın işe gitmek için erken kalkmam gerek."

Masadan kalkmaya çalışırken elini koluna koyuyor ve ilerlememi durduruyor. "Kal." Sesi sanki gitmeme izin vermeye niyeti yokmuş gibi daha koyu bir tona bürünüyor ve içimden endişe geçiyor.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, "Hayır, gerçekten erken kalkmam gerekiyor. Hemen yatmazsam bitkin düşeceğim." Birden kendimi beş dakika öncesine göre çok daha ayık hissediyorum.

Beni sıkıca kavlıyor ve gözleri kararlılıkla parlıyor. "Tatlım, bir saatimi *seninle* konuşarak ve sana içki ısmarlayarak geçirdim, en azından bana biraz zaman ayırabilir ve dikkatini verebilirsin."

Zihnim karışıklık içinde yüzüyor.

Bütün içkilerimi kendim aldığıma eminim.

Nasıl oluyor da hep sik kafalıları seçiyorum?

Cidden bekârlığı bir yaşam seçeneği olarak düşünmem gerekiyor.

"Bayan kendini açıkça ifade etti. Bırakın gitsin ve barımdan defolup gitsin."

Luke.

Adamla aramıza girmeye çalışırken yüzünü görüyorum ve orada gördüğüm öfke karşısında nefesim kesiliyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Adam beni bırakıyor ve savunmaya geçercesine ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm dostum, kaçırıldığını fark etmedim."

Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum ama onu düzeltmeyeceğim.

Luke'un omuzları gergin ve gözleri o şerefsizden ayrılmıyor. Çenesini kapıya doğru salladı. "Git buradan." Sadece tek bir kelime söylüyor, ama Tanrı aşkına, o kelimenin içindeki her şey "benimle taşak geçme" diye bağırıyor.

Adam son bir kez kaşlarını çatarak bardan çıkarken Luke onun hareketlerini izliyor ve bana dönüyor. Omuzları hala gergin ama yüz hatları biraz yumuşamış. "İyi misin?"

Ses tonunda duyduğum endişeyle karnım gurulduyor. Başımı sallıyorum ve onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Evet, iyiyim. Teşekkür ederim."

Bunu anlıyor ve sonra diyor ki, "Seni şimdi eve götürüyorum. Daha önce başka bir kadın o adam hakkında şikâyetle bulundu ve seni aramak için geri gelme riskini almak istemiyorum."

"Geleceğinden şüpheliyim Luke. Oldukça güçlüydün ve ayrıca seninle birlikte olduğumuzu düşünüyor. Seni kızdırma riskini göze alamaz."

"Onun gibi adamları bilirim. Bir kadını istediklerinde kolay kolay vazgeçmezler. Sözüme güven, geri dönecek."

"Beni eve götürmek zorunda değilsin. Bu gece meşgul olduğumu biliyorum." "Kahretsin, Callie, sana yardım etmeme izin verir misin?"

Daha dik duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayı başardım. Sanki bana karşı çabuk sinirleniyor ama diğerlerine karşı öyle değil. "Yardıma ihtiyacım olduğunda isterim ama senin işletmen gereken bir barın var ve ben kendi başıma eve gidebilecek durumdayım."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve daha önce hiç yapmadığı gibi kontrolü ele alıyor. "Sabrım tükendi, o yüzden kışını dışarı çıkar ve arabama bin." Onun

Otoriter ses tonu tüm doğru noktalara çarpıyor ve arzu içimden fırlıyor, beni hiç bilmediğim bir ihtiyaçla aydınlatıyor.

Tereddüt bile etmedim. Dediğini yapıyorum.

Bardaki kalabalığın içinde ilerlerken Luke elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve bana rehberlik ediyor. Biz yürürken insanlar onunla konuşuyor ama o neredeyse hiç cevap vermiyor, bunun yerine beni barın ön kapısına doğru yönlendirmeye devam ediyor.

Sonunda arabasına vardığımızda o kadar heyecanlıyım ki dikkatimi zar zor toplayabiliyorum. Kapıların kilidini açıyor ve ben BMW'sinin ön koltuğuna kayıyorum. Daha önce hiç onun arabasına binmemiştim ve hiç de onun kullanmasını beklediğim gibi bir araba değildi. Luke gösterişli bir adam değil ve zengin olduğunu da düşünmüyordum ama arabası artık aksini düşünmememe neden oluyor.

Birkaç dakika sonra arabayı çalıştırıyor ve dairemin bulunduğu yöne doğru sürüyor. New Farm'daki evime arabayla on dakikadan daha kısa bir sürede varıyoruz ve yolculuğu sessizlik içinde yapıyoruz. Düşüncelerimi ve duygularımı gözden geçirirken beynim gelişigüzel çalışıyor.

Umarım beni bırakır ve yoluna devam eder.

Onu dairene almanın hiçbir yolu yok çünkü sonunda kemiklerini zıplatacaksın.

Kimi kandırıyorsun sen? Öylece bırakıp kaçmasına imkan yok. Oh, Tanrım. Lütfen yardım gönderin.

Apartmanıma vardık ve arabayı park etti. Contağı kapatırken, bunun nasıl olacağını biliyorum. Beni içeri götürecek ve ben de hamle yapmaktan kendimi alıkoyamayacağım. Çok azmış durumdayım ve bir kadın kendini ancak belli bir noktaya kadar kontrol edebilir.

Luke'u istiyorum ve artık bunu inkâr edemem.

"Beni içeri götürmek zorunda değilsin," diye geveliyorum, kendimi kontrol etmeye çalışmak için son bir girişimde bulunuyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, ben bile onun onları duymazdan gelmesini umuyorum.

Ve öyle de oldu.

"Seni içeri ben sokacağım, Callie. Benimle tartışmaya kalkma bile." Emniyet kemerini çözdü ve arabadan çıktı.

Beş dakika sonra, yine elini sırtıma koyarak beni içeri yönlendirdikten sonra daireme kadar beni takip ediyor. Elinin üzerimde olmasından çok hoşlandığımı söylemek yetersiz kalır.

"James evde mi?" diye soruyor salonda etrafına bakınırken. O buraya gelmeyeli üç ay oldu ve ben birçok değişiklik yaptım.

O zamandan beri. Luke'un evimi pek gördüğü söylenemez. Bir keresinde musluğum akarken gelmişti. Çaresizlik içinde Avery'yi aradım ve Luke da duydu. Yirmi dakika sonra tamir etmek için geldi ve tekrar yardıma ihtiyacım olursa diye numaralarımızı değiş tokuş ettik. O zamandan beri bana birkaç kez yardım etti çünkü James erkek işlerinde işe yaramazdı.

"Geçen hafta taşındı." Luke eski ev arkadaşımı hiç sevmezdi ve bu haberi duyunca yüzünde beliren gülümsemeyi yakalıyorum.

Topuklularımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve o anki rahatlamayla neredeyse inleyeceğim. Topuklularla aram pek iyi değildir ama bu gece onları giymek zorundaydım. Yani, küçük siyah bir elbiseyle başka ne giyebilirsin ki?

Luke'un bakışları ayaklarıma yöneliyor ve gözleri yavaşça vücudumda gezinirken yavaş yavaş yanan ateşin tadını çıkarıyorum. Bakışlarımla buluştuklarında bacaklarım güçsüzleşiyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Bunu nasıl kaçırdım?

Bakışlarını tutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor. O dudaklara ihtiyacım var. *Şimdi.*

"Yapma," diyor boğuk sesiyle ve düşüncelerim cırtlak bir şekilde duruveriyor. *Yapma mı?*

Yanlış duyduğuma dair bir işaret aramak için tekrar gözlerine bakıyorum ama bana bakışından yanlış duymadığımı anlıyorum.

Yüzünde ağır bir çatışma var.

Kaşlarımı çatarak elimi göğsünden çekiyorum ve "Neden olmasın?" diye soruyorum.

Derin, hırıltılı bir nefes alırken göğsü yükseliyor. "Hiçbir yere gitmeyecek bir şeye başlamak istemeyiz. Bunu sana yapmak istemiyorum."

Gerekçesini anlamıyorum. "Ne demek hiçbir yere gidemez? Ayrıca, bunun sadece bir gecelik bir anlaşma olamayacağını kim söyledi?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Bu karar konusunda kararsız olduğu çok açık. "Biz arkadaşız, bir yıldır arkadaşız, dürüstçe bir kez yatıp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı düşünebiliyor musun?"

Hayır.

"Evet." Tanrım, onu istiyorum. Şimdi bana hayır dediği için daha da çok istiyorum.

"Saçmalık." Cevabımı dikkatle izliyor ve ona olan ihtiyacımı haykırmak istiyorum ama kaçınıyorum.

"Tamam, belki de değil, ama neden nereye varacağını göremiyoruz?"

"Çünkü nereye varacağını biliyorum. Kalp kırıklığına ve seni incitmeyi reddediyorum." Beni rahatsız eden bir kesinlikte konuşuyor. Sanki son sözü o söyleyecekmiş ve benim hiçbir katkım olmayacakmış gibi.

"Her şeyi bildiğini düşündüğünü biliyorum Luke, ama bu konuda bilmiyorsun. İşin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrin yok ve ben de seni neyin engellediğini bilmek istiyorum." Bu konuda ona teslim olmayacağımı açıkça belirtmek için gözlerimi ona dikiyorum.

"Tanrım!" Benden bir adım uzaklaşırken ensesini ovuşturuyor. Volta atmaya başladığında, aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Daha önce hiç bir erkek tarafından geri çevrilmemiştim.

Belki de onu yanlış anladım.

Belki de beni istemiyordur.

Ve sonra, bana geri dönüp iki eliyle yüzümü tutarak ve beni öperek beni şaşırtıyor.

Aman Tanrım.

Dudakları benimkilere mükemmel bir şekilde oturdu.

Beni bir an için hazırlıksız yakaladı, ama hemen oyuna geri döndüm ve vücudumu yakınlaştırırken kollarımı ona doladım.

Daha önce hiçbir erkek beni Luke'un öptüğü gibi öpmemişti.

Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi, şiddetli yağmur sırasında üzerinize çöken tüm kasvet sonunda dağılır ve güneşin parıltılarıyla karışık bir gökkuşağının ilk ışınlarını görürsünüz.

Dans etmek istemenize neden olan tatlı, tatlı, mutlu güneş ışıkları. Daha önce hissettiğiniz tek şey üzgün ve kasvetliyken sizi mutlu ve minnettar hissettirir.

Luke'un öpücüğü bana böyle

hissettiriyor. Bu öpücüğün bitmesini hiç

istemiyorum.

Dili benimkiyle dans ediyor ve vücudum zevkle aydınlanıyor.

Sakın durma.

Lütfen.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve öpücüğü derinleştirirken ağzının içinde inliyorum. Ve o zevkle hırladığında, ona daha da sert bastırıyorum. Ereksiyonuna karşı.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Teşekkürler, tatlı, tatlı evren.

Ve ben ona yapışıp öpücüğünde boğulurken, yapmasını istemediğim tek şeyi yapıyor.

Geri çekiliyor.

Nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışırken acı dolu gözlerle bana bakıyor. Ben de şaşkınlıkla ona bakıp neden durduğunu açıklamasını bekliyorum.

Sonunda, kafamı daha da karıştıran iki cümle kuruyor. "Bunu yapamam. Henüz yapamam."

Ve sonra gitti.

Ve ben bir an önce durduğu yere bakakalıyorum.

Sanki ben de onun yağmurlu gününün güneş ışığıymışım gibi beni öptüğü yerde duruyordu.

Bölüm 3

Callie

Luke beni öptüğünden beri iki gün geçti.

Konuştuğumuzdan beri.

Ondan haber alamadım ve bara gidemeyecek kadar meşguldüm. İşler hızlandı ve son iki gün boyunca çalıştığım uzun saatler neredeyse canıma okudu. Saat daha 21:00 ve ben uyumaya hazırım.

Telefonum çalıyor ve televizyonu kapatıp çantamı karıştırmak için koltuktan kalkıyorum.

"Seni neden iki gündür görmüyorum?" Telefonuna cevap verdiğimde Avery soruyor.

İçimi çektim. "İşte çok meşguldüm ve çok yoruldum. Günde on iki saat çalışmak bana göre değil."

"Hayattaki amacım ne değil biliyor musun?"

"Ne?" Sözlerinden damlayan alaycılığı fark edemeyecek kadar yorgun değilim.

"Huysuz, aksi bir Luke Hardy ile uğraşmak, işte bu."

Oh.

"Onun nesi var?"

"Biliyorsam ne olayım, bebeğim. Geçen gece seni eve bıraktıktan sonra bara geri geldi ve çok sessizdi, ertesi gün de huysuzlukları başladı. Tahminimce seni eve bıraktıktan sonra bir şeyler oldu ama bunu ona soracak değilim."

Sözlerini düşünürken nefes alışım yavaşlıyor.

Bunu yapamam. Henüz yapamam.

Bunu söylerken ne demek istedi?

"Beni öptü," diye itiraf ediyorum sessizce. Eğer aramızdaki ilişki farklı bir şekilde sonuçlansaydı, bunu çatılardan haykırıyor olurdum.

"Vay anasını! Ne oldu peki? Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu. Ama hayatımda aldığım en güzel öpücüktü." Anılarımda oyalanıyorum, ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğuna inanmak istemiyorum.

"Bekle, bunu geri al çünkü tüm bunların nasıl olduğunu anlamıyorum. Bana en başından anlat ve hiçbir şeyi atlama." Hikâyenin tamamını dinlemek için koltuğuna yerleştiğini hayal edebiliyorum.

"Anlatacak pek bir şey yok. Beni öptü, inanılmazdı, sonra öpmeyi bıraktı ve henüz bunu yapamayacağına dair bir şeyler söyledi. Ve sen sormadan söyleyeyim, ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü bana sorma fırsatı vermeden gitti."

"Vay anasını!" diye tekrar haykırıyor. "Bence Luke Hardy'yi biraz araştırmanın zamanı geldi. Geçen yıl boyunca tüm sorularımızdan kaçmasına izin verdik, ama bu biraz araştırma gerektiriyor. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmemiz gerekiyor."

"Tanrım, hayır! Sakın o konuya girme, Avery." Yine de beni dinlemeyeceğini biliyorum. Avery bir şey yapmaya karar verdiğinde onu hiçbir şey durduramaz.

"Bana böyle bir şey fırlatıp bunun yeterli olmasını bekleyemezsin."

Koltuğuma geri yığıldım. Bu çok kötü. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Zihni şimdiden benimkinden üç adım önde. "Onu bana bırak." Konuşurken aklından geçenleri duyar gibiyim.

Bu işin peşini bırakması için ona yalvarmak üzereydim ki biri ön kapıma vurdu. "Gitmem gerek. Kapımı çalan biri var."

"Sorun değil. Sen git," diyerek beni başından savıyor ve fikrini değiştirme şansım olmadığını biliyorum.

Vedalaşıp telefon görüşmesini bitiriyoruz ve ben kapıyı açabilmek için kendimi koltuktan sürüklüyorum. Beni Avery'den kurtardıkları için birinin burada olması içimi rahatlatıyor ama gecenin bu saatinde beni kimin ziyaret edeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Gelen her kimse kapıya daha sert vuruyor. Çok sabırsız.

"Geliyorum!" Bağırıyorum ve ses kesiliyor.

Kapıyı çekip açıyorum, ona haddini bildirmeye hazırım ama kim olduğunu görünce donup kalıyorum.

Luke.

Darmadağınık görüntüsü, tanıdığım soğukkanlı, kontrollü Luke'la tam bir tezat oluşturunyor. Acı dolu gözlerle bana bakıyor ve son birkaç gündür içimde çalkalanan tüm acı ve kafa karışıklığı dağılıyor. Karşımda duran adam kırılmış görünüyor ve tek yapmak istediğim onu kendime çekmek ve kollarımı ona dolamak.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu biraz beceriksizce, bir yandan da aklım ona sarılmak için savaşıyor.

Cevap vermiyor, aksine öylece duruyor, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi bana bakıyor.

Ve sonra-"Ben evliyim." Sesi bir kadının asla duymak istemeyeceği iki kelimeyle çatlıyor ve itirafına kızmam gerekirken, içten içe bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Adı Jolene..." Sanki dudaklarından dökülmesini istediği son kelimemmiş gibi onun adını ağzından kaçırıyor. Onun hoşnutsuzluğunu hissediyor ve Jolene'den anında nefret ediyorum, bir yandan da Jolene'in ona böyle hissettirecek ne yaptığını merak ediyorum.

Sessizlik etrafımızda dönüyor ve Temmuz gecesinin kış soğuğu iliklerime kadar işliyor. Ya da belki de evli bir adamın beni iki gece önce öptüğü ve tek düşünebildiğim şeyin onu tekrar öpmek olduğu düşüncesidir. Her ne kadar yanlış olsa da ve evli bir adamla asla ilişkiye girmeyeceğime yemin etmiş olsam da, bu çok doğru geliyor ve bu beni çok korkutuyor.

Sessiz kalıyorum, her şeyi düzeltecek kelimeleri söylemesini bekliyorum.

Ayrıldık.

Bu işe yarayabilir.

"Beş yıldır evliyiz," diyor ve gözlerinde görebildiğim boşluğun aynısını sözlerinde de duyuyorum. "Siktir!" Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve vücudunu delip geçen öfkeyi hissediyorum. Bu beş yılın onun için en mutlu beş yıl olmadığını tahmin ediyorum.

"Yani hâlâ birlikte misiniz?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

"Hayır. Evet... Hayır, pek sayılmaz. Kahretsin Callie, bu çok karmaşık."

Sabırım tükeniyor. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum. Bir insan ya evlidir ya da değildir. Hayal kırıklığım beni biraz hırçınlaştırıyor. "Eminim her evli erkeğin kullandığı cümle budur, Luke."

Daireme girecekmiş gibi bir adım atıyor ve geçmesine izin vermek için hareket etmediğimde duraklıyor ve soruyor, "İçeri girebilir miyim, böylece bu berbat durumu sana açıklamaya çalışabilirim?"

"Açıklaman 'durum karışık'tan fazlasını içerdği sürece." Dudakları birbirine yapışır. "Öyle olacak."

Kenara çekiliyorum ve onu içeri alıyorum.

Bir süre sonra yaptığı açıklamayla aklımı başımdan aldı.

"İki yıl önce karım cinayetten hapse atıldı. Daha doğrusu kendi annesini öldürmekten. Suçlamalarla mücadele etmek için her şeyi yaptım. Ona paranın satın alabileceği en iyi avukatı tuttum, özel bir dedektif tuttum. Çevrilmedik taş bırakılmadı ama yine de suçlu bulundu. Son iki yılımı mahkumiyetle savaşılmaya çalışarak geçirdim. Cehennem gibiydi ama onun masumiyetine inandım. Yaptığım her şey bunu kanıtlamaya yönelikti." Konuşmayı kesiyor ve ensesini tutarak volta atmaya başlıyor.

Sersemlemiş bir halde sessizliğe büründüm. Milyon yıl geçse *de bunu* beklemezdim.

Hareket etmeyi bıraktı ve bana döndü. Burun delikleri alevlendi ve gözleri öfkeyle doldu. "Ama o lanet olası masum değil," diyor ve beni daha da şaşırtıyor.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"O olduğunu kanıtlayan yeni deliller bulduk."

Zihnim daha fazla karışıklıkla yüzüyor. "Tamam, geri al ve bana her şeyi anlat. Bütün bunları gerçekten anlamıyorum."

"Evet, bu ikimiz için de geçerli." Yenilgi sözcüklerinin arasından yılan gibi süzülüyor. "Jolene'in yalanlarını ancak altı ay önce yeni kanıtları keşfettiğimizde anladım ve hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden kendi annesini öldürsün ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Öfkesi aşırı ve onu suçlamıyorum. Eşimin onun yaptığını yaptığını öğrenseydim ben de çok üzülürdüm.

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. "Bu tür şeylerin gerçek hayatta olduğunu düşünmezsin. Filmlerde ve kitaplarda olur ama tanıdığın insanların başına gelmez." Bunca zamandır neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Geçmiş hakkında bizimle hiçbir şey paylaşmadı.

Sessizleşiyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmış durumdayız. Milyonlarca sorum var ama onu bombardımana tutmak istemiyorum. Bu bilgiyi paylaşmak

Açıkçası onun için büyük bir adım ve çok konuşkan biri olmadığını biliyorum, bu yüzden sormadan daha fazlasını paylaşmasını beklemeye karar verdim.

"Geçen gece seni öpmemeliydim," diyor sonunda, uzun ve sinirli bir nefes vererek.

Bu sözleri geri almasını istiyorum.

O öpücükte hissettiklerimi o da hissetmiş olmalı.

Bir sonraki sorumu sorarken bile kalbim acıyor. Cevabı bilmek istediğimden emin değilim ama bilmem *gerekiyor*. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?"

Vücudu kıpırdamıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Kahretsin, benim için her şey demekti Callie. Aylardır seni öpmek istiyordum." Umudum yükseliyor. *O da benim gibi hissediyor.*

Durduğu yere doğru ilerliyorum ve elimi koluna koyuyorum. Vücudu geriliyor ve bundan nefret ediyorum. "O zaman neden beni öpmemeliydin? Eğer ikimiz de bunu istiyorsak, neden sahip olamıyoruz?"

Kolunu elimden çekiyor. "Çünkü ben evliyim ve bu yüzden kafam çok karışık. Seni de buna dahil etmek istemiyorum. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Artık gerçeği bildiğine göre boşanacak mısınız?"

Bana hemen cevap vermiyor ve kalbim bana cevap verdiğinde hissedeceğimi bildiğim hayal kırıklığına dalıyor. "Karışık bir durum." Sesi düzensiz, yırtık pırtık.

"Bu kelimedenden gerçekten bıkmaya başladım!" Öfkem artarken ona doğru fırlatıyorum.

Elini uzatıp benimkini tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Vücutlarımız birbirine sertçe bastırıyor ve ağır nefes alış verişlerimizin sesi odayı dolduruyor.

Gözlerimiz kilitlenirken her sinir ucum karıncalanıyor.

Dudaklarım ayrılıyor, hazırım.

Umuyorum.

"Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Seni tekrar öpmeyi ve günün her saatini seninle ya da seni düşünerek geçirmeyi ne kadar istediğimi. Medeni durumum karmaşık ama sana karşı hissettiklerim değil. Sen benim dikkatimi uzun zaman önce çaldın, sadece bunun hiç farkına varmadın." Sesindeki dürüstlük kalbimin derinliklerine işliyor.

Belki bir şansımız vardır.

Yüzlerimiz artık çok yakın. Tek yapmam gereken bir parça öne eğilmek ve dudaklarının benimkiler üzerindeki ilahi hissini tekrar yaşayacağım. Tanrım, bunu nasıl da istiyorum.

*Ama o evli. Ve bu
biraz karışık.*

"Seni öpeceğim," diyor ve iki elimi göğsüne bastırmak için hareket ettiriyorum. Onu uzaklaştırmak için mi yoksa sadece ona dokunmak için mi emin değilim çünkü düşüncelerim karmakarışık.

Neden erkekler, seks ve flört etmek bu kadar kolay olamıyor?

"Callie." Sesi talepkâr ve benden bir cevap beklediğini biliyorum.

Gözlerimiz birbirini tutuyor.

Çok yakın.

Oh, adamım.

Bunu gerçekten yapacağım.

Bir şey söylemediğimde beni itiyor. "Seni istiyorum. Hem de çok." Canı cehenneme.

Ona yalan

söylemiş.

Ondan nefret

ediyor.

Karışık bir durum.

Kahretsin, *hayat* karmaşık.

Elimi uzatıp boynuna doladım ve saçlarından geçirdim. Çok iyi hissettiriyor.

Doğru hissettiriyor.

Parmak uçlarımda durup dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra geri çekilip fısıldıyorum: "Bu her şeyi değiştirecek, değil mi?"

Göğsü hızla inip kalkıyor ve başını sallarken nefesini dışarı veriyor. "Evet."

Derin bir nefes alıyorum.

Ve hayatımda ilk kez aklımla değil, tamamen kalbimle hareket ediyorum.

Onu iki gece önce yaptığım gibi

öpüyorum. Derinden.

Sert.

Uzun.

Göğsünden bir hırıltı geliyor ve beni yatak odama taşımak için kaldırıyor. Beni yatağıma yerleştirdikten sonra tişörtünü başının üzerine kaldırdı.

ve yere bırakıyor. Gözlerinde gördüğüm çığ açlık beni öylesine büyülüyor ki, çıplak göğsüne hayranlıkla bakmak için bakışlarımı kaydırmaya bile yeltenmiyorum.

Elleri kot pantolonunu çıkarmak için hareket ettiğinde, nihayet vücudunun yontulmuş kaslarına bakıyorum.

Ona dokunmam gerekiyor.

Şehvet dolu zihnim vücuduma ona doğru hareket etmesini söylemeye fırsat bulamadan, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor ve yatağın üzerine diz çöküyor.

Kesinlikle öldüm ve cennete gittim.

Luke'un güçlü vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor ve tek yapabildiğim arkama yaslanıp kontrolü ele almasına izin vermek.

Ellerini tişörtümün altından geçirirken "Kahretsin, çok güzelsin" diyor. Dokunuşu tenime zevk saçıyor ve sırtımı yataktan yukarı kaldırıyorum.

Elleri göğüslerimin üzerinde kayarken inliyorum. Ellerin üzerinde olmasını çok uzun zamandır bekliyordum ve bunun olacağına hiç inanmamış olsam da nasıl hissettireceğini hayal etmişim. Ve hayal ettiğimden çok daha iyi hissettiriyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu söylemek bile bana acı veriyor ama ben kadınları zorlayan bir adam değilim, bu yüzden bana istediğinin bu olduğunu tekrar söyle. Bir kez evet dediğinde geri dönüşü olmayacağını bil çünkü şimdiden kendimi zor tutuyorum."

Benim adıma hiç tereddüt yok. "Evet, bunu istiyorum."

Derin nefesleri, kendini tutma ipinde yürürken sert ve hızlı geliyor ve benim sözlerimle ip kopuyor ve zihnindeki düğmenin çevrildiğini biliyorum.

Bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi yaşatacağını biliyorum.

Dakikalar hızla geçiyor ve ben ona yetişmekte zorlanıyorum. Tişörtümü ve sütyenimi çıkarıyor, sonra kotumu ve külotumu kaydırarak çıkarıyor.

Hareketleri hızlı ama nazik. Elleri ve dizleri vücudumun üzerinde pozisyon alıyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alabilmek için başını eğiyor. Sıcak dili tenimin üzerinde gezinirken çarşafı kavırıyorum ve bacaklarımı vücuduna doluyorum.

Evet, evet.

Tanrım, ne çok evet var.

Luke Hardy için dünyada yeterince evet yok.

Belki de üç aydır seks yapmadığım içindir, ama zevk vücudumda sekerek ilerliyor ve sanırım bu kadar muhteşem olduğu için gerçekten patlayabilirim.

Ya da belki sadece Luke'tur.

Emin olmak için onunla en az bir kez daha yatmam gerekecek. Onun bir karısı var.

Şşşt, bu çok karışık.

"Callie." Luke'un sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Prezervatifim yok. Senin var mı?"

"Evet, yatağımın başucundaki çekmecedeyim." *Tanrı'ya şükür.*

Çekmeceye uzanıyor ve aradığını bulana kadar etrafı karıştırıyor. Bir dakika sonra prezervatifi takıyor ve tüm dikkatini bir kez daha bana veriyor.

Dudaklarını tekrar dudaklarımda istiyorum, bu yüzden yüzünü tutuyorum ve onu bana doğru yönlendiriyorum. Beni öperken dudaklarında bir gülümseme hissediyorum ve kısa bir süreliğine uzaklaşıp, "Bana gülüyor musun Luke Hardy?" diyorum.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. "Hayır ama bu öpücükle kontrolü ele almana bayılıyorum."

Onun bu seksi, eğlenceli yönünü seviyorum; daha önce hiç görmemiştim. Luke çoğu zaman kendini geri çekiyor ve şimdi nedenini anlasam da, bu eğlenceli yanından daha fazlasını istiyorum.

Ondan daha fazlasını istiyorum, nokta.

Ve sonra bana istediğimi veriyor.

Dudaklarını.

Elleri üzerimde.

Vücudu benimkine karşı.

Sanki yağmurlu gününe yeniden güneş ışığı olmuşum gibi öpüyor beni.

Nefesimi çalıyor.

Ama aslında çalmıyor çünkü isteyerek verilen bir şeyi çalamazsınız.

Ağzı karnıma öpücükler kondururken, parmaklarımı saçlarına doluyor ve ağzının vereceği aşırı zevki bekliyorum. Hedefine ulaştığında, bacaklarımı tutuyor ve yüzünü amıma daldırmadan önce onları omuzlarının üzerine yerleştiriyor.

Diliyle bir fiske vurdu ve ben onun oldum. Zaten onun olmuşum ama şimdi ne zaman bir tur atmak istese sürücü koltuğunun anahtarlarını teslim etmeye hazırım.

Saçlarını daha sıkı kavriyorum. Dudağımla ısırıp gözlerimi kapatırken, "Lütfen yaptığın şeyi asla bırakma," diye yalvarıyorum.

Bana asla unutamayacağım bir orgazm yaşatmak için dilini ve dudaklarını ustalıkla kullanırken, zevk daha önce yaşadığımı hatırlayamadığım bir yoğunluğa ulaşıyor.

Boşalırken, "Tanrım... Luke, siktir..." diye bağıyorum.

Parlak ışık zihnimi paramparça ediyor ve orgazmım içimde ilerlerken tüm bilme duygumu kaybediyorum. Şu anda emin olduğum tek şey Luke'un beni ne kadar iyi hissettirdiği.

Sesi bilincimden süzülüyor ve yatakta yukarı doğru hareket ettiğini ve sikini girişime yerleştirdiğini fark ediyorum. "Kahretsin Callie, içinde olmak istiyorum," diye geveliyor ıslaklığımın arasından kayarken.

Bacaklarımı ve kollarımı onun etrafına sarıyorum, parmaklarımı sırtına gömüyorum.

Benim de senin içimde

olmana ihtiyacım var.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Yüzümü çevirip boynunu buluyorum ve emiyorum, dişlerimin onu hafifçe ısırmasına izin veriyorum.

"Becer beni, Luke."

Oh, iyi olan her şey aşkına, beni sertçe becer.

Tekrar söylenmesini beklemiyor ve içine doğru iterken hırlıyor. Bunun yavaş ve nazik bir yanı yok, ki ben de tam olarak böyle istiyorum.

Tekrar tekrar içeri ve dışarı itiyor ve vücutlarımız birlikte hareket ederken sıkıca tutunuyorum. Serbest kalmak için daha sert ve daha hızlı çalışırken kendini kaybediyor.

Ve sonra boşalıyor. Vücudu titreyip hareketsiz kalmadan önce son bir kez daha derine itiyor. Ona yapışıyorum, kendi kurtuluşuma ihtiyacım var. Çok yakın. 'Tanrı aşkına, bırak da alayım' diye haykırmak istediğin bir şekilde benimle alay ediyor.

"Oh, Tanrım... Oh, Tanrım..." Sonunda vurduğunda, tek yapabildiğim yolumu zikretmek. Orgazm içime hücum ediyor, kötü randevular ve vibratörlerden başka bir şey olmayan son üç aydaki tüm kötü anılarımı silip süpürüyor.

Luke'un gitmesine izin veriyorum ve kollarımı yana açıp gözlerimi kapatıyorum. Artık ona tutunacak enerjim bile kalmamıştı. O orgazm beni tamamen tüketmişti.

Çekiliyor ve kıkırdıyor. Dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Yeni sikilmişken çok güzel görünüyorsun," diyor.

Gözlerimi açıp dudak bükecek kadar enerji topluyorum. "Sadece sikildiğim zaman mı?"

Sırıttıyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. Yataktan kalkarken önceki ifadesini değiştiriyor. "Açıklığa kavuşturmamıza izin ver; benim için her zaman güzelsin, ama seni yeni becerdiğimde çok seksi oluyorsun."

İçimi mutluluk kaplarken onun banyoya doğru yürümesini izliyorum. Sadece kuraklık dönemimi atlatmakla kalmamış, aynı zamanda Luke ile atlatmıştım. Neredeyse bir yıldır hayalini kurduğum adamla.

Beni en az benim onu istediğim kadar isteyen adam. Evli adam.

Yüce Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Bölüm 4

Callie

Luke tişörtünü kafasına geçirirken yatağımdan onu izliyorum. En azından son beş dakikadır onu izliyordum, bir telefon görüşmesi yapıyordu ve bu sırada yüzünde çatık kaşlar vardı. Görüşme sırasında pek konuşmadı, daha ziyade konuşulanları dinledi. Muhteşem vücudunu kıyafetlerle kapatıp gittiği için hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kalır. Geçen yıl bu adam için yanıp tutuştuktan sonra, onunla geçirdiğim bir saat bana yetmekten çok uzak.

Telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken gözleri benimkileri buluyor. Orada pişmanlık görüyorum, ki bu alışılmadık bir şey. Luke genellikle duygularını gizler. Kızgın ya da sinirli olmadığı sürece, genellikle ne hissettiğini anlayamam. "Gitmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemeyince başımı sallıyorum. Sözleri itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor. Bir saat önce bana dikkatini çektiğimi söylemişti ama şimdi sanki buradan yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi hissediyorum. Beynim buraya sadece seks için gelmediğini biliyor ama kalbim parçalanıyor.

Alnı çatılıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama bir mesaj dikkatini çekiyor. Telefonunu çıkarıp mesajı okuduğunda alnını çizen çizgiler derinleşiyor. Bana dönerek, "Üzgünüm Callie, gerçekten gitmem gerekiyor. Seni sabah ararım."

"Sorun değil Luke, git. Seninle yarın konuşuruz." Az önce kalmasını ne kadar istediysen, şimdi de gitmesini istiyorum. Eğer kendi mutsuzluğumda boğulacaksam, bunu tek başıma yapmayı tercih ederim.

Bana son bir kez bakıp dönüyor ve yatak odamdan çıkıyor. Ön kapının kapanma sesi yalnız olduğumu işaret ediyor ve ben de

Kafa karışıklığı ve acı beni ele geçirdi.

Avery ertesi gün öğle tatilinde beni aradığında, "Luke hakkında bilgi aramaya henüz vakit bulamadım," diyor.

Kafenin arka köşesindeki koltuğuma geri yaslanıyorum ve ayaklarımı karşımdaki sandalyeye dayıyorum. Bugünkü molam için bir saatim var ve uyuyakalacağımdan biraz endişeliyim. Dün gece Luke gittikten sonra, aklımdan onun düşünceleri geçerken neredeyse hiç uyumadım. Bu kadar çabuk gittiği için üzülmüştüm ama düşündükçe, geliş şekli ve bana söyledikleriyle karakterime daha da aykırı gelmeye başladı. Saatlerce dönüp durduktan sonra, eğer bugün ondan haber alamazsam bu gece onu görmeye gitmeye karar verdikten sonra nihayet uyuyakaldım. Ben bir erkeğin kendisine gelmesini bekleyecek türden bir kız değilim. Meseleleri kendi ellerimle halletmeyi tercih ederim.

"Onun hakkında bilgi aramana gerek yok. Dün gece geldi ve bana kendinden bahsetti." Ayrıntıya girmiyorum çünkü Luke'un özel hayatına dair bildiklerimi kendime saklamaya karar verdim. Bana sır olarak anlattıklarını paylaşmak doğru gelmiyor. Her ne kadar Avery benim kızım olsa ve ona her şeyi anlatsam da, bu şekilde paylaşılan şeyleri her zaman kendime saklarım.

"Peki, dökül bakalım!"

"Sana her şeyi anlatamam çünkü bunları bana sır olarak söyledi ve benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. Ama evli olduğumu söyleyebilirim."

"Vay canına. Lanet olsun. Hayır."

"Evet, evli."

"Ne oluyor lan? Evliyse neden geçen gece seni öptü? Ve biz bunu nasıl bilemedik?"

"Siz kendinizi kaptırmadan söyleyeyim, boşanıyor... En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Birlikte değiller, o da var."

"Bana daha fazla bilgi vermelisin, Callie. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor."

"Yapamam. Önce Luke'la konuşmam ve daha fazlasını paylaşmamın onun için sorun olmayacağından emin olmam gerek."

"Bir şeyler paylaşmayı reddederek beni deli ediyorsun," diye mırıldandı.

"Evet, paylaşmadığım şeylerin *senin* özelin olması hoşuna gidiyor."

"Tam bir baş belasıydın, piliç. Neden *senin* gibi ahlaki değerlere sahip tek en iyi arkadaşını bulmak zorundaydım? Neden gevşek dudaklı bir kanka bulamadım?"

"Homurdanmayı kes. Bana tapıyorsun." Önümde duran sandviçi elime aldım. Sadece yemem gerektiğini düşündüğüm için sipariş etmiştim. Aslında o kadar da aç değilim.

"Luke boşanıyorsa, seni tekrar öptü mü?" İç çekiyorum.

"Seks yaptık ama-"

Daha devam edemeden sözümü kesti. "Aman Tanrım, sonunda bu kuraklığı kırdın! Hem de Luke-Hardy ile."

"Kuraklığı bozmuş olabilirim ama sonrasında çok hızlı gitti. Ve bence yaşadığı kişisel sorunlar aramızdaki aksiyonun önüne geçebilir."

Kişisel sorunlar mı?

Daha çok epik boyutlarda kişisel bir karmaşa gibi, Callie. Bunun kolay bir mutlu sonla biteceğini düşünerek umutlanma.

"Gerçekten bir bilgisayar bulup Google'da onu araştırmam gerekecek."

"Lütfen bunu yapma." Neredeyse yalvarıyorum. "Bu gerçekten özel bir şey ve eminim Luke herkesin bilmesini isteseydi şimdiye kadar bize söylerdi."

Bir an sessiz kaldı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi? Yani, bu sadece öylesine bir şey değil, değil mi? Luke'la daha fazlasını istiyorsun."

Söylediklerini düşünürken karnım gurulduyor. "Evet, ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Tamam, onu Google'da aratmayacağım ama bunun benim için zor olacağını bilmeni istiyorum. Bu gece onunla çalışmam gerekiyor ve tüm bunlar hakkında bir şey söylememek için tüm irademi kullanmam gerekecek. İyi bir en iyi arkadaş olduğum için bana hediye yağdırmaya hazır olsan iyi edersin."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Üç yıl önce Brisbane'e taşındıktan sonraki ilk hafta Avery ile tanışmak kaderimde vardı. Beni kanatları altına aldı ve Melbourne'daki evimi terk ederek kötü bir karar vermediğimi hissettirdi. Ve o zamandan beri beni hayal kırıklığına uğratmadı. Her zaman arkamı kolladı. "Chupa Chups stoklayacağımdan eminim. Bütçeme uyacaklar." En sevdiği lolipoplar da onlar.

"Kafe senden daha fazla saat kesti mi?"

"Şu anda çok inişli çıkışlı. Son birkaç gündür çok fazla çalıştım ama önümüzdeki hafta için neredeyse hiç planım yok. Son dakikada daha fazla iş çıkabilir ama birikimlerime el atmak zorunda kalıyorum ve bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Luke'a saati olup olmadığını sorabilirsin. Geçen gün bir kız işi bıraktı."

"Tanrım, hayır. Az önce yattığım adam için çalışmak istemiyorum. Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

"Gerçekten öyle." İç çekiyor. "Bugün beni görmezden gel, ben yokum." "Neler oluyor? Senin için endişelenmeme gerek var mı?"

"Hayır, iyiyim, sadece çok yorgunum. eBay mağazam geçen hafta gerçekten çok yoğundu, bu yüzden siparişleri yetiştirmek için yığınla çalışıyorum. Bunun da ötesinde Helena kötü bir hafta geçiriyor, ben de onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Normale dönmem için bir hafta uykuya ve iyi bir yatağa ihtiyacım var." İçimi rahatlatmak için elinden geleni yapsa da ben ikna olmadım. Avery'nin

kız kardeşi Helena depresyondan muzdarip ve Avery her zaman onun iyi olduğundan emin olan kişi. Ayrıca Helena'nın eğitim masraflarına da yardım ediyor. En iyi arkadaşım kadar çok çalışan birini tanımıyorum. Ailesi, Luke ile tam zamanlı işi ve yarı zamanlı işlettiği eBay mağazası arasında-Bırakın sevişmeyi, uyumak için bile zaman bulabileceğinden emin değilim.

"eBay siparişlerinde yardımcı olabilir miyim, bebeğim?"

Bir süre sessiz kaldı. Avery yardım kabul etmekten nefret eder. Hayatı boyunca hep başkalarıyla ilgilenen kişi olduğu için bu şekilde davranıyor ve ben de onu bundan kurtarmaya çalışıyorum. Bana verdiği cevap, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyor. "Yardımlarını çok isterim. Teşekkür ederim." Sesi yumuşak, her zamanki gibi kontrolü ele alan Avery'nin aksine.

"Olmuş bilin. Ne zaman?"

"Yarın sabah. Tam sekizde ve bana kahve getir." Otoriter Avery'ye dönüşüne gülümsüyorum. Onun her iki yönünü de seviyorum ama bu yönü bana hâlâ iyi durumda olduğuna dair güven veriyor. Hâlâ iyi bir mücadele veriyor ve kazanıyor. Eğer kazanamadığı bir gün gelirse, mahvolurum çünkü Avery çoğu gün benim can simidim.

"Orada olacağım," diye söz veriyorum. "Kahveyle birlikte." Starbucks'a bir bağımlılığı var ve eğer yüzünde sevdiğim gülümsemeyi yaratacaksa onu seve seve beslerim.

"Luke'tan haber aldığın anda bilmek istiyorum, tamam mı? Bana mesaj at." Kabul ediyorum ve aramayı bitiriyorum.

Sonra mesajlarımı kontrol ediyorum. Luke'tan hâlâ haber yok.

Dokuz saat sonra, Elixir'de kokteyl hazırlayan Avery'ye bakıyorum. Bara Luke'u görmeye gelmiştim ama ortalıkta yok. Avery bir an başını kaldırıp beni görüyor.

"Luke burada mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve ona bir dakika vermemi işaret ediyor. Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp etrafa bakıyorum, bu gece burada ne kadar insan olduğunu düşünüyorum. Salı akşamı saat dokuz'a göre oldukça kalabalık. Luke'un barı hemen hemen her zaman kalabalıktır ama hafta başında genellikle böyle olmaz.

"Luke bu gece gelmiyor Callie," diyor Avery müşterileriyle işini bitirdiğinde. Tezgâhtaki boş bardakları temizledikten sonra ekliyor: "Birkaç saat önce arayıp evde halletmesi gereken işleri olduğunu ve bana yardımcı olması için ekstra personel ayarladığını söyledi."

Luke asla izin almaz.

"Sesi iyi geliyor muydu?"

Başını yana eğdi. "Seni henüz aramadı mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, yenilmiş hissediyorum. Dün gece ilgilendiğini açıkça belli ettiği için böyle hissetmeme izin vermem aptalca ama kendime bunun gayet makul bir açıklaması olması gerektiğini söylemeye çalışsam da hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ara onu, bebeğim."

"Önemli konuşmaları telefonda yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Onu görmeye gitmek istiyorum ama ailevi sorunlarla uğraşırken kendimi zorlamak istemiyorum."

Katil bir eşle uğraşıyor olabilir. Hatırladın mı onu?

Sahip olamayacağın bir adama daha fazla bağlanmadan önce çekip gitmelisin.

Ama onu gerçekten

istiyorum. Ama o

gerçekten evli. Kapa

çeneni.

"O zaman mesaj at," diyor otoriter sesiyle.

Ona dilimi çıkarıyorum ve daha fazla müşteriye hizmet etmek için arkasını dönmeden önce bana attığı sırtışı görmezden geliyorum. Ancak telefonumu çıkarıp Luke'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Ailevi işlerle meşgul olduğumu biliyorum ama dün gecedan sonra konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Ne zaman vaktin olacak?

On dakika geçmesine rağmen cevap gelmiyor ve karnım endişeyle düğümleniyor. Tanrım, bütün bu birlikte uyuma ve sonra bunun nereye varacağını düşünme olayı berbat. Belki de kötü internet randevuları ve arada sırada berbat sevişmelerle mutlu olmalıyım. En azından o adamlarla çıkarken kendimi akli başında biri gibi hissediyorum. Luke'la olan bu şey, zihnimin bütün gün yaptığı sürekli ileri geri hareketleri yüzünden bana kamçı etkisi yapıyor. Bir an evrene ve Luke'a güveniyorum, sonra bir bakıyorum "neden beni aramadı?" diye bir uçuruma yuvarlanıyorum. Bugün kendimi delirttim. Çaresizce bir erkeğin aramasını beklerken her saatin her saniyesini sayan kadınlardan birine dönüştüm. Ve, kahretsin, bu ben değilim. Ben öyle biri değilim.

Argh.

Yeter

artık.

Avery müşterileriyle işi bitince bana geri döndü. "Bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım ho-"

Telefonumun çalma sesi ikimizin de hareketsiz kalmasına neden oluyor. Arayanın kimliğini kontrol ettim.

"Ben Luke."

"Cevap ver," diyor elleriyle çılgınca bir hareket yaparak.

"Luke," diyorum telefona, gözlerim hâlâ Avery'ye sabitlenmiş halde. Ne söyleyeceğini duymak için beklerken kalbim daha hızlı atıyor.

Lütfen bana tüm bunların bir hata olduğunu söylemesine izin verme.

Dostum, adam evli. Bu bir hatadan başka bir şey olamaz.

"Aramaya fırsat bulamadığım için üzgünüm," diyor ve ben de çocukken bir şeylerin yolunda gitmesini umarken hep yaptığım gibi parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Callie...

Neden siktir olup gitmiyorsun ve bir kez olsun hayal kurmama izin vermiyorsun? Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorsun.

"Avery ailevi sorunların olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?" Ona karşı utangaç hissediyorum, ki bu çok garip bir şey. Erkeklerle karşı hiç böyle değilimdir. Ama Luke'un yanındayken birdenbire kendimi gergin hissediyorum; sanki içimde bir yandan korku doluyken bir yandan da umut fişkırıyor.

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"Barınızda oturmuş dün gecenin tek seferlik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum." Dürüstlüğümler bazen beni öldürüyor ve ağzımdan dökülürken yüzüm kızarıyor. Ama başka türlü davranmamam.

Bir an sessiz kaldı. "Bugün benden haber alamadığın için mi?" Sorusu neredeyse beni öldürecek. Bu dünyada en çok saygı duyduğum bir şey varsa, o da doğrudan iletişimidir. Bahisleri koruma dansı yapmaya ve her şeyi en başından ortaya koymamaya dayanamıyorum.

"Evet... Ama bu benim sorunum, senin değil. Belli ki bazı şeylerle uğraşıyorsun ve eğer bu çok fazlaysa-"

Sözümü kesti. "Bana gelebilir misin?" "Ne? Şimdi mi?"

"Evet. Konuşmamız gerek."

Hayır, konuşmayacağız.

Sadece öpüşebiliriz.

Ve sonra sen de kıyafetlerini çıkarıp-

"Callie," diyor. "Düşünmeyi bırak ve buraya gel."

Oh, adamım. Sesinde bazen bana karşı kullanmayı sevdiği o derin, otoriter ton var. Kimi kandırıyorum ki? Bu otoriter tonu bana karşı her zaman kullanıyor.

"Tamam, bana adresini mesaj at. Ama dürüst olmak gerekirse, dün geceki gibi başka ifşaatlar da olacaksa, Luke, bilmek istediğimden emin değilim."

Sessizlik.

Ölüm

sessizliği.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

"Başka ne var? Hemen şimdi söyle," diyorum kalbim yeniden hızlanırken. İç geçiriyor. "Sadece buraya gel. Bunu telefonda yapmak istemiyorum."

Dediğini yapıyorum.

Ve evine giderken kendime buna hemen bir son vermem gerektiğini söylüyorum. Ben evli bir adamla yatacak türden bir kadın değilim. Neredeyse boşanmış olması umurumda değil. O kâğıt parçasını alana kadar onu pantolonumdan uzak tutmalıyım.

Luke kapıyı açıyor ve ben bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu yapan kasları, dudakları ya da bakışlarının her santimimi içine alması değil. Yeşil gözleri ve adımı hiçbir erkeğin mırıldanmasına izin verilmemesi gereken bir şekilde mırıldanmadan önce benimkilere kilitlenmeleri.

*Pantolonuna girmesine izin
vermeyeceksin. Pantolonuna
girmesine izin vermeyeceksin.*

Elini koluma koyuyor ve dokunuşuyla neredeyse yerimden sıçıyorum. Buraya gelirken kendi kendime yaptığım konuşmanın çoktan unutulduğundan eminim. Luke Hardy bana lanet olası bir uçurumdan atlamamı söylese, bunu yapacağımdan çok daha eminim. Çenesini sallayarak, "İçeri gel." dedi.

Ben içeri girerken gözlerimiz birbirini bırakmıyor. Onun büyüsü altındayım ve hiçbir şey bunu bozamaz.

Sonra bir kadın sesi duyuyorum ve donup kalıyorum.

"Sean, hayır!"

Başım dönüyor.

Beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Luke'un eli bileğimi sarıyor ve kulağıma doğru söyleyebilmek için yakınımaya eğiliyor. "Düşünmeyi bırak Callie ve açıklamamı bekle."

Derin bir nefes çekiyorum. "Acele edip açıklamaya başlasan iyi olur Luke. Bana uzun süre yetecek kadar sürpriz yaşadım."

Dört ya da beş yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk köşeyi dönüyor ve koridorda bize doğru koşuyor. Luke çocuğun koşması için kollarını uzatabilmek için beni bırakıyor.

"Baba!"

Luke onu kollarının arasına alıyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Gözlerimi dikip bakıyorum çünkü tek yapabildiğim bu. Luke neredeyse hiç gülümsemez. Son bir yıl içinde onu kaç kez gülümserken gördüğümü iki elimle sayabilirim.

"İyi misin küçük adam?" diye soruyor çocuğa ve yumurtalıklarım patlıyor.

Bum.

I. Ben. Bittim. İçin.

Katmanları soymaya devam ediyor ve benim tek yapabildiğim her seferinde biraz daha düşmek.

Çocuk kollarını Luke'un boynuna doluyor ve ağzını babasınıninkine bastırıyor. "Sen yokken daha çok puffer'ım vardı. Paris bana iyi baktı, bu yüzden endişelenmene gerek yok." Sözleri karşısında kalbim biraz kırılıyor. Bir çocuğun ebeveynlerine onlar için endişelenmelerine gerek olmadığını söylemesinden etkilenmemek elde değil.

Luke oğluna gülümsemeye devam ediyor ama o güzel yeşil gözlerindeki pişmanlığı görebiliyorum. "Ben burada olmasam da Paris sana her zaman göz kulak olacak, tamam mı?"

Çocuk başını sallıyor ve Luke biraz rahatlıyor gibi görünüyor.

"Sean, seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum," diyor bana dönüp gülümseyerek bakarken. "Bu Callie."

Sean bakışlarını bana çevirdiğinde genç bir kadın koridorda bize doğru yürüyor ve ben şaşkına dönüyorum. Luke'un beni uzakta tuttuğu bir yılın ardından, beni hayatına bir anda dahil ediyor. Bunu yapıyor olması hoşuma gidiyor ama aynı zamanda ben değişimle mücadele eden bir insanım. Birbiriyle çelişen duygular bana hücum ediyor ve onları kontrol altına almak için derin bir nefes alıyorum.

Luke elimi tutuyor ve nazıkçe sıkıyor. "Callie, bu Sean," diyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve bakışlarında gördüğüm gülümseme bana güven veriyor.

Beni anlıyor.

Dikkatimi oğluna veriyorum ve gülümsüyorum. "Merhaba Sean. Seninle tanışmak çok güzel."

Sean sırtıyor ve bu tamamen Luke'a ait.

Babasına o kadar çok benziyor ki.

"Merhaba." Bana sadece tek bir kelime söylüyor ama o kelime benim için çok şey ifade ediyor. Babasıyla aramızdaki her neyse onu ilerletmek için ihtiyaç duyduğundan emin olduğum bir karşılama içeriyor.

Sean ve ben birbirimize gülümsemeye devam ederken Luke, "Bu da kız kardeşim Paris," diyor. Aramızda bir işaret yapıyor ve ekliyor, "Paris, Callie."

Önümde duran ve kardeşine çok benzeyen minyon, esmer kadın bana kocaman bir gülümseme veriyor. Luke'tan daha genç ve ilk izlenimlerim onun ağabeyi kadar içine kapanık olmadığını söylüyor. "Merhaba Callie. Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim." Sanki çok uzun zamandır bekliyormuş gibi "sonunda" diyor ve karnımda kelekler uçuşuyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. Sadece Luke'un Tyler adında bir kardeşi olduğunu biliyordum.

Bakışlarını hızla Luke'a çevirmeden önce gözlerini bana diyor. "Sana benden hiç bahsetmedi, değil mi?" Sonra tekrar bana dönerek gözlerini deviriyor. "Kardeşim her şeyi kendine saklamayı sever. Ben onun üvey kardeşiyim. Babamız aynı. Beş yıl kadar önce annem vefat edene ve ben babamla yaşamaya başlayana kadar yakın değildik. On sekiz yaşına girmeme birkaç ay kalmıştı ve tek başıma kalmaktansa onunla kalmamda ısrar etti. Ve geçen yıl öldüğünde Luke beni kanatları altına aldı ve buraya taşındım." Luke'a gülümsüyor ve ekliyor: "Gerçi Luke'un beni kanatları altına alıp almadığından pek emin değilim ama çocuk bakıcılığı için benden faydalandığını söyleyebilirim." Aralarında geçen gülümsemeden birbirlerini çok sevdiklerini tahmin ediyorum.

Luke'un kaşları kalkıyor. "Hatırladığım kadarıyla, ekstra teyzelik görevlerini üstlenmene izin vermem için bana yalvarmıştın."

Paris Sean'a uzanıyor ve onu Luke'un üzerinden alıyor. "Hadi küçük adam, çoktan yatmış olman gerekirdi." Bana bakıp sırtarak ekliyor: "Teyzelik görevi için yalvardığımı hatırlıyorum. Yani bu ufaklık varken kim istemez ki? Çok sevimli ve en güzel sarılmaları o yapıyor."

Luke oğluna iyi geceler diliyor ve Paris'in gidişini izledikten sonra bana dönüyor. Sessizlik birkaç dakikalığına bizi tüketiyor. Sanırım ikimiz de bunu yaşarken anlıyoruz -arkadaşlığımızdaki bu beklenmedik dönüşü.

"Bence bir daha seks yapmamalıyız-"

Sözümü kesti. "Buna inanacağımı sanıyorsan, kendini kandırıyorsun."

Otoriter Luke.

Tanrım.

Tanrım.

Bunu bana nasıl yapıyor? İçimdeki arzu, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı düğümlenene kadar kıvrılıyor ve bunu onu tanıdığım bir yıl boyunca bana yapıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Söyleyeceklerimi bitirmeme izin verseydin... Evli bir adamla yatan bir kadın olmak istemiyorum. Sana boşanacak mısın diye sorduğumda evet demedin. Aramızda bir şey olmasını düşünmeden önce bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor."

Söylediklerimi dikkatle dinliyor ve sonra elini yüzünde gezdiriyor. "İçeri gel." Bu iki kelimeyle birlikte elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni koridordan oturma odasına yönlendiriyor.

Luke'un evi lüks ve ne kadar varlıklı olduğunu fark etmediğim gerçeği beni bir kez daha şaşırttı. Ev iki katlı ve yüksek tavanlı.

Şimdiye kadar gördüklerime göre tavanlar ve açık yaşam alanları. Geniş bir güverteye açılan tabandan tavana cam kapılar oturma odasını çevreliyor. Görünüşe göre Luke bahçesinde çok vakit geçiriyor olmalı çünkü bahçe çok güzel düzenlenmiş. Güverte ve arka bahçe peri ışıklarıyla aydınlatılmış, bu yüzden gece saat dokuzu geçmesine rağmen dışarının ne kadar çarpıcı olduğunu görebiliyorum.

Beni büyük, L şeklinde krem rengi bir kanepeye götürüyor ve yanıma oturmadan önce oturmamı işaret ediyor.

Çok yakın.

Eğer onu uzakta tutma umudum varsa bana çok yakın oturuyor. Kendime tekrar tekrar oraya gitmeyeceğimi -evliliğinin bittiğinden emin olana kadar onunla bir daha yatmayacağımı- söylüyor olabilirim ama ben aziz değilim. Bir kız sadece yapabildiğini yapabilir ve burada beynimin değil vajinamın yetkili olduğundan oldukça eminim.

Kaşlarını çatmasına aldırmadan, aramızda biraz boşluk bırakmak için kanepede ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. "Bana güven olmaz," diye mırıldanıyorum.

"Güvenebilirim," diyor ama sesi sanki kendini kontrol etmek için savaşıyormuş gibi hırçın.

"Demek karından bir oğlun var," diye ağzımdan kaçırıyorum. Bu konuşmanın acele etmesine ihtiyacım var; Luke'un bir şekilde bana bu ilişkiyi sürdürmemi sağlayacak bir şey, *herhangi bir şey* vermesine ihtiyacım var.

Onu istiyorum ama başka birinden almayacağım.

"Evet. Dün gece aceleyle ayrılmak zorunda kalmamın nedeni de o. Sean'ın astımı var ve kötü bir kriz geçirdi. Seninle birlikteyken Paris mesaj attı ve onu hastaneye götürdüğünü söyledi." Bir an duraksıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bugünün çoğunda onunla birlikteydim." Aslında kelimeleri söylemeden ne dediğini biliyorum.

"Ve bu yüzden bugün beni hiç aramadın," diyorum usulca, bugün onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm için içimi bir pişmanlık kaplıyor.

Başını sallıyor ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz. "Boşanıyorum Callie. Bu sadece uzun ve zorlu bir yol. Karmaşık olduğunu söylerken bunu kastetmiştim. Çoğu gün kafamı kurcalıyor ve sen beni kötü bir günümde yakaladın."

Bir parti vermek istiyorum. Sevincimi tüm dünyaya haykırmak istiyorum ama biliyorum ki "uzun ve zorlu bir yol" kelimeleri Luke'un yaşadıklarını anlatmaya yetmiyor bile. Sevdiğiniz kadının - çocuğunuzun annesinin - bir katil olduğunu ve size yıllarca yalan söylediğini öğrenmek yıkıcı olmalı. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu yüzden,

Her ne kadar boşanmaya çalışsa da, bu size ihanet eden kişiyi terk etmek kadar kolay değil.

Dudağımı ısıyorum. Oyalanıyorum çünkü kalbim aklımla savaş halinde ve hangi yöne kaçacağımı bilmiyorum.

Luke beni sandığımdan daha iyi tanıyor. "Çok fazla düşünüyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bacağı bacağıma süründüğünde karnım çırpınıyor. Yanağımı okşadığında nefesimi içime çekiyorum. Dokunuşu çok fazla ama onu durdurmak için çaresizim. "Bana ne düşündüğünü söyle," diyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Yine de o dudaklar.

Bakışlarım ağzına kayıyor ve zihnimde izini sürüyorum.

O dudakları tekrar üzerimde istiyorum.

"Callie..."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için geri çekiyorum. O gözlerde çok fazla acı var. *Bunu daha önce nasıl görmedim?* "O kadar çok şey düşünüyorum ki... Seni istediğimi ama bunun inandığım her şeye aykırı olduğunu. Evli erkeklerle birlikte olmam ve aileleri parçalamam. Sonra düşünüyorum da belki sen boşanmanı tamamlarken arkadaş olarak kalabiliriz ama birbirimizi daha iyi tanıyabilmek için birlikte çok daha fazla zaman geçirebiliriz." İç çekiyorum. "Sonra dün geceyi ne kadar çok sevdiğimi ve bunu tekrar yapmayı gerçekten ama *gerçekten* ne kadar çok istediğimi düşünüyorum..." Derin bir nefes alıyorum. "Çok fazla düşündüğümü biliyorum Luke, ama burada düşünmem gereken çok şey var."

Başparmağının ucunu hafifçe yanağıma sürüyor ve gözleri düşüncelerinde kaybolmuş gibi biraz parlıyor. Söylediğim her şeyi geri alabilmeyi dileyerek sessizce bir şey söylemesini bekliyorum. Onunla tekrar yatmakla ilgili kısım hariç. Bunu istiyorum. Ama hiçbirini geri alamam çünkü söyledğim her şey Tanrı'nın dürüst gerçeği.

Sonunda konuştu. "Seni istiyorum ve sana sahip olacağım. Bir gün. O zamana kadar, bu işi senin istediğin gibi yürüteceğiz ve şu arkadaşlık işini yapacağız." "Ama bunun çok zor olacağını bilmen gerek. Senin hayatımda olman ama yatağımda olmaman."

Beni açıkça isteyen bir adama sahip olmanın heyecanı vuruyor ve kendime engel olamıyorum - gülümsüyorum. Büyük. *Kocaman.*

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Luke beni yeniyor. "Sanırım bu gülümseme bu konuda iyi olduğun anlamına geliyor."

"Evet, ama Bay Bu-Sikilecek-Sert, seni hissettiğimi bilmeni istiyorum. Demek istediğim, az önce onu kıran kızla konuşuyorsun."

üç aylık kuraklık."

Çenesi geriliyor ve yakınımına eğiliyor. Dudakları yanağıma değiyor ve kulağıma mırıldanıyor: "Uzun bir kuraklıktan çıkan tek kişi sen değilsin." Sonra ayağı kalkıyor ve benden birkaç adım uzaklaşıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor ve ne kadar gergin olduğunu hissediyorum.

Ayağı kalkıp ona doğru ilerliyorum. Elimini omzuna koyduğumda sırt kasları geriliyor. "Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum Luke Hardy," diyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

Gözleri benimkileri arıyor. "Önemli kısımları zaten biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Elimini göğsüne yaslıyorum. "Burada kilitli tuttuğun sırları bilmiyorum. Önemli olan onlar."

Keskin bir nefes alıyor ve elini benimkinin etrafına sarıyor. Diğer eli belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

*Oh,
kahretsi*

n.

Olamaz.

Çok yakın.

Ama ben kucaklamasından kurtulamadan dudakları dudaklarıma değiyor. Beni sıkı sıkı tutuyor ve verdiği mesaj çok açık: Burada kontrol onda ve eğer istediği bir öpücükse, öpücüğü alacak.

Yine de beni şaşırtıyor ve yüzünü benimkinden uzaklaştırıyor. Hâlâ bana tutunarak, "Bir süreliğine sadece arkadaş olarak kalacağımızı biliyorum ama bir erkeğin de ihtiyaçları vardır Callie. Eğer bana elini sürersen, bunun sonuçlarına hazırlıklı olsan iyi edersin."

Gözlerimin neredeyse yuvalarından fırlayacağına eminim. Luke'un otoriter olduğunu biliyordum - ah, *biliyordum ama* bu, otoriterliğin yepyeni bir seviyesiydi. Derin sesi tenimde titreşerek tüylerimi diken diken ederken, gözleri ruhuma işliyor. O yoğun, yeşil gözleri bana her seferinde bunu yapacak. *Söylediğim ya da düşündüğüm her şeyi unutmama ve ona sımsıkı sarılmama neden olurlar.*

Yüzünü tekrar eğiyor ve ağzı benimkini buluyor. Dudaklarımız birleştiği anda ihtiyaç kıvılcımları içimi yakıyor. Onun için çok ateşliyim ve kendimi kontrol edemiyorum. Vücudumu onun ki ne doğru sertçe itiyorum ve ağzımı ona açıyorum.

Tadı viski gibi ve sırf bu anı sonsuza dek hatırlayabilmek için biraz satın almayı not ediyorum. Daha önce viskiyi hiç sevmemiştim ama yeni favori içkim olabilir.

Bu öpücük sonsuza dek aklımda yaşayacak. Luke sadece öpmekle kalmıyor, sahip oluyor. Aklımı, bedenimi ve ruhumu ele geçiriyor.

Bu öpücükte umut buluyorum.

Benim için savaşacağına dair bir umut. İkimizin de istediği *biz* için.

Beni istediğine dair tüm şüphelerim ortadan kalktı.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, başım dönerek önünde duruyorum, umutsuzca aklımı toplamaya çalışıyorum. "Sanırım gitsem iyi olacak" diye mırıldanıyorum. *Çünkü aksi takdirde kemiklerini kırabilirim.*

Başını sallıyor. "Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir." Sesinin boğuk tonu, onun da öpücükten benim kadar etkilendiğini anlamamı sağlıyor.

Çantamı kaptığım gibi, "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Bu gecedен sonra sürprizlerle baş edebilecek gücüm kalmadı."

Gözleri gözlerimi tutuyor. Tereddütsüz. "Artık sürpriz yok, Callie." Şükürler olsun.

Luke önüme başka bir şey koyarsa, kendimi tamamen kaybedebilirim.

Bölüm 5

Luke

Kendimi destekliyorum.

Avluya giriyor ve bana doğru yürüyor. Gülümsemiyor, bu yüzden ruh halini anlayamıyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum ve bugün iyi olmasını umarak yerimde onu bekliyorum. Son geldiğimizde yaşadığımız gibi bir güne daha ihtiyacımız yok.

Karşımdaki koltuğa kayarken eli benimkine uzanıyor. "Geçen gün için özür dilerim Luke. Kaltağın tekiydim ve sen bunu hak etmedin."

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. İyi görünmüyor; neredeyse hasta görünüyor ve yeni saç kesimini merak ediyorum. Kim yaptıysa tamamen berbat etmiş. Eskiden uzun olan kumral saçları şimdi omuz hizasında ve düzensiz. Sanki biri kör bir makasla kesmiş gibi görünüyor.

Elimi geri çekerek, "Sean'ın astımı azdığı için bugün onu getiremedim," diyorum.

"O iyi mi?" Endişeli görünüyor, ama ona inanmalı mıyım, inanmamalı mıyım bilemiyorum.

o.

"Evet, o iyi." Koltuğumda kayıyorum. "Müfettişin bilmek istediği bazı şeylerin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Dudaklarını büzerek bir süre bana baktı. "Geçen gün ne olduğunu bile kabul etmeyecek misin?" Sesi yenilgiyle karışık. Neden olanları tekrar gözden geçirmek istediğini anlayamıyorum. Bana kalırsa, ikimiz de istediğimizi söyledik ve geriye bakmaktansa ilerlemeyi tercih ederim.

"Ne anlamı var, Jolene?"

Gözleri büyüdü. "Ne anlamı var?" diye tersledi. "Senin karın olduğum ve bazı şeyleri çözmeye çalıştığımız gerçeği asıl mesele diyebilirim. Olanları geride bırakmamızı ve evliliğimizi yeniden inşa etmemizi gerçekten istiyorsan, derinlere inmeli ve olabildiğince dürüst olmalıyız."

Ellerim kenetleniyor ve duygularımı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. İçinde bulunduğum zor durumdayken bunu yapmak hiç de kolay değil. "Sana bunu bir kez daha denemek ve her şeyi geride bırakmak istediğimi söylediğimde, yaşadığımız her sorunu deşmek istediğimi kastetmemiştim. Tanrım, Jolene, tüm bunlar olmadan önce evliliğimizin içinde bulunduğu boktan durumla başa çıkmak neredeyse imkânsızdı."

"Ne yani, tüm bunları unutup ilerleyebilmemizi mi bekliyorsun?"

"Sean için, evet. Onun bir anne ve babaya ihtiyacı var. Birlikte."

Derin bir nefes alıyor ve içinde bulunduğumuz avluya bakıyor. Hapishane ziyaretleri haftamın en düşük noktasıdır ve bugünkü ziyaret kesinlikle en kötüsü. Gelmek istemiyordum ama gelmek zorundaydım. Avlu bugün ailelerle dolu ve gürültü neredeyse kaotik ama ben bunu engellemeyi öğrendim. Her hafta cehennemden nasıl geçeceğimi ve her seferinde biraz daha kaybolmuş olsam da nasıl hayatta kalacağımı buldum.

Aldığı nefesi üfleyerek bana geri döndü. "İki kişiyle aynı evliliği yürütemem Luke. Annen o kadar çok müdahale etti ki üzerimde ve üzerimizde yarattığı baskıdan boğulacağımı sandım. Geçen gün geri çekilmesi gerektiği konusunda söylediklerimde ciddiye aldım. Eğer çekilmezse, bunu daha fazla yapamam. Yapmayacağım."

Öne doğru eğilmeden önce uzun bir süre sessizce ona baktım. "Avukatının ve dedektifinin parasını onun ödediğinin farkında mısın? O olmadan, onları karşılayamayız."

Aramıza eski bir dost gibi gerginlik yerleşiyor. Jolene parmaklarını metal masaya vururken soğuk bir rüzgâr üzerimize buz gibi çöküyor. Ya da belki de

Bunu yapan sadece geçmişimiz. Söylediklerimi düşünürken gözlerini benden kaçırıyor. Soğuk sessizliğimizin dakikalarını sayıyorum ve her hafta yapmak zorunda olduğumuz bu çıldırtıcı dansa bir son verebilmek için ihtiyacım olan şeyi bana vermeye bir adım daha yaklaşması için işe yarayacağından şüphe duyduğum bir dua ediyorum.

"Artık seni anlamıyorum," diyor sonunda. "Masumiyetime inanmayı bıraktıktan sonra işimizin bittiğini düşünmüştüm ama aklının başına geleceğini umuyordum ve geldin. Beni hayatından çıkarman beni çok kırdı ve yeniden birbirimize güvenmek benim için çok zor oldu. Çok çabalıyorum ve bunun için çalışıyorum. *Ama ya sen?* Sanki buraya geri gelip birlikte olmamızı istediğini söylemişsin gibi, ama yine de istediğin son şey buymuş gibi davranıyorsun."

Artık kendimi tutamıyorum. Koltuğumdan kalkıp arkasındaki boşluğa doğru ilerliyorum. Ensemi ovuşturarak aklımdan geçen her düşüncüyü sindirmeye çalışıyorum. Bunu yapmak imkânsız, çünkü aklımdan bir sürü lanet düşünce geçiyor. Birbiriyle çelişen ve artık ne yapacağımı bilemediğim bir sürü düşünce.

Durup ona bakışlarımı yöneltiyorum. "Birlikte olmamızı istiyorum ama dediğim gibi, uzun süredir iyi bir noktada değildik, bu yüzden tekrar rayına oturması biraz zaman alacak. Öncelikle seni buradan çıkarmaya odaklanmalıyız ve bunu yapmak için müfettişin senden bazı bilgiler alması gerekiyor. Bugün bunun üzerinden geçebilir miyiz?" Sesim çabuk çıkıyor, bu hiç yardımcı olmuyor ama bundan daha fazlasını da yapamam. Bugün burada olmak zorunda olduğum için kendimi çok sinirli hissederken olmaz.

Dudakları birbirine yapışıyor ve irkiliyor. "Seni seviyorum ama dönüştüğün adamdan hoşlanmıyorum Luke."

Tekrar oturuyorum ve gözlerim onunkilere dikiliyor. Onu görmezden gelerek, "Annen ölmeden önceki Pazartesi günü nerede olduğunu bilmesi gerekiyor. Hatırlayabiliyor musun?"

Son bir aydır ustalaşmış gibi görünen yeni öfkeli bakışlarıyla beni izliyor. Bana cevap vereceğinden emin değilim ve sonunda konuşmak için ağzını açtığında ağzından ne çıkacağını merak ediyorum. "Bunu neden bilmesi gerekiyor?"

Hay sikeyim.

Elimden geldiğince kolay bir şekilde omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye çıkışıyorum. "Bunun bir önemi var mı? Belli ki bu bilginin ona yardımcı olacağını düşünüyor, o yüzden sadece

O günü hatırlar mısın lütfen?" Bu ziyaretten sonra sert bir içkiye ihtiyacım olacak.

Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor ve benden öteye bakıyor. Bakışlarımı tekrar bulana kadar aramızda uzun birkaç dakika geçiyor. "Bunu düşünmek zorundayım."

Göğsümdeki sıkışma şiddetleniyor ve elimi masaya vurup ona hatırlaması için daha çok çabalaması gerektiğini haykırmak istesem de sakinliğimi koruyorum. Başımı sallayarak, "Tamam. Ayrıca arabayı hiç nehrin aşağısındaki araba yıkama yerine götürüp götürmediğinizi de bilmek istiyor." diyorum.

Sabrı kırıldı ve ayağa kalktı. Şimdiye kadar bana yönelttiğinden daha büyük bir öfkeyle bana bakarak hırladı: "Bu bilgiye neden ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Benim tarafımda olmadığın hissine kapılmaktan da hoşlanmıyorum. Ben senin karınım, Luke. Çocuğunun annesiyim! Benimle evlendiğin gün beni sonsuza dek seveceğine söz vermiştin. İyi günde kötü günde, hatırladın mı?" Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bu sonsuzluğumuzun en kötü kısmı ve daha iyisini yapmalısın. Bunu yapmaya hazır olana kadar seni bir daha görmek istemiyorum."

Bununla birlikte dönüp benden uzaklaşıyor.

Siktir.

Siktir.

"Bana istediğin bilgiyi vermeyecek." Telefonu kulağıma götürüp cevabını beklerken hapishane otoparkındaki arabamın yanında volta atıyorum.

"Luke, buradaki skoru biliyorsun. Ya o bilgiyi alırsın ya da silahlı soyguna karıştığın için seni suçlamayı daha yakından inceleyeceğiz."

Telefonu daha sıkı kavriyorum. "O soygunla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, soygun günü kaçış arabasının şoförüyle konuşurken görüldüğünüz. Herhangi bir ilişkiyi kanıtlayıp kanıtlayamayacağımdan bağımsız olarak, denerken hayatınızı cehenneme çevirebileceğimden eminim. Bunu oğlun için gerçekten istiyor musun?" Kendini beğenmiş sesi, telefona uzanıp gırtlığını parçalamak istememe neden oluyor.

"Hayır, Dedektif, kendinize sormanız gereken soru, oğluma zaten yaşadığı her şeyden sonra bunu yaşatmak isteyip istemediğinizdir. Size bu cinayeti Jolene'in işlediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayan tüm delilleri verdim. İşlediğini düşündüğünüz diğer cinayeti kanıtlamanıza yardım etmek gibi bir sorumluluğum yok. Ve ailemin bunu daha ileri götürecek parası var. Buna yeterince katlandım; artık hayatımı geri alma vaktim geldi. Gerekirse mahkemede görüşürüz ve bir an için bile tüm bunların kaydını tutmadığımı düşünme çünkü tutuyorum."

Aramayı sonlandırmadan önce cevabını beklemedim.

Derin bir nefes alarak yapmam gerekenleri gözden geçirdim. Her şeyden önce annem.

Kahretsın, bugün daha kötü olabilir mi?

"Luke!" Öğle yemeği yediği gösterişli otele vardığımda annem kollarını bana doluyor. Belli ki içmiş, ama bu beni şaşırtmadı. Estelle Ashcroft'un hayatta en iyi yaptığı şey bu. *Bir de erkekler.*

Kucağından çekiliyorum. Masada karşısında oturan adama bakarak, "Matt. İkinizin tekrar görüştüğünü fark etmemiştim." Matt Breen ve annemin yaklaşık otuz yıllık bir dostlukları var. Kendisi aynı zamanda kısa bir süre birlikte yaşadıkları üvey kardeşim Tyler'ın da babasıdır. Hayatımızın değişmez bir parçası oldu ve sık sık sosyalleşiyorlar. Yine de bu öğle yemeği her zamankinden daha samimi görünüyor.

Matt'in ağzı düzleşir. O ve ben pek çok konuda aynı fikirde değiliz, annem de bunlardan biri. O annemin parti yaşam tarzını teşvik etmekten hoşlanırken ben onun durulmasını ve kendine çeki düzen vermesini tercih ederim. Ne yazık ki Estelle Ashcroft kırk dokuz yaşında, dedesi ve babasının başlattığı içki içme geleneğini sürdürüyor. Arkasında ömrü boyunca tükenmeyecek eski parası olması, seçtiği yaşam tarzına sadece yardımcı olur.

Matt cevap veremedi, annem araya girer. "Birbirimizi görmüyoruz Luke. Bu sadece Tyler'ın Matt'in şirketindeki yeni işini konuşmak için bir öğle yemeği."

"Çünkü bunu tartışmak için sıvı bir öğle yemeği gerekiyor," diye mırıldanıyorum. Vücut dilleri seks çılgınlıkları atıyor ve ben tüm hayatımı annemi izleyerek geçirdim.

Erkekleri kovalayın. Biriyle yattığını anlarım.

"Buraya annene hakaret etmeye mi geldin?" Matt'in burun delikleri alevleniyor ama onu kızdırıp kızdırmadığım umurumda bile değil. *Hayatta pek bir şey değişmiyor.*

"Hayır, onunla özel bir konu hakkında konuşmaya geldim. Siz ikiniz yemeğinizi bitirmek üzere misiniz?"

Matt ayağa kalktı ve peçetesini masaya bıraktı. "İşe dönmem gerekiyor. Seni ararım, Estelle."

Yanımızdan ayrılmadan önce bana son bir kez baktı.

Boşalttığı koltuğa ben oturdum. "Neden yine bu yola giriyorsun?" diye sordum.

Önünde duran Cosmopolitan'ı -tercih ettiği kokteyl- bitiriyor. Bardağın kenarından bana bakarak, "Matt'i on dokuz yaşımdan beri tanıyorum Luke. O benim en eski arkadaşlarımdan biri. Birlikte yemek yiyor olmamız yattığımız anlamına gelmez." *Tanrım, şimdiden kafayı bulmuş.*

Kelimeleri gevelemesini görmezden geliyorum çünkü sarhoşken hâlâ işlevini yerine getirebilen biri varsa o da annemdir. "Seninle Jolene hakkında konuşmam gerek."

Yüzü buruştu. "Tanrım, şimdi ne oldu? O kaltak ne yaptı?"

"Polis yaklaşık bir ay önce onun işlediğini düşündükleri başka bir cinayetle ilgili ellerinde kanıtlarla bana geldi. Suçluluğunu kanıtlamalarına yardımcı olacak bilgileri almak için Jolene'le tekrar yakınlaşmamı istediler. Onlara hayır dedim, ama onlara yardım etmezsem geçen yılki silahlı soygunla ilgili daha fazla sorgulanmak üzere beni içeri atmakla tehdit ettiler. Ben de Jolene'e geri döndüm ve tekrar birlikte olmamızı istediğimi düşünmesini sağlamak için ona saçma bir hikaye anlattım-"

Annem sözümü kesti. "Son bir aydır onunla mı görüşüyorsun?" Sözleri tiksintiyle doluydu. Bu maskaralığın bir parçası olduğum süre boyunca hissetmediğim bir şey değil.

Başımı salladım. "Evet, ama sadece bu soygunun geri dönüp beni kıcımdan ısırmasını istemediğim için. Sean'ın bana hapiste değil evde ihtiyacı var."

"Ama senin o soygunla hiçbir ilgin yoktu."

İçimi çektim. "Doğru. Ama o gün lanet olası kaçış arabasında otururken Dermot'la konuştum. Bu onların radarına girmek için yeterli." I

eski dostumu o arabada otururken gördüğümde ona yaklaştığım için her zaman pişman olacağım. *Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.*

"Bu tamamen saçmalık Luke! Bunu senin başına kakamazlar." Annem hep hayal dünyasında yaşırdı. Yaşamak için asla bir işe girmek zorunda olmamak ve günlerini sosyetik arkadaşlarıyla etrafta zıplayarak geçirebilmekle el ele gider.

Ensemi ovuşturuyorum ve birkaç sinirli nefes almaya zorluyorum. Bugün ona karşı sabrımı yitirmenin bana hiçbir faydası olmayacak. "Öyle ve öyleler. Ama bugün onlara artık bunu yapmayacağımı söyledim. Eğer bir avukata ihtiyacım olursa bana yardım edip etmeyeceğini sormaya geldim." Annemden maddi yardım istemekten nefret ediyorum ama Jolene'in cinayet işleyebilecek bir kadın olmadığını düşündüğüm zamanlarda onun masumiyetini kanıtlamak için birikimlerimin son kuruşuna kadar harcamıştım.

"Tabii ki. Benden yardım istemene hiç gerek yok. Barry'yi aramamı ister misin?" Şu anki aile avukatımız.

"Hayır, onunla kendim konuşmak ve detayları açıklamak istiyorum."

Garsona bir kokteyl daha getirmesini işaret ediyor. "Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Gitmek için ayağa kalktım. "Hayır, ona yardım etmediğim için bu dedektifin ne yapmaya karar vereceğini bekleyip görmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." Göğsüm endişeyle geriliyor. Hayatımı bu şekilde yaşamaktan nefret ediyorum ve bu durum son iki yılda fazlasıyla tanıdık hale geldi. Önce Jolene'in davasının kararını beklerken, şimdi de bu. Her zaman polisin bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Annem ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor. "Bunu atlatacaksın Luke. Bu korkunç evliliği sona erdirmek ve hayatını yeniden yoluna koymak için hiç bitmeyen bir mücadele gibi hissettiğini biliyorum, ama yakında özgür olacaksın."

Keşke hayat annemin düşündüğü kadar basit olsaydı.

Satın Al Steal My Breath

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ

YAZAR HAKKINDA

Hayalperest

. Kahve aşığı.

Kalbi Çingene.

Alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazan USA Today Bestselling yazarı.

Kelimelerle yaratmadığım zamanlarda beni bir sonraki kaçamağımı planlarken, dünyada yeni bir yeri ziyaret ederken, bir arkadaşımın kahve ve kek eşliğinde uzun bir sohbet ederken, kağıtla yaratırken veya iyi bir kitap ve çikolata ile kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

On iki yaşından beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek benim için her zaman bir terapi biçimi olmuştur, özellikle de zor zamanlarımda. Bugünlerde sözlerimin bana olduğu kadar başkalarına da yardımcı olmasından gurur duyuyorum.

www.ninalevinebooks.com

[Satışlarımdan haberdar olmak için beni BookBub'da takip edin](#)

[VIP listeme katılın - bonus sahnelere, özel hediyelere, gizli çekimlere ve daha fazlasına erişin!](#)

[Facebook'ta okuyucular kulübüme katılın](#)

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Fırtına MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5) Illusive

(Storm MC #6)

Command (Storm MC #7) Havoc

(Storm MC #8)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'in Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kralın Hükümdarlığı (#6)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

Milyarder Romantizmi

Ashton Scott

Risk

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri [web sitemden](#) takip edebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Ashton Scott iki yılı aşkın bir süredir benim için bir aşk emeği. Yazma hevesimi yeniden bulmak için üzerinde çalıştığım eğlenceli bir proje olarak başlayan bu çalışma, birçoğunuzun takip ettiği ve beni desteklediği bir seriye dönüştü. Bu destek ve teşvik için teşekkür ederim. Bu kitabı bitirmem için bana gerçekten ilham verdiniz, özellikle de annem vefat ettikten ve ben çok fazla yazamadıktan sonra. Daha fazla Ashton istediğinizi biliyordum, bu yüzden onu yazmaya devam ettim.

Levine'in Hanımları'na gelince, içinizden birkaç kız gerçekten her pazartesi beni kontrol edip o haftaki bölümü sevdiğinizi bildirdiniz. Bu benim için dünyalara bedeldi. Burada her birinize tek tek teşekkür etmek isterdim ama birilerini kaçırmaktan korkuyorum ve bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ama siz kızlar kim olduğunuzu biliyorsunuz - teşekkür ederim!

Jodie, bunu her zaman söylediğimi biliyorum ama gerçekten bu kitap için her zamankinden daha doğru - Ashton'ı ve tüm bu karakterleri sen olmadan bu hale getiremezdim. İki yıl önce E'nin buz pateni yaptığı ve pazartesi günlerinin bölümü bitirmek için çılgın bir bulanıklık olduğu o pazartesi gecelerini hatırlayın,

beta okuma, formatlama, e-posta ile gönderme vs. vs. Benim için telaşlı günlerdi ama sen onları eğlenceli ve başarılı hale getirdin. Ve Pazartesi günü saat 22:00 gibi beni arayıp "Umm, hayır bunu gönderemezsin, iyi değil" dediğin ve sonra zihinsel bir çöküş yaşadığım zamanı hatırla (tamam, belki biraz abartıyorum ;))... Bana karşı dürüst olduğun için seni daha çok seviyorum bir şeyin benim standartlarıma uygun olduğunu düşünmeme izin vermek yerine zaman

değil. Evet, artık yeniden yazmak istemediğimde bana yeniden yazdırdığın Nash bölümü bile. O zaman bile! Ama konudan sapıyorum... Ashton üzerindeki tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Sen gerçekten bir tanrıçasın <3

Becky, seni sevdiğimi biliyorsun. Hem de çok! Her seferinde bana yardım ediyorsun. Ve senin düzeltmelerin bana nasıl daha iyi bir yazar olacağımı öğretti. Ama çok heyecanlanmayalım, virgüller, üç noktalar ve birleşik whattayacallthem'ler konusunda hala berbatım... ;) #DontEverLeaveMe Teşekkürler <3

Dana, istediğin sahneyi yazmadım ama Ashton'ın kızlarından birine senin adını verdim. Desteğin için teşekkürler bebeğim <3

Tüm okuyucularıma, kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Bazılarınız beni motorculardan rock yıldızlarına, barmenlerden dövme sanatçılarına ve şimdi de milyarderlere kadar takip ettiniz. Mizahımı ve Avustralyalı hallerimi anlamanıza bayılıyorum! Tüm karakterleri Avustralyalı yazmayı hiç planlamamıştım çünkü okuyucuların dünya çapında onları kucaklayacaktı, ama iyi ki yapmışım, çünkü onları sevecek sizleri buldum <3

Blog yazarlarıma, eleştirmenlerime, Levine's Ladies & Team Levine'e - tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Okuduğunuz ve eleştirdiğiniz için. Kitaplarımı arkadaşlarınızla paylaştığınız için. Kitap kulüplerinizde kitaplarımdan bahsettiğiniz için. Kitaplarımı annenize ve kız kardeşlerinize zorla okuttuğunuz için... lol, sadece şaka ;) (ama gizlice, birçoğunuz bana bunu yaptığınızı söylediniz, bu yüzden teşekkür ederim!). Teşekkür ederim. Ben de öyle. her paylaşım ve her teşvik sözcüğü için teşekkür ederim <3

Aileme ve arkadaşlarıma, bana saatlerce bilgisayarına bakmam için alan sağladığınız için teşekkür ederim. Ayrıca, her teslim tarihinde kelimeleri tıkıştırmam için bana birkaç saat verdiğiniz için ;) Hepinizi seviyorum.

Telif Hakkı © 2018 Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Hot Tree Editing'den Becky Johnson tarafından düzenleme

Kapak Tasarımı: Letitia at Romantic Book Affair Designs Kapak

Resmi: Wander Pedro Aguiar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

